Susan
Fromberg Schaeffer

VULPEA ZĂPEZII

EDITURA VIVALDI

SUSAN FROMBERG SCHAEFFER

VULPEA ZĂPEZII

În românește de:
Roxana Popescu

Editura VIVALDI
București, 2006

Ilustrația copertei: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHAEFFER, SUSAN FROMBERG
Vulpea zăpezii / Susan Fromberg Schaeffer ; trad.: Roxana Popescu. - București : Vivaldi, 2006
ISBN (10) 973-9473-85-7 ; ISBN (13) 978-973-9473-85-9

I. Popescu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

THE SNOW FOX by SUSAN FROMBERG SCHAEFFER
copyright © 2004
by SUSAN FROMBERG SCHAEFFER

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii Vivaldi.

Pentru
Olwyn Hughes

Frunzele de arţar
Se scutură în apele ca
de brocart
Ale râului Shirokawa
Fără îndatoririle mele
Pe veci m-aş cufunda
În ale sale mantii

UTSU NO YUKIKUNI

PROLOG

Ai ascultat vreodată povestea celor patru copii? Eu am spus-o copiilor mei de nenumărate ori, iar şi iar. La vremea aceea, toată lumea cunoştea povestea celor patru copii ale căror existenţe au fost încâlcite şi descumpănite după bătălie. Rolul ei este să-i înspăimânte pe copiii năzdrăvani, determinându-i astfel să dea ascultare părinţilor pentru că, cel puţin ei, îşi cunosc părinţii. Povestea aminteşte pericolele pe care le aduce războiul şi, pentru că tuturor copiilor le place să o asculte, va fi spusă mereu, peste secole.

Prima dată când am ascultat-o, ca şi atunci când am început să o povestesc eu însămi copiilor mei, nu aveam habar că există o legătură între mine şi această istorie. Trebuie să vă spun că eu sunt fiica unuia dintre cei patru copii, doamna Utsu, vestită pentru frumuseţea sa dar strălucind şi mai puternic prin talentul ei de poet. Fără îndoială sunt şi fiica celui de al doilea dintre cei patru copii, stăpânul Matsuhito, renumitul samurai care a luptat în bătălia de la Sanomi. Cel de-al treilea copil era un călugăr. Acesta a părăsit rosturile lumeşti pentru a-şi dedica viaţa studiului sutrelor, trăind într-o colibă în munţi. Amintirea ultimului dintre copii, o fată care semăna izbitor cu mama mea, doamna Utsu, s-a pierdut din poveste de-a lungul timpului. Nimeni nu a mai fost în stare să afle ce s-a întâmplat cu ea. Am fost mirată când am descoperit că, în multe privințe, viața mea se asemăna cu soarta acestei fete. Și eu am ajuns la maturitate fără să știu cine erau adevărații mei părinți și, chiar dacă fusesem sigură de locul din care mă trăgeam, și eu sunt tot un copil abandonat.

Toate acestea le-am aflat de la un bărbat pe nume Shinda, negustor ambulant și tâlhar, pe care l-am întâlnit în călătoriile mele. El a făcut în așa fel încât cel de al treilea dintre cei patru copii, călugărul care trăia retras într-o colibă, în munți, să afle de existența mea și de locul în care trăiam. La moartea călugărului, Shinda a făcut așa cum îi ceruse călugărul, trimițându-mi toate scrierile sale, un număr impresionant de pergamente, în care era scrisă în cele mai mici detalii povestea celor patru copii.

După aceea, ani în șir am fost mânioasă. Citind manuscrisele am aflat că fusesem abandonată și apoi mințită.

După ce am devenit soția unui guvernator al unei provincii îndepărtate, am început să duc dorul capitalei. Tânjeam după palate și tot ceea ce însemnau ele. Îmi lipseau concursurile de poezie, ca și cele în care se întreceau cei mai buni arcași, și cursele de călărie, piesele de teatru realizate de femeile din palat. Curând însă am început să îndrăgesc izolarea în care trăiam, ca și libertatea de care nu ne-am fi putut bucura oriunde altundeva. În capitală cerul părea totdeauna acoperit de fețele curtenilor și ale doamnelor de la curte. Toți mă priveau pe mine, de acolo, de sus, urmărindu-mi cele mai neînsemnate mișcări pe care fie le aprobau, fie le condamnau. Aici este suficient că exist. Sunt fericită alături de soţul şi de copiii mei. Ştiu că sunt ai mei şi eu le aparţin. Suntem fericiţi, deşi adeseori mă trezesc întrebându-mă ce ar fi gândit despre mine, mama mea, doamna Utsu.

Cu toate că mi s-au povestit multe lucruri despre ea, mi-aş fi dorit să o pot vedea. Măcar o dată. De aceea l-am şi rugat pe seniorul Norimasa să-mi facă portretul ei.

— Este greu, foarte greu, a spus seniorul Norimasa. Ceea ce trebuie să faci este să găseşti o oglindă perfectă şi să priveşti imaginea pe care ţi-o arată. Era mai înaltă ca tine şi vocea sa era mai gravă, dar în rest, nu cred că ar fi fost cineva în stare să vă deosebească dacă aţi fi şezut amândouă pe un covoraş.

— Sunt convinsă că asemănarea nu poate fi atât de puternică.

— Nu este vorba de asemănare, a continuat seniorul Norimasa. Eşti pur şi simplu o copie. Adeseori mi-am spus că doamna Utsu a murit şi renăscut imediat şi voinţa ei nestrămutată a făcut să se întoarcă aşa cum fusese în trecut.

L-am întrebat dacă era sigur că nu se mai afla în viaţă.

— Cine poate să ştie? Dar pot să jur că faţa ta este faţa ei. Chiar şi trupurile voastre sunt la fel. Dar, aşa cum ţi-am mai spus, ea era ceva mai înaltă.

Prin urmare, înţeleg că dacă vreau să o descriu pe doamna Utsu, trebuie să mă descriu pe mine însămi.

Părul meu este la fel de lung ca şi al doamnelor de la palat. Părul nostru nu este niciodată tăiat. Al meu ajunge până aproape de glezne şi este împărţit de o cărare pe mijloc, în rest căzând liber. Creşte repede şi curând va fi mai lung decât trupul meu. Am pometii neobişnuit de înalți, ceea ce nu mă avantajează, dar toată lumea spune că sunt frumoasă. Ochii sunt mari și rotunzi. Una dintre femeile bătrâne care a cunoscut-o pe mama mea spunea că privirile sale aveau puteri hipnotizatoare. Probabil de aceea mulți dintre cei aflați în palat credeau că era o vulpe cu înfățișare de om.

Buzele mele sunt mici și foarte roșii. Atunci când îmi pudrez fața și aceasta devine de un alb intens, gura mea parcă ar trăda un sentiment de teamă, o spaimă prostească, asemenea sângelui căzut pe zăpadă, dar femeile de la palat par să mă invidieze pentru toate acestea. Tot ele spun că sunt grațioasă, asemenea doamnei Utsu, și sunt la fel de indiferentă ca și ea față de ceea ce cred oamenii despre mine, deși încerc să mă fac plăcută. Unii spun că ea dovedea o anume încrâncenare și putea să rămână zile în șir tăcută. În această privință și eu sunt asemenea ei.

Nu mă consider o femeie frumoasă, dar mi s-a spus că doamna Utsu era perfect conștientă de frumusețea ei și ca urmare era tare nefericită. Trăia cu o credință nestrămutată că toți bărbații care o iubeau sfârșeau tragic, așa încât își spunea că ar fi fost mai fericită dacă s-ar fi născut urâtă, căci astfel nu ar mai fi devenit cauza unui lung șir de nenorociri.

— Nu știu dacă spunea adevărul când vorbea astfel, a adăugat femeia care mi-a făcut această mărturisire.

Se spune că era neîntrecută în privința esențelor pe care le crea pentru sine și totodată nu o egala nimeni atunci când realiza combinații neobișnuite, dar plăcute, îmbinând culorile celor douăsprezece chimonouri pe care le așeza unul peste altul. Erau mulți cei care o prețuiau pentru cutezanța ei, în schimb eu sunt de-a dreptul jalnică.

Într-o după-amiază, doamna Kitsu, care pe vremuri a fost apropiată mamei mele, mi-a spus că dorea să mă vadă îmbrăcată cum se cuvine. Toate doamnele urmau să-i dea o mână de ajutor și să o sfătuiască. Când au sfârșit cu mine, s-au îmbrăcat și ele în cele mai frumoase chimonouri și au poruncit să fie duse în afara palatului pentru un picnic, la țară. În cele din urmă, entuziasmul lor s-a dovedit molipsitor și mi-am dat seama că mă învârteam și mă priveam în oglinzi dornică să văd cât de bine arătam și chipul meu devenise îmbujorat precum cerul la apusul soarelui. Cei din jur îmi aduceau laude sau rămâneau cu privirile ațintite asupra mea.

Odată urcată în palanchin, mi-am lăsat mânecile să fluture pe fereastră și pentru o clipă mi-am imaginat mari seniori și doamne trăind sentimente de invidie la vederea mea. Dar, când vraja s-a risipit, am simțit o durere ascuțită străpungându-mi inima și orgoliul m-a îndemnat să mă retrag în spatele unui paravan și să mă ascund de privirile celor din jur.

— Nu există leac pentru tine, am auzit-o pe doamna Kitsu spunând. Ea îți semăna leit pe când era tânără și îi făcea plăcere să-și arate frumusețea.

Cum era și firesc am început să plâng.

— Lacrimile nu mă impresionează, a rostit doamna Kitsu. Eu nu mai am niciuna. Le-am vărsat pe toate la timpul meu. Nu te înțeleg.

Nici eu nu o înțelegeam pe ea cum nu le înțelegeam nici pe celelalte femei din palat. Adesea, doamna Kitsu se plângea spunând despre mine că aveam fire de țărancă, deși ea nu cunoscuse vreodată o țărancă.

— Tu nu scrii poezii, nu ne desfeți, a continuat doamna Kitsu. Nu înțeleg care-ți este rostul într-o asemenea adunare. Dacă seniorului Norimasa nu i-ar aduce o atât de mare bucurie doar faptul că te priveşte, prezenţa ta aici ar fi cu totul lipsită de sens.

— Trimiteţi-mă acasă!

— Seniorul Norimasa nu te-ar lăsa vreodată să părăseşti palatul. Poate, totuşi, într-o zi, îţi va acorda permisiunea, a adăugat ea după un scurt moment de gândire. Originalului i s-a permis plecarea. Chipul tău pare pictat aidoma cu al ei.

— Îmi doresc ca această femeie să nu fi existat vreodată.

— Nu vorbi aşa. Nici nu ştii în ce fel sunteţi legate. Zeii te-ar putea auzi şi nu le-ar face plăcere cuvintele tale. A avut destule necazuri pe vremea când a trăit în palatul seniorului Norimasa. Nimeni nu va fi în stare să egaleze faptele sale. Împărăteasa însăşi o iubea şi chiar a vizitat-o, o dată, aici în palat. Nimeni nu o întrecea în scrierea versurilor. O singură dată s-a întâmplat ca altcineva să câştige concursul de poezie şi asta cred că s-a datorat tot ei, căci presupun că l-a rugat pe seniorul Norimasa să acorde premiul altcuiva. Aşa cum ştii, era foarte frumoasă şi era favorita seniorului Norimasa, care o preţuia mai mult decât pe oricare dintre celelalte doamne. Când femeilor li se ofereau chimonouri noi din mătase, cu ocazia unei sărbători, cel mai frumos chimonou îi era dăruit ei. Pentru aceasta, seniorul găsea o scuză: înălţimea neobişnuită a doamnei Utsu. Pentru ea era nevoie să se facă haine speciale. Toată lumea ştia că nu acesta era adevărul. O invidiau aşa cum te invidiază şi pe tine, pentru că toţi sunt convinşi că s-a întors între noi datorită ţie, într-un alt trup, o vulpe care a luat chip de om. Şi tu ai darul de a săvârşi fapte miraculoase şi de aceea se poartă așa frumos cu tine și nu îndrăznesc să te chinuie. Ar fi fost o nebunie să provoci suferințe doamnei Utsu, căci dacă seniorul Norimasa ar fi aflat femeia vinovată de asemenea fapte, aceasta ar fi fost alungată din palat. Nu există femeie în pavilion care să nu fi fost vrăjită de farmecul și eleganța seniorului Norimasa. Ținuta și felul în care se îmbrăca, barba tunsă perfect și mustățile cu vârfurile răsucite în sus le vrăjeau pe femei. Totodată era vestit pentru talentul său de poet. Sensibilitatea sa era apreciată în mod deosebit. În schimb, soția sa, doamna Tsukie, era o adevărată pacoste și toată lumea se temea de ea. El obișnuia să spună că temerile sale erau în număr de două: prăbușirea soarelui de pe cer și sculárea din pat a doamnei Tsukie. Odată cu venirea doamnei Utsu, nimeni din palat nu s-a îndoit că prezența doamnei Tsukie ar fi putut constitui o barieră de netrecut în calea cuceririi seniorului Norimasa. Totuși a avut multe greutăți și tu ești una dintre ele.

— Ce vrei să spui?

Doamna Kitsu a refuzat să răspundă.

Astfel se scurgea viața mea la palat. Ca să spun adevărul, mă simțeam asemenea unui șoarece printre tigroaice. Cea mai mare plăcere a mea era să am grijă de doamnele care cădeau bolnave. Eu însămi nu mă îmbolnăveam niciodată și se spunea că prima boală ce m-ar fi atins m-ar fi răpus sigur. Dar până acum nu am suferit din pricina vreunei boli, așa încât sunt încă zdravănă și sănătoasă.

O dată s-a întâmplat ca doamna Kitsu să fie doborâtă de febră. Am insistat să mi se permită să o îngrijesc. Zi și noapte am vegheat lângă patul ei, îndemnând-o să bea câțiva stropi de apă, aplicându-i prișnițe reci pe frunte și pe gât. Toți care vedeau ceea ce se întâmpla, clătinau din cap.

— Sfârșitul doamnei Kitsu e aproape.

Am îngenuncheat lângă patul său și am privit-o. Nu-mi aduc aminte cât am rămas acolo, cu privirile ațintite asupra ei. Într-o noapte, pe când o vegheam îngenuncheată, am adormit. M-au trezit glasul și mâna doamnei Kitsu care îmi mângâia obrazul.

— Ești aidoma doamnei Utsu, a șoptit ea cu gâtul ars de febră. O dată m-am îmbolnăvit și ea m-a îngrijit așa cum faci tu acum. Oamenii vorbesc despre cât era de nemiloasă. Merg până acolo încât spun că ar fi fost o criminală, dar ea avea o trăsătură care nu putea fi văzută adesea. Era bună și blândă. Dacă nu ar fi fost grija, căldura și bunătatea ei, astăzi nu m-aș mai afla în viață. Te rog să nu uiți toate acestea atunci când îi auzi pe oameni vorbind despre ea. A avut numeroase motive pentru a deveni neîndurătoare. Uneori chiar și eu uit cât era de bună și blândă. Promite că nu vei uita!

— Promit.

— Și există atât de multe dovezi ale generozității sale, a adăugat ea oftând. Totuși este mai ușor să-ți amintești cât era de neîndurătoare și lipsită de inimă, dacă într-adevăr așa a fost.

De atunci s-au scurs mulți ani și totuși îmi amintesc negreșit cuvintele rostite de doamna Kitsu.

Tot pe vremea când mă aflam la palat, am început să pictez și am dovedit că eram talentată. Am pictat panorame fantastice. Doamna Kitsu le privea și spunea:

— Ai ceva din ea.

Când încercam să aflu mai multe amănunte, punându-i întrebări, refuza să-mi dea orice alte lămuriri.

Viața mea s-a schimbat din temelie în ziua în care urma să fim duse la țară pentru a ne distra în aer liber. Seniorul Norimasa construise pavilioane noi, pentru femeile din palat, dar pe cele mai vechi, pe cele rustice le păstrase pentru favoritele sale. Tot acolo se mai afla și o căsuță frumoasă ce semăna cu un palat. Aceea mi-a fost destinată mie. Acoperișul casei era din trestie și nu din plăci de ardezie. Când am pășit pragul am fost copleșită de frumusețea căsuței – decorațiunile și dimensiunile se armonizau perfect. În acea casă am văzut o armură completă, suspendată pe un stativ. Seniorul Norimasa mi-a explicat că atât el cât și alți samurai obișnuiau să-și țină armurile în felul acesta. Astfel puteau să intre în ele pe dedesubt în cazul unui atac neașteptat. Pardoseala era din lemn de chiparos și datorită lustruirilor repetate, de-a lungul timpului, căpătase o nuanță plăcută, caldă, scânteind în lumină. Așezarea paravanelor glisante atingea perfecțiunea și umbrele frunzelor se fugăreau atât pe pereții albi cât și pe pardoseala scânteietoare, într-un joc de o frumusețe și originalitate greu de imaginat. În afara câtorva covorașe, încăperea era aproape goală.

— Mi-ar plăcea să dorm aici, i-am mărturisit seniorului Norimasa.

— Cum dorești. În ultima vreme nu arăți prea bine.

Am cules prune și fructe de pădure și am mâncat din coșurile cu merinde aduse special pentru noi, după care ne-am simțit toropite și ne-am culcat. Eu am rămas trează în camera cea frumoasă și am continuat să privesc în jurul meu. Curând, însoțitoarea mea, doamna Kitsu a adormit. La acea vreme auzul îi slăbise considerabil, fiind pe jumătate surdă. Prin urmare nu putea să audă agitația ce s-a stârnit pe acoperiş. Şobolani, mi-am spus eu. Şi în palat existau şobolani, în acoperişul din papură al camerei mele. Unul câte unul şobolanii au început să pătrundă în cameră, coborând de-a lungul peretelui, până când s-au adunat vreo zece în colţul camerei. Unul dintre ei s-a apropiat de doamna Kitsu care era cufundată în somn şi s-a urcat pe braţul ei, apoi a trecut pe faţă şi deodată am înţeles ce urmărea să facă. Voia să o muşte de faţă, să o mănânce, după pofta inimii. Am început să ţip şi am tot continuat aşa până când şobolanii au luat-o la goană, în sus, întorcându-se sub acoperişul din papură. În scurt timp, seniorul Norimasa s-a ivit în cadrul uşii.

După ce m-a liniştit şi i-am povestit despre ce se întâmplase cu doamna Kitsu, care, în cele din urmă auzise şi ea ţipetele mele, seniorul a rămas pe gânduri apoi a spus:

— Ar fi trebuit să-mi amintesc. În această casă a avut loc o crimă cumplită, după care şobolanii au pus stăpânire pe casă şi acoperiş. În celelalte case nu există picior de şobolan.

Tremuram, suspinam şi refuzam să mă uit la el.

— Poate ar trebui să te întorci la palat. Cred că te-ai simţi mai bine acolo.

— Nu, stăpâne, nu ar fi mai liniştită, a intervenit doamna Kitsu. Ne vom muta într-una dintre căsuţe şi, dacă vă puteţi lipsi de un samurai care să ne păzească, lucrurile vor sta cum nu se poate mai bine.

Zis şi făcut.

Aşa cum spuneam ceva mai devreme, această întâmplare a avut un rol hotărâtor în conturarea imaginii pe care mi-am făcut-o despre palat şi locuitorii săi. Părea frumos, atât de frumos încât era dureros atunci când trebuia să închizi ochii și să adormi, dar dacă procedai astfel, șobolanii coborau și te atacau pentru a te mânca de viu. Mi-am spus că aceasta era esența vieții. Trăiești în palat, ești în floarea vârstei și deodată șobolanii coboară asupra ta. Începând din acea zi, nu am avut altă dorință decât să plec din palat. Seniorul Norimasa înțelesese, știa că atunci când aveam să ajung la vârsta potrivită și să găsesc bărbatul pe care să-l admir și alături de care să doresc să-mi petrec viața trebuia să mă lase să-mi urmez calea. Așa a făcut și ne-a trimis într-una din provinciile din nord, unde trăiesc și acum. Cred că plecarea mea i-a adus întristare, altfel nu m-ar fi trimis atât de departe.

După această întâmplare, viața mea nu a mai fost tulburată de alte evenimente până la sosirea pergamentelor. Cel de al treilea copil care a trăit cel mai mult, așa cum am mai spus, a ajuns călugăr și s-a retras în munți unde și-a construit o colibă și acolo și-a dedicat întreaga existență studiului sutrelor. Totuși, cred că în tot acest timp a acordat o atenție deosebită și istoriei legată de viața sa, fapt de altfel limpede reflectat de propriul său destin ca și de al celorlalți trei copii, astfel încât în cele din urmă a simțit îndemnul de a așterne pe hârtie povestea vieții lor.

În scrierile sale se plânge de timpul pierdut în învățarea mânuirii arcului și a tragerii la țintă din goana calului, traversării lacului, îmbrăcat în armură completă; tot pierdută este și vremea petrecută pentru a le convinge pe femeile bătrâne să-l învețe cum să folosească otrăvurile, cum să se facă nevăzut în plină zi. Și nu uită să se lamenteze că toate aceste învățături au fost total inutile, lipsite de sens. A fost educat și pregătit să preia conducerea propriului său clan, în cazul în care cei doi conducători ai acestuia, seniorul Norimasa și seniorul Matsuhito își pierdeau viețile și clanul rămânea fără cârmuitor. La vremea când cei doi au murit, clanul însuși fusese zdrobit în luptă și prin urmare toată truda și învățătura lui s-au dovedit inutile.

Când a reușit să descopere muntele cel mai potrivit pentru sine, scrie că întâlnea numai căprioare și maimuțe; atunci și-a spus: Asta-i tot ceea ce îmi doresc. Era convins că putea să trăiască în izolare totală, dar uitase cuvintele seniorului Norimasa: ,,Nu poți vedea ambele coaste ale muntelui în același timp". Uneori zărea fumul ridicându-se deasupra muntelui și mirosul lemnului ajungea până la el. Se întreba dacă de cealaltă parte a muntelui era posibil să existe un loc de îngropăciune, sau poate panta era locuită. În cele din urmă a ajuns la concluzia că, dacă mai exista cineva de cealaltă parte, era bine să nu se amestece în viața acelei ființe. Iată ce scria el despre aceasta: ,,Dacă doi oameni sunt puși alături, unul dintre ei va încerca să-l omoare pe celălalt".

Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe acest călugăr.

El scrie că povestea fiecăruia dintre copii a rămas necunoscută, ferecată sub lacăte, dar la acea vreme zidurile tăcerii fuseseră spulberate și ușile deschise astfel încât zvonurile se risipeau asemenea păsărilor ce-și iau zborul de pe un acoperiș în paragină.

„*Mukashi, mukashi,* odată, demult, au fost patru copii și nimeni nu știe cine erau ei de fapt. Nimeni nu poate spune în mod sigur cine le erau părinții".

Până în zilele noastre acestea sunt vorbele care încep povestea.

Într-o noapte, a auzit-o pe o bătrână spunând această poveste nepoţilor ei. La acea vreme era pelerin şi trăsese peste noapte la coliba femeii. Unul dintre copii a început să se joace cu clopoţeii călătorului, dar bătrâna i-a luat din mână şi l-a trimis la culcare.

— Continuă povestirea, a rugat-o pelerinul.

— Ei, dar nu-s decât vorbe lipsite de rost, a răspuns *obasan,* bunica.

Călătorul a întrebat-o dacă povestea era născocită.

Bătrâna a prins a chicoti auzind întrebarea şi a răspuns:

— Un negustor ambulant mi-a spus-o şi mie în vreme ce-mi repara o oală. Este o poveste lungă şi oala a fost prost reparată.

Mukashi. Mukashi. Deja propria lui viaţă ca şi a celorlalţi copii devenise legendă. Se tot întreba dacă cei patru copii, cei adevăraţi, ar fi recunoscut întâmplările, ca şi oamenii despre care se povestea.

I-a cerut bătrânei să-i spună dacă neguţătorul adusese vorba şi despre seniorul Norimasa. Dar ea nu-şi mai amintea prea bine toate acestea. Se prea poate ca numele seniorului să fi fost rostit, dar în egală măsură era posibil ca el să nu fi fost pomenit. Bătrâna a spus din nou că era vorba de o istorie mult prea lungă, dar luase mai puţin timp pentru a fi spusă decât timpul acordat pentru repararea oalei, aşa încât era posibil ca ea să nu fi auzit tot ceea ce se întâmplase.

Călătorul a asigurat-o că înţelegea prea bine despre ce era vorba.

— Aşa se întâmplă. Nimic nu rămâne pe de-a-ntregul, cum a fost. Până şi creierul nostru are moliile sale, a adăugat bătrâna.

Este adevărat. Azi copiii mei mă întreabă:

— Îți mai aduci aminte când ai sărit din barcă în mijlocul lacului plin de nuferi, încântată de frumusețea lor?

Dar eu nu-mi mai amintesc. Fiica mea, care îmi seamănă perfect, pomenește despre un picnic în timpul căruia noi toți am intrat în apa râului, dar ea a refuzat să rămână cu noi și a revenit pe malul apei. Atunci eu i-am spus:

— Du-te în camera ta!

— Nu este aici, mi-a răspuns scurt.

Eu nu-mi pot aminti nici această întâmplare, deși cred că așa s-au petrecut lucrurile, fără tăgadă. Dacă i-am cerut să se întoarcă în camera ei în timp ce noi ne aflam în aer liber, la mare distanță de casă, sunt convinsă că răspunsul ei nu ar fi putut să sune altfel. Totdeauna a dovedit că mintea ei lucrează pe baze foarte precise, luând cuvintele în adevăratul lor sens, neavând răbdare să-și lase mintea în voia fanteziei. Din punctul acesta de vedere, cred că seamănă soțului meu. Prin urmare, timpurile se schimbă și odată cu ele și în memoria noastră evenimentele se schimbă ajungând să devină ceea ce credem noi că s-a întâmplat. Mintea noastră nu este demnă de încredere, poate mai puțin demnă decât a altora.

Seniorul Norimasa, așa cum prea bine se știe, a fost unul dintre cei mai vestiți și mai mari războinici. El intenționa să unească provincia Kai și apoi să se îndrepte către capitală. Obișnuia să spună că nu-și putea găsi liniștea până când nu restabilea ordinea în țară. Dar febra violentă a pus capăt viselor sale și la moartea seniorului Norimasa, seniorul Matsuhito, așa cum ajunsese să fie numit, a părăsit palatul și nu s-a mai întors vreodată. Cu doar câţiva ani înainte de moartea sa, seniorul Norimasa m-a găsit din întâmplare şi i-a convins pe părinţii mei să mă lase în grija sa, aşa cum de altfel procedase şi în cazul călugărului, cu mulţi ani în urmă.

După moartea seniorului Norimasa, călugărul, cel de-al treilea copil, s-a adunat de pe drumuri stabilindu-se în coliba din munţi, cu cerneluri, beţe pentru scris şi pensule din blană de vulpe. Anii au trecut şi într-o zi a observat că una dintre pensulele pe care le lăsase afară, din neatenţie, fusese roasă de şobolani. Călugărul avea şi pergamente ca şi vrafuri de hârtie *michinoku.* Adesea, când ploaia îl împiedica să-şi părăsească adăpostul, rămânea pe gânduri, spunându-şi că, fără îndoială, el era ultimul rămas în viaţă dintre cei patru copii. Prin urmare, ar fi trebuit să aştearnă pe hârtie adevărul despre vieţile lor, aşa cum îl cunoştea el. Au existat şi numeroase dimineţi în care se trezea cu gândul de a aşterne lungi şiruri de semne pe papirusurile sale, dar nu reuşea să se apuce de lucru. Părea că o mână nevăzută, un braţ atotputernic, îl oprea.

Şi o mână la fel de fermă, m-a împiedicat fie numai să încerc să scriu poezii. O forţă interioară neştiută m-a oprit să pun întrebări, de parcă aş fi simţit că răspunsurile ar fi putut să nu fie pe placul meu. Îl înţeleg pe călugăr şi gândurile lui.

Nu contează cum începi o povestire, şi nu are importanţă nici înşiruirea evenimentelor, atâta vreme cât ajungi la sfârşitul ei, chiar dacă acest sfârşit nu este altceva decât fumul ce se înalţă de pe un rug funerar. Toate poveştile se încheie astfel, deşi, în ceea ce mă priveşte, cred că viaţa mea nu se va opri atunci când inima va înceta să bată. Ştiu că spiritul meu va trăi în copiii mei. Cu toate acestea se pare că într-un fel greu de explicat, spiritul mamei mele nu continuă să trăiască în mine.

În mod cu totul de neînţeles, călugărul se amăgea cu gândul că toate existenţele, ca şi toate poveştile, se termină la fel, cel puţin aşa a lăsat scris. Tocmai de aceea a luat călimara din piatră, beţigaşele de scris şi a aşternut totul pe hârtie. Şi-a spus că trebuia să înceapă povestind despre viaţa doamnei Utsu şi a seniorului Matsuhito în vremea molimei, dar apoi a înţeles că, dacă dorea să redea faptele aşa cum se cuvenea, ar fi trebuit să meargă mult mai în urmă cu amintirea.

Această istorie vorbeşte despre mari pasiuni, despre ambiţie, loialitate şi dragoste. Totodată arată şi felul în care toate aceste laturi tipice firii umane pot fi denaturate, distorsionate asemenea pinilor care trăiesc în apropierea muntelui. Călugărul scria că el nu era cel mai potrivit să aştearnă pe hârtie această istorie având în vedere faptul că iubea şi tânjea după pace. Cred că nici eu nu sunt persoana potrivită. Asemenea lui şi eu preţuiesc pacea şi nu analizez lucrurile în amănunt. Mă tem de ceea ce aş putea să văd dacă aş pătrunde în adâncul lor. Cu toate acestea, la vremea la care vorbim, nu cred că sunt numeroşi cei care să cunoască la fel de multe ca mine. Jurnalele mamei mele – doamna Utsu – se află în posesia mea. În scrierile sale, călugărul reînvie imaginea ei, întinsă pe pardoseala din încăperea aflată în palat, scriind cu înfrigurare poem după poem, în vreme ce sulul de hârtie pe care nota versurile depăşea în lungime dimensiunile camerei. Îşi amintea spusele uneia dintre doamnele din palat:

— Tot ceea ce scrie va fi minunat. Să fii atât de frumoasă și totodată talentată!

Rostind aceste ultime cuvinte, doamna a clătinat capul în semn de adâncă mirare.

— Nu am moștenit talentul mamei mele și nu îmi pare rău. În privința frumuseții... Cine altcineva o mai admiră în afara soțului meu? Ce neplăceri mi-ar putea aduce frumusețea?

Apoi călugărul notează că existau zvonuri, circulau vorbe de genul celor pe care o femeie le șoptește unui bărbat în cele mai mici amănunte, dacă bărbatul este dispus să-i dea ascultare. Pentru o vreme destul de îndelungată, călugărul a vizitat-o noaptea pe una dintre însoțitoarele doamnei Utsu și aceasta nu era deosebită față de femeile pe care le cunoscuse el mai înainte. În ceea ce îl privește pe Matsuhito, viața acestuia nu avea niciun fel de secrete pentru călugăr. Cel din urmă se folosea de spionii puși pe urmele lui Matsuhito. Aceștia îi urmăreau fiecare mișcare și ascultau fiecare cuvânt, apoi se grăbeau să-i aducă totul la cunoștință călugărului. Este posibil ca cel mai de seamă dintre spioni să fi fost chiar una dintre femeile din anturajul doamnei Utsu.

Sunt momente când îmi spun că am moștenit obsesia călugărului în privința legăturii dintre doamna Utsu și Matsuhito, sau seniorul Matsuhito, cum a ajuns să i se spună. Pe un raft se află două obiecte fără de care nu aș putea trăi. Amândouă mi-au fost trimise de Shinda, cel care mi-a înmânat și scrierile. Unul dintre obiecte este coiful lui Matsuhito și masca ce-i acoperea fața în luptă, masca despre care toată lumea a auzit în mod negreșit.

Doamna Utsu spunea:

— Această mască trebuie să fie cea mai înspăimântătoare, terifiantă și totodată cea mai hâdă. Vreau să trezească sentimente de groază chiar și atunci când rămâne nemișcată în rama sa cu găurile roșii, adânci, pe fondul negru, cu scobitura largă din dreptul gurii și favoriții de culoare roșie ca și coarnele tot sângerii, cu aerul insolent.

Coarnele fuseseră ascuțite la margini, la cererea ei. Firele lungi, groase de culoare roșie, păreau aidoma părului, ieșind în afară chiar din gulerul coifului – imaginea perfectă a diavolului.

Cum este posibil ca mama să-mi fi dat naștere mie și totodată să fi trăit sub stăpânirea unor pasiuni atât de violente?

Cea de-a doua imagine este a unei femei; statueta cioplită din lemn, pictată cu mare migală, un obiect de cult. Există oare cineva care să creadă că fața ei ascunsă poate fi mai frumoasă decât oricare alta? Femeia poartă șase chimonouri. În jurul gâtului se poate vedea culoarea roșie a veșmântului de dedesubt. Chimonoul de deasupra este stropit cu argintiu. Sub acesta se află unul de culoare albastră împodobit cu crizanteme aurii și presărat cu flori de portocal și mici floricele violet. Părul negru îi ajunge până la genunchi. Este o zeiță. Cred că seniorul Matsuhito o venera, altfel cum ar fi fost posibil să dea viață unei bucăți de lemn? Îmi amintesc paravanul pictat la porunca seniorului Norimasa de către un mare artist. O minunăție de paravan, dintr-o singură bucată, înfățișând trei cai aievea, despre care cei care-i vedeau spuneau că era posibil ca, noaptea, aceștia să se desprindă de pe lemnul paravanului și să alerge sfărâmând sub copitele lor plantații de orez, sărind peste garduri, fără ca ceva sau cineva să le poată sta în cale. Seniorul Norimasa ar fi trebuit să-l caute pe artist și să-i ceară să picteze un parmac și o funie, astfel încât, ascunși de întunericul nopții, caii să nu-și poată începe iar și iar, goana lor nebună.

Imaginea femeii este și ea liberă în puterea nopții. O văd plimbându-se dincolo de copacii aflați în spatele pavilionului meu. Lumina lunii îi dezvăluie prezența. Uneori pot să simt mirosul parfumului ei, o esență ciudată pe care o poartă rochia ei.

Oare de ce preget să încep povestirea asemenea călugărului?

Gândesc că o poveste este asemenea unei bătălii. Poți alege să nu o pornești, dar odată ce ai început-o nu o mai poți opri. Voi începe cu ceea ce mi s-a părut a fi cel mai surprinzător, mai uluitor moment.

Cartea întâi

Capitolul 1

Doamna Utsu a fost invitată să se înfăţişeze în apartamentele seniorului Norimasa. Fusese adusă la palat încă de pe vremea când era doar un copil şi de atunci prezenţa ei devenise absolut vitală pentru stăpân. La capătul unei zile grele, mergea în pavilionul doamnelor, se aşeza pe verandă şi doamna Utsu se apropia de fereastră, unde se aşeza în spatele unui paravan. El avea obiceiul să sosească în amurg şi zgomotul inconfundabil al paşilor săi traversând podul ce unea malurile lacului artificial stârnea panică în rândul femeilor. Cele aflate pe verandă fugeau care încotro şi niciuna dintre doamnele din încăperile obscure nu îndrăznea să se mai arate. Seniorul urca cele trei trepte ale verandei.

— Cântă un cântec pentru mine, îi cerea el doamnei Utsu.

Dar aceasta refuza, obişnuind să spună:

— Cânt asemenea unei ciori, aşa că ar fi mai bine să citesc unul din noile mele poeme.

Sprijinindu-se de zăbrelele din lemn masiv al verandei, seniorul rostea scurt:

— Prea bine! Atunci citeşte!

Doamna Utsu citea unul dintre poemele pe care abia le scrisese, recitându-l aşa cum se cuvine sau pur şi simplu inventa, pe moment, versuri care aminteau totdeauna despre vitejia în luptă a seniorului și despre faima de care se bucura acesta.

Câmpia Muzashino
De firul ierbii-i năpădită
Asemenea ei, a ta domnie,
Ani nesfârșiți să numere.

Apoi seniorul îi zâmbea și o întreba dacă doar atât era în stare să compună. Adesea îi cerea să recite poezii. Uneori, pur și simplu, ședea pe verandă, cu privirile pierdute dincolo de podul elegant, cu modele ornamentale. După un timp, încăleca pe cal și pornea înapoi către apartamentele sale. De multe ori cerea ca doamna Utsu să meargă la el. Când s-a maturizat, o chema la el din alte motive. Chiar de pe vremea când era o femeie foarte tânără, doamna Utsu era seducătoare.

Aki, care a fost dădaca și însoțitoarea doamnei Utsu, nu era de acord cu numărul mare de solicitări care veneau din partea seniorului pentru doamna Utsu. Când ajungea acolo, era totdeauna condusă în încăperea pentru nobili și persoane oficiale, așteptând în palanchinul care le transportase. Cu mult timp în urmă, seniorul Norimasa hotărâse ca atunci când erau numai ei doi în odaie, doamna Utsu nu trebuia să se ascundă în spatele paravanului. În fond nu o crescuse ca și pe propriile sale fiice? Adevăratul motiv pentru care luase această hotărâre era bucuria pe care o trăia, admirându-i frumusețea ca și interesul pe care i-l stârnea chipul său. Acesta era oglinda vie a sentimentelor pe care le trăia doamna Utsu în fiecare clipă. Cu multă vreme în urmă, seniorul Norimasa învățase să citească semnele apărute pe chipul ei odată cu fiecare sentiment, dar, cu toate acestea, nici chiar el nu era în stare să treacă dincolo de cortina în spatele căreia își ascundea uneori gândurile.

Aki considera această situație dezonorantă.

— Ce vor spune celelalte femei? Dar soția sa, doamna Tsukie, oare ce gândește? obișnuia să întrebe.

— Nu poate să mă urască mai înverșunat ca în momentul de față, spunea doamna Utsu.

— Nu se simte fericit dacă nu încalcă regulile, continua Aki.

— Și mie îmi place să le încalc, răspundea doamna Utsu cu blândețe.

— Și vei plăti pentru fiecare dintre ele, o asigura Aki furioasă.

— Pentru unele dintre ele chiar merită să plătești. Nu pot trăi ascunsă în spatele paravanului.

— Orice doamnă reușește.

— Știu că pot fi o povară.

— Îl pui la încercare prin ceea ce faci și nu faci un pas să-l domolești.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva atunci cred că firea mea este de condamnat.

— Îți cere sfatul și atunci când este vorba de afacerile statului. Ție... o simplă femeie. Auzi?! Cine a mai văzut așa ceva? Să te sfătuiești cu o femeie!

— În această privință ar trebui să păstrezi tăcerea, a rostit doamna Utsu, aruncându-i o privire scurtă.

Aki a tăcut, dar din atitudinea ei era limpede de înțeles că nu renunțase la revolta ce o frământa.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce discutăm noi. N-ar trebui să mai aduci în vorbă astfel de idei năstrușnice.

— Pot să spun ce gândesc?

— Ai tot dreptul, dar acest subiect să nu-l mai aduci vreodată în discuție. Nu mi-ar face plăcere să te pierd ca însoțitoare.

Auzind aceste cuvinte, Aki a simțit cum i se taie respirația. Cu privirile încețoșate de lacrimi a șoptit:

— Înțeleg.

Aflat în sala sfatului, seniorul Norimasa ședea pe podiumul destinat rangului său. Doamna Utsu s-a apropiat și s-a închinat în fața sa atingând podeaua cu fruntea.

— Ridică-te, ridică-te! a îndemnat-o seniorul nerăbdător. Avem de discutat o seamă de lucruri. Încetează cu prosternarea! E o prostie. Știi foarte bine că este inutilă. Șezi pe această pernă. Am cerut-o special pentru tine.

După ce s-a așezat, au rămas amândoi tăcuți.

— Este o încântare simplu fapt că te pot vedea.

A înclinat capul ușor. Era sătulă să-l asculte repetând aceste cuvinte.

— La noapte, seniorul Tsurunosuke te vizitează.

— Da.

— Înseamnă mult pentru tine?

— La fel de mult ca oricine altcineva.

— Trebuie să-l ucizi.

— Stăpâne?!

— Știi foarte bine că dușmanii lucrează împotriva mea. Ne pregătim pentru o campanie hotărâtoare. De ceva timp, am aflat că există o persoană care transmite dușmanilor planurile noastre. Nu ne putem permite ca cineva să ne afle gândurile. Seniorul Tsurunosuke este un spion. Un trădător. Trebuie ucis. Dar, nu pot cere unuia dintre generalii mei să facă asta. Ar însemna să stârnesc nemulțumirea unor clanuri al căror sprijin nu-mi permit să-l pierd în acest moment. Trebuie ucis, dar nimeni nu trebuie să afle cine l-a asasinat. M-am gândit îndelung la acest plan. Tu trebuie să fii cea care să-l aducă la împlinire.

Doamna Utsu a rămas tăcută. Niciodată nu-i trecuse prin minte să se căsătorească, dar de o bună bucată de vreme începuse să se întrebe dacă ar fi putut fi fericită alături de seniorul Tsurunosuke. Ceva mai târziu, avea să-și dea seama, că fără voia sa, dăduse frâu liber gândurilor, lucru pe care nu-l mai făcuse vreodată. Da, trebuia să-l ucidă.

Adesea, doamna obișnuia să rămână nemișcată, ca și când ar fi fost o stană de piatră, dar în acele momente se juca plimbându-și degetele pe marginea mânecii.

— Este ceva care nu-ți dă pace, a observat seniorul Norimasa.

— Am avut impresia că am descoperit o gaură făcută de molii în material.

— Și chiar este o gaură?

— Nu. În același timp câteva versuri mi-au venit în minte.

Seniorul i-a cerut să le recite.

Primăvară
Evantaiele și frunzișul freamătă
Dar eu văd doar
Copacul gol, mort în iarnă
Înfipt adânc în inima mea.

— Ale cui versuri sunt acestea? a dorit seniorul să știe.

— Ale mele. Nu sunt prea frumoase.

— Dar prin ele obișnuiești să-ți exprimi gândurile.

Ea a păstrat tăcerea.

— Când le-ai compus? Când te aflai în apartamentele tale? Sau pur și simplu ți-au trecut prin minte acum?

— Stând aici au încolțit în mintea mea.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți cer tocmai ție acest lucru. N-am știut cât de profunde sunt sentimentele tale.

— Îmi spuneam, că datorită lui, aș putea să învăț să redevin om, a mărturisit ea în cele din urmă.

Seniorul Norimasa a rămas un timp tăcut apoi a spus:

— Ai supraviețuit multor comploturi îndreptate împotriva ta. Ți-am pus viața în pericol atunci când te-am luat în patul meu la o vârstă fragedă. Acum până și soția mea urzește împotriva ta. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să fie așa. Frumusețea și talentul tău te fac puternică și tocmai de aceea ai și dușmani puternici. Cu toate acestea pui mai presus de toate interesele mele. Știu că ți-ai da și viața pentru mine.

— Da. Sunt legată de tine prin credință, așa cum sunt de altfel legați toți membrii clanului.

— Dar să ucizi pentru mine înseamnă cu totul altceva.

— Da, a rostit cu glasul stins doamna Utsu.

— O vei face?

— Ce altceva va mai face stăpânul meu cu mine? Înțeleg că sunt menită să devin un monstru.

— Nu ți-aș cere s-o faci dacă ar exista o altă cale.

— Nu se poate ca bandiții să se năpustească asupra lui, la vreme de noapte, pe când umblă călare?

— Cine n-ar înțelege despre ce este vorba cu adevărat?!

— Dar asemenea lucruri se tot întâmplă.

Citea limpede în glasul ei disperarea ce punea stăpânire pe ea treptat.

— Fapta trebuie astfel săvârşită încât nimeni şi nimic să nu ne lege pe noi de această întâmplare. În special pe tine. Nu ai fost învăţată asemenea şiretlicuri?

— Ba da. Se ştie că sunt o fire curioasă.

— Crezi că un asemenea şiretlic ar putea să ne ajute?

— Da, dar după aceea nu voi mai fi la fel. Deja simt cum am început să împietresc.

— Regret că tocmai ţie trebuie să-ţi cer s-o faci. Crezi că am luat această hotărâre deoarece altcineva a ocupat locul meu în inima ta?

— Nu. Atunci când este vorba de siguranţa clanului, seniorul are dreptul să poruncească să se facă tot ceea ce crede de cuviinţă.

— Poate că este vorba de un sentiment de gelozie, a continuat seniorul.

— Nu te mai frământa în zadar. Nici eu nu văd pe altcineva care ar putea să împlinească fapta mai bine ca mine.

Un timp a rămas tăcută. O privea şi el în tăcere urmărind lacrima ce cobora pe obrazul ei. Nu ar fi crezut că poate să plângă atunci când privirile altcuiva erau aţintite asupra ei.

— O vei face? a întrebat el într-un târziu.

— Da, stăpâne. Dacă-mi porunceşti, ştii că trebuie să-ţi ascult porunca. Am jurat. Trebuie să-ţi dau ascultare întru totul asemenea oricărui samurai.

Rostise aceste cuvinte, fără înflăcărare, sec.

— Îţi mai aminteşti? Cu acea ocazie ţi-am dăruit mănuşi albastre, din piele, cu flori albe pictate pe ele.

Dar ea părea să nu-i fi auzit spusele.

— N-am avut de ales. Ţie a trebuit să-ţi cer să faci asta pentru mine. Tu îmi cunoşti gândurile mai bine ca oricine altcineva. Nu trebuie să spui nimănui despre cele întâmplate. Aki va înțelege, dar chiar dacă amintirea faptelor tale te va arde precum focul, nu trebuie să dezvălui adevărul despre ceea ce ți-am cerut să faci. Va fi greu să nu încalci această promisiune. Juri?

— Jur, a răspuns ea în șoaptă.

— Și îmi vei spune cum vei proceda? Aș dori să știu.

— Înțeleg că asta îți este dorința.

— Și îmi vei spune? Ar trebui să știu.

— Este un fapt deosebit de personal să ucizi pe cineva. Nu, nu îți voi spune.

— Când o vei face?

— Când trebuie s-o fac?

— În trei zile. Va avea timpul necesar să transmită dușmanilor noștri planurile plăsmuite și totodată nu va mai avea când să afle ce punem la cale, cu adevărat, dacă moare, în trei zile.

— Am nevoie de o cină deosebită pentru mâine seară.

— Prin urmare îl vei otrăvi, a rostit el triumfător.

— Ar fi mult prea simplu. Lasă totul în seama mea. Îi place țipar afumat, în mod deosebit.

— Sunt sigur că este sezonul țiparilor.

— Nu am de gând să vorbesc despre feluri de mâncare, acum, a izbucnit doamna Utsu.

Au rămas tăcuți pentru un timp.

— Pentru mâine am nevoie de un loc ascuns unde să-mi duc planul la capăt. Aki mă va ajuta. Dacă îmi vei da târcoale încercând să arunci o privire pe furiș, voi înceta și nu voi mai duce fapta la îndeplinire.

— Impertinență!

— Îndrăznești să mă numești impertinentă? Mai bine m-ai ucide.

— Da. Sunt convins că asta ți-ai dori. Am simțit de multe ori că asta îți este dorința. Toate acestea sunt poveri cumplite pe care le luăm asupra noastră. Îți mănâncă sufletul până când nu mai rămâne decât o pânză de păianjen.

— Mie nu-mi va mai rămâne nici măcar atât.

— Crezi că ți-aș fi cerut-o dacă nu era de cea mai mare trebuință? a întrebat seniorul Norimasa.

A urmat o lungă tăcere. Apoi ea a rostit calm:

— O întreagă lume nu poate fi dată peste cap pentru un singur om. Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci el trebuie să fie ucis.

— Aceasta este cea mai amară lecție pe care o învățăm.

— Chiar trebuie să fiu eu? a întrebat ea în culmea disperării.

— Nu cunosc pe altcineva în care să-mi pun încrederea.

— Prin urmare nu mai avem altceva de discutat?

— Adevărat, ființă impertinentă, arogantă, îndrăzneață, magică și revoltătoare. Mâine îți voi găsi un loc sigur.

Ea s-a ridicat și a părăsit încăperea de parcă ar fi părăsit un servitor.

În ziua următoare, doamna Utsu împreună cu Aki au pornit pe urmele unui servitor ce mergea la oarecare distanță în fața lor, conducându-le printr-un labirint de străzi către un depozit ascuns în spatele spălătoriei palatului. Când s-a deschis ușa, primul lucru pe care l-au văzut au fost noile tatami acoperite cu cearșafuri albe și chimonouri tot albe pentru cele două femei. Doamna Utsu s-a clătinat cuprinsă parcă de o amețeală și Aki a susținut-o.

— Arată ca o încăpere pregătită pentru *seppuku,* a remarcat doamna Utsu cu voce tremurătoare. Aş putea să-i retez capul seniorului Tsurunosuke, eu însămi dacă aş avea o sabie.

Cele două femei au rămas nemişcate, ferindu-şi privirile una de cealaltă.

— Ei bine, să trecem la treabă, a rostit Aki în cele din urmă.

Doamna Utsu a scos din mâneca rochiei pachetul ascuns cu mare grijă.

— Nu-mi place să te văd făcându-ţi de lucru cu otravă, a spus Aki.

— Nu este otravă, a liniştit-o doamna Utsu. Este ceva mult mai rău.

A desfăcut pachetul şi a scos la iveală două bucăţi fine din sticlă transparentă.

— Chinezul m-a învăţat asta pe vremea când mă aflam acasă. El mi le-a dat.

— Vei comite o crimă cu ele? şi-a arătat Aki uimirea. Va sta şi te va privi cum te arunci la gâtul său pentru a-i tăia beregata?

— Vezi pisălogul acela din piatră? Şi piuliţa? Trebuie să pisăm sticla până va ajunge mai fină decât sarea.

— Şi ce vei face cu ea?

— Nu trebuie să cunoşti chiar totul. Vom pisa sticla pe rând.

A înfăşurat apoi bucăţile de sticlă în materialul în care le adusese.

— Controlează dacă uşile şi obloanele sunt bine închise.

— Sunt ferecate.

— Pune-ţi saboţii de lemn şi sparge sticla înfăşurată în pânză.

Aki a făcut ceea ce i se ceruse apoi a întrebat:

— Şi-acum ce mai urmează?

— Vom începe să transformăm sticla într-o pulbere foarte fină, invizibilă. Voi începe eu. Luăm mai întâi o bucăţică pe care o măcinăm perfect şi abia când am terminat, o luăm pe următoarea. Trebuie lucrat cu mare grijă.

Aki se uita cu ochi mari la cele două chimonouri albe.

— Trebuie să le îmbrăcăm?

— Doar dacă nu vrei bucăţele fine de sticlă pe rochia ta.

Au îmbrăcat amândouă chimonourile albe.

— Ce aer nevinovat ai! Asemenea unei făpturi cereşti.

Doamna Utsu părea să nu fi auzit vorbele lui Aki.

A ales o bucată de sticlă, a pus-o în pisălog şi a început să o macine. Curând broboane de sudoare i-au apărut pe frunte; apoi faţa a devenit lucioasă.

— Este greu, a spus ea scurt.

— Lasă-mă pe mine, s-a oferit Aki.

— Nu. Eu trebuie să fac asta. Va veni şi rândul tău. Vei vedea.

— De cât praf de sticlă avem nevoie?

— Cât să umplem acest şip, aflat în spatele meu.

Aki a aruncat o privire cercetătoare apoi a spus:

— Nu este mare.

— Peste trei ore nu vei mai gândi la fel.

Doamna Utsu pisa şi măcina, mişcând pisălogul în cerc. Privind-o, Aki părea să cadă într-un fel de transă. Repetarea la nesfârşit a mişcării circulare părea să aibă un efect similar asupra doamnei Utsu.

Cu glas visător, Aki a întrebat:

— Îţi mai aminteşti paravanul comandat de mama ta? Cel din patru tăblii făcut pentru ca tu să nu uiţi niciodată căminul părintesc?

— Îmi amintesc. Nu am dat nimic uitării. Ăsta-i marele necaz. Dacă este adevărat că revenim în această lume prin reîncarnare, aş dori să mă întorc drept şoricel. Au memoria scurtă.

— Nu avem cum să ştim toate astea.

— Sau poate un copac, a continuat doamna Utsu. Dar ei trăiesc prea mult. Cine poate spune că ei nu au amintiri sau vise. Poate chiar vorbesc. Am văzut frunze tremurând şi foşnind fără cea mai mică adiere de vânt.

— Pavilioanele erau atât de frumoase acolo, îşi continua Aki amintirile. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult era lacul artificial făcut să semene cu o mare şi spuma valurilor. Îmi amintesc de tine şezând într-o barcă aurită şi te văd depărtându-te de mal mai mult decât îţi era permis.

— Culorile erau atât de frumoase, a continuat doamna Utsu să depene amintiri, fără a înceta să macine sticla. Cât de mult îi plăceau portocaliul, auriul şi verdele închis, mai ales atunci când vopsitorii obţineau exact nuanţele dorite de ea.

— Acolo era mult mai frumos decât aici. Eu aşa gândesc, a spus Aki.

— Acolo era locul meu. Locul nostru.

— Da. Era. Poate într-o zi te vei întoarce.

Doamna Utsu a ridicat privirile cercetând-o îndelung, apoi a revenit la măcinatul sticlei.

— Niciodată nu dai atenţie ramurilor care te feresc de soare până când, dintr-un motiv sau altul, acestea sunt doborâte la pământ.

Aşa cum mama îmi promitea adesea, se gândea doamna Utsu. Spunea că nimeni nu avea să mă scoată din pavilionul familiei mele. De câtă bunătate dădea dovadă atunci când mă lăsa liberă să alerg asemenea unui băiat. Îmi amintesc şi cât de mult a insistat să primesc aceeaşi educaţie ca şi fraţii mei. Insistase neîncetat în această privinţă spunând că nimeni pe lumea asta nu ştie dacă va trebui să câştige muncind tot ceea ce are nevoie sau are un talent care să-i asigure traiul. Şi felul în care îmi pieptăna părul, cu blândeţe, indiferent cât de încurcat era. Totuşi, atunci când a sosit vremea, a renunţat la mine şi m-a dat seniorului Norimasa. Cât de multă amărăciune s-a adunat în sufletul meu atunci! M-am simţit trădată. Ce povară am fost în timpul călătoriei! „Opreşte trăsura! Opreşte!". Apoi mă prefăceam că nu mă simt bine şi coboram alergând la marginea drumului pretinzând că trebuia să vomit.

Mama niciodată nu a trecut cu vederea micile mele răutăţi. Cu timpul cred că ar fi ajuns să le smulgă din rădăcini. Într-o zi am spus: „Aş vrea ca toată lumea din palat să moară şi să trăim singure aici". Atunci ea m-a întrebat: „Cum te-ai simţi dacă toţi ceilalţi ar avea o dorinţă asemănătoare în ceea ce te priveşte? Ai dori să mori doar pentru ca ei să rămână singuri, fără tine?"

Într-o zi stătea de vorbă cu Aki şi eu am auzit convorbirea lor:

— Felul meu de a mă purta cu Utsu este acela de a nu o contrazice sau de a mă opune dorinţelor ei. O astfel de comportare ar fi în contradicţie cu firea ei. Ar fi inutil să procedez astfel. Nu ar face altceva decât să devină şi mai nestăpânită. Pot totuşi să o învăţ ce înseamnă să fii uman.

Şi poate mama ar fi reuşit. Sunt aproape convinsă că ar fi izbândit dacă ar fi trăit. Dar la moartea ei încă nu devenisem umană cu adevărat şi cu trecerea timpului, lucrurile s-au schimbat și mai mult în acest sens. Seniorul Norimasa mă învață ce înseamnă loialitatea și strategia și mă încurajează în compunerea poeziilor, dar totodată mă silește să fac lucruri asemănătoare cu cel de acum. Nu se întreabă dacă nu cumva firea mea nu mă lasă să fac asemenea lucruri.

— Mi-au venit în minte câteva versuri, a rostit doamna Utsu. Ți le voi spune acum:

Iarnă
Zăpada grea silește ramuri întunecate
Să înmugurească
Atunci de ce, în ciudă, trupul meu viu
Nu înflorește.

— Este o poezie bună sau o prevestire?

— Eu nu cred în prevestiri, a spus Aki scurt. Lasă-mă pe mine să te ajut. Ești obosită și abătută.

Doamna Utsu a încuviințat din cap și a lăsat-o pe Aki să-i ia locul.

— Sunt chiar lipsită de sentimente umane? a întrebat doamna Utsu.

— Uneori. Câte puțin.

— Crezi că oamenii fără milă simt că mor puțin câte puțin atunci când trebuie să facă ceva asemănător cu ceea ce fac eu acum?

— Așa simți tu?

— Da.

— Atunci nu ești inumană. Oricum, eu știu că ții la acest bărbat mai mult decât la oricare altul pe care l-ai cunoscut.

— Și tocmai eu trebuie să fac asta!

— Probabil seniorul este gelos, a sugerat Aki.

— N-ar ucide pe nimeni din gelozie. Lui nu-i pasă decât de ţară. O singură fiinţă umană este lipsită de orice importanţă. Nici măcar propria lui viaţă nu valorează. Tocmai de aceea este atât de curajos.

Doamna Utsu s-a înclinat uşor înainte fără a se ridica din genunchi, şi a cercetat conţinutul piuliţei.

— Bucăţica aceea este aproape gata, a spus ea. Nu mai mult de cinci minute de muncă şi pulberea este perfectă. Mai întâi bate bine şi apoi macină, a spus ea cu un aer obosit.

Oare de câte ori i se repetaseră aceste cuvinte.

— Dar nu trebuie să învăţ toate astea, îşi arătase doamna Utsu nemulţumirea faţă de chinez.

— Totuşi trebuie să le cunoşti, răspunsese chinezul cu simplitate.

Oare ce destin îi prevăzuse? Adevărul era că îşi dorea ca toţi să moară şi numai ea cu Aki să rămână pe lume. Încercarea mamei sale fusese zadarnică. Murise fără a-şi duce munca la capăt.

— Îţi mai aminteşti de omul crucificat pe care l-am văzut la marginea drumului? a întrebat doamna Utsu cu glas şoptit. Un hoţ. Aş prefera să fiu crucificată decât să fac asta. Şi ce este mai cumplit este că voi fi răsplătită şi nu crucificată.

— Da, după ce vei sfârşi, seniorul îţi va trimite o mulţime de chimonouri scumpe.

— Le voi pune pe foc.

— Nu vei face asta.

— Cum îmi vorbeşti! Nu mai sunt copil.

Aki a continuat să macine.

— Cred că este gata, a spus doamna Utsu, privind conţinutul piuliţei cu atenţie. Nici nu-ţi dai seama ce este. E gata. Acum pentru această bucăţică trebuie să o iei de la capăt a spus ea, alegând un alt mic ciob. Avem şi o pâlnie micuţă ce ne poate ajuta să turnăm praful în şip. Aki, toarnă-l tu. Mi-e teamă să nu-l vărs.

Aki i-a îndeplinit dorinţa apoi a remarcat cu un aer obosit:

— Doar o treime din el este plin.

— Voi începe eu această nouă bucată, a liniştit-o doamna Utsu, acoperindu-şi faţa.

Suportă totul mai bine decât s-ar fi putut crede, gândea Aki. Apoi a văzut cum trupul doamnei Utsu era scuturat de un tremur violent de parcă ar fi plâns cu suspine, dar fără a scoate cel mai slab sunet.

— Cât de mult înseamnă el pentru tine, a spus Aki.

— Seniorul Norimasa?

— Nu, seniorul Tsurunosuke.

— Nu vorbi despre el, i-a tăiat scurt vorba doamna Utsu.

Spre sfârşitul amiezii, şipul era plin.

— A dorit ca locul acesta să arate ca o scenă pentru *seppuku,* a spus doamna Utsu. Asta în cazul în care cineva ar fi putut să tragă cu ochiul printr-o crăpătură. Nimănui nu-i face plăcere să se afle în apropierea unui asemenea loc. Se gândeşte la toate, chiar şi la situaţiile cele mai greu de bănuit. Ştii, în minte am o poezie. Trebuie să o scriu la întoarcere. Vrei s-o auzi?

— Te rog, a încuviinţat Aki.

Pinul, cocorul, ţestoasa
Dăinuie de-a pururi
Dar soarele-i nestatornic
Oameni şi frunze pier

Cu fiecare anotimp
Mi-aş fi dorit să le iubesc
Doar pe cele dintâi.

— Este prea lung, cred. Ritmul nu este cel potrivit şi are prea multe cuvinte. Ce vom face acum?

— Vom termina ce avem de făcut şi ne vom simţi perfect, a spus Aki.

— Ne vom întoarce şi îi vom da seniorului Tsurunosuke acest praf. Niciodată nu va şti din ce i s-a tras moartea.

— Dar cum poate acest praf să ucidă? şi-a arătat Aki nedumerirea.

— Fiecare firicel de sticlă se poate asemăna cu o spadă. Când va înghiţi mâncarea, firicelele de sticlă îşi vor face treaba. În trupul său, fiecare părticică va fi perforată de mici tăieturi. Nu va simţi nimic şi nu va avea nicio bănuială, dar în trei zile sau cinci, în cel mai rău caz, va muri.

— Cum vom afla dacă praful de sticlă lucrează asupra lui?

— Privindu-i unghiile. Uită-te la mâinile noastre! Priveşte unghiile! Sunt de un roz palid. Ale lui vor deveni de culoare roz închis, sângerarea internă va fi trădată de culoarea unghiilor. Chiar dacă va exista cineva care să înţeleagă ce se petrece, nu va avea nicio putere să împiedice moartea lui. Dar nu cred că există cineva în această lume care să cunoască otrăvirea cu sticlă. Cine mai poate să dea de urma celui care a pus la cale fapta?

Aki s-a sprijinit pe călcâie fără să rostească o vorbă.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o doamna Utsu.

— Nu vei mai avea încredere în tine însăţi.

— Deja nu mai am.

— Nu. Vreau să spun că atunci când toată această treabă va lua sfârşit vei pune la îndoială tot ceea ce vei face, fiecare gând, fiecare simţământ. Eu una, nu te invidiez.

A fost rândul doamnei Utsu să rămână tăcută. Apoi, după un timp, a spus în şoaptă:

— Trebuie făcut ceea ce se cuvine.

Aki s-a ridicat, a luat şipul pe care l-a ascuns în mânecă şi cele două femei au pornit către pavilionul lor. Este cumplit cum trebuie să dai ascultare unui şef de clan, unui *daimyo*, îşi spunea Aki. Apoi cu glas tare a făcut următoarea remarcă:

— Ce păcat! A fost nevoit să-şi ucidă tatăl şi fratele.

Doamna Utsu nu a comentat spusele ei.

— Răţuştele de pe lac sunt adorabile, a spus Aki când au traversat podul.

— Da. Adorabile, a încuviinţat doamna Utsu.

Capitolul 2

Totul era pregătit. Cele mai multe dintre femei se aflau într-un alt pavilion recitând poezii în onoarea unchiului seniorului Norimasa. Două dintre femei, care se simţeau rău şi rămăseseră ascunse în spatele paravanelor, fuseseră transportate în altă parte a palatului cu palanchinele trimise de seniorul Norimasa. Seniorul se temuse ca boala lor să nu fie contagioasă. Bucătarul gătise toată ziua pregătind cele cincisprezece feluri de mâncare pe care le hotărâse ea. Pe un raft descoperise un vas cu ţipar afumat marinat. Orezul fusese pregătit cu arome conform reţetei bucătarului. Aki era cea care trebuia să pună praful de sticlă în bucate, mai puţin în ţiparul afumat şi în supă.

Pe măsură ce soarele cobora spre apus, culorile cerului deveneau mai frumoase ca niciodată. Nuanţe de purpuriu luminos şi galben stins stârneau un vârtej scânteietor străbătut de dâre nesfârşite de roz intens, incandescent.

— Dacă ar fi un strop mai întunecate, purpuriul şi galbenul ar fi asemenea nuanţelor unei vânătăi.

— O vânătaie! Doar dacă ar exista o asemenea ţesătură.

Au rămas tăcute lăsând timpul să se scurgă.

— Iată şi luna! a spus Aki într-un târziu.

— Unde? a dorit doamna Utsu să afle.

— Deasupra celui de al cincilea foișor de foc.

— Prin urmare el va fi aici în scurt timp.

— Este lună plină.

— Perfect pentru a privi luna, a murmurat doamna Utsu. Seniorul Norimasa va lua femeile și oaspeții și vor merge la belvedere.

Apoi privind către Aki a întrebat-o:

— Machiajul este perfect întins? Nu suport petele de piele ce se ivesc de sub machiaj când acesta nu este aplicat cum se cuvine.

— Arăți perfect, a spus Aki.

— Mi-am ales chimonourile cu mare grijă pentru un asemenea moment, a remarcat doamna Utsu cu furie în glas.

Minutele treceau și cele două femei așteptau să audă ciocănitul în zăbrelele pavilionului. În încăpere paravanele aurii scânteiau în aerul parfumat. Camera era caldă. Toate vasele pentru jăratic erau aprinse. Paravanul doamnei Utsu, format din patru panouri, fusese adus ceva mai devreme în cursul după-amiezii și doamna petrecuse câteva ore pline de amărăciune, privindu-l. De ce se afla acolo? Desigur pentru a-i aminti de căminul și de familia ei, de dezonoarea pe care ar fi abătut-o asupra familiei sale și a sa însăși dacă dădea greș în împlinirea misiunii. Oare ar fi seniorul Norimasa capabil să abată răul asupra familiei sale? Da. Era convinsă că ar fi fost în stare.

— A sosit. Poftește-l înăuntru! a spus doamna Utsu.

Seniorul Tsurunosuke nu era un bărbat chipeș și nici înalt. Totuși răspândea un aer fascinant, greu de lămurit, dar doamna Utsu gândea că era vorba de înțelepciune. Nutrea sentimente puternice asemenea vânturilor ce smulg din rădăcină copacii și fac să zboare acoperișurile caselor. Dar chiar când aceste sentimente clocoteau nu erau ușor de ghicit de către cei din jur. Adesea și-l imagina ca pe un vânt puternic, violent, care dintr-o cauză anume distruge frunzișul copacilor.

Doamna Utsu s-a ridicat la intrarea lui. Amândoi erau zâmbitori. El s-a apropiat și i-a mângâiat obrazul.

— Te simți bine? a dorit el să știe.

— Foarte bine. Te rog, așază-te, l-a invitat ea. Bucătarul a pregătit un adevărat festin. Cincisprezece feluri. Și printre ele avem și țipar afumat.

— Oho, țipar afumat. Este tot ceea ce-mi place mai mult.

— Știu. În seara aceasta este lună plină, a observat ea. Toate țin cu noi.

— După ce vom mânca putem face o plimbare pentru a ne bucura de priveliștea lunii. Mai înainte de a ne retrage în spatele paravanului tău. Acest paravan înfățișează casa ta, nu-i așa?

— Da.

— Un alt motiv de frumusețe și bucurie.

Au continuat să stea de vorbă despre una, despre alta. El i-a cerut să recite o poezie pe care ea o scrisese în onoarea seniorului Norimasa, cu ocazia zilei de naștere a acestuia.

— Fie să mai sărbătorească încă multe astfel de zile, a spus el.

Aki care asculta tot ce se vorbea nu a descoperit nicio inflexiune ciudată în glasul bărbatului. Doamna Utsu râdea adeseori, conversația sa fiind sclipitoare.

— În seara aceasta putem sărbători de parcă ar fi cea de a treia noapte de când suntem împreună. Putem pecetlui acordul căsătoriei mâncând trei boluri de orez și bând trei căni de *sake.* Vrei să facem așa?

— Mai mult decât aș putea spune în cuvinte. Dar, chiar trebuie să mâncăm orez? În ultimul timp, nu mă împac prea bine cu orezul.

— Ne vom preface că îl mâncăm.

— Perfect. Fie ca aceasta să fie „cea de a treia" noapte a noastră.

Aki s-a apropiat mișcându-se cu agilitate pe genunchi.

— Să pregătesc masa? a dorit ea să știe.

— Da, a îndemnat-o doamna Utsu. Apoi, întorcându-se către seniorul Tsurunosuke, a spus:

— Cred că îți este foame.

— Am fost învățat să nu merg în vizită în altă casă fără a mânca ceva, astfel încât să nu mănânc și să grohăi ca un porc, dar de data aceasta nu am putut mânca știind că trebuie să vin aici. Nu puteam să înghit nicio îmbucătură.

— Prin urmare am de ce să fiu bucuroasă pentru că avem atât de multe feluri, a spus doamna Utsu cu seninătate.

Au mâncat supa clară și ouăle micuțe de rață ca și feliile de ghimbir ce pluteau în castroane.

— Foarte bun, a spus seniorul Tsurunosuke. Dacă și restul preparatelor este la fel de bun, voi muri de plăcere.

— Te rog, nu, a răspuns doamna Utsu, râzând cu vioiciune.

Aki a întrebat-o dacă putea să aducă felurile de mâncare pe rând sau toate odată.

— Cred că ar fi bine, toate odată. Nu ar fi mai plăcut să putem alege între felurile delicioase? a întrebat doamna Utsu.

— Negreșit, a susținut-o seniorul Tsurunosuke.

Aki a pregătit totul de îndată, așezând preparatele acoperite pe măsuța joasă. Ridicând capacul de pe fiecare, prezenta felul de mâncare

— Acestea sunt ouă de prepeliță. Iată și creveți preparați cu ghimbir și patru tipuri diferite de pachețele.

Când a ridicat un alt capac, seniorul Tsurunosuke a exclamat:

— Și acesta este doar pentru mine, bineînțeles. Este știut cât de mult îmi place țiparul afumat.

— Nici nu-mi trece prin minte să mănânc din el. Totul este pentru tine, a confirmat doamna Utsu.

— Nu, nu. Știu cât de mult îți place.

— *Sake* este încălzit atât cât trebuie, ca și ceaiul de altfel, așa încât dacă mi se permite mă voi retrage în camera de la capătul coridorului, prima pe stânga, a anunțat Aki.

— Am rămas singuri. Cât de ciudat mi se pare.

— Este cea de a treia noapte a noastră, a spus doamna Utsu, oferindu-i oaspetelui său fel după fel.

Acesta mânca repede, dovedind o foame de lup.

— Nu vrei și tu din asta? Dar de aici? întreba el.

— Am gustat din toate întreaga zi și acum nu-mi mai este foame. Dar voi gusta din țiparul afumat.

— Te rog! Ia! Mănâncă! a îndemnat-o el punând bucățele de țipar în bolul aflat în fața ei.

— Delicios, a murmurat el luând o bucățică pentru sine. Mănâncă atât cât dorești. N-ai mâncat aproape nimic.

Brusc a început să tușească.

— Mi-a rămas ceva în gât. Așa se întâmplă când mănânci prea repede.

— Poftim, bea câteva înghițituri de *sake.*

— Da, acum este ceva mai bine, a spus el așezând ceașca de *sake* pe măsuță. Țiparul a fost în mod deosebit foarte gustos. Văd că și tu ești de aceeași părere.

În cele din urmă, bărbatul a aruncat o privire asupra mesei și a spus:

— Se pare că am mâncat toate bucatele. Mergem să privim luna? Sau este prea rece?

— Nu este frig, a răspuns ea.

Ajunși afară, bărbatul a spus privind cerul:

— În această noapte luna pare mai aproape de noi. Ai putea să tragi o săgeată în ea.

— Iepurele care locuiește pe lună nu s-ar arăta mulțumit.

— Nu. Tremuri? Ar trebui să ne întoarcem.

— Abia după ce vom privi luna oglindindu-se în lac. Nu știu, dar totdeauna mi se pare că-mi aduce alinare această priveliște.

S-au îndreptat către podul arcuit.

— Două luni, a spus el. Ar fi minunat dacă natura ar putea face asta. Ar fi minunat să avem o lună de rezervă și un prunc și o doamnă Utsu. Totul ar părea mult mai sigur astfel.

— Da, a răspuns ea abia șoptind.

— Ce vânt! Și cum urlă!

— Urlă pentru cei care trebuie să rămână tăcuți.

— Crezi? a întrebat el, întorcându-se către ea.

— Luna cred că aduce cu sine melancolie.

Când a revenit în spatele paravanului său, doamna Utsu a lovit ușor gongul și Aki a apărut, a strâns bolurile și a luat cu sine și măsuța. A revenit apoi aducând salteaua de dormit a doamnei Utsu pe care a acoperit-o cu mai multe cuverturi călduroase.

— Noapte bună, stăpâne, noapte bună, stăpâna mea, a spus ea, apoi a dispărut.

— Ar fi în stare să ucidă pentru tine, a spus bărbatul în timp ce se întindea pe saltea alături de ea.

— N-aș dori să facă asta pentru mine.

— Cum îți deschizi tu picioarele pentru mine, a rostit el.

— Cât de fericită sunt s-o pot face.

— Am fost eu un profesor bun sau acesta este un talent? a întrebat-o.

Trupul îi era atât de fierbinte totdeauna, mătăsos și răspundea neîntârziat atingerilor lui.

Ea râdea pe tăcute.

— Nu mai pune atâtea întrebări. Dă cuverturile la o parte.

Când s-a sfârșit, doamna Utsu a început să plângă:

— Sunt lacrimi de fericire, a spus ea.

— Eu nu cred. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

Era copleșită de grozăvia faptei sale și cutremurată de durere la gândul a ceea ce avea să se întâmple cu ei doi.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva, ce ai face? a dorit ea să știe.

— Dacă ai muri?

— Da.

— Nimic nu m-ar putea consola pentru tot restul vieții.

— Oare ce ar putea fi cel mai rău?

El a clătinat din cap.

— Dacă cineva moare, cel mai rău lucru este acela că există doar o singură persoană căreia ai dori să-i vorbești și aceea este moartă.

— Adevărat. Noi trăim într-un fel cu totul lipsit de inimă. De ce trebuie să murim? De ce trebuie să avem trupuri?

— Spiritul nostru va reveni într-o bună zi astfel încât forma trupului nostru este lipsită de importanţă.

— Şi dacă te-ai întoarce ca un ţipar? Ar fi lumea mai milostivă? Aş fi mai fericită?

— Dar eu nu am de gând să mor.

— Şi sora mea spunea la fel. S-a plâns mai întâi de dureri în gât şi când acesta nu a mai durut-o, nu putea respira şi nu se putea ţine pe picioare. Bineînţeles că în cele din urmă a murit.

— De unde a apărut această teamă de moarte cu totul pe neaşteptate? Niciodată nu am observat că ar exista ceva de care te-ai putea teme.

— Poate am îmbătrânit.

El a izbucnit în râs.

— Bătrână? Tu? Unii ar spune că eşti încă o copilă.

— Crezi că o persoană care este aproape de moarte simte ce se va întâmpla? Chiar dacă pare sănătoasă?

— Ai vreo premoniţie?

— Nu. Ai simţit vreodată aşa ceva?

— Doar înaintea unei bătălii. În asemenea momente fiecare simte o umbră abătându-se asupra lui.

— Dar acum nu ai un asemenea presentiment? Nu ai, nu?

— Ai vorbit cu prezicătoarea, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti tulburată pentru că în această seară am sărbătorit cea de a treia noapte. Oare există cineva care nu ar fi cutremurat de grozăvia faptei noastre?

— Nimeni.

I-a luat mâinile între ale ei şi le-a privit cu atenţie.

— Mâini atât de frumoase.

Unghiile lui arătau exact așa cum e firesc să arate.

— Nu, nu există nimic frumos la mine. Dar, cu tine, lucrurile stau altfel. Spune-mi o *monogatari*, o poveste.

— *Mukashi, mukashi,* a început ea povestea unui om a cărui corabie a fost atrasă către stânci, apoi a început să plângă și nu a mai putut continua povestea.

— O poveste nu este tocmai o idee bună, a liniștit-o el mângâindu-i fruntea.

În cele din urmă ea s-a liniștit.

— Ai ucis în luptă, a reluat ea conversația într-un târziu. Aș vrea să înțeleg ce înseamnă războiul.

— Desigur. Am ucis în luptă.

— Și te bântuie toți acei morți?

— O vreme, da. Adesea, vezi chipurile lor plutind în jurul tău până adormi.

— Și te-au făcut să te schimbi? Morții aceia?

— Da. Odată ce ai ucis, înțelegi cât de fragil este firul vieții. Înțelegi cum este posibil să atârni de un fir de păianjen. Înțelegi distrugerea făcută atunci când ucizi o ființă umană, fie nobil sau țăran. Ajungi să te întrebi: Oare de ce eu am supraviețuit și cel pe care l-am răpus, nu? Apoi te întrebi care este motivul pentru care tu trăiești și dacă există vreun sens în a trăi. Lumea devine mai întunecată. Tu te schimbi și încetezi să-ți mai pui întrebări, dar o întrebare tot te mai frământă: Eu de ce trăiesc? Doar o fiară nu-și pune asemenea întrebări.

— Și cum îți poți ierta faptele?

— Așa cum ierți și altele. Îți tot spui că ai făcut ceea ce trebuia făcut. Negi propria responsabilitate și stărui în a nega. Cu timpul te obișnuiești să crezi că ceea ce ți-ai repetat de nenumărate ori este adevărat. Nu este vorba de iertare. Este supraviețuire.

— Ce m-aș face dacă ți s-ar întâmpla ceva? a izbucnit ea.

— Îți vei continua viața și te vei simți din nou bine. Timpul va face ca viața ta să fie mai frumoasă, poate mult mai fericită. Vei da uitării ruptura pe care viața a adus-o în relația noastră.

Să ceri mângâiere unui om pe care l-ai condamnat deja la moarte. Chiar nu mai avea niciun strop de rușine? Și cu toate acestea nu putea să renunțe. Când el avea să moară nu-i va mai putea pune întrebări.

— Ai vrea să-mi amintesc de tine, dacă ai muri? a dorit ea să știe.

— Bineînțeles. Dar nu aș dori să-ți pierzi vremea încercând să-ți amintești de mine chiar dacă imaginea mea ar începe să se șteargă cu trecerea timpului.

— Ai veni în preajma mea sub forma unei stafii mânioase?

— Chiar dacă aș muri azi, ce motive aș avea să revin ca o stafie furioasă? Niciodată nu am fost mai împăcat ca acum.

Ce-am făcut? se întreba doamna Utsu. Apoi a găsit singură răspunsul. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Am mâncat praf de sticlă așa cum a mâncat și el. Aș fi mâncat toate felurile. O femeie credincioasă așa ar fi făcut.

— Când mă voi întoarce vom sta de vorbă cu seniorul Norimasa. Ne vom muta în conacul nostru și vom avea copii. Câți copii îți dorești?

— Doisprezece, a răspuns ea fără a sta pe gânduri.

Zâmbea din nou și râdea, dar undeva în adâncul ființei sale auzea deja bătând clopotele templului.

— Când trebuie să pleci? a dorit ea să știe.

— Mâine. Devreme.

— Mă voi trezi pentru a te conduce.

— Nu. Dormi. Este plăcut să te păstrez în amintire dormind. Îți voi vedea chipul dormind la fiecare pas al călătoriei.

— Și îmi vei trimite un mesager zilnic pentru a-mi spune despre ceea ce se întâmplă cu tine?

— Așa voi face. Adesea, mă întreb ce întâmplare fericită ne-a adus unul alături de celălalt și cum de s-a întâmplat ca tu să ții la mine.

— Nu există întâmplare fericită sau ghinion, ci doar destin și acesta ne influențează prin hotărâri care nu totdeauna ne aparțin.

— Eu prevăd că în următoarele două zile, starea ta de spirit se va schimba.

— Și a ta?

— Eu sunt totdeauna fericit atunci când sunt ocupat.

— Înțeleg, a spus ea zâmbind.

Evenimentele și împrejurările în care se afla au stârnit un uragan de pasiune ce a pus stăpânire pe doamna Utsu. Seniorul Tsurunosuke era uluit. Când în cele din urmă s-au prăbușit istoviți, înainte de a adormi, bărbatul a spus:

— Totdeauna mi-am spus că există ceva rece în firea ta, și dacă nu rece, ceva ce nu lași să iasă la lumină. Acum acest sentiment a dispărut.

— Este o noapte stranie, poate fermecată.

— Fermecată, a întărit el. Exact.

Apoi au alunecat în brațele somnului. El s-a trezit la ivirea primilor zori și a plecat fără a face nici cel mai mic zgomot. Versurile pe care le scrisese chiar mai înainte de a veni le-a prins cu un ac de chimonoul ei.

Când s-a trezit, doamna Utsu a scris propriile versuri, drept răspuns:

Când ploile nesfârşite
Stropii şi-aruncă cu furie
Chipul tău îl voi vedea mereu
Şi el va fi soarele meu.

Apoi a izbucnit într-un plâns ce părea să nu se mai sfârşească.

— Am ştiut eu, a spus Aki oftând. Dă-te puţin deoparte astfel încât să mă întind alături de tine.

Capitolul 3

— Ei bine? a întrebat seniorul Norimasa.

— S-a făcut, a spus ea.

Nu se uita la el, ținându-și privirile ațintite în podea.

— Ochii tăi nu sunt roșii. Nu ai plâns. Dacă te mulțumește, voi trimite zilnic un curier pentru a afla ce se întâmplă cu el.

— Nu mi-ar face plăcere să primesc asemenea vești. Și dacă aș plânge, crezi că ți-aș acorda favoarea de a vedea lacrimile mele? Aș prefera să mă crezi făcută din piatră.

— Nu m-ar bucura să-ți dau o asemenea poruncă.

— Fără îndoială că ai găsit oarecare plăcere în ea. Îți mai amintești cum mă luai cu tine să privim capetele retezate ale dușmanilor atunci când erau aduse la palat și femeile le luau și le spălau și le aranjau părul? Îți amintești cât de mult mă înspăimânta priveliștea lor? Și cât de tânără eram? Cum insistai susținând că era bine pentru mine pentru că pupila unui samurai, un copil care se trage dintr-un samurai, trebuie să înțeleagă ce înseamnă a fi samurai și nu țăran?

— Îmi amintesc.

— Ce gândeai atunci? În acele zile am învățat cât de crud poate fi un țăran. Am aflat istorii despre oameni care fură mâncare și sunt îngropați de vii în gropi adânci de către ceilalți săteni. Am auzit despre țărani care își trimit bătrânii să moară pe munte când ajung la șaptezeci de ani și păsările smulg carne din trupul lor chiar dacă ei sunt încă vii. Nu credeai că învățasem destul ce înseamnă cruzimea?

— Ești înveninată.

— Nu mă surprinde caracterul tău. Nici eu nu sunt mai bună. Ai auzit vreodată de o femeie care, otrăvind un bărbat, se întoarce tot către el pentru mângâiere? Îl întreabă pe bărbat cum va supraviețui tânguielilor și trădării? Dacă el simte prevestirea morții apropiindu-se? Asta a fost mai rău decât atunci când mă duceai să văd capetele, iar și iar, așa cum obișnuiai.

— Acele întrebări pe care le-ai pus au primit răspunsuri din partea lui? Ce a spus? Încercai să-l avertizezi?

— De ce să-l previn când era deja prea târziu?

— A avut vreo bănuială?

Doamna Utsu a ridicat privirile și atunci i-a văzut ochii. Aceștia se îngustaseră, transformându-se în două linii oblice.

— Absolut niciuna, a răspuns ea încercând să-și ascundă zâmbetul. A fost o noapte atât de plină de pasiune încât nu a mai rămas timp și pentru suspiciuni.

Era convinsă că nu-i făceau plăcere cuvintele ei. Știa că lui i-ar fi făcut plăcere să doarmă alături de ea, în spatele paravanului.

— Aducerea paravanului meu de acasă a fost o mișcare interesantă.

— Adevărat. Tu ai fost mulțumită?

— Știi foarte bine cât de fericită sunt când mă gândesc la căminul meu.

— Spune-mi! Pasiunea a fost aprinsă în mod deosebit din pricina faptei care tocmai fusese săvârșită?

Cruzimea a stârnit focul pasiunii?

— Nu știu, stăpâne.

— Nu știi?

— Nu sunt atât de bună cunoscătoare în ceea ce înseamnă cruzime.

— Te joci de-a șoarecele și pisica cu mine? Cine te crezi? a tunat el.

— Știu foarte bine cine și ce ești tu.

— Da. Știi. La fel de bine te cunosc și eu.

— Femeile totdeauna au secretele lor.

— Urmările vor fi cumplite pentru tine dacă misiunea ta nu va fi încununată de succes.

— Atunci mă poți îngropa de vie. Totdeauna mi-a plăcut întunericul. Ar fi ca și când cerul întunecat s-ar prăbuși peste mine.

— Poți să te retragi, a spus seniorul Norimasa pierzându-și răbdarea.

Dar, brusc, și-a schimbat gândul.

— Totdeauna te întrebi: Cum mă va afecta una sau alta? Cum te-a afectat pe tine această situație? a dorit el să știe.

— Nu voi avea niciodată copii.

Uimit a dorit să cunoască motivul.

— Nu-mi voi asuma o responsabilitate atât de mare pentru o altă ființă omenească. Mă îndoiesc și de faptul că mă voi căsători. Motivul este același.

— Nu cred că vorbești serios.

— Ba da.

Seniorul Norimasa o privea cu atenție.

— Chiar crezi ceea ce spui?

— Da.

— Poate am greșit, dar nu mi-am imaginat că cele întâmplate te vor schimba atât de mult.

— De nenumărate ori mi-ai spus că nimeni nu poate fi sigur de propriile reacţii în faţa unui anume eveniment până când acesta nu se produce.

Chipul seniorului Norimasa devenise roşiatic.

— Chiar trebuie să-ţi aminteşti totul?

— Aşa lucrează memoria mea.

— Afară! a tunat seniorul Norimasa.

Asemenea lui şi ea ştia că ceea ce făcuse constituia un regret pentru el şi amândoi erau conştienţi că el era incapabil să recunoască acest fapt.

Ea a plecat fără să regrete că fusese alungată.

Aki aştepta afară.

— Ce-a spus? a dorit ea să ştie.

— Lucruri previzibile. Dacă am făcut ceea ce mi s-a cerut? Dacă am procedat cum trebuie? Dacă ştiu că voi fi îngropată de vie dacă nu izbândesc?

— N-a spus asta! s-a arătat surprinsă Aki.

— Nu. Dar a lăsat să se înţeleagă.

— Am făcut ceea ce trebuia făcut, a spus Aki.

— Ar fi fericit dacă şi-ar petrece timpul retezând capetele inamicilor. Dacă n-ar avea această fire nu ar sta în fruntea clanului.

— Se spune că şi-ar fi ucis fratele, a spus Aki. Şi-a trimis fratele într-o campanie şi acesta a ieşit biruitor. Era zăpadă, cumplită zăpadă. Când au ajuns în apropierea palatului erau pe jumătate morţi. Dar seniorul Norimasa a construit o barieră de-a latul drumului ce ducea către palat şi seniorul Norimasa împreună cu oamenii săi s-au aruncat asupra lor şi i-au ucis, până la ultimul. Se spune că şi-ar fi ucis chiar şi tatăl.

— Toate acestea nu te privesc pe tine, a spus doamna Utsu. Nimeni nu-ţi face o favoare când îţi povestește asemenea istorii.

— Nu sunt sigură că este vorba de simple povești.

— Indiferent ce sunt, nu au nicio legătură cu noi. Nu căuta necazul.

Au ajuns la podul înalt, arcuit.

— Nu mai vorbi despre cele întâmplate. Tufișurile au urechi, a avertizat-o doamna Utsu.

— Nu sunt întotdeauna precaută?

— Nu, nu ești, a contrazis-o doamna Utsu. Nu îndeajuns de precaută.

S-a oprit privind lacul.

— I-am spus că nu voi avea niciodată copii și că este posibil să nu mă căsătoresc vreodată.

— Atragi spiritele rele asupra ta, a avertizat-o Aki uluită de spusele ei.

— Voi fi totdeauna așa cum m-am născut, dar voi fi și ceea ce a făcut el din mine, a spus doamna Utsu. Va primi zilnic vești aduse de un mesager despre felul în care se desfășoară călătoria seniorului Tsurunosuke. Suntem în Infern, fără nicio îndoială!

Spre sfârșitul după-amiezii, în aceeași zi, un mesager călare, cu steagul fâlfâind în spatele său, se îndrepta către palatul seniorului Norimasa. Când a ajuns, a descălecat și a fost escortat înăuntru. Curând după aceea, unul dintre oamenii seniorului a adus un mesaj scris, sigilat pentru doamna Utsu. „Aruncă mesajul în vasul cu jăratic după ce îl vei fi citit. Se spune că seniorul Tsurunosuke este bine și își vede de treburile sale. Poate că nu ai de ce să-ți faci griji pentru el“. Nota era scrisă chiar de seniorul Norimasa.

„Idiotul!“, gândea doamna Utsu. Doar îi spusese că era nevoie de trei zile pentru ca otrava să acționeze.

— Iată! Un mesager a adus asta, a spus Aki intrând și oferindu-i un pachet.

Doamna Utsu l-a desfăcut. Era unul dintre veșmintele seniorului Tsurunosuke. Înăuntru se afla un bilet pe care se puteau citi cuvintele: „Poartă această haină noaptea și atingerea ei va fi asemenea trupului meu".

Doamna Utsu s-a așezat pe saltea strângând veșmântul în brațe, plângând cu suspine.

— Am fost oare un copil ca oricare altul? a întrebat-o pe Aki. Am fost vreodată nevinovată și blândă? Am știut vreodată ce înseamnă iubirea?

— Bineînțeles, a rostit Aki îngândurată. Și în adâncul sufletului tău acel copil încă mai trăiește.

— Aș vrea să cred. Dacă aș putea să cred.

— Trebuie să ai încredere în mine. Eu totdeauna spun adevărul. Am dreptate?

— Întinde-te alături de mine ca pe vremea când eram copil, a rugat-o doamna Utsu.

Aki s-a întins alături de ea, oftând adânc.

Totdeauna vei fi așa cum te știu eu că erai odată, demult. Totdeauna când te îndoiești de asta, privește în ochii mei și te vei vedea pe tine însăți așa cum ești cu adevărat.

— Trebuie să trăiești atât timp cât trăiesc eu, a spus doamna Utsu.

— Voi încerca. Și tu trebuie să trăiești de dragul meu.

Ceva mai târziu gândurile lui Aki și ale seniorului Norimasa goneau în același sens.

Ar fi trebuit să împiedice ceea ce s-a întâmplat, își spunea Aki. Știam că își va asuma îndatorirea. Apoi tot Aki își spunea: Dar cum aș fi putut să-l înduplec pe seniorul Norimasa? Dacă s-ar fi înfuriat şi ar fi înţeles încrederea deplină pe care i-o acorda ei doamna Utsu s-ar fi putut să se întoarcă împotriva celor două femei sau, şi mai rău, ar fi exilat-o pe Aki, alungând-o de la palat. Atunci cum s-ar fi descurcat doamna Utsu de una singură? Ea, mai bine ca oricine altcineva, era conştientă de felul în care doamna Utsu îşi supraestimase tăria. Doamna Utsu luptase împotriva părinţilor ei şi câştigase. Luptase împotriva seniorului Norimasa şi ieşise biruitoare, dar miza nu fusese niciodată atât de mare până atunci. Dincolo de comportamentul ei arogant, adesea înspăimântător, Aki putea să vadă copila pe care o cunoscuse altădată, cea care plângea atunci când era bătută pisica (ce grozăvie era aceasta), cea care ţipa în întuneric şi vedea străini îndreptându-se către ea, în vreme ce ea însăşi nu putea să se mişte sau să scoată o vorbă. Poate, dacă seniorul Norimasa ar fi ştiut povestea cu pisica... Ar fi avut vreo importanţă?

O pisică se pripăşise la conacul în care locuia doamna Utsu care, la vremea aceea, trebuie să fi avut în jur de nouă ani. Pisica era plină de purici şi avea râie. Doamna Utsu a adoptat-o ca pe propriul ei copil. După ce unul dintre servitori i-a spus cât de bun era ceaiul verde pentru a omorî puricii, a poruncit ca pisica să fie spălată cu acel ceai; apoi a pieptănat pisica şi a hrănit-o din farfuria sa. Doamna Utsu o lua cu sine pretutindeni. Pisica rareori atingea pământul.

Într-o zi întreaga familie a pornit într-o excursie pentru a admira cireşii înfloriţi. Unul dintre servitorii cei noi a văzut pisica, a crezut că este vorba de o pisică rătăcită şi a omorât-o în bătaie. Când a aflat, doamna Utsu a ţipat şi a plâns până când a făcut o criză. După aceea săptămâni în şir a zăcut pe salteaua ei, cu spatele spre uşă.

— S-ar putea să nu-şi mai revină de pe urma pierderii pisicii, spunea mama.

Dar tatăl o asigura:

— Este o fată puternică. Poate să facă faţă chiar şi unui cutremur.

— Ai o părere mult prea bună despre ea în această privinţă.

A mai trecut timp îndelungat, cu toate acestea, doamna Utsu nu voia să se ridice din pat şi să părăsească odaia sa.

Într-o după-amiază fierbinte, pe când toţi erau toropiţi de somn şi de căldură, copila a auzit mieunatul unei pisici. Visez, şi-a spus ea. Dar îi era tot mai limpede că se auzea tânguitul unei pisici.

„Este doar imaginaţia mea“, şi-a spus doamna Utsu când a văzut căpşorul făcându-şi loc în părul ei.

Pisica supravieţuise. Era numai piele şi oase şi sângele uscat formase o crustă pe care nu reuşise să o cureţe, dar fără îndoială era *Hotaru,* licuriciul. Doamna Utsu s-a ridicat de pe saltea, a luat pisica în braţe şi nu a lipsit mult să o omoare strângând-o la piept şi copleşind-o cu mângâieri. Părinţii doamnei Utsu au fost îndată înştiinţaţi şi plini de bucurie au cerut servitorilor să spele pisica. Servitorul care o bătuse pe *Hotaru* a fost el însuşi pedepsit cu bătaia.

— Întreabă mai înainte de a încerca să comiţi o crimă, a spus doamna Utsu.

Tatăl copilei era mândru de fiica sa.

— Arată ca o mică regină, o regină a răzbunării! Ce suflet, ce inimă hotărâtă!

— Inimile, sufletele pot fi sfărâmate, a spus mama ei.

— În niciun caz sufletul ei. Ce minunat ar fi fost dacă s-ar fi născut bărbat. Ce fapte ar fi putut săvârşi!

Pisica a primit un clopoţel şi o amuletă pe care le purta legate în jurul gâtului. Nici doamna Utsu şi nici mama sa nu doreau ca pisica să fie din nou luată drept un animal vagabond.

Dacă pisica nu ar fi supravieţuit, dacă nu s-ar fi întors, doamna Utsu ar fi suferit cumplit, îşi spunea Aki, adesea. Întoarcerea pisicii a făcut ca spiritul doamnei Utsu să devină şi mai puternic. În acelaşi timp a căpătat plăcerea răzbunării şi o spaimă cumplită, ce avea să dureze toată viaţa, faţă de ceea ce înseamnă pierderea cuiva drag. Pe măsură ce creştea, oamenii îşi spuneau unul altuia: „Nu este bine să-ţi faci din ea un duşman“. Tocmai ei i se ceruse să provoace pierderea cea mai cumplită din viaţa ei. Întreaga ură avea să se reverse asupra ei însăşi. N-avea să-şi ierte niciodată fapta comisă. Fusese silită să devină propriul său duşman. Credeam că seniorul Norimasa o cunoaşte bine, îi cunoaşte adâncul sufletului.

O vedea aievea pe doamna Utsu, copilă fiind, cum mânca prune şi arunca părţile lovite ale fructelor, fapt ce provoca spaima peştilor. Sau o vedea ieşind în frigul iernii refuzând cu încăpăţânare să-şi acopere mâinile. Construia din zăpadă castele în faţa camerelor sale şi când intra în casă, avea obrajii îmbujoraţi şi mâinile de un roşu aprins şi atât de amorţite încât cu greu le mişca.

Acesta era copilul pe care seniorul Norimasa îl luase pe lângă el, copilul încrezător şi jucăuş care fusese odată şi care se schimbase sub influenţa seniorului.

În odăile sale, seniorul Norimasa își amintea și el de vremea când doamna Utsu era doar o copilă. Își amintea frumusețea, grația și neînfricarea copilei. Era asemenea unui mic general, făcută să comande și în niciun caz născută pentru a da ascultare sau pentru a se supune. Trăise cu gândul că era incapabilă să nutrească sentimente profunde pentru bărbați, căci părea să se joace cu ei așa cum se joacă șoarecele cu pisica. Fusese iubita lui și pasiunea lui față de ea fusese deosebit de înflăcărată. Abia acum vedea că de fapt nu fusese încă pregătită pentru iubirea trupească. Seniorul Tsurunosuke trezise în ea această iubire. Și ea era cea care îi dăduse otrava, cu propriile sale mâini și spusese că probabil nu avea să se căsătorească vreodată și să aibă copii. Era în firea ei să exagereze, să amplifice intensitatea trăirilor, a sentimentelor. Dar de data aceasta era convinsă de ceea ce spunea. Pentru prima oară seniorul se temea pentru ea și se gândea la ceea ce îi ceruse să facă.

Țin la ea mai mult decât la oricine altcineva pe lumea asta, gândea el. Cel puțin pot spune că am ținut la ea așa cum era odată, mai înainte de a-i porunci să-l ucidă pe seniorul Tsurunosuke, mai înainte de a-i porunci să săvârșească numeroase alte fapte. Aproape că își dorea ca ea să nu-i fi ascultat porunca sau să fi încercat într-un anume fel să răstoarne planurile lui. Ar fi făcut multe sacrificii numai să o poată transforma în cea care fusese doar cu o săptămână în urmă.

Pe când era cufundat în aceste gânduri – în care o vedea aievea pe doamna Utsu jucându-se cu mingea *temari* sau cu marginile veșmântului larg ce-l purta deasupra chimonourilor sale – un călăreț înainta vijelios către palatul său. A oprit scurt și un servitor a cerut încuviințare să intre. Când i s-a îngăduit să se înfățișeze înaintea seniorului Norimasa, acesta a văzut că era vorba de o ștafetă ce purta o scrisoare din partea seniorului Tsurunosuke.

„Seniorul Tsurunosuke este bine dar pare obosit. Probabil din pricina călătoriei. Am călătorit pe o vreme noroasă, astfel încât nimeni nu a avut de suferit din pricina soarelui, dar chipul seniorului Tsurunosuke este foarte îmbujorat, ca și când l-ar fi ars soarele sau de parcă ar fi băut peste măsură. Altfel nu există nimic important de făcut cunoscut".

Sticla lucrează înlăuntrul său. Probabil și unghiile sale s-au înroșit, dar pentru că poartă mănuși nimeni nu a băgat de seamă. Și chiar dacă ar fi văzut acest lucru niciunul dintre cei aflați în jurul său nu poate bănui despre ce este vorba.

Servitorul s-a înfățișat din nou anunțând că doamna Utsu cerea să fie primită.

— Poftește-o înăuntru, a spus seniorul Norimasa.

— Prin urmare sticla își urmează calea, a rostit ea cu un glas pe care seniorul nu-l mai auzise vreodată.

— Cum ai aflat? N-ai văzut înștiințarea.

— Nici nu era nevoie. Chipul tău vorbește despre cele scrise în epistolă.

Doamna Utsu îi poruncise lui Aki să se retragă în spatele paravanului său în vreme ce ea însăși ședea singură ascunsă de paravanul ei. Era o zi deosebit de strălucitoare și încăperea era mai luminoasă ca de obicei. În lumina neobișnuit de intensă, totul părea în jur strident, țipător. Paravanele aurii și chimonourile femeilor drapate în jurul acestora răspândeau culori vii, scânteietoare, și totul părea vulgar, ieftin, oferind o imagine care-i stârnea greața doamnei Utsu. Propriul ei paravan, pe care spera să nu-l mai vadă vreodată, părea să-și râdă de ea, amintindu-i de mama sa care încercase să o țină acasă, dar care pierduse în fața înțelegerii dintre tatăl ei și seniorul Norimasa.

Mare lucru să fii femeie și să dai naștere unui copil, își spunea doamna Utsu. Nici nu este posibil să crezi că o femeie are puterea să-și aleagă calea în viață. Se spune că unul dintre seniorii din Echizen a luat o țărancă la palat și a avut un copil cu ea. Curând după ce copilul a fost mai măricel și nu mai avea nevoie de mama sa, femeia a fost alungată și trimisă acasă de parcă ar fi fost un nimeni. În cele din urmă tot bărbații sunt cei care câștigă totul.

Cât își dorea să nu-și fi îndeplinit misiunea atât de bine. Cât își dorea să nu fi măcinat sticla atât de mică sau un ciob neînsemnat să-l fi prevenit pe seniorul Tsurunosuke. Dar dacă nu și-ar fi făcut treaba cum se cuvine, dacă grăunțele de sticlă ar fi fost mai mari și seniorul ar fi mâncat ar fi suferit și mai cumplit. Și eu... eu am fost atât de prinsă de misiunea încredințată de parcă ar fi fost de mare însemnătate pentru mine să fac totul perfect și aș fi uitat că ceea ce măcinam eu era sticlă.

Caii vor sosi în fiecare zi în galop la palatul seniorului Norimasa. Îi voi vedea și voi afla cum stau lucrurile, dar sfârșitul este sigur. Curând caii nu vor mai sosi pentru a aduce vești despre seniorul Tsurunosuke. Când se va întâmpla asta? Peste două zile? Trei, cel mult? Se ruga neîncetat către Kannan, implorând ca sângele seniorului Tsurunosuke să se curețe de sticlă, dar, de fapt, în adâncul inimii, știa că nu există nicio speranță. În cele din urmă va fi fericit să moară, așa cum și-ar dori oricine în situația lui, tăiat în mii și mii de bucățele de săbii minuscule. Își spunea că trebuia să evite bărbații. Le purta ghinion. Frumusețea mea îi atrage în cursă așa cum pânza de păianjen atrage în mod negreșit viespea. Și eu ce le ofer? O femeie cu inima împietrită, o femeie care cu fiecare ceas devine tot mai lipsită de suflet. A auzit trecând straja, anunțând cu glas tare începutul unei noi ore. Timpul se scurgea tot mai încet. Altădată îmi spuneam că fiecare oră constituie un câștig pe care-l adăugam la șirul celor trăite de mine, dar azi acest șirag a fost rupt și tot ceea ce câștigasem s-a risipit, fiecare oră ascunzându-se în câte o crăpătură și chiar dacă le-aș căuta și le-aș găsi pe unele dintre ele, tot n-aș mai avea înapoi comorile de altădată. Da, șiragul s-a rupt. Ceva din ea, o părticică dispăruse.

Zăcea pe salteaua ei și curând a alunecat într-o stare asemănătoare somnului. Dacă aș putea să adorm și să nu mă mai trezesc vreodată, gândea. Dar oamenii care își doresc moartea nu sunt niciodată binecuvântați cu ea. Dacă aș putea să dorm în următoarele patru zile sau poate cinci, ar fi atât de bine.

Și tot gândind astfel, a adormit.

În dimineața următoare doamna Utsu tocmai îngenunchea în spatele zăbrelelor, privind afară, când a auzit galopul calului ce se îndrepta către ușa seniorului Norimasa. S-a ridicat și a trecut în spatele paravanului său strigând după Aki:

— Află care este vestea! i-a cerut ea lui Aki atunci când aceasta s-a înfățișat înaintea sa.

— Seniorul Norimasa nu-mi va spune mie.

— Ai tu mijloacele tale să afli. Omul acela de la grajduri pe care-l cunoşti ştie absolut tot ce se întâmplă.

— Şi tu ai căile tale, a răspuns Aki cu arţag.

— Du-te! a poruncit scurt doamna Utsu.

Dar nu a mai fost nevoie. Însuşi seniorul Norimasa a apărut în faţa casei. A trimis-o înăuntru pe una dintre femeile ce serveau în pavilionul său, cerându-i doamnei Utsu să-i acorde favoarea de a ieşi din casă.

— Cât de repede ai venit! a remarcat el.

— Care este vestea? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Se pare că nu se simte bine. Se plânge de oboseală şi de dureri, dar nimeni nu crede că ar putea fi vorba de ceva serios. Ceea ce-i îngrijorează pe cei din jur este culoarea lui care din roz a devenit aproape roşu.

— Nu mai durează mult, a rostit slab doamna Utsu.

— Dacă ţi-ai făcut treaba cum se cuvine, cât timp crezi că ar mai putea să dureze?

— O zi, poate două, cel mult. Sper să fie vorba doar de o zi, pentru că cealaltă ar însemna un chin cumplit.

— Te vei simţi mai bine când totul se va sfârşi.

— Mai bine? Nu voi fi mai bine decât el, vreodată.

— Nu trebuie să vorbeşti astfel.

— Tu eşti cel care insistă în privinţa adevărului, a spus doamna Utsu şi a revenit pe verandă.

— Purtarea ta faţă de mine este scandaloasă. Îmi întorci spatele şi pleci dovedind cea mai cumplită lipsă de cuviinţă şi îmi vorbeşti nepoliticos. Ce mă fac eu cu tine?

— Ucide-mă!

— N-am de gând să mai stau de vorbă cu tine cât timp eşti într-o astfel de stare. Voi reveni când va sosi următoarea ştafetă.

— Cât de plăcut trebuie să fie să primeşti veşti bune. Dar nu sunt bune şi pentru mine.

În ziua următoare mesagerul a sosit şi seniorul Norimasa a chemat-o, din nou, pe doamna Utsu afară, în faţa pavilionului.

— Veştile despre seniorul Tsurunosuke nu sunt bune. Noaptea trecută i-a curs sânge din nas şi nimeni nu a reuşit să-i aline suferinţa. I-au dat *sake,* dar el le-a spus că-l arde precum oţetul pe o rană deschisă. Este tot mai slăbit. Cât timp mai poate continua astfel?

— Încă o zi. Sunt uimită de îndrăzneala pe care o dovedeşti rostindu-i numele.

— Fac ce-mi pofteşte inima.

— Întreaga ţară ştie asta.

— Presupun că te rogi, a spus aruncându-i priviri cercetătoare.

Ea a întors spatele şi a intrat fără a-i răspunde.

În dimineaţa următoare, ea împreună cu Aki se plimbau în apropiere de cărarea ce ducea către pavilionul seniorului Norimasa. Calul mesagerului a trecut chiar pe lângă ele.

— Hei, tu! Nu poţi rămâne o clipă pe loc pentru a răspunde la întrebarea unei femei? a strigat Aki.

— Ce doriţi, doamnă? a întrebat mesagerul strunind calul din frâu.

— Doamna Utsu doreşte să afle ce se întâmplă cu seniorul Tsurunosuke.

Mesagerul părea agitat.

— Seniorul Norimasa va fi furios dacă nu-i spui doamnei ce se întâmplă. În fiecare zi ei însuşi vine direct la pavilionul ei și îi dă vești amănunțite despre starea de sănătate a seniorului Tsurunosuke. Ghicești de ce?

— Nu este o plăcere să asculți ceea ce am de spus.

— Vorbește și nu uita nimic din ceea ce trebuie spus, a poruncit doamna Utsu ascunzându-și chipul după mâneca largă a chimonoului.

— Ne temem pentru viața lui. Sângerează pe nas și prin urechi și tușind a sângerat din belșug. A devenit atât de roșu încât strălucește ca soarele. Ori de câte ori încearcă să se ușureze, doi oameni îl ajută cărându-l la câmpul cu orez, iar el geme din pricina durerii. Există un lac a cărui apă este rece ca gheața și el imploră ajutorul celor din jur pentru a fi dus acolo și lăsat în apă. Este singura cale de a-i alina suferința. Întreabă de dumneavoastră, doamnă Utsu, și lăcrimează atunci când se gândește la voi.

Lacrimile șiroiau și pe obrajii doamnei Utsu. Și-a coborât mâneca astfel încât mesagerul să-i poată vedea chipul.

— Trebuie să-i spui cum am plâns pentru el. El știe că până acum tristețea nu m-a făcut să plâng.

— Îi voi spune, stăpâna mea.

— Și încă ceva. Spune-i seniorului Norimasa să nu vină să-mi povestească cele pe care le va afla citind epistola. Sunt prea nefericită. Este pe moarte. Cred că nu va mai apuca ziua de mâine.

— Nu vorbiți astfel, stăpâna mea! a exclamat mesagerul.

— Nu eu hotărăsc. Trupul său vorbește pentru noi toți.

— Hai, mergi și dă vestea seniorului Norimasa, l-a îndemnat Aki. O vezi cum se clatină? Trebuie să o conduc în camerele sale.

Mesagerul a dat pinteni calului, urmându-și drumul.

— Cel puţin astfel vom fi scutite de rânjetul de bucurie al seniorului Norimasa, a rostit doamna Utsu cu glas aspru, răguşit.

— N-a făcut-o din ură. El ne apără pe noi toţi.

— S-a bucurat de fiecare clipă care a trecut de când a început această poveste.

Îi părea că şi arborii îşi băteau joc de ea, imaginea lor dublându-se când privea în jos la cărarea pe care-şi purta paşii, frunzişul dispărea de parcă coborâse iarna asupra lor.

— Hai, trebuie să te sprijini de mine. Te clatini şi curând te vei prăbuşi.

S-a sprijinit de Aki, dar ameţeala a sporit. Când a ridicat privirile se afla la pământ şezând sub un copac, rezemată de el.

— Ai leşinat, doamna mea, a şoptit Aki. Asta se întâmplă atunci când oamenii nu mănâncă.

— Suntem departe?

— Nu.

— Nu chema pe nimeni în ajutor. Mă voi ridica şi voi merge singură.

Cele două femei au reuşit să ajungă acasă. Aki abia o ajutase să se întindă pe saltea când a venit poruncă de la seniorul Norimasa care-i cerea să se înfăţişeze înaintea sa.

— Vorbesc eu cu el, a asigurat-o Aki.

— Nu se simte bine, i-a comunicat ea seniorului Norimasa.

Acesta a devenit alb ca varul.

— Ea nu a luat niciun strop din acel praf, nu-i aşa?

— Totuşi are efect şi asupra ei. Dar este puternică, deşi nu doreşte asta câtuşi de puţin. Îşi va reveni.

— Crede că seniorul Tsurunosuke va muri în această noapte?

— Da.

— Așa este mai bine pentru toată lumea. Crede-mă! Ar dori să vadă palatul transformat într-o ruină uriașă? Nu există nici cea mai mică îndoială că este spion.

— Îi voi transmite și ei ceea ce mi-ai spus acum, stăpânul meu.

— Aș fi dorit să stau de vorbă cu ea.

— Dacă moare seniorul Tsurunosuke, veți sta de vorbă din nou, dar acum este mult prea mult pentru ea.

— Este nefiresc ce se întâmplă cu ea.

— Nu mai este cum a fost și nici nu va mai fi vreodată.

— Sper ca ceea ce spui să nu fie adevărat.

— Speranța este un lucru minunat.

Ziua următoare a adus veștile mult așteptate. Seniorul Tsurunosuke murise în cursul nopții. Oamenii săi erau înspăimântați. Sângele îi năpădise pe gură, pe ochi și prin urechi. Urlase agonizând și nimeni nu reușise să-i aducă alinarea. Unul dintre oameni murmurase:

— Oare ce a făcut să merite o asemenea soartă?

— Probabil a pătruns un spirit în el. Poate nu am fost suficient de precauți și nu am făcut cele cuvenite. Ar fi trebuit să chemăm un exorcist.

În cele din urmă toți au ajuns la concluzia că, indiferent ce ar fi făcut, nu ar fi dat rezultate. Aveau să-l ducă la domeniul său și acolo urma să fie incinerat.

— Ce fum înțepător se va ridica! a spus comandantul secund.

— Oare va pluti fumul în direcția în care se află doamna Utsu? s-a întrebat un altul cu voce tare. A dorit atât de mult să o vadă.

— Seniorul Norimasa nu ar fi pus viața ei în pericol acordându-i permisiunea să se apropie de o persoană suferind de o boală primejdioasă.

— Asta este adevărat. O păzește de parcă norocul său și soarta ei sunt totuna.

— Trupul seniorului Tsurunosuke trebuie trimis acasă cu toate onorurile, dar însoțit de un grup restrâns de oameni. Un mesager trebuie trimis pentru a-l întreba pe seniorul Norimasa cine va prelua comanda.

Seniorul Tsurunosuke s-a prăpădit, dar în mai puțin de o oră treburile lumești și-au luat obolul, alinând durerile pricinuite de suferința și moartea lui. Acestea erau gândurile doamnei Utsu, aflată în spatele paravanului său.

În ziua următoare, seniorul Norimasa a cerut permisiunea să o vadă pe doamna Utsu.

— Trebuie să-mi dai voie să mă revanșez, i-a spus el doamnei Utsu.

— Atunci lasă-mă să mă retrag pentru un timp în casa surorii mele.

— Asta nu pot accepta. În starea în care te afli este posibil să nu te mai întorci vreodată.

— Și ar fi chiar atât de rău?

— Ar fi teribil.

— Și aici ce pot face?

— Vei scrie, ca de obicei, și vei merge în excursii. Vei continua să scrii și să pictezi.

— Pot cere să vină sora mea?

— Desigur. Vă voi pregăti o întreagă aripă în palat doar pentru voi două.

— Și pot să nu-i văd pe cei pe care nu vreau să-i văd?

— Despre mine este vorba.

— Despre oricine.

— Ai cuvântul meu.

— Acum pot să mă retrag?

— Desigur.

Privind-o cum se depărta, seniorul Norimasa își spunea: Parcă aș privi o străină. Va trebui să treacă o bună bucată de vreme până când își va reveni.

Mergând în tăcere alături de Aki, doamna Utsu gândea: Ce viață ducem! Parcă am merge pe muchii de săbii. Și eu sunt cea care a iscat toate acestea.

Noaptea, doamna Utsu nu putea să adoarmă. Ochii i se închideau când trupul istovit ceda. La vremea când a sosit toamna reușise să inventeze o litanie care o ajuta să adoarmă. Pe măsură ce spunea fiecare cuvânt acesta se transforma într-o imagine și fiecare imagine era legată de lucruri frumoase care o făceau în cele din urmă să zâmbească. Țiglele ondulate de culoare verde ale acoperișului, peștele din metal a cărui coadă îndreptată în sus se desfăcea către cele două capete ale grinzii, *koi* sărind din havuz și apoi căzând în apă cu un plescăit zgomotos, grădinarul măturând frunzele căzute pe alee, apoi cu îndemânare, într-o manieră artistică, alegea frunzele cele mai frumos colorate și le răspândea ici-colo, și podul arcuit, având forma unui curcubeu, prima zăpadă ce ascundea rănile și cicatricile pământului, zăpada care asemenea timpului cădea atunci când te așteptai mai puțin și clipocitul undelor ce se loveau de marginea lacului artificial.

Încetase să se mai gândească la seniorul Tsurunosuke și să se întrebe dacă acesta lăsase un poem înaintea morții. Chiar dacă o făcuse, ce ar fi putut să-i spună? La început ea însăși a compus o seamă de astfel de poeme imaginare, apoi a încetat. Era deosebit de precaută procedând astfel.

Capitolul 4

— Ce ar fi mai bine pentru ea? a întrebat-o seniorul Norimasa pe Aki.

— Dacă și-ar găsi pe altcineva, stăpâne.

— Crezi că există această posibilitate?

— Nu, stăpâne.

— Ce trebuie să fac eu?

— Nu eu sunt în măsură să vă dau sfaturi, dar cred că ar trebui să ne lăsăm pe mâna timpului. A început să scrie din nou.

— Poeme?

— Nu știu. Nu-mi dă voie să văd ce scrie! Niciodată nu mi-a permis.

— Îți sunt recunoscător pentru sfaturi. Poți să pleci.

După ce Aki a dispărut, un bărbat și-a făcut apariția din spatele unui paravan.

— Ai auzit totul, Matsuhito?

— Am auzit.

— Ce părere ai?

— Nu sunt priceput în ceea ce înseamnă treburile femeilor, dar femeia are dreptate. Trecerea timpului este singurul leac. Sunt sigur.

— Nu-mi fac plăcere cele spuse de tine.

— De ce este doamna nefericită?

Seniorul Norimasa e ezitat, apoi i-a povestit întreaga întâmplare.

— Înțeleg, a rostit scurt Matsuhito.

— Ce ai înțeles?

— Probabil că ai uitat cele simțite atunci când ai ucis primul om și suferința pe care ai încercat-o după aceea. Mulți sunt cei care îl văd pe omul ucis de ei alunecând spre ei prin ceață. Încep să se teamă de cimitire, în special atunci când pietrele funerare sunt învăluite în ceață. Apoi se gândesc tot mai insistent să caute familia celui pe care l-au ucis și să încerce să se revanșeze față de ei pentru ceea ce au făcut. Propriile lor trupuri le par asemenea cu ceața și își privesc capetele încercând să se asigure că sunt vizibile și că nu sunt și ei morți. Unii se poartă de parcă și-ar fi pierdut mințile. Se spune că un asemenea om și-a bătut calul până l-a lăsat mort, apoi s-a așezat peste el refuzând să permită să-i fie luat de sub el. Nu este de mirare ca o femeie care a trecut printr-o astfel de experiență să se poarte în acest fel, mai ales dacă avem în vedere faptul că femeile sunt mai ușor de impresionat. Probabil că doamna a trecut printr-o încercare mult mai năprasnică decât mine sau decât tine.

— Nu-mi pot aminti de o situație asemănătoare. Este adevărat că toți se plâng din pricina temperamentului meu și s-a dus vorba despre felul în care am dat foc chimonourilor soției mele atunci când aceasta s-a purtat cum nu se cuvine.

— Poate că mai sunt și alte situații pe care le-ai dat uitării.

— Dacă este așa, atunci nu vreau să mi le amintesc.

Amintirile începeau să-l învăluie precum flăcările.

— Prin urmare trebuie să-i acord timpul necesar, a spus seniorul Norimasa în cele din urmă.

— Da, a încuviinţat Matsuhito.

— Şi tu? Cât de departe ai ajuns punând la cale planurile pentru următoarea noastră campanie?

— Destul de departe, stăpâne.

— Bine. Bine.

Seniorul Norimasa îl întâlnise pe Matsuhito pentru prima oară la vremea când acesta avea doisprezece ani. Băiatul fusese suficient de îndrăzneţ pentru a-i solicita o audienţă, spunându-i că dorea să devină războinic şi samurai, şi de vreme ce seniorul Norimasa era cel mai de seamă dintre toţi seniorii războinici, el dorea să acorde sprijinul său clanului condus de acesta.

La doisprezece ani, Matsuhito era înalt, subţiratic, aproape scheletic şi nobilii aflaţi în jur au izbucnit în hohote prelungi de râs ascultându-i vorbele.

— Voi lupta împotriva oricăruia dintre voi, i-a înfruntat Matsuhito, disperat.

— Nu va fi nevoie, l-a calmat seniorul Norimasa. Dar, mai întâi, poate ar trebui să văd de ce eşti în stare.

Spunând acestea, a făcut semn către unul dintre nobilii săi.

— Doboară-l pe omul acela. Fără arme, i-a cerut el lui Matsuhito.

La auzul acestui ordin, Matsuhito a luat-o la fugă în hohotele de râs ale celor prezenţi. Fără ca aceştia să observe, Matsuhito s-a strecurat în spatele nobilului, s-a aruncat în spatele său şi şi-a aşezat mâinile peste ochii omului. Nobilul a încercat să se scuture de povară, dar durerea din ochi îl înnebunea. În cele din urmă, nobilul şi-a pierdut echilibrul şi a început să se clatine. În acelaşi timp, băiatul se legăna înainte şi înapoi până când nobilul s-a prăbuşit la pământ.

— Am câştigat, a strigat Matsuhito.

— Aceasta nu a fost o luptă dreaptă, a declarat bătrânul sfetnic.

— Când s-a mai întâmplat să ne facem griji referitoare la ce înseamnă o luptă dreaptă? a întrebat seniorul Norimasa.

— Noi nu ne întinăm onoarea, a continuat sfetnicul.

— Nici băiatul nu a făcut-o. Încă de la început lupta nu a fost dreaptă. Băiatul este mult prea tânăr şi lipsit de experienţă. Totuşi el a căutat o cale de a câştiga lupta. Este inteligent şi curajos.

Toţi cei din jur erau tăcuţi.

— Vino alături de mine, Matsuhito. Îmi vei ţine de urât în lungile nopţi când aştept ivirea zorilor.

— Văd bine în întuneric. Pot să fiu un bun cercetaş în noapte.

— Este posibil să-ţi dau o asemenea însărcinare, dar, mai întâi vom sta de vorbă. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre viaţa ta.

— Îţi voi spune tot ceea ce doreşti, stăpâne.

— Nu ai fost supus şi ascultător. Este adevărat?

— Da, este adevărat, stăpâne. Am prins odată o maimuţă pe când era rănită şi, după ce s-a însănătoşit, am învăţat-o să fure fructe pentru mine. Atunci am fost acuzat pentru furtul fructelor şi am jurat că nu am făcut-o eu. Şi aşa a fost. Maimuţa a furat, a spus Matsuhito zâmbind. Cu toate acestea, din anume motive, tot m-au pedepsit.

Seniorul Norimasa a izbucnit în râs.

— Te-ai descurca de minune în palatul imperial unde nimeni nu spune ce gândeşte.

— Nu mi-ar plăcea să trăiesc acolo. Se spune că viaţa este un nesfârşit protocol şi toţi respectă strict ceremonialul.

— Nu era la fel în satul tău.

— În satul meu viaţa era mai ceremonioasă şi mai protocolară decât în oricare palat. Existau reguli pentru orice. Am fost atârnat de un copac şi am rămas astfel o noapte întreagă când am prins un *tanuki*, l-am fript şi nu l-am adus în sat, astfel încât să poată fi împărţit între toţi cei care nu aveau de mâncare.

— Atârnat de o funie.

— Timp de patru ore. De un copac. Aş fi stat acolo toată noaptea dacă maimuţa nu m-ar fi ajutat. A încercat să desfacă nodurile, dar nu a reuşit şi atunci a ros funia până m-am prăbuşit la pământ.

— Şi ai fost pedepsit pentru că te-ai eliberat.

— Mi-am rupt piciorul stâng şi atunci mama a considerat că şi aceasta era o pedeapsă suficient de aspră.

— Şi satul? Era mic sau mare?

— Mic, stăpâne. Sătenii care locuiau lângă mare cu puţin mai departe de locul unde începeau pădurile erau pescari. Femeile erau scufundătoare. Sătenii care locuiau ceva mai departe pe munte erau fermieri, deşi mergeau şi ei adesea la pescuit. Când am luat obiceiul de a fugi de acasă, mă căutau. După ce m-au căutat de mai multe ori, îndelung, m-au ameninţat cu *mura hachibu,* alungarea definitivă din sat. Până şi pe mine mă înspăimânta o asemenea ameninţare, aşa încât, atunci când m-am hotărât să plec, am ştiut că va fi pentru totdeauna. O vreme am trăit ca cerşetor şi mai târziu am fost membrul unei bande de tâlhari. Au avut grijă de mine cu adevărat.

— Cât de mult ai pus la încercare răbdarea părinţilor!

— Am fost adoptat. Sunt convins că au regretat gestul lor. Şi nici nu le-a plăcut când am mers la castelul seniorului Kuronosuke pe timp de șase luni, pentru a primi educație. Acceptaseră această înțelegere când m-au adoptat, dar, mai târziu, această idee nu le-a mai plăcut. Niciodată nu au vrut să-mi explice de ce trebuia să merg acolo. Spuneau că acolo am deprins obiceiuri rele și de aceea fugeam de acasă.

— Este adevărat?

— Nu. Eram un copil sălbatic. Dacă aș fi dovedit interes față de pescuit, de exemplu, atunci totul ar fi fost minunat.

— Mă vei minți și pe mine? a dorit seniorul Norimasa să știe. Sau îmi vei spune povești precum cea cu maimuța care fura fructe?

— Voi privi voința ta ca pe a mea însumi, dar..., a ezitat un moment, apoi a continuat. Dacă nu sunt de acord cu planurile tale stăpâne, îți voi spune părerea mea în ciuda oricărei dorințe de a rămâne tăcut. Măcar atât am învățat despre firea mea. Trebuie să-ți spun că fie vorbesc foarte deschis, fie păstrez tăcerea.

— Îți poruncesc să-mi vorbești deschis totdeauna. Dacă nu ești sigur că este înțelept să spui în fața celorlalți ce gândești așteaptă până ei se retrag și atunci spune-mi adevărul răspicat. Crezi că poți face asta?

— Da. Pot.

— Și femeile? Dacă îți voi cere să veghezi asupra unei femei, va fi ea în siguranță alături de tine?

— Nu știu nimic despre femei, în afara celor din sat. Femeile de aici par înspăimântător de ireale.

Seniorul Norimasa a izbucnit în râs.

— Să nu uiți ceea ce mi-ai spus acum. Multe dintre femei sunt mai de temut decât bărbații. Uneori stau și mă gândesc că cele mai încâlcite uneltiri sunt cele puse la cale de ele. Şi sunt totdeauna neîndurătoare, chiar şi în situaţiile în care bărbaţii ar ceda.

— Le văd atunci când călătoresc în caleştile lor şi lasă mânecile largi să atârne în afara uşilor. Uneori simt aromele pe care le răspândesc. Odată, am văzut o femeie frumoasă care mergea împreună cu o alta ce părea servitoarea ei. Femeia stă adesea pe un pod înalt, boltit şi priveşte apa. Atunci nu-şi dă osteneala să-şi ascundă faţa, deşi cealaltă femeie pare că o mustră.

— Îţi plac femeile? Există bărbaţi cărora nu le plac.

— În sat am avut o soră pe care am iubit-o. Aş fi făcut orice numai pentru a o proteja. Părinţii mei obişnuiau să spună că singura mea virtute era iubirea pentru ea. Le cunoşteam şi pe femeile din sat. Ele nu-şi dădeau aere. Dacă una dintre ele rămânea grea, se căsătorea cu bărbatul care-i făcuse copilul. Prin urmare, era simplu să le înţelegi, doar dacă nu deveneau furioase pe tine aşa cum se întâmpla atunci când fugeam şi bărbaţii lor erau nevoiţi să mă caute şi nu puteau munci, astfel încât femeile erau nevoite să facă munca bărbaţilor. Legăturile dintre femei par să fie de nesfărâmat.

Seniorul Norimasa a izbucnit în râs.

— Ţine ochii deschişi. Pe vremea când eram un băieţandru n-am fost un copil bun. Odată am dat foc casei, încercând să aflu cât de mare poate fi focul din bucătărie. Am aflat într-adevăr, dar am fost biciuit până când n-am mai putut să mă ridic în picioare. Am o cicatrice lungă, întunecată la culoare, pe una din coapse pentru a-mi aminti de acea întâmplare. Mama obişnuia să-mi spună: „Într-o zi, venind spre casă, nu m-ar mira să te văd crucificat la marginea drumului."

— Da. Şi eu am auzit aceste cuvinte de nenumărate ori.

— Şi obişnuia să mai spună: „Vei sfârşi fie în închisoare, fie ars pe rug. În închisoare oamenii nu apucă să trăiască timp îndelungat.“

— De nenumărate ori am auzit toate acestea.

— Şi totuşi iată unde te afli. Eu eram totdeauna furios pe cineva şi un călugăr care m-a luat în grija sa pentru un timp a spus că furia mea se transformase în cruzime. Cred că avea dreptate.

— Mie nu mi s-a întâmplat asta. Dacă eram furios, eram pe mine însumi. Şi se pune întrebarea: cât timp poţi rămâne furios pe tine însuţi?

— Timp îndelungat, răspuns seniorul. Dar tu nu ai reacţionat astfel.

— Eu cred că sunt o fiinţă simplă. Pentru că maimuţa m-a eliberat, mi-am rupt piciorul, dar maimuţa încerca să-mi fie de ajutor şi a fost doar vina mea pentru că am fost atârnat în copac.

Au continuat să stea de vorbă întreaga noapte şi a doua zi, dimineaţă, seniorul Norimasa a hotărât că Matsuhito urma să aibă locul său în consiliile de război, dar nu avea voie să vorbească până când seniorul nu-i cerea părerea. Cu timpul au devenit şi mai apropiaţi. Seniorul Norimasa simţea că Matsuhito era mistuit de o singurătate cumplită, nu mult diferită de propria lui singurătate şi, pe măsură ce băiatul creştea transformându-se în bărbat, a ajuns să se încreadă în sfatul său şi în ataşamentul dovedit faţă de el. A remarcat felul în care Matsuhito încerca să prindă imaginea doamnei Utsu pe când aceasta stătea pe pod privind apa şi a ţinut minte acest amănunt. El avea să fie protectorul doamnei Utsu, în cazul în care aceasta avea nevoie să fie protejată. Soţia mea o urăşte, îşi spunea el. Şi astfel existau doi oameni pe care seniorul Norimasa ajunsese să-i iubească fără rezerve: Matsuhito şi doamna Utsu. Se întreba dacă soarta îi adunase la un loc pentru un scop anume. Această întrebare şi-o punea deseori.

Capitolul 5

Pentru al treilea an la rând, molima lovea capitala. Dar în acel an venise mai devreme. Există o vorbă care spune: „Ciuma nu lovește până când nu înfloresc cireșii". În acel al treilea an, cireșii înfloriseră mai devreme și începuseră să se scuture în timp ce pe trupurile oamenilor se deschideau buboaie roșietice.

Oamenii gândeau că erau pedepsiți. În capitală domnea neliniștea. Se aduceau ofrande zeilor; nobilimea cheltuia sume impresionante pentru copierea sutrelor cu cerneală din aur. Zbârnâitul produs de coarda arcului alunga spiritele rele și mulți erau cei care încercau să scape astfel murind în larma provocată de încordarea arcurilor. Bătaia tobelor, zbârnâitul arcurilor, strigătele exorciștilor, litaniile preoților ce repetau neîncetat sutrele, femei și bărbați, cu toții pe jumătate nebuni, cutreierau străzile, vestind sosirea sfârșitului lumii. Aceștia au căzut cei dintâi; cine poate știi de ce? Împăratul a decretat că toate visele urmau să fie aduse la cunoștința Oficiului pentru premonițiі. Vremea s-a încălzit mai devreme ca de obicei. Oamenii au început să spună că într-adevăr acelea erau ultimele zile după Datină. Mâncarea se strica repede și mulți erau cei care mureau intoxicați. Cel mai rău dintre toate relele era siguranța nestrămutată că, în ciuda unei epidemii de mici proporții, aceasta avea să continue și să ia amploare.

În palat domnea o atmosferă ireală, de vis. Seniorul Norimasa își dădea tot interesul pentru a da impresia că nimic neobișnuit nu se întâmplă. Aveau loc permanent concursuri de poezie și acestea erau anunțate cu mare înflăcărare. Se făceau pregătiri deosebite. Femeile erau îndemnate să îmbrace chimonourile cele mai frumoase și în după-amiezile fierbinți, în încăperile întunecate, în spatele paravanelor, coseau până începea să le doară spatele. În fiecare zi, valuri întregi de brocart sau mătase proaspăt vopsită soseau de la palat, fie trimise de însuși seniorul Norimasa, fie de rudele femeilor care se aflau în palat și, nu în ultimul rând, de iubiții acestora.

— Este suficient? întreba seniorul Norimasa.

— Femeile sunt neliniștite, a anunțat Matsuhito care devenise omul de încredere al seniorului.

— Le poți auzi noaptea. Sunt agitate. Este uimitor! Într-un mod absolut stupid femeile reușesc să transmită samurailor teama și gândul primejdiei. Cum de știu bărbații ce simt ele? se întreba seniorul.

— Nu pot înțelege.

— Vei continua să stai noaptea de pază. Ascultă ce vorbesc femeile. Nici cel mai mic rău nu trebuie să le atingă. Spionii spun că unora dintre oamenii noștri morți în pădure le-au dispărut arcurile. Este posibil ca săgeți în flăcări să se abată asupra palatului. Teme-te de foc!

— Totdeauna m-am temut de foc.

— Da... Sunt mii de lucruri de care trebuie să-ți fie teamă, dar focul... Nu mai este nevoie să-ți spun.

S-a așternut tăcerea între ei. Apoi, după o vreme, seniorul Norimasa a întrebat:

— Ei, astfel stând lucrurile, ce altă petrecere urmează?

— Probabil, cel mult încă una. Prea multe excursii, prea multe distracții. Femeile vor deveni bănuitoare.

Seniorul Norimasa a oftat.

— Suspiciunea este în firea lor. Odată am avut un spion excelent. O femeie. Bărbații acordă o mare atenție aparențelor. Femeile – niciodată. Trebuie să înțelegi că singurul nostru scop este acela de a le distra pe femei pentru a da siguranță bărbaților. Dacă bărbații au convingerea că femeile sunt mulțumite și se află în siguranță, atunci toate sunt bune. Nu există o cale mai dreaptă. Trebuie să te gândești la o altă petrecere.

— Le place jocul în care trebuie să împerecheze scoicile.

— Îl joacă permanent, a spus seniorul Norimasa oftând. M-am plictisit de el. Cunosc toate versurile pe dinafară. Când se citește un poem cu voce tare, nu-mi trebuie prea mult timp să găsesc cochilia pictată cu ilustrațiile ce se potrivesc versurilor. Bineînțeles că ele întorc o serie de scoici cu fața în jos, astfel încât să întârzie descoperirea cochiliei corecte. Plictisitor joc. Totdeauna auzi aceleași versuri, vezi aceleași imagini, același protocol. Prea multe reguli în tot ceea ce facem!

— Renunță la reguli.

— S-ar cutremura pământul. Totul trebuie făcut după același tipic.

Apoi, stând pe gânduri câteva momente, a întrebat:

— Dar, de ce să nu renunțăm la reguli?

— Transformă totul într-un concurs în cadrul altui concurs, l-a îndemnat Matsuhito. Femeilor li se vor da scoici și pe fiecare dintre acestea ele vor picta o nouă imagine oglindind o poezie. Vor fi prezenți artiști care vor alege câștigătoarea și abia după aceea vor juca jocul. Poate fi făcut chiar și mai interesant: stabilești o temă pentru scrierea poeziilor și fiecare va fi ilustrată prin scoici pictate. Apoi organizezi concursul pentru alegerea celei care reușește să potrivească versurile cu imaginea respectivă.

— Își vor arăta nemulțumirea la început. Nu le plac schimbările – doar dacă acestea au loc pe întuneric, în spatele paravanelor. Totuși, cred, că în cele din urmă va fi amuzant. Este o idee bună. Voi porunci să fie anunțat concursul. Tu vei continua să asiguri protecția doamnei Utsu și a însoțitoarelor sale. Să te asiguri că permanent nouă bărbați zdraveni fac de gardă. În afara încăperilor ei, nu înăuntru.

În odăile doamnei Utsu, zăpușeala era chinuitoare chiar și în timpul nopții. Femeile se mutau cât mai aproape de zăbrele și ridicau paravanele, dar nimic din toate acestea nu era de ajutor. Cele mai multe dintre ele stingeau lampioanele. Curând unele aveau să se întindă pe verandele cu acoperiș. Matsuhito și oamenii săi ocupau poziții dincolo de copaci, astfel încât femeile să nu-i poată vedea.

— Dacă ar fi fost alte timpuri, am fi putut să mergem la apă și să ne bălăcim picioarele, spunea una dintre femei.

— Ia evantaiul meu în formă de lună, a îndemnat-o alta.

— Chiar și evantaiul mă obosește. Nimic nu ajută, a continuat să se plângă cea dintâi.

— Pe o asemenea vreme molima va prinde aripi, s-a auzit un alt glas.

— Am fost cruțați două anotimpuri.

— Alții nu au avut parte de asta.

— Să nu vorbim despre ei.

— Totuşi am putea măcar să le rostim numele cu voce tare.

— Când crezi că ne vor muta? Ne ţin aici pentru ca oamenii din capitală să creadă că nu există pericole.

— Nu au făcut încă nicio pregătire.

— În ziua în care vor anunţa o plimbare pentru a vedea florile de cireş scuturate, atunci să ştiţi că a sosit momentul.

— Nu, nu atunci. Natura se poartă ciudat la fel ca şi vremea. Numai luna plină va veni ca de obicei. Atunci ne vor lua. Acest moment va fi folosit drept motiv. Vor spune astfel: „Vom lua cele mai bune caleşti, şi chiar dacă va ploua, tot vom face această călătorie.“ Chiar dacă ploaia va curge şiroaie ei vor spune: „Este doar o ploaie trecătoare“.

Femeia care rostise aceste cuvinte avea o voce deosebită, mai gravă, cu totul diferită. Matsuhito spunea că dacă un lac nesfârşit ar fi putut vorbi, acesta ar fi fost glasul său. Cărui chip îi aparţinea această voce? Adesea seniorul Norimasa îi spunea: „Matsuhito tu nu cunoşti femeile. Uneori este o binecuvântare. Dar adesea vorbele lor sunt răspunsuri la ghicitori. Cum ai putea tu să cunoşti femeile având în vedere evenimentele din copilăria ta?

— Nu mai suport căldura şi nu-mi pasă cine mă poate vedea, s-a auzit un alt glas.

Un timp femeile au rămas tăcute.

— Îmi scot chimonoul.

Teme-te de foc, gândea Matsuhito. S-a furişat pe nesimţite astfel încât să poată vedea apartamentele femeilor. O femeie îşi lepădase rochia şi stătea în picioare complet dezbrăcată. Fiind o noapte întunecată şi luna ascunsă în spatele norilor, siluetele femeilor aflate în casă erau luminate de un lampion.

— Aşază-te imediat! s-a auzit aceeaşi voce adâncă. Se simte o boare răcoroasă urmată de un val de aer cald care miroase a mătase fiartă. Aceasta este vremea periculoasă.

— Cutremur?

— Un cutremur nu este asemenea cu vremea, s-a auzit vocea gravă.

Părea iritată, enervată.

— Stinge lampionul. Nu face altceva decât să dea căldură.

Lampionul a fost stins. Silueta goală a femeii a dispărut.

— Azi am auzit că a murit o femeie. O bucătăreasă. Au înfăşurat-o într-o bucată de material gros şi au scos-o afară din palat. Au pus-o într-o căruţă şi au acoperit-o cu lemne de foc.

— Credeam că asta ar putea provoca bănuieli. Să scoţi lemne de foc din palat.

— Au glumit cu străjile când au ieşit prin poarta de nord. Cel ce conducea căruţa a spus că femeile doreau să construiască un adăpost.

— Prin urmare ciuma vine mai repede decât gândeam noi.

Din nou vorbise femeia cu voce adâncă.

— Doamnă Utsu, poate fi vorba chiar de o ieşire la iarbă verde.

— Gâsculiţă! a răspuns scurt doamna Utsu.

— Pregătesc alte petreceri pentru noi.

— Gâsculiţă!

— Am auzit că atunci când vom pleca, tu vei rămâne. Numai Aki va sta alături de tine.

Aki fusese dădaca doamnei Utsu. Matsuhito cunoştea acest lucru.

— Tu şi Aki veţi rămâne până la plecarea seniorului Norimasa.

— Câtă cruzime! s-a auzit o altă voce. De ce trebuie doamna Utsu să rămână aici?

— Totdeauna vrea ca ea să se afle în apropierea lui.

— Trebuie să existe un anume motiv pentru asta.

— Am auzit că au murit fermieri. Au căzut pe câmpurile de orez.

— Şi eu am auzit că ciuma a devenit tot mai aprigă. Mor soldaţi. Chiar şi dintre cei însemnaţi, nu numai *ashiguru.*

— *Ashiguru* sunt cei mai puternici. Pedeştrii sunt totdeauna rezistenţi. În special ai noştri. Sunt antrenaţi să fie buni arcaşi.

— Aveţi de gând să dormiţi în această noapte?

— Doamna Utsu a şi adormit.

— Atinge-i gâtul!

— Este răcoros.

— Trebuie să încercăm să dormim, s-a auzit glasul doamnei Utsu. Dacă stăm întinse, prefăcându-ne că dormim, este posibil să adormim.

Femeia goală, în picioare. Glasul doamnei Utsu. Profunzimea vocii ei. Matsuhito şi-a concentrat atenţia asupra camerei întunecate. Ar fi dorit s-o poată vedea pe ea. Cred că niciodată nu voi reuşi, îşi spunea el.

Capitolul 6

În tot acest timp ciuma alerga liberă prin oraş asemenea unui tigru. La început, căruţe pline de cadavre erau scoase din capitală pentru ca trupurile morţilor să fie arse pe câmpuri, dar mai târziu numărul victimelor era în continuă creştere. Cadavrele se adunau în movile de-a lungul drumurilor din oraş. Paria *eta,* a căror sarcină era să se ocupe de cadavre şi de oricare alte mortăciuni, nu puteau să ţină pasul cu numărul de leşuri în continuă creştere. Apoi au început şi ei să piară. Oamenii alergau fără sens, încercau să urce zidurile ce înconjurau conacele, gândind că se află în siguranţă. Dacă reuşeau să intre, era doar o chestiune de timp, până când una dintre porţi se redeschidea şi cadavrul era aruncat în stradă.

Câinii hoinăreau pe străzi şi mâncau ce găseau. Croncănitul înspăimântător al ciorilor se făcea auzit zi şi noapte.

Când cei câţiva oameni rămaşi în palat au urcat la al treilea nivel şi au privit prin una dintre ferestrele de unde de obicei se admira luna, au văzut trupurile oamenilor pe care îi cunoscuseră, vorbiseră şi glumiseră împreună cu doar câteva zile în urmă. Aceştia zăceau în cele mai absurde, ridicole poziţii.

Nobilii priveau cum servitorii trăgeau afară din palat cadavrele apropiaţilor şi trupurile agonizânde ale curtezanelor. Se opinteau încercând să le treacă peste ziduri şi apoi le aruncau. Adesea, servitorii se amuzau urmărind prăbuşirea cadavrelor. Sentimentul de neîncredere, bănuiala erau imposibil de stăpânit. Femeile din rândul nobilimii îşi priveau servitoarele cu teamă, întrebându-se dacă în cazul în care se îmbolnăveau, cele despre care credeau că le iubesc le vor arunca peste ziduri, râzând şi smulgând hainele şi pieptenii frumos sculptaţi.

Bărbaţi duri, crunţi au apărut venind de la ţară. Chipurile lor erau ascunse în spatele unor bucăţi de pânză. Alţii purtau pălării uriaşe ca nişte coşuri care le ascundeau feţele. Toţi aceştia smulgeau hainele de pe cadavre şi le luau cu ei.

Într-o după-amiază, un astfel de om a fost auzit vorbind cu un altul aflat pe moarte. Glasul său răsuna cu putere, dar cuvintele sale se înţelegeau cu greu, de parcă ar fi vorbit altor ţinuturi, foarte îndepărtate.

— Sper că nu te superi dacă te dezbrac. În curând soarele va coborî spre apus şi câinii nu-ţi vor ţine companie. Dacă nu iau hainele acum, după aceea va fi mult prea târziu. Iartă-mă, rogu-te, dar în mai puţin de o oră, răsuflarea ta se va stinge şi atât timp cât soarele străluceşte nu contează.

Bărbatul a lăsat victima doar cu fâşia de pânză ce-i acoperea coapsele pe sub *hakama.*

Muribundul şi-a adunat ultimele puteri şi a strigat:

— Om al întunericului! Vei merge în iad pe vârfuri de săbii!

— Atunci ne vom întâlni acolo. Fii înţelept! Dacă ai fi în locul meu, nu ai face la fel?

Dar răsuflarea muribundului se stinsese, dispăruse sub un stol zbuciumat de ciori croncănitoare.

Curând numărul leşurilor a crescut atât de mult încât abia mai rămăsese loc de trecut pe drumurile principale. Caleştile erau mult prea mari pentru a-şi croi drum printre leşuri. Oamenii au început să lege cadavrele de trunchiuri de copac. În cele din urmă au fost aduşi tot mai mulţi *eta* din provincie. Şi morţii au început să fie căraţi unul câte unul pe rând. Cei vii râdeau în timp ce cărau trupurile morţilor.

— Hei, frate, mi-ai lăsat şi mie nişte bani? Ce crezi despre mine, cum te simţi cărat de unul ca mine? Ai ajuns hrană pentru corbi, să ştii. Ei bine, asta înseamnă mai mult orez pentru noi.

— Cel puţin, după ce-a murit nu i-a mai fost foame. Doar cei vii sunt înfometaţi, spunea un altul.

Se vorbea că râurile erau năpădite de cadavre. Toată lumea se temea de apa ce venea pe râu. Oamenii se băteau pe apa de ploaie pe care o adunau în butoaie. Exista o credinţă, împărtăşită de mulţi, care spunea că dacă-ţi vedeai faţa oglindită în apă, te pândea moartea. O femeie a vărsat o ciutură de apă, evitând astfel să-şi vadă chipul.

Au urmat ploi nesfârşite şi mâl din belşug adus de ape. După încetarea ploilor, soarele strălucea şi arşiţa era copleşitoare. Duhoarea era insuportabilă. Toţi ardeau arome în coşuri speciale, acoperindu-le cu obiecte de îmbrăcăminte, până când acestea se îmbibau de miros. Femeile îşi acopereau feţele cu mânecile largi ale veşmintelor, încercând astfel să ţină duhorile departe de ele. Miasma devenea tot mai grea, cu fiecare zi.

Oamenii părăseau capitala, pornind către munţi.

Existau zvonuri care spuneau că oamenii nu vor primi dreptul de a se retrage în munţi. Călugării din templele aflate acolo nu erau de acord. Apoi au urmat alte zvonuri. Se spunea că se formaseră bande de tâlhari al căror scop era unul singur: jaful. Răpeau femei pe care le duceau în bordeluri. Dintre oamenii care părăsiseră palatul doar doi au revenit. Ceilalți au dispărut, s-au topit precum fumul ce se risipește înălțându-se în nori.

Toți au încetat să mai privească pe fereastră către drum.

În vremuri de asemenea suferință și jale oare cum poate fi jelită o persoană dispărută? Cum poate supraviețui durerea? Numai dorința primitivă de viață, doar ea singură a supraviețuit.

Cu trei săptămâni mai înainte, la vremea când numărul morților în palat începuse să crească, s-au organizat jocurile de combinare a scoicilor și versurilor și s-a ținut concursul de scoici pictate. Femeile au fost încurajate să privească evenimentul ca pe o sărbătoare deosebită, astfel încât au început să se îmbrace încă din primele ore ale dimineții, mai înainte ca soarele să fi urcat pe cer. Era o zi rece. În mod obișnuit, indiferent cât de fierbinte era vremea, cele mai multe dintre femei ar fi purtat douăsprezece chimonouri. În acea zi unele dintre ele îmbrăcaseră chiar douăzeci. Erau atât de împovărate de greutatea veșmintelor, încât erau purtate de către servitori dintr-un loc în altul, așa cum sunt mutate statuile. Unele dintre rochii au început să se destrame la cusături, iar altele chiar au plesnit pe cusături.

— Sunt de părere că douăsprezece chimonouri sunt suficiente. Spune-le, Matsuhito, l-a îndemnat seniorul Norimasa.

— Așa voi face. Vor fi tare nefericite.

— De ce anume?

— Îşi spun că este posibil să nu mai poarte acele rochii. În cazul în care mor.

— Lasă-le să poarte ce doresc. Cine poate spune femeii ce să facă? a exclamat seniorul Norimasa pocnind din degete exasperat.

La două zile după acest eveniment, a revenit arşiţa şi odată cu ea o mare agitaţie: „S-a anunţat o expediţie în marea câmpie pentru a vedea luna plină. Toată lumea va merge".

— În seara aceasta? întrebau femeile.

— Mâine seară, a spus ministrul din aripa stângă.

Pentru un moment femeile au dat uitării ciuma şi au început să ciripească vesele.

În acea noapte, Matsuhito era de strajă ca de obicei.

— Prin urmare se va întâmpla aşa cum am spus eu. Femeile vor fi scoase din palat, s-a auzit glasul doamnei Utsu.

— Vei merge şi tu.

— Voi rămâne alături de tine. Ai nevoie de mai multe ajutoare, nu doar de Aki, s-a oferit una dintre femei.

— Toate veţi pleca. Voi alege femei de la bucătărie care să mă slujească.

— Voi rămâne cu tine, a insistat doamna Kitsu.

— În niciun caz. Eşti piele şi os. Nu eşti suficient de puternică.

Doamna Utsu a început să plângă.

— Gata! Ţi s-a umflat faţa şi ochii tăi sunt roşii. Voi fi mult mai fericită ştiindu-te în siguranţă, a încercat doamna Utsu să o liniştească.

— Dar tu vei fi în siguranţă? a suspinat doamna Kitsu.

— Nu voi muri de ciumă. Voi rămâne aici şi voi scrie poezii. Îi voi spune seniorului Norimasa poveşti astfel încât să poată uita ceea ce se întâmplă în afara palatului.

— Roagă-l să-ţi dea voie să pleci cu noi.

— Nu voi muri aici. Este osânda mea să trăiesc. Înţelegi ce vreau să spun.

Femeile au rămas tăcute. Nici măcar doamna Kitsu nu avea cuvinte suficient de convingătoare.

Şi aşa au plecat femeile. Trăsurile care le transportau erau trase de cei mai puternici şi mai experimentaţi boi. Cei ce le mânau erau bărbaţi zdraveni care ţineau cu nădejde hăţurile trăsurilor lăcuite, decorate cu desene aurite. În vreme ce femeile se ascundeau în trăsuri, astfel încât numai mânecile veşmintelor se vedeau revărsându-se pe sub obloanele din bambus, doamna Utsu care privea plecarea, a strigat:

— Fiţi atente când ajungeţi la Poarta de nord! La trecerea pragului vă puteţi pierde cele mai bune ornamente din păr.

Apoi a izbucnit în râs şi femeile ascunse în caleşti au râs împreună cu ea. Trecerea prin Poarta de nord reprezenta o dovadă a rangului şi un semn de respect. De asemenea, constituia o încercare datorită hurducăturilor şi zdruncinăturilor. Toată lumea cunoştea prea bine faptul că femeile îşi pierdeau podoabele de păr sau îşi stricau coafurile călătorind prin Poarta de nord.

— Ne vom revedea, a mai spus doamna Utsu.

Trăsurile s-au pus în mişcare. Se auzeau suspine înăbuşite sfâşietoare.

— Nu plângeţi! striga doamna Utsu în urma lor.

Ultima trăsură s-a alăturat procesiunii trecând dincolo de poartă. Apoi, aceasta a fost închisă şi ferecată.

Doamna Utsu rămăsese cu privirile aţintite asupra porţii de parcă ar fi fost în stare să vadă dincolo de ea. Într-un târziu s-a întors în încăperile sale şi a tras uşile de hârtie.

Matsuhito urmărise toate acestea. Nu reuşise să-i vadă faţa. Se mişca în aşa fel încât cascada de păr îi ascundea chipul în orice poziţie s-ar fi aflat faţă de el. Dispăruse, ascunzându-se în odăile sale, însoţită de trei femei necunoscute, sosite de la bucătăria palatului.

În acea noapte, stând de strajă a auzit o uşă deschizându-se.

— Unde sunt ceilalţi bărbaţi? a auzit el glasul doamnei Utsu.

— Ascunşi, a venit răspunsul.

— Înţeleg! Dacă s-ar afla prea mulţi în jur s-ar crede că înăuntru se află o persoană importantă. Cunosc problemele de stat din acest oraş. Ştiu că există bărbaţi ascunşi peste tot pe teritoriul palatului. Ştiu şi ce există în depozite. Cunosc şi numărul oamenilor. Am ştiinţă şi de intenţiile seniorului Norimasa.

S-au scurs câteva momente în tăcere. Un vânt fierbinte adia printre coroanele cireşilor.

— Ai rămas tăcut, a observat doamna Utsu. Nu ţi s-a poruncit să-mi dai ascultare întru totul?

— Da, doamnă, aceasta a fost porunca.

Se afla chiar în spatele lui. Îi vorbea lui. El, care nu tresărea în luptă, în acele momente se înfiora.

— Atunci dă-mi ascultare şi urmează-mă în camera mea.

— Este permis? Am înţeles că bărbaţii nu au voie să intre în apartamentele femeilor. Doar seniorului Norimasa îi este permis,

— Trebuie să-mi dai ascultare întru totul. Mai ales la vremea când bântuie ciuma, când nu există motive să dai ascultare ordinelor.

— Cineva trebuie să stea de strajă.

— Aki va face treaba aceasta. Aki, stai pe verandă şi fă-te invizibilă! Ia şi câinele.

A auzit un foşnet uşor.

— Priveşte către verandă şi spune-mi ce vezi.

— Nimic, doamnă Utsu.

— Dar femeia este acolo. La fel şi câinele. Aki ştie cum să se facă invizibilă. Te rog, intră.

Capitolul 7

Înăuntru era întuneric. În jur plutea o aromă puternică. Privirile tânărului nu erau obişnuite cu întunericul. Afară se bucurase de lumina lunii.

O lanternă a licărit aprinzându-se. Atunci Matsuhito a văzut o seamă de paravane. Gândea că în spatele acestora se aflau saltelele de dormit. Un paravan înalt era acoperit cu cel puţin trei chimonouri. Acestea scânteiau în lumina palidă. Brocart. Niciodată nu atinsese rochia de brocart a unei femei.

— Sunt aici, a spus doamna Utsu. Sunt în spatele paravanului înalt. Trebuie să ies de aici pentru a te aduce lângă mine?

Matsuhito a păşit înainte. Obrajii îi luaseră foc. S-a împiedicat de o pernă, a căzut, lovindu-se de paravan, care s-a prăbuşit peste doamna Utsu.

Aceasta a izbucnit în râs.

— N-ai învăţat cum să te îndrepţi către camera unei femei în noapte. Începutul nu este uşor. Crezi că te poţi ridica? Cotul tău mă loveşte între coaste.

În graba sa de a se ridica, Matsuhito a luat şi paravanul cu sine, căzând în direcţie opusă de data aceasta.

Doamna Utsu a izbucnit din nou în râs.

— M-am plictisit de bărbaţi lipsiţi de experienţă şi slăbiți de puteri. Încearcă și pune paravanul la loc. Ar fi mai ușor dacă ai lua mai întâi rochiile de pe el.

În cele din urmă paravanul a fost ridicat în poziția cuvenită.

— Așază rochiile una câte una pe fiecare placă a paravanului.

Matsuhito a făcut așa cum i se ceruse.

— La început, mai înainte de a te obișnui cu încăperile obscure, este bine să avansezi pășind cu mare atenție. Procedând astfel nu ești în pericol să-ți rupi gâtul.

Matsuhito ședea de cealaltă parte a paravanului.

— Nu vreau ca paravanul să ne despartă. Vino în spatele lui. Este o noapte rece. Nu-ți este frig?

Matsuhito nu a dat niciun răspuns, căci nu știa ce ar fi putut să spună.

— Nu ai de gând să-mi vorbești? a întrebat doamna Utsu. Asta-i lipsă de respect.

— Da. Mi-e frig.

— Ia chimonourile de pe paravan și acoperă-mă cu ele!

Matsuhito a făcut ceea ce i se ceruse.

— Acum, vâră-te sub ele! Sunt moi și calde. Eziți? Nu ezita când o femeie îți face asemenea invitație.

Matsuhito s-a strecurat sub veșminte și a rămas întins pe spate țeapăn.

— Acum îți este mai cald, a dorit ea să știe. Eu cred că încă tot îți este frig.

Cu amândouă mâinile și-a prins părul și l-a lăsat să alunece peste el.

Oare ce altceva avea de gând să mai facă dacă în continuare mai credea că îi este frig.

— Îmi este bine, doamnă, a rostit el.

— Îți voi spune eu ce doresc. Vreau ca cineva să stea de vorbă cu mine. Când femeile se află aici, se aud permanent glasurile lor. Acum am rămas singură și nu aud decât cârâitul ciorilor. Sau poate mi-l închipui.

— Sunt multe ciori în împrejurimi, a spus Matsuhito cu aer neliniștit.

— Dar tu nu ești o cioară. Pot să-ți pun o întrebare? Aș dori să știu povestea omului care stă de strajă pentru mine. Bineînțeles că mă poți ajuta. Voi începe cu cea mai simplă întrebare. Câți ani ai?

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare.

— Nu ți-au spus părinții?

— Nu i-am cunoscut.

— *Tanuki* te-a adus?

— Așa se pare.

— N-am să te mai tachinez.

— Este o poveste ciudată.

— Este o noapte pentru povești ciudate, a spus ea oftând.

În timpul ultimei campanii pe care seniorul Norimasa a purtat-o în Kai, pe când seniorul era încă membru al clanului Kuronosuke, clanul a fost distrus în totalitate. Seniorul Kuronosuke, convins că ajunsese înaintea dușmanilor săi în Kai, a ocupat ceea ce el considera o poziție invincibilă, dar luptătorii Minaga anticipau fiecare mișcare a sa după cum se mai întâmplase și cu alte prilejuri și erau gata pregătiți pentru organizarea unei ambuscade.

În timpul luptelor din noaptea aceea, trupele celor două clanuri au fost risipite. Era un întuneric de nepătruns. Oamenii se luptau în apele râului. Luptătorii erau incapabili să vadă stindardele și, așa cum era obiceiul, cătune întregi au fost incendiate pentru ca samuraii să poată vedea. În bătălie nimeni nu se sinchisea de o asemenea faptă. Sătenii – țărani, fermieri – abia dacă erau considerați ființe umane. Seniorul Kuronosuke își exprimase adesea această convingere. Drept ce treceau aceste creaturi inferioare care trudeau în orezării? Erau ele întruchiparea unor ființe omenești?

— Aprindeți și ultimul sat! Avem nevoie de lumină, a poruncit el.

Când luptele au luat sfârșit, rămăseseră doar câțiva luptători de ambele părți.

— Dacă suntem înfrânți, ceilalți îi vor vâna pe ai noștri până la ultimul membru al familiei. Trebuie să-i ascundem.

— Nu există niciun loc atât de depărtat sau de bine ascuns, a răspuns seniorul Kuronosuke.

În acel timp câțiva dintre sătenii care nu pieriseră în foc, stăteau ghemuiți la pământ, strânși unul în altul și jeleau. Părinții încercau să-și aline copiii și să se liniștească unul pe celălalt. Doi copii mai mici au atras atenția seniorului Norimasa. Era vorba de un băiețel de trei sau patru ani și de o fetiță.

— Priviți acei copii? Nu-i recunoașteți? a întrebat seniorul Norimasa.

— Nu se poate. Pe ai mei i-am trimis departe, a spus seniorul Kuronosuke.

— Și totuși sunt copiii tăi.

— Nu se poate. Este imposibil.

— Cine-i poate deosebi? Dacă tot trebuie sacrificați copiii tăi, lasă-i pe aceștia să le ia locul.

Zis și făcut.

Seniorul Kuronosuke a luat cei doi copii. Au fost spălați, părul le-a fost tăiat și au fost îmbrăcați în veșminte bogate din brocart. Seniorul Norimasa a trimis oameni care să-i găsească pe copiii seniorului Kuronosuke și să-i aducă în siguranță. Planul a fost iscusit. Când copiii deveneau adulți, băiatul putea să adune aliații și să restabilească autoritatea clanului. Oamenii lui Kuronosuke îi erau loiali și s-ar fi ridicat oricând în apărarea sa. Cu timpul, fiica ar fi ajuns să se căsătorească cu un senior puternic și acesta ar fi devenit un aliat de nădejde al clanului Kuronosuke.

Când seniorul Norimasa a descoperit unde se aflau copiii seniorului Kuronosuke, el și oamenii săi au pornit către nord. Acolo s-au întâlnit cu celălalt grup în care se aflau copiii de țăran.

— Și-acum facem schimbul, a spus seniorul Norimasa.

Chiar în acele clipe, puținii oameni ai seniorului Minaga au atacat din albia unui râu, împroșcând apa puțin adâncă. Luptătorii din clanul Kuronosuke au întors spatele și au fugit. Au ajuns la un pod, l-au trecut, apoi i-au dat foc. În acel loc apa era mai adâncă astfel încât dușmanii au rămas pe malul opus.

— Porniți către nord! a ordonat seniorul Norimasa. Ne vom adăposti în castelul seniorului Sugimasa.

Seniorul Sugimasa era prietenul și aliatul seniorului Norimasa. Acesta deținea ținuturi de o deosebită însemnătate și susținea nestrămutat dorința seniorului Norimasa, de a unifica țara. Prin urmare era o persoană de o valoare deosebită pentru seniorul Norimasa și seniorul Sugimasa îi ținea la respect pe cei din clanul Minaga. După bătălia cu cei din clanul Minaga, seniorul Sugimasa i-a primit în castel pe oamenii seniorului Norimasa și a întărit paza adăugând gărzi și santinele și a cerut să fie aduși copiii înaintea sa.

— Care sunt copiii adevăraţi? a dorit el să ştie.

— Toţi sunt copii adevăraţi, a spus stăpâna Sugimasa.

— Nu e vremea de glume, a tunat seniorul.

S-a lăsat tăcerea.

— Adevărul este că nu-i pot deosebi, a spus seniorul Norimasa.

— Trebuie să-i întrebăm pe cei doi băieţi, a fost de părere seniorul Sugimasa.

— Încă nu vorbesc.

— Asta da poveste. S-a gândit cineva să pună un semn copiilor adevăraţi? a întrebat seniorul Sugimasa.

Seniorul Norimasa a rămas tăcut.

— Trebuie să-i ascundem pe toţi patru, a hotărât seniorul Sugimasa. Vom susţine că toţi patru sunt urmaşii de drept ai seniorului Kuronosuke şi că soţiei sale i-a fost ruşine că a făcut câte doi copii odată, aşa cum câinii se uşurează. Vom spune că mama era înspăimântată că ar putea fi numită *inu,* câine.

— Dar o aşa asemănare constituie un miracol. Zeii au avut un scop anume când au făcut asta, a spus seniorul Sugimasa.

— Chiar seniorul Kuronosuke este cel care a înfăptuit miracolul. Nu am nicio îndoială că mai există şi alţi copii în susul şi în josul ţării care să semene seniorului Kuronosuke, a susţinut seniorul Sugimasa.

— Prin urmare va trebui să-i protejăm pe toţi patru, a spus stăpâna Sugimasa. Pentru mai multă siguranţă doi vor fi ascunşi într-un loc şi ceilalţi în alt loc. Putem să avem grijă de doi dintre ei ca şi când ar fi copiii noştri. Trebuie să organizăm şi o înmormântare. Trebuie să căutăm doi copii de ţăran pe care să-i înmormântăm cu cele mai mari onoruri și cu mare jale ca și când ar fi vorba de urmașii seniorului Kuronosuke. După aceea nimeni nu-i va mai căuta.

— Da, cred că așa trebuie făcut. De ce nu?

Dacă prima soție a seniorului Sugimasa mai avea alți doi copii de supravegheat, atunci timpul petrecut pentru spionarea celorlalte soții ale seniorului se reducea considerabil, gândea acesta.

— Așa să fie. Vom lua doi dintre ei. Și ceilalți doi? a întrebat seniorul.

— Trebuie bine ascunși. Poate într-un sat de pescari sau de fermieri, a fost de părere seniorul Norimasa. Nu-i vom vizita după ce i-am dus acolo. Altfel, fapta noastră va fi limpede ca lumina zilei.

— Cunosc un sat cât se poate de potrivit, a spus seniorul Sugimasa. Este la oarecare distanță de aici, cam trei zile de mers călare. Ocupă-te de cele necesare, a cerut seniorul Sugimasa soției sale. Ceilalți doi copii pot trăi când în sat, când în castel. Îi vom aduce aici și îi vom trimite înapoi în căruțe ce transportă valuri de brocart. În felul acesta se vor afla în siguranță și, cât vor sta cu noi, vor primi educația necesară.

— Stăpâne, în ce sat să fie duși?

— Asta era grija ta? a răcnit seniorul Sugimasa. cunoscut prea bine pentru cât de ușor își pierdea cumpătul.

Și apoi vorbele au devenit fapte și de atunci înainte cei patru copii nu au mai știut cine le erau părinții. Cei doi copii luați de seniorul și stăpâna Sugimasa credeau că aceștia erau părinții lor. Cei trimiși în satul fermierilor credeau că aceia le erau părinții și s-au supus aranjamentelor făcute în numele lor, obișnuiți să viziteze castelul de două ori pe an. La vremea când aceştia soseau la castel, cei doi copii aflaţi în grija seniorului Sugimasa, la palat, erau duşi în casa de vară. Cu toate acestea cei patru copii au crescut având sentimentul că li se ascundeau unele fapte legate de naşterea lor. Mai întâi au fost vorbele rostite pe şoptite, cleveteala fără sfârşit a servitorilor şi vorbele cu tâlc pe care aceştia le schimbau între ei. Cu toate acestea copiii erau fericiţi.

— Şi tu? Eşti unul dintre acei copii? a dorit doamna Utsu să ştie.

— Eu am fost copil de ţăran. Cu mult timp în urmă, după ce una din molime a micşorat numărul sătenilor, am fugit de acasă şi m-am înfăţişat seniorului Norimasa cerând o audienţă. Cred că aveam cam zece ani, deşi nu-mi cunosc vârsta exactă. Nici măcar părinţii mei nu o ştiau şi nici nu le stătea în putere să-mi spună cine erau adevăraţii mei părinţi.

— Seniorul Norimasa nu acceptă cu uşurinţă oameni străini în slujba sa.

— Probabil asemănarea mea cu seniorul Kuronosuke, mort în luptă, l-a convins. Se spune că la moartea acestuia seniorul Norimasa a suferit cumplit.

— N-a fost greu de consolat având în vedere că a ocupat poziţia rămasă liberă prin moartea seniorului Kuronosuke.

— Aşa-i cerea datoria. O armată fără general, un clan fără conducător sunt de neimaginat. Haosul ce s-ar produce nu poate fi explicat în cuvinte.

— Cunosc prea bine toate acestea, i-a tăiat vorba scurt doamna Utsu. El are totdeauna un motiv în tot ceea ce face.

— Taci! a şoptit Matsuhito în urechea ei.

Uluită de impertinența lui, doamna Utsu a tăcut. Ascultând cu atenție, a auzit ceea ce auzise el mai întâi. Pași. Dar nu era genul de pași pe care-i mai auzise și altă dată. În obscuritatea camerei putea să-i zărească privirile ațintite asupra tavanului.

— Sunt pe acoperiș, a șoptit el din nou, în urechea ei.

— Câinele nu mârâie, a spus ea tot în șoaptă.

— A fost învățat să nu mârâie dacă simte pericolul. Taci!

L-a urmărit prinzându-și chimonoul cu cordonul și apoi trăgând sabia din teacă.

Își amintea de seniorul Norimasa la vremea când îi arătase pentru prima oară casa care urma să fie a ei.

— În pavilioane podeaua este construită astfel încât să scârțâie. Niciun intrus nu se poate apropia fără a-i fi remarcată prezența. Acoperișul nu este obișnuit. Este opera unui meșteșugar iscusit. Un chinez ne-a arătat cum trebuie făcut.

— Un chinez?

— Fusese aruncat pe țărm în apropierea casei părinților tăi. El te-a învățat chineza. Nu-ți mai amintești de el?

— Același om?

— Același.

— El a construit acoperișul?

— El ne-a arătat cum trebuie făcut. Sub el vei fi în siguranță. Primul său gând acesta a fost: siguranța ta.

Brusc a auzit o plesnitură, așa cum se aude când crapă bârnele la cutremur și părea că acoperișul avea să cadă peste ea. Dar, de fapt, nu au apărut decât două picioare ce se bălăbăneau din tavan.

— Scoate-mă de aici, idiotule! striga posesorul picioarelor.

În acelaşi moment s-a auzit o altă plesnitură şi a mai apărut o pereche de picioare.

— Trage-mă! Trage-mă! Striga un glas, alăturându-se celui dintâi.

— Dacă am putea să te tragem, am face-o. Trebuie să plecăm.

Şi în aceeaşi clipă a apărut a treia pereche de picioare, ale celui care vorbise ultimul.

— Înapoi! Înapoi! striga un altul. Acoperişul are capcane.

Dar era prea tîrziu. Sângele a început să curgă şiroaie din tavan şi cele trei perechi de picioare băteau aerul zadarnic, oamenii nefiind în stare nici să alunece înăuntru, nici să se tragă în afară. Zgomotul făcut de paşii celor aflaţi pe acoperiş s-a înteţit.

— Să-i facem prizonieri? a întrebat unul din oameni.

— Mai întâi trebuie torturaţi. Apoi îi ucideţi! a venit răspunsul.

— Acesta este Sanbashi! a rostit Matsuhito. Vei fi în siguranţă.

Spunând acestea s-a furişat către uşile glisante, ţinând sabia pregătită.

Afară podelele cântătoare gemeau şi scârţâiau tot mai tare. Se apropia cineva.

— Încă nu s-a sfârşit! a spus cel a cărui siluetă se profila dincolo de uşile din hârtie.

— Doamnă Utsu, nu am isprăvit încă! a strigat omul pentru a fi auzit dinăuntru. Ar fi mai bine să ieşi afară fără a opune rezistenţă.

— De ce aveţi nevoie de mine?

— Ştii răspunsul. Vei fi ostatica noastră. Ridică-te şi ieşi pe uşă!

— Voi ieși, a spus doamna Utsu fără a se mișca din loc.

— Mai repede, a rostit omul.

Când nu a auzit niciun zgomot de partea cealaltă a ușii, a anunțat scurt.

— Voi intra eu.

Abia rostise aceste cuvinte și Matsuhito a și ridicat sabia și a retezat capul omului cu o violență atât de mare încât țeasta s-a rostogolit până la picioarele doamnei Utsu.

De afară s-au făcut auzite mai multe glasuri vorbind agitat. Erau oamenii lui Matsuhito. S-au îngrămădit în pavilion.

— Torturați-i și apoi îi ucideți pe toți! a ordonat Matsuhito. Doi dintre voi, cu lanterne, să cerceteze împrejurimile. Luați și câinele. Nu lăsați pe nimeni în viață! Trimiteți un om cu ordinul de a dubla străjile formate din arcași și aflate pe acoperiș.

Unul dintre oamenii suspendați în tavan striga:

— Ucide-mă! Vreau să mor în mod onorabil. Nu mai pot îndura asta! O bucată ascuțită de lemn mi-a pătruns în coapsă. Așa mor samuraii?

— Încă suntem dornici să vă omorâm, l-a luat în râs unul dintre oamenii lui Matsuhito. Șase viermi spânzurați în tavan. O priveliște de care nu te poți sătura.

Se auzea sângele picurând din tavan.

— Aprinde lanternele! a cerut doamna Utsu.

— Când va fi sigur, o vom face, a răspuns Matsuhito.

Au rămas amândoi în tăcere, sprijiniți de perete.

— Este uimitor să privești acele picioare atârnând din tavan, a spus doamna Utsu într-un târziu.

— Iepuri prinși în capcană.

— Despre ce capcană este vorba?

— Una foarte simplă. Este vorba de bucăţi de trestie ce nu au fost îmbinate cu altele aflate în grinzi. Oricine urcă pe un asemenea acoperiş riscă să calce în astfel de locuri şi cade. Poate un copil ar reuşi să meargă pe el, dar unui adult îi este imposibil. Privind casa, chinezul a spus că oricine încearcă să urce pe acoperiş trebuie să vină dinspre zidul aflat în sud, prin urmare a construit capcane în nord. Trebuia să-i facă pe posibilii atacatori să capete încredere în ei, mai înainte de a fi prinşi în cursă.

— Ingenios. Şi atât de simplu.

— La fel de ingenioasă şi de o simplitate asemănătoare este şi cealaltă idee a sa: udarea acoperişului în timpul zilei pentru ca noaptea să nu poată fi incendiat. Seniorul Norimasa a spus: Nu-mi pasă dacă par trăsnit. Vom spune că dorim să creştem flori pe acoperişurile noastre.

— Deci acesta este zgomotul care ne trezeşte în fiecare dimineaţă? Paşii grădinarului? Am tot încercat să punem capăt acestor zgomote. Ne-am plâns repetat că avem nevoie de mai mult somn şi nu de mai multe flori.

— Nu trebuie să vă necăjiţi din această pricină, a spus Matsuhito.

— Se pare că şi atunci când credem că trăim în pace de fapt este doar o iluzie.

Ca şi când ar fi dorit să aducă o confirmare spuselor sale, unul dintre oameni a scos un ţipăt ascuţit, prelung.

— Unul mai puţin pentru care să ne facem griji, a spus Matsuhito. Aha, iată că încep să scoată cele şase picioare.

Şi-au ridicat privirile pentru a vedea cum două dintre picioare urcau însoţite de lamentări.

— Trei spioni, s-a auzit glasul unuia dintre soldaţii seniorului Norimasa. Nu e rău pentru o noapte de pândă.

— Ucide-ne! Încetează să ne spui că suntem spioni! a strigat unul dintre oameni.

Cel aflat pe acoperiş a început să râdă.

— Trage-i şi pe ceilalţi! a ordonat el.

Când au fost ridicaţi, toţi trei au fost luaţi şi duşi departe de pavilion.

— Pentru a fi torturaţi, a spus doamna Utsu.

Zece soldaţi au rămas afară în jurul casei.

— Ar fi mai plăcut dacă te-ai muta în altă parte, a fost de părere Matsuhito. Mai ales după ce va răsări soarele.

— Vreau să rămân aici. Voi acoperi totul cu una din rochiile mele.

— Se va uda.

Doamna Utsu a oftat adânc şi a rămas nemişcată.

— Unde este câinele? a dorit ea să ştie.

— Cu Aki.

— Nu poate fi lăsat înăuntru?

— Mai bine rămâne afară.

Doamna Utsu a oftat din nou.

— Sunt unii care spun că aş fi sora seniorului Norimasa. Sau fiica lui.

— Şi chiar eşti?

— Nu ştiu ce să spun. Părinţii mei nu au spus nimic în această privinţă. Nu este imposibil. Există ceva ce nu este posibil? a întrebat ea. Am o fire teribilă. Asemenea seniorului Norimasa. Sunt crâncenă. Amândoi ne uităm la oamenii din jur care sunt încă în viaţă şi îi jelim cât sunt încă printre noi, astfel încât este uşor pentru noi să ucidem. Înţelegi?

Neprimind răspuns, ea a continuat:

— Cum ai putea înțelege? Eu deja am început să jelesc dispariția ta. Asta-i firea mea.

— Dar eu sunt încă plin de viață.

— Da și nu.

Au rămas tăcuți pentru un timp. Matsuhito credea că adormise.

— Niciodată n-am încercat să caut o explicație, a auzit-o spunând într-un târziu.

— Încearcă. În cazuri de primejdie mintea și spiritul devin mai pătrunzătoare.

— Nu sunt eu destul de pătrunzătoare chiar și când nu mă aflu în pericol?

— De ce trebuie să-mi abați atenția?

— Ești mult prea direct. Bărbații de la curte străbat un drum la fel de lung ca cel până în China și înapoi pentru a împărtăși cele mai simple gânduri. Și femeile fac la fel. Scriu poezii nesfârșite.

— Dacă ai o fire atât de complicată și eu trebuie să te păzesc, este absolut necesar să-mi explici în amănunt de ce crezi că ești o persoană cumplită.

Matsuhito zâmbea către ea.

— Ei bine, îți voi spune de ce cred că sunt îngrozitoare. Aceste versuri explică totul, deși nu sunt prea inspirate. Privește-le ca pe o ghicitoare ce are un răspuns:

Ce-ar trebui să-mi placă?
Mugurii perfect închiși
Prevestind vraja viitoare
Sau petale roz și albe în floare
Gata să se scuture
Prevestind durere sfâșietoare?

— Nu este o poezie reuşită. Te-am prevenit.

— Dar explică ce fel de om eşti?

— Explică fisura de pe ceaşcă, faptul că nu sunt întreagă.

— Are legătură cu durerea sfâşietoare?

— Da.

— Şi poate şi cu ceea ce înseamnă o pierdere?

— Da.

— Şi este posibil ca durerea sfâşietoare şi pierderea să producă fisuri în făptura umană?

— Au reuşit.

— Fiecare dintre noi are parte de jale şi pierderi. Nu numai tu.

Erau amândoi conştienţi de sinceritatea conversaţiei lor. Se purtau aidoma soldaţilor care au supravieţuit împreună unei bătălii. În asemenea momente se împărtăşesc orice fel de gânduri.

— Probabil toate acestea ţi-au adus amărăciune.

— Şi m-au încrâncenat.

— Dacă încerc să desluşesc ghicitoarea o voi distruge. Vreau să înţeleg tâlcul ei exact aşa cum l-ai exprimat.

— Da?!

— Este chiar atît de înfricoşător? a întrebat Matsuhito.

Ea a păstrat tăcerea.

— Atât de straniu?

— Este straniu.

— Am văzut şi auzit o mulţime de lucruri stranii, a spus el.

— Ai aruncat vreodată o torţă aprinsă într-un sat?

— Da.

— Deşi erai conştient de urmări.

— Experienţa de viaţă face lucrurile acestea mai uşor de trecut. Sau mai dificil.

— Mai uşor, cred eu, din experienţa proprie. Îţi voi explica ghicitoarea. Deşi nu este chiar o ghicitoare. Pe vremea când eram copil, exista un cireş ce fusese plantat la naşterea mea. Patru ani mai târziu a început să înflorească. Am aşteptat zi şi noapte pentru a vedea mugurii înfloriţi. În noaptea aceea a fost o furtună puternică şi în zori, petalele pe care abia le zărisem zăceau smulse de pe frunze de bătaia vântului. Toate petalele erau vârstate cu linii maronii, aşa cum se întâmplă cu pielea bătrânilor. Am plâns şi am suferit pentru acel copac. Toate acestea n-ar avea prea mare însemnătate dacă s-ar opri aici, dar cele mai multe poezii sunt cele în care se vorbeşte de gingăşia şi mai ales fragilitatea florilor de cireş. Tot atunci am mai învăţat ceva. Am început să privesc la toate cele din jurul meu de parcă erau deja moarte. Priveam tot ceea ce era nou şi plin de viaţă, şi eu vedeam putreziciune şi moarte. De atunci am jelit chiar şi ceea ce nu se născuse încă. Şi pentru că totul era mort în jurul meu, de vreme ce nu mai exista viaţă nu mai era nevoie să îmi mai pese de ceva. Mi se părea firesc să grăbesc moartea cuiva de vreme ce acea persoană era deja moartă. Astfel am devenit neîndurătoare. Înţelegi?

— Nu întru totul.

— Suferinţa poate în cele din urmă să se transforme în cruzime. Ai văzut asta vreodată? Eu, da, a spus ea.

— Ştiu că este adevărat.

— Din proprie experienţă?

— Nu, nu din ce-am trăit eu, a spus el.

— Prin urmare, ghicitoarea înseamnă că...

— Durerea ce nu poate fi suportată se transformă în cruzime. Asta s-a întâmplat în viaţa ta.

— Dacă ai afla unele dintre faptele mele...

— Nu vreau să aud despre asta.

— Mai devreme sau mai târziu oamenii vor vorbi despre ele şi atunci vei afla.

Lumina străvezie a zorilor începea să înviorеze încăperea.

— Priveşte! I-a îndemnat ea, dând deoparte cortina de păr ce îi acoperea faţa. Acum mă poţi vedea în plină lumină.

Şi astfel s-a trezit privind cea mai frumoasă, cea mai desăvârşită femeie pe care şi-o imaginase vreodată.

— Despre tine se spune că eşti una dintre cele mai frumoase femei în viaţă.

— Doamna Utsu. Prescurtare de la *Utsukushisha,* Preafrumoasa doamnă.

— Şi ce e rău în asta?

— Multe. Acum din pricina frumuseţii mele nu-mi vei da crezare când voi continua să-ţi spun că sunt neîndurătoare, a spus ea pocnind din degete.

Lumina devenea şi mai strălucitoare, cotropind încăperea cu nuanţele ei roz.

Pentru prima oară putea să vadă cum arăta camera de fapt. Sângele se scursese din tavan şi rochiile doamnei Utsu erau îmbibate de sânge. Pe jos erau urme însângerate de paşi ce duceau de la salteaua ei de dormit până la peretele de care se sprijineau. Ceva asemănător unei zdrenţe atârna din tavan. Ea îşi spunea că trebuie să fi fost o bucată de carne. Aki şi câinele stăteau în tăcere într-un colţ al încăperii. Amândoi erau scăldaţi în sânge.

— Masacru! a şoptit ea, cutremurându-se.

Şi totuşi în glasul ei se putea simţi o emoţie stranie.

— Cu toate acestea nu părea să fie atât de cumplit.

— Hei, sunteţi amândoi înăuntru? s-a auzit glasul seniorului Norimasa.

Seniorul se afla în faţa micuţei grădini din pietre. Nisipul era greblat în modele asemănătoare valurilor şi lumina strălucitoare era reflectată de nisip care astfel părea scânteietor.

— Cred că şi nisipul este îmbibat de sânge, a spus doamna Utsu.

— Este doar nisip. Suntem aici, a strigat Matsuhito, răspunzând seniorului Norimasa.

Seniorul Norimasa a tras uşa glisantă.

— Bună treabă în noaptea aceasta, a rostit el mulţumit, privind în jurul său. Totuşi nu e potrivită cu o cameră de femeie. Este îmbibată de sânge şi trebuie purificată. După ce va fi curăţată, te poţi întoarce.

— Sângele de pe lemn nu vreau să fie curăţat. Urmele de paşi doresc să rămână aşa cum sunt. Reprezintă o lecţie ce nu trebuie uitată.

— Cum doreşti, a zâmbit seniorul Norimasa într-un fel ciudat. Va trebui să aducem preoţi să binecuvânteze pardoseala însângerată. Matsuhito, ai făcut treabă bună. Ea este în viaţă şi tu la fel şi avem trei spioni torturaţi în momentul de faţă. Nu mai putem rămâne în palat. Duşmanii noştrii sunt tot mai îndrăzneţi. Mă tem, a spus el izbucnind în hohote de râs.

— Să las în urmă lacul şi *koi* înotând atât de frumos şi bărcile dragon legate la malul lacului arificial şi grădinile frumoase, cărările acoperite cu nisip alb greblat în diferite modele şi mai ales visteria aflată în grădina din spatele casei. Sunt atâtea lucruri cărora le voi duce dorul. Să plec şi să las totul în urmă, încă o dată.

— Şi apoi te vei întoarce. Gândeşte-te la bucuria pe care o vei trăi atunci, a încurajat-o seniorul Norimasa. Să traversezi podurile ce duc la insule, să te aşezi sub sălciile bogate.

— Bucuria a luat sfârşit.

— Nu-mi place cum gândeşti. Dacă toţi am gândi ca tine, nimeni nu ar mai avea curajul să-şi pună sandalele dimineaţa.

— Când trebuie să plecăm? a întrebat ea.

— Curând. Dar Matsuhito, aici de faţă, va continua să te păzească. Te mulţumeşte acest fapt?

— Nu-mi displace, a răspuns doamna Utsu. Şi Aki va continua să treacă drept doamna Kitsu, astfel încât oamenii vor crede că femeile sunt încă aici.

Seniorul a privit în jurul său.

— Până când încăperea va fi purificată, te rog să stai în altă parte.

— Ai spus că acesta este cel mai bun acoperiş pe care îl avem în palat, i-a reamintit Matsuhito.

— Încăperea poate fi purificată în timp ce eu îmi voi spăla părul. Trebuie adus suportul din bambus.

— Este acum timpul potrivit pentru spălarea părului?

Seniorul Norimasa era exasperat.

— Este o zi favorabilă.

— Şi când va fi următoarea zi favorabilă?

— Peste trei luni. Părul meu trebuie şi el purificat. A fost scăldat în sângele duşmanilor noştri.

— Atunci spală-ţi părul! a strigat seniorul Norimasa. Ţii seamă de zilele favorabile numai atunci când îţi convine.

— Soarele este sus pe cer, a remarcat doamna Utsu cu șovăială.

— Trimite oameni să o păzească în timp ce părul ei este spălat și se usucă, i-a cerut seniorul Norimasa lui Matsuhito. Ai văzut vreodată o femeie ca ea spălându-și părul? Vreau să spun că părul ei este mai lung decât trupul ei și mai greu decât ea. Patru femei se ocupă de spălarea lui. Încă patru oameni expuși pericolului.

— Îmi voi spăla părul în grădina interioară.

— Câte un om la fiecare colț al zidului. Arcași.

Glasul seniorului Norimasa era asemenea tunetului.

— Putem face în așa fel încât spălarea părului să nu pună în primejdie pe toți cei pe care îi protejez cu mari eforturi?

— Destul! Cred că nu este nevoie de arcași pe ziduri.

— Eu hotărăsc în chestiunile militare, a strigat seniorul. Voi trimite femei de la bucătărie și va fi adus suportul. Trebuie să faci totdeauna după placul tău.

Doamna Utsu și-a plecat capul.

— Întruchiparea modestiei și supunerii, a constatat seniorul Norimasa sarcastic.

Spunând acestea, a părăsit încăperea.

— Un suport pentru a-ți usca părul?

Matsuhito era uimit.

— Când mama și surorile mele doreau să-și spele părul, mergeau la râu și înotau încercând să prindă pește. Apoi stăteau la soare. Bineînțeles, părul lor nu era la fel de lung precum este al tău.

— Goale? Ca țărăncile?

— Cu un chimono pe ele. Totuși de înotat, înotau goale. Obișnuiau să strige *„Tasukete! Tasukete!“* ca și când s-ar fi înecat și noi alergam și nu le găseam. Se ascundeau în tufărişul des de la malul râului unde se aflau o mulţime de locuri ferite în care să te scalzi.

A rămas tăcut, pierdut în amintiri.

— Şi părul lor era foarte curat?

— Atât de curat cât îl putea face apa limpede.

— Mi-ar plăcea să pot să-mi spăl părul într-un râu.

— Părul tău este atât de lung şi râul atât de îngust încât acesta s-ar închide de la un mal la celălalt.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— N-aş vrea să văd părul tău încurcat în stufăriş. Surorile mele ţipau când mama le pieptăna. Avea un pieptene din lemn dur şi cu toate acestea se rupeau dinţii în timp ce le pieptăna.

— Aici se obişnuieşte ca femeile să descurce părul cu mare delicateţe. Uneori această treabă le poate lua o zi întreagă.

S-au auzit zgomote afară. Aki, însoţită de câine, s-a îndreptat către uşă şi a deschis. Grădinarul sosise trăgând după el un grătar din bambus în formă de evantai pe care l-a proptit de verandă. Apoi s-a dus în grădina interioară şi a întins pe jos mai multe straturi de valuri de mătase colorată. Când a terminat această operaţiune, a aşezat grătarul peste mătase.

Între timp patru bărbaţi au târât un cazan uriaş în grădină. Mai întâi au făcut o piramidă din lemne apoi au cărat apa cu găleţile până când au umplut cazanul, după care au aprins focul.

— Într-o oră ar trebui să se încălzească a spus Aki. Voi, femeilor, mergeţi la masă. După ce îşi va spăla părul vom avea de lucru până la apusul soarelui. Aduceţi mâncare şi pentru gărzi. Şi apă. Şi *sake* pentru a fi băut după ce părul s-a uscat.

Femeile au dispărut. Patru soldați au primit ordin să urce pe ziduri și să stea cu spatele către curtea interioară.

— Te rog, spune-le să stea jos. Vor avea timp îndelung de stat de pază, i-a cerut Aki lui Matsuhito.

Apoi Aki a început să bodogănească, adresându-se doamnei Utsu.

— Acum ești mulțumită? Jumătate din oamenii din palat sunt ocupați pentru că tu vrei să te speli pe cap.

— Da, O-Aki.

— Nu mă lua pe mine cu O-Aki. Scoate-ți rochia și îmbracă asta, apoi intră în cazan!

— Vrei să mă opărești. Matsuhito, fierbe apa?

— Asta este treabă de bărbat! s-a înfuriat Aki. Ai merita să fii pusă la fiert. Of, dacă mama ta ar trăi să vadă ce faci. A fost atât de fericită la nașterea ta. Iar tu arătai ca o maimuță, cu părul acoperindu-ți genele. Cât de fericită era când a spus: „Această copilă nu va fi frumoasă. O voi putea ține acasă. Ea nu va fi trimisă la palat."

— M-ai văzut atunci? La vremea când arătam ca o maimuță?

— Nu, încă nu sosisem în casa părinților tăi. Tot atunci s-a întâmplat ca mama ta să fie bolnavă și o doică te-a luat în grija ei.

— Și atunci de ce m-au trimis aici?

În glasul doamnei Utsu se simțea nemulțumirea.

— Știi foarte bine de ce. Ai ascultat povestea de nenumărate ori. Părul de pe față a căzut în câteva săptămâni și erai cel mai frumos copil care s-a văzut vreodată. Mama ta a plâns săptămâni în șir. Și apoi a apărut acel călător rătăcitor venit din China. El te-a învăţat chineza. Toţi credeau că dormi în timpul lecţiilor. Asta a terminat-o pe mama ta. „Împărăteasa va dori să o aibă lângă sine pentru a o învăţa chineza. Limbă pentru bărbaţi.“

— Nu este vina mea că am o memorie bună. Mi-a fost uşor să învăţ.

— Memoria ta! Bună numai pentru a da de bucluc. Treci în apă! Nu este fierbinte.

Femeile au început să se agite în jurul ei. Îmbrăcase o rochie simplă, dintr-un material ce nu fusese vopsit.

— Să nu ieşi din apă până când nu eşti perfect curată, a continuat Aki să-i dea instrucţiuni. Tu şi toanele tale! Oare de ce seniorul Norimasa pleacă urechea la vorbele tale?

— Şi ce ar trebui să fac? Să umblu timp de trei luni cu părul murdar până mă umplu de păduchi? Crezi că asta ar fi o idee bună?

— Pe aici doamnă, a îndrumat-o una dintre femei.

— Strânge cordonul mai bine! Nu lăsaţi părul să mături pe jos. Azi este mai mult praf! Puneţi un vas cu fundul în sus astfel încât să poată intra în cazan mai uşor.

Doamna Utsu s-a aplecat uşor pentru a controla apa.

— O să fiu opărită asemenea veşmintelor la vremea ciumei.

— *Shishi,* treci în apă! a îndemnat-o Aki, folosindu-se de numele de alint al doamnei Utsu. Apa este caldă atât cât trebuie. Sau poate te-ai răzgândit.

Matsuhito, sprijinit de perete, urmărea scena. Auzea glasul femeilor şi simţea căldura soarelui. A închis ochii ferindu-se de razele strălucitoare. Apoi a auzit sunetul apei ce se revărsa din cazan.

— Ce te-am învățat eu? Atâția ani irosiți! În cazan nu te arunci ca în lac.

Fusese din nou glasul mustrător al lui Aki.

— Am picat precum un mugur de cireș!

Doamna Utsu chicotea încântată de sine.

— Râzi prostește pentru că faci totdeauna numai cum vrei tu.

În acel moment, având privirile ațintite asupra zidului grădinii, Matsuhito vedea o altă grădină și acolo se afla o altă doamnă Utsu, la vremea când era doar o copilă. Ședea pe covoraș ținând niște hârtii în mână și capul său era plecat înainte de parcă ațipise. Deja părul său era lung și bogat și îl purta strâns în coadă, dar obrajii erau rotunzi ca de copil.

— Shishiko, Shishiko! striga cineva, probabil mama ei.

O altă voce se auzi îndată. Era Aki. Mai înaltă și mai robustă, cu oase proeminente.

— Vei ajunge vreodată unde ești chemată? Și câinele? Unde este?

Copila a înălțat capul, apoi a arătat cu mâna către cadrul japonez aflat în stânga sa.

— L-am legat de un ram.

Glasul său era subțiratic asemenea cu al oricărei fetițe.

Străpungând zidul pe care îl ridicase față de lumea prezentă, glasul lui Aki l-a trezit din visare. Aki cea vârstnică spunea:

— Hei, tu, Matsuhito! Nu stai de strajă? Nu ai și tu arc și săgeți?

— Sunt destui oameni gata de luptă, a încercat doamna Utsu să o liniștească.

Dar Matsuhito urcase deja pe zid și privirile sale cercetau partea nordică. Vedea două animale gonind către el, deşi nu-şi dădea bine seama ce erau. După ceva timp a înţeles că primul era o vulpe şi cel de al doilea un câine.

— O vulpe aleargă spre casa ta. Să o dobor?

— Nu!

Răspunsul a venit în acelaşi timp atât din partea doamnei Utsu cât şi a bătrânei Aki.

— Doboară animalul care o fugăreşte! I-a îndemnat doamna Utsu.

— Cum doreşti. Vulpiţa s-a ascuns sub odăile tale. Celălalt animal va pleca în curând. Probabil există o vizuină de vulpi sub casă.

Atunci Aki a găsit de cuviinţă să dea o explicaţie.

— Vulpea a venit pentru a-şi arăta nemulţumirea faţă de îndrăzneala doamnei Utsu de a se îmbăia în locuri ce nu au fost încă purificate.

— Vulpea se află aici pentru a se asigura că nu voi răci, a contrazis-o doamna Utsu. Nimeni să nu se atingă de vulpe. Lăsaţi de mâncare pentru ea dincolo de zid.

— Am auzit de doamne posedate de vulpi, a spus Matsuhito.

— Eu sunt una dintre ele, a venit răspunsul doamnei Utsu.

— Retrage-ţi cuvintele! Retrage-ţi cuvintele! s-a răstit Aki.

— Nu sunt posedată de vulpe.

Doamna Utsu a rostit aceste din urmă cuvinte cu un aer plictisit şi nemulţumit.

În jurul cazanului au fost aşezate şase paravane înalte. Şase cazane mai mici se aflau şi ele în jurul celui mare în care intrase doamna Utsu. Aceasta se scufunda și rămânea sub apă până când cei din jur începeau să se teamă pentru viața ei, apoi ieșea la suprafață. Din locul în care se afla pe zid, Matsuhito vedea totul cât se poate de limpede.

Cele șase femei au împărțit părul doamnei Utsu în șase și fiecare dintre ele a început să spele partea ce-i revenea.

— Este plin de sânge.

— Este bogat și greu.

— Trebuie spălat până iese apa curată.

— Cred că de încă două ori.

— Bărbații au plecat?

Matsuhito urmărea femeile în timp ce acestea pieptănau părul. Acest ritual a continuat timp de o oră.

În cele din urmă s-a auzit un glas spunând cu ușurare:

— Este curat, a rostit una dintre femei, oftând cu ușurare.

— Atunci scoate-ți-o din apă, a cerut Aki. Aveți grijă ca părul ei să nu atingă pământul. În caz contrar, luăm totul de la capăt.

— Poți să privești, Matsuhito-san.

Doamna Utsu rostise acest îndemn înțelegând vraja ce pusese stăpânire pe el în vreme ce asista la acel ritual.

Matsuhito a urmărit-o ridicându-se din cazan, cu rochia udă ce se mula pe statura ei micuță. Apoi a văzut cum una dintre femei a pus un cazan mai mic cu fundul în sus pentru ca doamna Utsu să-l poată folosi drept treaptă. Aceasta s-a prins cu mâinile de marginea cazanului și femeile au ridicat părul lung pe care îl spălaseră cu atâtea eforturi.

Aki a bătut din palme și au mai apărut încă șase femei. Fiecare dintre ele a prins fiecare parte a părului la mijloc.

— Cu grijă, așezați-l pe grătar.

— Sunt o priveliște caraghioasă? a dorit doamna Utsu să știe.

— Da, a răspuns el.

Între timp ea ajunsese în dreptul grătarului din bambus. Peste acesta fusese pus un covor împăturit. Femeile au ridicat părul doamnei Utsu cât de sus au putut.

— Culcă-te, creatură sâcâitoare ce ești! Ușurel! Nu este cazul să-ți rupi oasele!

În cele din urmă, doamna Utsu s-a întins pe spate, femeile i-au spijinit capul așezându-l pe o pernă din lemn, apoi au început să întindă părul pe grătar. Când au sfârșit au luat câte un piepten și au început plictisitoarea operațiune a pieptănării. Matsuhito privea într-o stare euforică. În vreme ce femeile pieptănau părul în lumina puternică a soarelui, acesta s-a desfășurat în adierea vântului precum un evantai, un uriaș nimb de culoare neagră, un soare negru.

Femeile continuau să sporovăiască.

— Nici nu știu cum e mai bine să-l piepteni: când este ud sau după ce s-a uscat.

— De fiecare dată avem o altă părere.

Într-un târziu, părul a fost descurcat și întins pe grătar.

— Și acum nu mai trebuie altceva decât să se usuce.

Din glasul lui Aki răzbătea un sentiment de mulțumire.

— O minunăție de păr! își arăta ea încântarea.

Părul ei era aspru și subțire, strâns într-un ghemotoc la spate.

— Maimuțico! și-a alintat ea protejata cu glas blând.

Ţi se usucă atât de repede, a continuat ea, admirând părul.

Era mulţumită că rochia simplă se uscase şi ea şi nu mai stătea lipită de trupul doamnei Utsu, scoţând în relief formele trupului său.

— Matsuhito-san, coboară şi şezi lângă mine.

— Este scandalos!

Aki era revoltată privindu-l răuvoitor pe Matsuhito cum cobora zidul şi apoi se apropia de doamna Utsu.

După o vreme Matsuhito a început să mângâie părul aşa cum altădată mângâia părul surorilor sale când aveau febră sau dureri de cap.

— Asta nu se cuvine să faci la palat, a spus cu nemulţumire Aki.

— Mie îmi place. Niciodată nu m-am simţit mai împăcată ca acum. Şi tu te simţi la fel? a dorit doamna Utsu să ştie.

— Da, a răspuns el.

Amândoi au rămas tăcuţi. În fond, în noaptea ce abia trecuse ar fi putut să-şi piardă amândoi viaţa.

— Mă bucur că seniorul Norimasa este un bărbat atât de ocupat, a comentat Aki.

— Nici nu i-ar păsa, a liniştit-o doamna Utsu.

— *Shishi,* chiar şi tu poţi întrece limita.

Apoi şi Aki s-a cufundat în tăcere privindu-i pe cei doi. Ochii i se umpleau de lacrimi al căror rost nu-l înţelegea.

A trecut timp îndelungat până când s-a auzit din nou glasul lui Aki.

— Acum se poate ridica.

Săltând părul, cele şase femei s-au sculat în picioare. Doamna Utsu s-a ridicat mai întâi în şezut şi apoi în picioare.

— Stai pe mijlocul covorului și lasă-ți părul liber, i-a cerut Aki.

Ușurel, femeile au dat drumul părului. Toate privirile erau ațintite asupra părului strălucitor, de culoare neagră-albăstruie. Adierea vântului făcea ca vârful părului să fluture și apoi să se lase ușor la pământ.

— Minunat! Și acum să-l ungem cu ulei! a hotărât Aki.

— Nu se poate să-l las așa cum este? Pare atât de ușor. Măcar o zi! a insistat doamna Utsu.

— Nu.

— Dar îl simt atât de plăcut.

— Fiecare adiere a vântului îl va ridica aruncând șuvițele în copaci și frunzele purtate de vânt se vor încâlci în el. Oare camera noastră este destul de curată acum pentru a merge acolo ca să-l ungem?

— Este, doamnă.

— Aroma uleiului este fermecătoare.

— Atunci folosește-l tu! s-a răstit doamna Utsu la femeia care făcuse această remarcă.

— Seamănă cu parfumul ei, a spus Aki.

Și astfel au pornit toate laolaltă, femeile purtând părul ridicat. Au intrat în casă și părul i-a fost uns cu ulei. Soarele a început să coboare spre apus și cerul albastru a început să capete nuanțe galben roșietice, apoi a devenit roz și în cele din urmă roșu ca focul.

— Să sperăm că vom scăpa de molimă, a spus Aki.

— Molima a luat sfârșit, a liniștit-o doamna Utsu.

Matsuhito avea privirile îndreptate către locul în care, în apropierea zidului, puiul de vulpe se agita, adulmecând și încercând să se obișnuiască cu acel loc.

— Tu ești doamna Utsu? a întrebat el puiul de vulpe.

Animalul părea să fi înțeles întrebarea. Și-a înclinat capul spre dreapta de parcă îi dădea ascultare, a chelălăit ușor și a țâșnit pe ușă afară, găsindu-și adăpost sub clădire. „Voi avea grijă de acest pui de vulpe“, și-a spus Matsuhito.

— Vulpea este a mea, a auzit el glasul doamnei Utsu.

Capitolul 8

Până la încheierea pregătirilor în vederea plecării către reședința de la țară a seniorului Norimasa, Matsuhito a continuat să stea de strajă în fața casei. Dar nopțile le petrecea alături de doamna Utsu, în spatele paravanului acesteia, în vreme ce Aki, aflată în aceeași încăpere, stătea tăcută în spatele paravanului său. Apoi, mult prea devreme pentru acel anotimp, au început ploile. Femeile rămâneau ascunse în spatele paravanelor. Dar, în fiecare noapte, doamna Utsu îl invita pe Matsuhito înăuntru. Nu trebuie să mai spunem că nu au continuat să rămână ca statuile, cu privirile ațintite în tavan. Este de la sine înțeles că s-au iubit. Noaptea stăteau îndelung de vorbă până la ivirea zorilor și chiar dacă Aki scotea unele sunete, răsuflând mai greu sau chiar sforăind, nu-i dădeau nicio atenție, de parcă ar fi fost vorba doar de un iepure și acela aflat pe lună.

După ce au dormit pentru a treia oară împreună, doamna Utsu a spus:

— Aceasta este cea de a treia noapte. Ne-am putea căsători. Nu trebuie decât să bem câte trei cești de *sake* fiecare și să mâncăm câteva boluri de orez.

— Este posibil să ne căsătorim?

— Nu, a răspuns ea.

Când s-au trezit în dimineața următoare acestui schimb de vorbe, puiul de vulpe, pe care îl hrăniseră amândoi, dormea adânc, făcut covrig, între ei.

— Asemenea unui copil, a observat doamna Utsu. Știi, Aki crede că acest pui de vulpe este în posesia sufletului meu și de aceea trebuie să am grijă de el.

Cu timpul doamna Utsu a început să îmblânzească vulpea. Îi repeta mereu: „Nu mușca! Nu mușca!“ până când aceasta, în cele din urmă nu a mai mușcat. În schimb, a ajuns să se încolăcească pe umerii doamnei Utsu și să se cufunde în părul ei. Capul animalului ieșea din păr pe umărul stâng al doamnei Utsu, fluturându-și coada pe cel drept.

— Când plecăm, o voi lua cu mine, a hotărât doamna Utsu.

Noaptea, când luna strălucea și se asemăna cu o grădină de nisip peste care căzuse ploaia, doamna Utsu nu-și mai ascundea chipul cu ajutorul părului. Ea și Matsuhito se întorceau unul către celălalt și se priveau îndelung.

— Te uiți la mine de parcă nu o să mă mai vezi niciodată, spunea ea. Dar eu te voi vedea.

El rămânea tăcut.

— Eu niciodată nu greșesc.

— Sper să fie așa.

Vulpea și-a croit drum în spațiul rămas liber între ei, s-a foit până și-a găsit o poziție comodă și a adormit sforăind ușor.

— Ne aparține în egală măsură. Vulpea mea stăpânește sufletele noastre.

— Puiule! a spus Matsuhito alintând și mângâind ușor vulpea.

Aceasta a deschis botul, i-a cuprins încheietura mâinii, dar nu l-a mușcat.

Într-o noapte, Matsuhito a spus:

— Când așteptai să ți se usuce părul am văzut aievea o imagine a ta copil fiind. Părea că te aflai acolo, în fața mea.

— Și ce făceam?

— Dormeai peste niște hârtii.

— Și?

— Și Aki a venit și a spus că ai lăsat câinele liber.

— Dar nu îl lăsasem. Am avut întotdeauna grijă de câine. Ce purtam?

Matsuhito vedea copilul stând în fața sa.

— Purtai patru chimonouri. Cel de deasupra era verde cu auriu. Urma apoi un altul în culoarea cerului de primăvară cu flori asemenea coralului și apoi un altul în culoarea coralului cu auriu. Cred că cel de-al patrulea chimonou era roșu.

— Și părul?

— Era tăiat de fiecare parte a feței și restul era liber pe spate, dar strâns cu o bandă aurie.

— Chiar m-ai văzut. Asta are o semnificație.

— Care anume?

— Este suficient că are o semnificație. Timpul nu ne va despărți pentru totdeauna.

El a rămas tăcut. Ea s-a întors către el și i-a atins obrazul. Era umed. A murmurat:

— Spune-mi și alte lucruri pe care ți le amintești, astfel încât să le pot purta cu mine.

Cu glas ușor răgușit el a început să povestească.

— Îmi amintesc o procesiune ce mergea pe vârful dunelor de nisip. Și doamne bătrâne duceau cu ele clopoţei pe care îi scuturau făcându-i astfel să scoată clinchete uşoare. Credeam că era o privelişte minunată. Nu aveam nici cea mai mică idee că era vorba de înmormântare. Şi îmi amintesc de tatăl meu care mă învăţa cum să cobor beţele de bambus în apa râului şi să prind peşte. Şi îmi mai amintesc şi o colibă, arzând, dar asta este o amintire mai puţin limpede.

— Sunt fericită să port aceste amintiri cu mine.

— Acum plângi, a spus el.

— Eu nu plâng. Niciodată.

S-au îmbrăţişat strâns până când lacrimile lor s-au amestecat.

— Niciodată să nu vorbeşti cu seniorul Norimasa despre toate acestea, a spus ea.

Capitolul 9

Molima a luat sfârşit odată cu venirea anotimpului rece, exact aşa cum prevestise doamna Utsu. Numărul oamenilor din palatul seniorului Norimasa se micşorase vizibil. Mulţi dintre samurai picaseră răpuşi de arşiţa interioară, implorând să li se dea apă, departe de casă, plângându-şi soarta care îi făcea să moară asemenea câinilor. Femeile, fiinţe gingaşe, obişnuite să fie ocrotite şi alintate, au pierit în număr mare. Una ştergea lacrimile celei care abia se prăpădise şi deodată se prăbuşea şi ea într-o noapte neagră din care nu îşi mai revenea.

Palatul se afla sub stăpânirea unui sentiment de istovire, de sleire. Sentimentele păreau să fi deprins mişcările mării. Un val de fericire urca la gândul că scăpaseră cu viaţă din ghearele molimei, apoi fericirea dispărea la gândul celor morţi şi jalea punea stăpânire pe oameni. Femeile aruncau priviri bănuitoare către servitoarele lor, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut bolnave, dacă ar fi fost şi ele aruncate peste zidurile palatului în mijlocul drumului. Ciorile se aflau pretutindeni, aşezându-se asemenea unor gândaci uriaşi pe stârvurile rămase încă pe drumuri. Servitoarele plângeau ştiindu-se bănuite de lipsă de devotament şi cu cât jurau mai înflăcărat credinţă veşnică, cu atât stăpânele deveneau mai bănuitoare. Nu era nimic de făcut. Doar mâna nemiloasă a timpului putea să vindece asemenea răni.

— Oamenii trebuie să jelească, dar nu la nesfârşit, spunea seniorul Norimasa. Nu putem să înţelegem dezastrul abătut asupra noastră, dar trebuie să dăm tuturor un motiv pentru a trăi. Ca de obicei, vom începe cu lucruri mărunte.

Frunzele căzute foşneau şi erau purtate de vânt. Copacii deveneau tot mai întunecaţi şi se înălţau ca nişte oseminte către cer. Acesta îşi pierduse culoarea asemănătoare lavandei, căpătând nuanţe mai întunecate. Seniorul Norimasa privea soarele mic ce împrăştia o lumină palidă.

— Zăpadă, a spus el. În noaptea în care va cădea prima zăpadă vom face o călătorie.

A poruncit femeilor să coasă rochii noi. Acestea urmau să fie bine căptuşite. A mai poruncit să se facă pălării noi din paie pentru femei, toţi urmând să admire căderea primei zăpezi pe malul lacului.

Femeile au început să coasă, la început cu mai puţină plăcere şi îndemânare, dar mai apoi obiceiul şi-a spus cuvântul. Şi astfel, femeile au început să se ia la întrecere. Încetul cu încetul, femeile care trăiau în odăi întunecoase, în spatele draperiilor şi paravanelor, au început să primească vizitatori târziu, în noapte. În dimineaţa următoare, poeziile scrise de bărbaţi după asemenea întâlniri nocturne erau trimise femeilor, sub forma unor mici suluri de hârtie legate cu funde tot din hârtie. Un smoc de iarbă s-a îngălbenit prevestind sosirea toamnei, anotimpul întristării şi chiar şi în poezii aceasta îşi făcea anunţată prezenţa.

Crezi că o noapte zboară ca anotimpurile?

Fie ca dragostea noastră să dureze mult mai mult decât iarba îngălbenită.

Şi ca o notă adăugată acestor cuvinte, apăreau următoarele: Auzi cum foşnesc frunzele asemenea rochiilor tale? *Watashi no kimochi desu.*

Mesajul poeziilor convenţionale nu este bogat în semnificaţii. Totuşi, uneori, chiar şi aceste poezii sunt demne de luat în seamă.

Cu timpul bârfele şi clevetelile de palat au reînceput.

— Cum a avut seniorul Norimasa inima să facă o asemenea faptă? întreba o femeie. Înconjurat de moarte, să urce dealul şi să-l ucidă pe *yamahushi.*

— A fost o tactică înţeleaptă, a explicat bărbatul iubitei sale. I-a înveselit pe ceilalţi. Bărbaţii deveniseră neliniştiţi şi se simţeau tot mai singuri. Călugării au fost uluiţi. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Şi totuşi, a spus femeia.

— A făcut foarte bine, a răspuns bărbatul. Altfel ar mai fi murit o mulţime de bărbaţi şi de o parte şi de cealaltă.

— Asta este adevărat, a încuviinţat femeia.

Şi într-un târziu a sosit acea seară cu cerul ca lavanda, un cer iluminat de undeva de departe, astfel încât umbrele oamenilor în mişcare căpătau forme alungite.

— În seara aceasta va cădea prima ninsoare, a spus seniorul Norimasa.

— Am trimis tututor hainele şi pălăriile din pai, a anunţat Matsuhito.

Seniorul Norimasa a zâmbit. Trei bărci dragon fuseseră deja pregătite.

La primii fulgi de zăpadă femeile au pornit însoţite către lacul artificial. Era pentru prima oară de la întoarcerea femeilor când se auzeau hohote de râs şi sporovăială.

— Vai, doamnă Kitsu, eşti atât de neîndemânatică.

Răspunsul doamnei a sosit neîntârziat.

— Nu văd nimic pe întuneric.

— Nu sta prea aproape de ea!

— Îţi este frig?

— Pălăriile acestea din paie sunt călduroase dar înţeapă ca acele.

— *Harinezumi.* Arici. Şobolani cu ace.

— Eu tot cred că va ninge puţin.

— Dar seniorul a poruncit.

— Câte rochii porţi?

— Şase.

— Eu am îmbrăcat opt.

— Din această pricină te tot împiedici.

Şi astfel mergeau către lac sub paza servitorilor şi a gărzilor din palat.

— Doamna Utsu în prima barcă împreună cu Matsuhito, a poruncit generalul.

Matsuhito a ajutat-o să urce. În barcă se afla deja cineva. O siluetă şezând, purtând o haină din pai şi sub pălăria tot din pai, o glugă neagră.

— Aha, deci aici erai! a spus doamna Utsu.

Matsuhito nu a scos o vorbă.

Patru bărbaţi au urcat în barcă şi au luat vâslele.

Cerul nopţii devenise violet.

Încet, barca a început să se depărteze de mal.

— Pare o tavă uriaşă acoperită cu lac negru, a spus doamna Utsu. Hei, uite, a început să ningă.

— Când vom ajunge în mijlocul lacului, fulgii se vor transforma în muguri albi, a spus omul cu glugă.

Era seniorul Norimasa.

Matsuhito simțea încă atingerea doamnei Utsu. Am supraviețuit molimei împreună. Asta înseamnă ceva.

Începea să ningă tot mai tare.

— Acum înțeleg de ce ninsoarea este comparată cu florile de cireș când se scutură, a spus seniorul Norimasa. Știm că așa este, dar totdeauna uităm.

Zăpada cădea tot mai grea; ningea liniștit. După un timp a început să bată vântul și zăpada le lovea fețele. De pe întinderea lacului se ridicau râsete și strigăte vesele, țipete ușoare de uimire și bucurie.

— Ce plăcere să asculți! a spus seniorul Norimasa.

Doamna Utsu continua să rămână tăcută. Își ațintise privirile asupra lacului, urmărea căderea fulgilor și felul în care aceștia atingeau apele întunecate, după care dispăreau de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Cum te învață natura aceleași lucruri iar și iar, gândea doamna Utsu. Totul era atât de frumos: tăcerea, căderea zăpezii încetișor din cer, dipariția fiecărui fulg de nea odată ce atingea suprafața lacului. În ciuda a tot ce se întâmplase, ea continua să trăiască, își spunea doamna Utsu.

— Ce zici? Îți place? a întrebat seniorul Norimasa.

— Este minunat, a răspuns doamna Utsu.

— Oh, dar îți cunosc eu firea.

— Atunci nu trebuie să mai scot o vorbă.

— Dar Matsuhito știe? Te cunoaște și el?

— Știe. În timpul acelor ploi nesfârșite am stat de vorbă îndelung. Nu aveam altceva de făcut decât să vorbim.

— Prin urmare te-ai plictisit.

— N-am spus asta.

Seniorul Norimasa a izbucnit în râs. Au rămas tăcuți o vreme privind cum zăpada îi învăluia cu mantia ei.

— Ne vom transforma în oameni de zăpadă, a spus seniorul Norimasa într-un târziu. Și tu ești *yuki onna,* femeia de zăpadă. El știe cât de neînduplecată poți fi?

— Nici chiar tu nu știi asta, i-a răspuns doamna Utsu.

— Oare cum aș putea să nu știu? Doar suntem aidoma.

— Da, dar folosim arme diferite.

— Hai să privim cum cade zăpada pe lac, a spus seniorul Norimasa. Cred că Matsuhito nu a urmărit căderea zăpezii din barcă.

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— Flori reci de cireș scuturându-se, dar fără molimă, a spus doamna Utsu după o vreme. Este minunat!

La început a fost ca o pace adâncă care îi impresiona. Apoi frumusețea i-a copleșit. Ascultând clipocitul apei ce se lovea de marginea bărcii, zâmbeau prostește unul către celălalt, în întuneric. Da, frumusețea aduce împăcare, gândea doamna Utsu. Și totuși, uneori, nici chiar frumusețea nu poate face asta.

— Dacă ar fi posibil să nu ne mai întoarcem..., a spus doamna Utsu.

— Te-ai plictisi, s-a auzit glasul seniorului Norimasa.

— Da. Ne plictisim de toate.

— Și tu? s-a întors seniorul Norimasa către Matsuhito.

— Eu nu-mi fac asemenea gânduri.

— Poate așa e cel mai bine, a spus seniorul Norimasa.

Ieșirea pe lac a fost o mare reușită. Când au revenit în apartamentele lor, femeile ciripeau precum păsărelele. Cât despre Matsuhito, acesta închidea ochii și vedea zăpada căzând, transformând-o pe doamna Utsu într-o movilă albă. Zăpada îi acoperea părul şi din timp în timp aroma fină a părului ei era purtată de vânt către el. Matsuhito simţea în adâncul sufetului că nu avea să uite niciuna din acele clipe atât timp cât viaţa pâlpâia în trupul său. Într-o bună zi, părul ei avea să devină alb. Îşi dorea să poată fi alături de ea şi să vadă această schimbare. Dar ştia că era imposibil.

În ciuda nămeţilor ce înconjurau palatul care părea să se ridice în mijlocul unui ocean alb, existau semne clare că seniorul Norimasa făcea pregătiri pentru o nouă campanie. Pe o asemenea vreme doar un sol ar fi încercat în mod obişnuit să-şi croiască drum către palat, dar în acele zile era un du-te-vino cu totul nefiresc. Prin Poarta de nord soseau care goale şi plecau pline. Alte care aşteptau să fie încărcate. Bărbaţi pe care nimeni nu-i mai văzuse până atunci stăteau pe zidurile palatului şi soli călări se apropiau pe cărarea îngustă în goana calului.

Se vorbea că seniorul Norimasa se retrăsese împreună cu generalii şi sfetnicii săi într-un depozit uriaş şi din pricina zvonurilor ce umblau despre existenţa spionilor, acesta îşi schimba permanent adăpostul. Din unele clădiri răzbătea zgomotul inconfundabil scos în timpul reparării armurilor sau ascuţirii săbiilor şi zdrăngănitul metalului se făcea auzit pretutindeni uneori slab, precum cântecul greierilor, alteori puternic, asemenea încleştării săbiilor.

Samuraii ascunşi în magaziile palatului au aşteptat ca limba clopotului să bată ora maimuţei. S-au adunat în tăcere, părăsind palatul în grupuri mici; nu purtau armuri, erau înfăşuraţi în pelerine de culoare neagră cu glugă şi urcau muntele la *yamabushi,* călugării războinici, care, neavând de ce să se teamă din pricina oamenilor, își petreceau timpul în rugăciuni. Două ore mai târziu, *yamabushi* au încetat să-i mai dea bătăi de cap seniorului Norimasa, așa cum se întâmplase timp îndelungat. Câțiva dintre oamenii seniorului Norimasa nu au venit îndată la palat, ci s-au adunat în provincia Kai și au fost adăpostiți de seniorul Takashima, unde se credea că vor fi feriți de ciuma care, din când în când făcea victime, în special în rândul celor mai tineri și al celor mai vârstnici. De fapt, nimeni nu se afla în perfectă siguranță. Mulți dintre acești bărbați nu s-au mai întors și multe dintre femeile care au revenit la palat au aflat că iubiții lor erau duși pentru totdeauna.

Odată ce molima a dispărut, pregătirile, care or fi fost ele, s-au întețit, în vreme ce bărbații se întâlneau și făceau planuri.

— Nu-mi place asta. Nu-mi place să fiu ținută în întuneric, spunea doamna Utsu.

— Uneori este mai bine să nu ai cunoștință de ce se întâmplă, o liniștea Aki.

Aceasta împreună cu alte femei, revenise în apartamentele doamnei Utsu și Matsuhito se întorsese la slujba sa pe lângă seniorul Norimasa.

Într-o după-amiază, Aki a observat drumul urmat de bărbați către depozit și s-a ascuns în spatele unui tufiș de unde a pândit până în amurg.

— Niciodată nu a strâns un număr atât de însemnat de oameni, spunea unul dintre bărbați.

— Este primejdios, s-a auzit glasul celui dintâi dintre sfetnicii de război, un bărbat în vârstă, căruia numai seniorul Norimasa îi dădea ascultare când începea să bată câmpii fără sfârșit. Toți îl numeau bătrânul sfetnic, pur și simplu.

— Dacă există un complot pentru a-l asasina pe seniorul Sugimasa...

— Întreaga provincie va fi cuprinsă de răzmerițe și noi ca aliați ai săi ne vom afla în pericol, a spus bătrânul sfetnic.

— Clanurile sunt loiale?

— Nu îndrăznesc să fie altfel, a răspuns bătrânul. Ei cred în seniorul Norimasa. Ei susțin că totul stă în puterea acestuia.

— Există o limită în privința a ceea ce poate face un om, a fost părerea unuia dintre ceilalți sfetnici.

— Vom afla în curând, a răspuns bătrânul sfetnic.

— Dar tu ești mulțumit?

— Da, a răspuns bătrânul. Dacă cei din clanul Minaga l-ar ucide pe seniorul Sugimasa, ar stârni un război.

— Atunci și noi suntem.

— Până și eu pot fi un cap sec, a fost de părere bătrânul.

— Da, dar ești capul nostru sec, a răspuns unul dintre bărbați.

Toți ceilalți au izbucnit în hohote nestăvilite de râs.

— Prin urmare mulți vor muri.

— Seniorul Norimasa nu ia în seamă pierderile.

— Dacă nu s-ar afla el în fruntea trupelor s-ar isca o revoltă.

— Probabil că și este, a fost de părere bătrânul sfetnic. Zeii au ales să țească destinele noastre.

După aceste dezbateri s-au ridicat și s-au îndreptat către casele lor. Aki s-a ridicat din locul în care se ghemuise. Genunchii începuseră să-i scârțâie în ultimul timp. Era periculos orice zgomot, oricât de mic, își spunea ea.

Apoi i-a spus doamnei Utsu tot ce auzise.

— Am bănuit toate astea de la început, a spus doamna Utsu, continuând să coasă.

— Va pleca şi el, fără îndoială, a spus Aki.

— Cine?

— Matsuhito.

— Ar trebui să stea aici cu femeile?

— Este unul dintre sfetnicii de război. Chiar şi atunci când ceilalţi rămân, el tot pleacă.

— Este greu de cusut brocartul, a spus doamna Utsu.

— Ai început să ţii la el.

— Eu ţin la toţi, a spus ea zâmbind.

A pus lucrul deoparte. Sub el, puiul de vulpe adormise.

— La acesta ţin în mod deosebit.

— Mare nesocotinţă.

— Înveseleşte-mă, Akahige, mângâie-mi obrajii.

Puiul de vulpe a înălţat uşor capul cu un aer adormit şi a mângâiat faţa stăpânei sale.

— Piaptănă-mă! a poruncit doamna Utsu.

Puiul de vulpe a încercat să-i pieptene părul, dar acesta era mult prea lung şi labele ei, s-au încurcat. Doamna Utsu i-a desprins uşor labele.

— Bravo, *iiko.* Bravo mititico.

— Cred că stăpâna Tsukie este grea, a spus Aki. Seniorul Norimasa va fi încântat.

Mâna doamnei Utsu care mângâia vulpea a rămas nemişcată.

— Iarăşi, încă unul. Nu mă interesează.

— Totul trebuie să meargă bine, altfel spiritul tău pizmaş va fi de vină, a spus Aki.

— Nu sunt pizmaşă. Ce legătură am eu cu înmulţirea numărului copiilor?

— Şi totuşi pe tine vor da vina.

— A fost născută să aducă pe lume copii. Îi este mai uşor decât unei vaci.

— *Shishi!* Dacă te aude cineva?

Doamna Utsu a reluat lucrul. Puiul de vulpe s-a luptat să-şi facă drum prin faldurile de brocart, a mângâiat obrazul doamnei Utsu, s-a foit şi a dat materialul în lături până când a găsit locul şi poziţia potrivită, apoi s-a cufundat în somn.

— Sunt spirite pretutindeni, a spus Aki cu glas blând, dar doamna Utsu nu a auzit spusele ei sau, dacă le-a auzit, nu a dorit să întrebe ce voia să spună.

Ordinele venite pe neaşteptate au luat prin surprindere pe toată lumea. Femeilor li s-a poruncit să urce în palanchine, câte patru laolaltă şi, păzite de bărbaţi, au părăsit palatul prin Poarta de nord. Multe dintre femei încă nu sfârşiseră machiajul, sau se mai pieptănau, prinzându-şi părul cu câte un pieptene. În urma lor a rămas o dâră de pudră şi rochii aruncate pretutindeni. S-a poruncit ca, în mod deosebit, trăsura doamnei Utsu să fie cea mai puţin bătătoare la ochi dintre toate. Porunca cerea ca nici măcar mânecile să nu fie lăsate să atârne din spatele obloanelor vreuneia dintre celelalte trăsuri.

Unele dintre femei urmau să se întoarcă la familiile lor. Celelalte încă nu ştiau încotro erau purtate. Dar toate erau păzite cu străşnicie.

— Ia-ţi rămas bun de la ea, i-a spus seniorul Norimasa lui Matsuhito.

Aceste cuvinte reprezentau o dovadă de respect din partea seniorului.

Când s-a apropiat de trăsura ei, doamna Utsu a ridicat obloanele. A zărit puiul de vulpe în braţele ei.

— Te rog, ai grijă! a spus ea.

— La urma urmelor sunt țăran. Țăranii nu pier niciodată.

— Dar cum vor ști ceilalți că ești țăran?

— Vor ști negreșit.

Părea surprins de întrebarea ei.

— Atunci nu mă voi teme pentru tine.

— Și tu să ai grijă! a spus Matsuhito.

— Trebuie să port de grijă puiului de vulpe, a spus ea zâmbind.

— Matsuhito!

Glasul seniorului a răsunat asemenea tunetului.

Matsuhito a întors calul rostind:

— Trebuie să plec.

— Stai! Ia-ți la revedere de la Akahige.

— Rămas bun, Akahige! a strigat și a dispărut, amestecându-se printre oamenii strânși în jurul seniorului Norimasa, devenind unul dintre cei mulți.

După ce au părăsit palatul, bărbații au urmat un drum plin de ocolișuri. Au pornit către sud. După mai multe ore s-au oprit, au adăpat caii și s-au așezat pe iarba uscată, devenită arămie la culoare. Era limpede că prin acele locuri nu ninsese. Au urcat din nou în șa și la răspântia ce ducea către nord s-au întors.

— Este drum lung, a spus seniorul Norimasa.

— Țăranii spun că toate drumurile sunt lungi când ești aproape de țintă.

— Ceea ce mă neliniștește este că nu cunoaștem îndeajuns de bine pământurile seniorului Sugimasa. Am trimis numeroase iscoade, dar oare vor pricepe ei ceea ce văd?

— Acolo va trebui să te bizui pe mine, a spus Matsuhito. Când ne vom apropia, dar nu foarte mult, voi descăleca și voi îmbrăca veșminte țărănești. Îmi voi mânji fața cu tină și voi spune că mă întorc dintr-un pelerinaj, că am fost bolnav și de aceea sunt atât de alb pentru că n-am stat la soare.

— Cine te va însoți?

— Ar fi mai bine ca ultima parte a drumului să o străbat singur. Atâția ani în șir am făcut drumul dintre casa seniorului Sugimasa și coliba lui Yasuhiko din satul de pescari, încât cunosc locurile foarte bine.

— Caii se vor simți bine având picioarele apărate de învelitorile pentru zăpadă.

— Sunt toți cai de munte. I-am ales în mod deosebit. Și calul tău se află cu noi, dar nu trebuie să-l obosim.

— *O-Kuro,* calul mare și negru. Sprijinul animalelor! Dacă Sugimasa moare...

— Știu, a răspuns scurt Matsuhito.

— Fac una cu pământul tot ținutul. Nu voi lăsa pe nimeni în viață. Grozăvia va rămâne în istorie.

— Da.

— Încă nu ești scârbit de sălbăticia mea?

— Dacă o treabă trebuie făcută, este oare cu putință s-o faci cu jumătăți de măsură?

— Ești de piatră în această privință, aidoma cu Utsu.

— Și doamna Utsu vorbește despre un sat de pescari și despre balenele pe care le-a văzut de la țărm; un loc asemenea celui în care am trăit eu.

— Adevărat? a întrebat seniorul, întorcându-se scurt pentru a-i privi fața. Drumul începe să urce, a adăugat el.

***

Seniorul Norimasa era vestit pentru accesele sale de furie.

— Va sfârşi nebun asemenea bunicii sale, spunea odată un bătrân.

Un altul a ţinut să adauge şi el:

— Nimeni nu ştie cine i-au fost părinţii. Ştim doar că face parte din clanul Norimasa şi nimic mai mult.

Totuşi, acest om care într-un moment de furie a dat foc palanchinului soţiei sale pentru că aceasta nu coborâse suficient de repede, se bucura de credinţă nestrămutată din partea oamenilor săi. Era de neînchipuit ca cineva să îndrăznească să aducă reproşuri unui om de rangul său, bucurându-se de o putere deosebită. Chiar şi împăratul era prevăzător când avea de făcut o propunere. Dar cu samuraii săi, chiar şi cu oamenii săi de cei mai de jos, nu era crud decât arareori.

— Vreau să ştiu ce aveţi pe suflet. Dacă vorbeşti din inimă, nu poate exista greşeală. Dacă nu greşiţi, nu-mi puteţi spune un lucru greşit. Trebuie să-mi spuneţi ce credeţi că este mai bine.

La începutul cârmuirii seniorului Norimasa, samuraii bombăneau:

— Primul care va vorbi din inimă, va fi şi primul căruia îi va cădea capul.

Dar, când Matsuhito a devenit suficient de matur pentru a-şi ocupa locul între sfetnici, el obişnuia să spună:

— Nu, Înălţimea voastră, cred că acea cale nu este cea mai bună.

— Şi de ce nu este? întreba seniorul al cărui chip devenea purpuriu.

— Pentru că este un drum ce străbate ţinuturi mlăştinoase înşelătoare. Caii au dispărut pe veci în acele mlaştini sărate.

— S-au rătăcit?

— Nu. S-au cufundat în mâl până au pierit cu totul. Nu pot da uitării un cal alb. Imaginea sa mă urmărește și acum. Urechile sale dispărând treptat în mâl.

— Nisipuri mișcătoare. Am auzit de ele. Aș dori să le văd.

Ceilalți samurai ascultau păstrând o tăcere adâncă. Un simplu imbold nesăbuit al seniorului Norimasa ar fi putut face ca acesta să ceară o escortă și ar fi luat un cal neînșeuat, poruncindu-i lui Matsuhito să-l conducă în ținuturile mlăștinoase. Un cal îngrozit ar fi fost lăsat să se cufunde în mâl. Știau prea bine cât i-ar fi plăcut seniorului să poată vedea o asemenea scenă.

— Celălalt drum duce peste munți, a spus seniorul Norimasa.

— Caii de munte îl pot străbate, stăpâne, a răspuns Matsuhito.

— Și toți oamenii mei vor cădea din șa, a hohotit seniorul Norimasa.

Privindu-și oamenii a adăugat:

— Nu vă înfierbântați! Păstrați-vă forțele pentru bătălie. Nu v-aș fi cerut să îndepliniți o asemenea misiune, dacă nu aș fi fost sigur că sunteți în stare s-o duceți la capăt.

— Stăpâne Norimasa, nu am auzit niciodată de asemenea ținuturi mlăștinoase, a spus unul dintre sfetnici.

— Și nici eu nu am văzut fantome. Există oare fantome? Vreți să mergeți să învingeți? i-a stârnit el.

Toți au răspuns cu înflăcărare.

În cele din urmă campania s-a dovedit un succes.

Cu toate acestea oamenii continuau să bombăne.

— Poate doar Matsuhito are dreptul să vorbească!

Dar timpul trecea și seniorul Norimasa cădea pradă furiei ori de câte ori cei din jur nu spuneau ce gândeau. Prin urmare oamenii au început să spună deschis ceea ce se afla în mintea lor.

— Oare ne cere sfatul pentru că nu știe cum e mai bine să facă? se întreba cu glas tare unul dintre arcași.

— Ești un arcaș mare, dar și un mare nătărău, a răspuns cel aflat alături de el. Seniorul este un mare bărbat, dar unul neobișnuit.

Și cu timpul toți au ajuns să gândească în felul acesta.

A fost o călătorie lungă.

Oamenii au fost împărțiți în grupuri de câte douăzeci de luptători și fiecare grup pleca la o oră distanță de celălalt, fiecare cu o destinație diferită, pe un drum diferit. Când ajungeau la locul hotărât, petreceau noaptea acolo, apoi, pe căi ocolite, reveneau la granițele provinciei Kai. În cele din urmă porneau către o destinație comună unde aveau să fie ascunși pentru a nu fi descoperiți de iscoade. Femeile fuseseră și ele trimise pe căi lăturalnice la familiile lor sau la mănăstiri.

Osiile s-au rupt, coloana s-a oprit și roțile au fost reparate. Peste noapte, pe marginea lacului pe lângă care au trecut au văzut un strat subțire de gheață. Luna nouă se înălța deasupra lacului străluncind în apele ca de abanos. Munții erau abrupți și crestele lor se înălțau către cer în lumina lunii. Un abur ușor, cel de dinaintea zorilor, plutea în jur. Chemările păsărilor începeau să se facă auzite tot mai limpede poate și din pricina ramurilor dezgolite ale căror frunze zăceau deja pe jos. În cea de a doua zi, iscoadele încă nu începuseră să aducă vești, dar în a treia zi, un om călare pe un cal în spume galopa către ei.

A descălecat în fața seniorului Norimasa și a făcut o adâncă plecăciune.

— Sunt ascunși pe la jumătatea muntelui, departe de palatul seniorului Sugimasa, către nord. Au adunat o armată numeroasă. Li s-au alăturat și alte clanuri. Adulmecă victoria.

— Armata noastră e mai puțin numeroasă? a dorit să știe seniorul Norimasa.

— Da.

— Crezi că-i putem surprinde?

— Nu printr-un atac direct, a fost de părere iscoada, care își păstrase poziția umilă, fruntea sa atingând pământul.

— Ridică-te! a poruncit seniorul Norimasa. Odihnește-te! Mănâncă și pune merinde în pungă. În zori, iei un cal odihnit și îl vei conduce pe seniorul Matsuhito cât mai aproape de munte, având grijă să nu fiți descoperiți. Apoi îl vei lăsa acolo. Vă veți înțelege să vă reîntâlniți într-un anume loc. Să nu vă rătăciți unul de celălalt. Dacă i se întâmplă ceva seniorului Matsuhito, vei fi răstignit. Ai înțeles?

— *Wakalta,* a rostit omul cu glas pierdut. Am înțeles.

Printre oamenii adunați în jurul lor s-a stârnit agitație. Seniorul Matsuhito! Niciodată nu mai fusese numit astfel. Era limpede că ajunsese cel de-al doilea om de frunte al armatei.

— Oare ce au de gând să facă? l-a întrebat unul dintre sfetnici pe bătrânul sfetnic.

— N-avem destule pe cap? Bârfele ne mai lipseau! s-a răstit la el bătrânul sfetnic de război. Armele sunt în ordine? V-ați prins armurile la spate cum se cuvine? Acestea sunt întrebările pe care trebuie să și le pună soldații.

***

Doamna Utsu şi suita sa se îndreptau spre nord. Pe măsură ce drumul devenea tot mai abrupt, mai povârnit, se simţea împinsă spre scaunul din spate, departe de cai.

— Cât urăsc aceste hurducături, spunea ea.

— Te plângi pentru a treia oară. Crezi că astfel faci călătoria mai plăcută? a întrebat Aki.

— Da, a răspuns doamna Utsu îmbufnată.

— Curând îl vei întâlni pe seniorul Norimasa, deşi tot nu reuşesc să înţeleg de ce trebuie să mergi tu în apropierea unui câmp de luptă.

— Poate că nu voi merge acolo. Azi noapte am avut un vis prevestitor de rele.

— Toţi avem asemenea vise. Probabil că ai visat urât din pricina felului în care eşti aruncată dintr-o parte în alta, bătută asemenea rufelor de pietrele din râu. Podoabele din păr sunt grele şi îţi dau dureri de cap.

— Se prea poate.

— Şi despre ce era visul?

— Am uitat.

— Ce copil nesuferit. Probabil ai visat că ai răcit după ce ţi-ai spălat părul prosteşte.

— Şi asta este posibil.

Cu o noapte în urmă, în vis, se rătăcise în noapte. Era iarnă, deşi pământul nu era acoperit de zăpadă. Frunzele căzute căpătaseră o culoare întunecată şi foşneau şi scârţâiau sub paşii ei. A început să fulguiască, dar fulgii erau atît de rari şi mici încât nu era sigură că ninge cu adevărat. Apoi zăpada căzută a devenit tot mai înaltă şi ea se rezemase de un arţar. Ningea tot mai tare, dar zăpada nu acoperea pământul.

Pe măsură ce cădea, zăpada părea purtată către ea și cădea pe pântecele ei, după care dispărea de parcă ar fi nins pe apă. Se simțea rău, boala părea să fi pus stăpânire pe ea. Dar de ce nu-mi este frig? În visul său era și frumusețe și pericol. Nu era un vis pe care să-l povestești.

— Se spune că doamnei Tsukie i se apropie sorocul, a auzit glasul lui Aki.

— În fiecare an, la fel cum înfloresc cireșii, dar copiii ei nu sunt frumoși.

— Nu s-a simțit bine, și cât timp tu ai fost închisă în palat, toți au crezut că suferea din pricina ciumei, dar era altceva, de fapt. Seniorul Norimasa va fi mulțumit.

— Oare? Dacă lucrurile merg înainte tot așa, va trebui să construiască o nouă aripă în palat. Câți are acum?

— Șapte, după cum știi prea bine.

— Bună de prăsilă! Opt copii urâți, cu fețe turtite.

Doamna Utsu părea iritată, vorbind cu un ton acru.

— Te-ai îngrășat și totuși fața ta și-a păstrat trăsăturile fine.

— Îmbătrânesc, a spus scurt doamna Utsu.

— Și până acum de ce nu am observat? Toată lumea gândea că ești *issi onna,* o femeie stearpă, din piatră.

— Nu-mi mai pasă de ce cred oamenii.

Spunând acestea doamna Utsu a izbucnit în lacrimi.

— Asta schimbă lucrurile, a spus Aki gânditoare. Crezi că seniorul Norimasa îți va trimite cingătoarea maternității? În mod sigur este copilul său. Știu că te vizitează încă, în timpul nopții, deși a jurat în fața doamnei Tsukie că nu se va mai întâmpla.

— Nu e treaba lui. Nu-i treaba nimănui.

— Nu poți să continui drumul către Kai. Nici nu mai încape vorbă. Putem rămâne cu sora ta în Echizen. Tu hotărăşti ce vei face acolo.

— Echizen.

— Vrei să păstrezi copilul?

— Nu, a spus doamna Utsu şi a izbucnit în hohote de plâns.

— Ei bine, ne vom gândi. Nu trebuie să luăm hotărârea acum.

— Am hotărât.

— Shishi, vom vedea ce este de făcut. Linişteşte-te!

— Copii. Niciodată nu le-am înţeles rostul.

— Shishi, ai fost o răsfăţată. Dacă aş fi în locul tău aş scrie poezii. Împăratul pregăteşte o nouă colecţie imperială.

— Vrei să spui că el mă va proteja?

— Dar tu nu ai nevoie de protecţie. Seniorul Norimasa a hotărât cu mult timp în urmă că eşti cea de a doua soţie a sa.

— Doar cu numele.

Doamna Utsu plângea acum încetişor.

— Doamna Tsukie a încercat să mă otrăvească. Era sigură că vroiam să-i iau locul şi să devin prima soţie. S-a luptat până când l-a făcut să jure că va renunţa la mine. Poveşti trecute.

— Măcar de ar fi trecute! spuse Aki.

Apoi deodată cuprinsă de încântare a exclamat:

— Ridică oblonul! O cascadă! Priveşte de la ce înălţime cade apa şi cât de verde este lacul pe care îl formează. Pare o cingătoare de argint. Vezi cum strălucesc stâncile?! Sus, în vârf, pinii au forme răsucite, de parcă ar fi nişte trupuri torturate. Trebuie să fie din pricina vântului, în mod sigur. Totuşi sunt suficient de ciudați pentru a te face să crezi în spirite. Chiar sub căderea de apă se purifică cineva. Probabil este aducătoare de noroc.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Și pentru cine altcineva ar trebui să-mi fac? a întrebat Aki.

— În curând va fi mai multă zăpadă prin aceste locuri, a spus doamna Utsu, încercând să schimbe mersul conversației.

— Dacă se întâmplă ceva doamnei Tsukie, tu vei fi făcută vinovată. Ți-am mai spus și în alte rânduri. Te vor învinui că spiritul tău mânat de gelozie a pus stăpânire pe ea.

Puiul de vulpe a început să se frământe în poala doamnei Utsu până și-a găsit o poziție plăcută și a adormit din nou.

— Oamenii vor spune că ești o femeie care se însoțește cu vulpile și vor dori să te ucidă.

— Nimeni nu se va atinge de această vulpe, a spus doamna Utsu.

Apoi privind în jur:

— Negura acoperă vârfurile munților. Se schimbă vremea.

După care a recitat cu glas molean:

Iarba câmpiei flutură ca stindardele
De unde vine forța ei?
Își trage oare seva
Din trupurile soldaților morți?

— Frumoasă poezie, a spus Aki, cu oarecare îndoială.

— Vrei să spui că mi-ar face bine să încep să scriu versuri. Poate următoarea îți va plăcea și mai mult:

Negura învăluie crestele munților
Acum nu-i mai vezi străpungând cerul.
Mă-ntreb de pot urca asemenea piscuri.
Oare de ce trăim în amăgire?

— Asta îți place mai mult? a dorit doamna Utsu să știe.

Aki a spus că îi plăcea și atunci, zâmbind, doamna Utsu a observat:

— Este bine că nu faci parte din juriu în concursurile de poezie.

Începuse să viseze palatul din Echizen unde era mai rece. Noapte de noapte avea același vis. Împlinise doisprezece ani. Seniorul Norimasa o luase din palatul Împărătesei și o adusese în palatul său. Făcuse acest lucru pentru ca să țină companie fiicei sale care era de aceeași vârstă, și să o învețe limba chineză. Fiul seniorului Norimasa era în vârstă de numai doi ani și părea să fie un copil inteligent. Deja se exprima în propoziții. Dar prințesa Kiku era mai înceată și plângea ori de câte ori făcea greșeli. Utsuhime, așa cum îi spunea lui Utsu, era furioasă și uimită în același timp de comportarea ei.

— Este o rușine să se strice hârtia pe tine, a spus Utsuhime într-un moment de iritare când ajunsese în culmea răbdării.

Chiar în acel moment, doamna Tsukie se oprise în dreptul ușii și auzise aceste cuvinte. În următoarele clipe se afla în fața seniorului Norimasa.

— Trebuie pedepsită, a spus doamna Tsukie.

— Și care ar fi pedeapsa potrivită pentru un profesor strălucit al cărui elev înțelege cu greutate?

Întrebarea lui a înfuriat-o:

— Trebuie ferecată într-unul din foişoare.

— Şi toată lumea va începe să vorbească. Toţi vor spune că eşti geloasă pentru că Utsuhime este mult mai drăguţă şi mai deşteaptă decât copilul nostru.

— Copilul nostru este mai frumos! Şi mai inteligent! Dacă nu-ţi place ideea mea, găseşte tu o altă pedeapsă.

— Mai bine să alegi tu pedeapsa. Dar să laşi să se înţeleagă limpede că a fost ideea ta.

— Nu este cinstit! s-a înfuriat ea şi chipul femeii căpătase culoarea purpurie.

— Eu domnesc asupra palatului şi a unei bune părţi din ţară, dar nu mă amestec în certurile domestice.

— Atunci va merge în foişor.

— Fie cum doreşti. Voi, femeile, voi plângeţi neîncetat de cât de lipsite de putere sunteţi şi de cum sunteţi silite să trăiţi în încăperi întunecoase şi nu vi se aduce la cunoştinţă niciuna din hotărârile noastre. Dar voi nu aveţi nicio responsabilitate. Învăţaţi cum este să ai o oarecare putere asupra celorlalţi.

Cu acestea a încheiat conversaţia şi s-a aplecat asupra pergamentului la care lucra.

Audienţa luase sfârşit. Apoi de parcă şi-ar fi amintit acest amănunt a spus:

— Să fie închisă şi Aki împreună cu ea. Din acest moment Aki va fi însoţitoarea ei.

— Va fi trimisă în foişor să-i ţină companie?

— Bineînţeles.

— Şi se vor organiza acolo şi petreceri? Aceasta trebuie să fie o pedeapsă, a spus doamna Tsukie.

Seniorul Norimasa a fluturat mâna.

— Stăpâna mea. Stăpâna mea. Stăpâna mea, erau cuvintele care o însoțeau la plecare urmate de un cor de urări de rămas-bun.

Era evident că bărbații și femeile care o slujeau pe doamna Tsukie și o însoțiseră până la ușa biroului seniorului Norimasa auziseră fiecare cuvânt.

— Dar mi-e teamă de înălțimi, se împotrivise doamna Utsu.

— Shishi! Voi fi acolo cu tine. Nu-ți face de rușine părinții prin aceste strigăte!

— Trebuie să urcăm scara înaltă?

— Doar dacă nu poți zbura, a răspuns Aki.

Și în cele din urmă au urcat în foișor.

Doamna Utsu s-a așezat într-un colț pe platforma îngustă, mult prea strâmtă pentru a servi de cameră.

— De aici poți vedea întregul oraș, până departe spre dealurile înconjurătoare.

Aki părea foarte entuziasmată.

— Pe dealuri, frunzele copacilor au devenit ruginii. Iedera ce acoperă casele aflate în afara palatului este pe jumătate roșiatică. Vino să vezi, Shishi!

— Nu vreau să mă uit.

— Dar este atât de frumos. Acoperișurile povârnite, scânteietoare în lumina zilei, sunt o priveliște minunată. Sute de acoperișuri. Asemenea valurilor. Lemnul vopsit în roșu și lăcuit înălțându-se către cerul albastru. Toate aceste *torii* vopsite în roșu sunt foarte frumoase. Drumurile sunt largi și drepte. Și căruțele trase de boi par niște jucării. Hai, Shishi, vino să vezi.

— Privește tu. Eu vreau să zac pe dușumea. Este greu să cazi dacă stai întins pe dușumea.

— Ai auzit de cutremure? a întrebat Aki.

— Kiku este o proastă, a spus cu ură doamna Utsu.

E de mirare că a învăţat şi japoneza.

— Stăpânul ştie că este o proastă, dar tu trebuie să te înţelegi cu ea.

— Este o tâmpită.

— O tâmpită dulce. Cu un temperament mai plăcut decât al tău.

— Atunci eu ar trebui să învăţ de la ea.

— Adevărat, a aprobat Aki spusele ei.

Se întorsese cu faţa către palat şi îl studia cu atenţie.

— Poţi vedea până departe, dincolo de ziduri chiar în palatul central. Credeam că numai păsările pot vedea acele locuri.

— Poţi vedea şi grădina noastră înconjurată de ziduri? a întrebat doamna Utsu.

Cu doar câteva săptămâni în urmă îşi scosese chimonourile şi intrase în hafuz. Era o noapte fierbinte şi vremea fusese caldă pentru mai multe zile în şir. În ciuda faptului că apa era plină de mâl la fundul hafuzului, era suficient de adâncă pentru a înota. Când a ieşit din apă a rămas lângă zid până s-a uscat şi apoi a îmbrăcat chimonourile. Dar părul era încă ud şi asta a trădat-o.

— Ar fi putut cineva să mă vadă în timp ce înotam?

— Doar bărbaţii care păzesc foişoarele.

— Oare nu există un loc unde să te poţi ascunde?

— Plânge-ţi soarta! N-ai decît să devii o ţărancă. Sunt sigură că pe ele nu le pândeşte nimeni noaptea când merg în câmpurile cu orez.

Chiar şi pe atunci, Aki avea o limbă ascuţită.

— Aha! Iat-o pe doamna Tsukie. A ieşit în grădina de toamnă.

— Piară acolo unde se află! a spus doamna Utsu.

— Nu spune asemenea vorbe! Dacă un spirit te-ar auzi și ar lua hotărârea să-ți dea ascultare...

Aki a tresărit cuprinsă de fiori.

— O negură joasă învăluie picioarele tuturor. Par să plutească precum fantomele. Par să alunece și nu să meargă.

Toate acestea însemnau prea mult pentru doamna Utsu. N-a mai putut răbda și în cele din urmă s-a ridicat și a privit peste parapet. Își spunea că Aki dovedea un interes cu totul nesănătos pentru fantome.

— Toți par să fi murit deja, a observat Utsu. Doar noi suntem în viață, deasupra negurei. Doar noi avem picioare.

Aki tocmai se pregătea să-i întoarcă vorba cu asprime, dar privind mai cu atenție a spus doar:

— Pare un tărâm al morților. Tărâmul morților este un loc tihnit.

— Habar nu am dacă trăiesc sau dacă nu mai sunt în viață.

Spunând acestea doamna Utsu privea cu atenție lumea de dedesubt. Se aplecase peste parapet cu priviri iscoditoare, dând uitării frica ce o stăpânise ceva mai devreme.

— O vulpe a intrat în grădina de toamnă. Doamna Tsukie o va ucide. Aha! A dispărut înghițită de negură. Sunt convinsă că doamna Tsukie nu este pe placul micului animal.

Au continuat să privească palatul până când lumina a început să pălească și luna a urcat pe cer. Oamenii aprindeau lanternele înăuntru caselor și în afară și paznicul de noapte începuse rondul, lovind bețele din lemn în timp ce mergea.

— Au ales o noapte plăcută pentru a ne fereca aici, a spus Aki. Vom privi și mai târziu. Curtenii spun multe lucruri despre cum arată palatul în lumina lunii.

În acel moment au auzit trosnind treptele din lemn ale scării. S-a ivit un bărbat ce le aducea chimonouri groase și două coșuri pline cu mâncare. Au schimbat câteva cuvinte.

— Doamna Tsukie v-a trimis toate acestea. Doamnele spun că e un lucru teribil ce s-a întâmplat, că ați fost ferecate aici.

— Vom încerca să ne facem de lucru. Poate voi încerca să învăț chineza, a spus Aki.

— Nu vă lăsați! Mulți dintre noi stăm de veghe jos. Nimic rău nu vi se poate întâmpla.

Ochii doamnei Utsu s-au umplut de lacrimi. Când a văzut ochii înlăcrimați, omul a plecat în mare grabă.

— Să veghem dacă se iscă focuri! a strigat Aki în urma lui.

— De ce nu, doamnele mele, a răspuns el.

Au mâncat legume înăbușite, ghimbir murat și pește rasol. Când au ajuns la fundul coșului, Aki l-a ridicat.

— Ce greu este! a spus ea.

Apoi pipăind, și-a înfipt unghia în marginea coșului și fundul acestuia s-a desfăcut. Într-o despărțitură secretă au găsit dulciuri din fasole dulce modelate în formă de inimă și prăjiturele *mochi.*

— Nu doamna Tsukie a trimis toate acestea, a spus Aki. Chiar în acest moment fiecare femeie din palat nu vorbește decât despre cruzimea ei.

Doamna Utsu era încântată și a mâncat după pofta inimii.

Ceva mai târziu au privit din nou palatul, ce părea atât de mic văzut de la înălțime.

— Îmi place mai mult așa, a spus doamna Utsu.

După acest incident, seniorul Norimasa a încercat să le țină cât mai departe una de cealaltă pe doamna Tsukie și pe doamna Utsu.

— Nu-mi place această ființă, i-a mărturisit doamna Tsukie soțului ei.

Pentru că nu a primit niciun răspuns din partea seniorului Norimasa, și-a spus că trebuia să fie precaută. În niciun caz nu avea de gând să se lase învinsă de o răzgâiată fără minte. Brusc au trecut-o fiori amintindu-și cuvintele doicii sale: „Ești mult prea încrezătoare în forțele tale. Într-o zi vei plăti pentru asta“. Dar sfatul ei nu era întemeiat pe experiență. Viața o învățase că erau puțini aceia care reușeau să o întreacă atunci când era vorba de inteligență.

Capitolul 10

Seniorul Norimasa a ajuns în Kai și Matsuhito a primit o seamă de instrucțiuni din partea sa. El, împreună cu alți cinci samurai, urmau să intre călare din provincia Kai, unde aveau să se ascundă în pădurile din apropierea orășelului Umetani. Sub armuri aveau să poarte chimonouri pe care de obicei numai cerșetorii le îmbracă.

— Dacă din întâmplare dă cineva peste voi, îl ucideți pe loc, suna îndemnul său.

Oamenii aveau să rămână în urmă în timp ce Matsuhito trebuia să caute o anume călăuză care locuia în Umetani de ani buni. Și ce era de importanță deosebită, călăuza fusese în slujba seniorului Sugimasa și acesta avusese totdeauna încredere în el și se purtase cu el de parcă i-ar fi fost fiu.

Consilierul de război le-a dat ultimele amănunte:

— Locul de întâlnire este la cascadele cunoscute sub numele de Îndrăgostiții mâhniți. Zgomotul se aude de departe. Se spune că sunt frumoase aceste cascade și există legende care vorbesc despre doi tineri care s-au aruncat din vârf, murind împreună, așa încât puțini sunt cei care au curajul să se apropie. Poate doar nelegiuiții.

— Aceștia sunt totdeauna iscoade, a observat seniorul Norimasa. Ucideți pe oricine apare, fie că vă stârneşte bănuieli sau nu. Nu uita ceea ce spun, Matsuhito!

— Şi dacă este o doamnă cu chipul palid?

— Femeile sunt spioni înnăscuţi. Ucide-o! Dar trebuie să-ţi foloseşti şi propria judecată. Eu sunt bătrân şi priceperea mea este mai mare! Nu uita, Matsuhito!

— Dacă mi se va permite îndrăzneala de a-mi spune părerea, cred că instrucţiunile date lui Matsuhito nu sunt foarte exacte. Desigur, ele îl îndrumă către direcţia cea bună, dar...

— Destul! a răcnit seniorul Norimasa, punând capăt spuselor sfetnicului de război. Nu i-am cerut să descopere un anume fir de iarbă de pe un câmp întins. Va auzi zgomotul făcut de cascade de pe munte. Are picioare puternice. Dă-i instrucţiuni mai clare şi în mod sigur se va găsi cineva să încerce să-l surprindă pe drum.

Apoi s-a întors către Matsuhito.

— Voi găsi cascadele, a spus acesta.

— Nu-ţi trăda prezenţa până când nu vezi un bărbat ce pare buimăcit şi care apoi se prăbuşeşte făcând o criză. Totul este astfel aranjat. Şi-acum la drum!

Apoi adresându-se celorlalţi cinci samurai care-l însoţeau pe Matsuhito:

— Să mi-l aduceţi înapoi! i-a fulgerat el din priviri.

Şi-apoi, din nou, către Matsuhito:

— Să iei oricare dintre caii de munte pe care îi doreşti.

— Eu îl voi lua pe cel negru. Ceilalţi hotărăsc pentru ei înşişi.

După ce au urcat în şa, fiecăruia i s-a dat o boccea cu mâncare care a fost agăţată în spatele şeilor. Pe sub veşmintele lor îmbrăcaseră deja straiele de cerşetori.

— Armura ta te va aştepta aici. Nu are rost să dăm de veste în toată provincia despre ceea ce vrem să facem, s-a adresat seniorul Norimasa către Matsuhito. Să te întorci în viaţă!

— Desigur, stăpâne! Este porunca ta, aşa că-i vom da ascultare.

Caii au pornit în galop. Seniorul Norimasa a rămas privind în urma lor îndelung.

— Cât de repede îi înghite colbul drumului! a observat el privindu-i cum se depărtau.

Ceilalţi, aşa cum era obiceiul, au rămas şi ei privind în urma celor plecaţi. Seniorul a rămas astfel câteva momente bune şi, când s-a întors, privirile lui aveau o strălucire nefirească.

La scurt timp după ce seniorul Norimasa părăsise palatul pornind în campanie, doamna Tsukie care de obicei părea să nu mănânce deloc, a început să se îndoape. Poftea prăjituri îndulcite cu zahăr din sfeclă şi le înghiţea aproape la fel de repede pe cât le pregăteau bucătarii. În zece zile burta ei crescuse peste măsură şi era limpede că venirea pe lume a copilului nu mai putea întârzia prea mult. Burta ei creştea cu fiecare zi, astfel încât doamna însăşi părea să dispară în urma pântecelui uriaş. În cele din urmă au început şi durerile facerii. Imediat au fost trimişi emisari către seniorul Norimasa. Doamna Tsukie ştia că soţul ei nu avea să rămână chiar în locul în care se afla şi era posibil să nici nu răspundă mesajelor sale.

Prin urmare era singură. Cum era şi firesc, femeile se adunaseră în jurul ei. O căsuţă aflată lângă zidul palatului fusese pregătită pentru acel moment, astfel încât naşterea să nu profaneze spaţiul de locuit al palatului.

Cearşafuri albe au fost întinse peste saltele şi doamnei Tsukie i-au fost aduse chimonouri albe. Funia sacră ce trebuia să înconjoare casa ei fusese deja pregătită. Preoţii fuseseră înştiinţaţi şi începuseră deja ritualul propriei lor purificări, mâncând legume pregătite într-un vas anume, purificat şi el prin foc. Preoţii erau gata să înceapă *Norito,* rugăciunile rituale.

Doamna Kago, numită astfel pentru pasiunea ei de a călători până la temple aflate la mari depărtări, a întrebat-o pe doamna Tsukie ce altceva mai dorea.

— Există ceva ce a fost dat uitării? şi-a arătat ea temerea.

— De-acum totul a devenit deja obişnuinţă. Trei ore de suferinţă şi numărul opt va supravieţui.

— Totuşi, a insistat doamna Kago. Seniorul Norimasa nu m-ar ierta niciodată dacă nu am urma ritualul aşa cum se cuvine.

— Mai multe bătăi în tobe, mai multe arcuri zbârnâind, mai multe sutre recitate, un zgomot insuportabil. Totul pentru a ţine răul departe de mine. Asta-i partea cea mai grea. Este firesc să-mi doresc sprijinul dat de spirite şi *de kami,* dar mi-aş dori să le putem invoca în linişte.

— Aşadar procedăm ca de obicei? a dorit doamna Kago să ştie.

— Mai puţine arome de data aceasta. Numărul şapte aproape m-a sufocat.

— Prea bine, stăpâna mea.

Chipul doamnei Tsukie s-a crispat de durere. În căsuţa pregătită anume pentru ea, doamna Tsukie s-a întins pe saltea. Părea plictisită. Dar când arcurile au început să zbârnâie, durerile s-au înteţit. Femeile au ajutat-o să se ridice. Au trecut două, trei ore şi nu s-a întâmplat nimic.

A fost chemată moaşa palatului.

— Ce simţi? a întrebat-o ea pe doamna Tsukie.

— Numai durere. Nimic nu se mişcă în pântecul meu. Nimic nu se mişcă în jos.

Respira şi trupul ei era scăldat în sudori.

— Am mai avut şi alţi copii şi niciodată nu mi s-a întâmplat ca acum.

— Este altfel de fiecare dată.

La apusul soarelui, doamna Tsukie nu înfăptuise nimic. În schimb, durerile erau din ce în ce mai puternice.

— Trebuie să mă întind, a spus ea.

Femeile au privit către moaşă şi aceasta a încuviinţat.

Doamna Tsukie s-a întins pe partea stângă.

— De data aceasta voi muri, a spus ea.

— Prostii, a rostit moaşa cu un aer hotărât. Este vorba de un copil mare, sănătos. Trebuie să fie băiat.

— Am mai născut băieţi şi altă dată.

Doamna Tsukie părea să lupte pentru fiecare gură de aer. Nu ţipa din pricina durerilor, căci femeilor nu le era permis să strige, dar se încovoia brusc, prinzându-şi pântecul între mâini şi se rostogolea de pe o parte pe cealaltă.

— Au mai fost atâţia înainte, murmura ea, gâfâind.

Doamna Kago a poruncit gărzilor să mărească numărul arcaşilor pentru alungarea spiritelor rele şi a trimis vorbă la o clarvăzătoare care locuia în Ministerul ocult să se înfăţişeze în grabă.

— Trebuie să alungaţi răul. Nu a fost purificată cum se cuvine, a cerut doamna Kago femeilor.

— Zgomote, zgomote, zgomote! gemea doamna Tsukie.

Vocea devenea tot mai aspră, răguşită.

Hărmălaia era infernală. Se ardea tot mai multă tămâie pentru ca preoții să fie mulțumiți și în jurul căsuței plutea un abur purpuriu.

— Trebuie să o facem să se ridice, a spus moașa. Asta este singura ei șansă.

— Nu, s-a împotrivit doamna Tsukie.

— Ridică-te! a poruncit doamna Kago. Iau răspunderea asupra mea.

— Dar doamnă...! a încercat una dintre femei să o domolească știind că dacă doamna Tsukie murea, viața doamnei Kago era și ea pierdută.

Trei dintre femei au ridicat-o cu greu în picioare pe doamna Tsukie. Aflându-se pe vine, susținută de femei, capul i-a căzut în piept. Deodată a înălțat capul și ochii ei s-au deschis larg. Pupilele erau rotunde, cafenii, gura larg deschisă de parcă ar fi țipat în tăcere.

— Doamnă Kago! a șoptit una dintre femei.

Dar nu i s-a dat nicio atenție.

— Cât timp mai durează până vor aduce clarvăzătoarea? Nu avem pe nimeni care să alunge spiritele rele?

— Doamna mea, este afară, a spus una dintre femei.

În acel moment o femeie bătrână, micuță a fost adusă în încăpere. Părul lung și-l târa în urma ei. Era alb pătat cu negru și chipul alb ca al morților era acoperit cu un strat gros de pudră din orez. Femeile din încăpere s-au cutremurat. Arăta asemenea unei moarte care se ridicase din mormânt doar pentru a se întinde din nou. Apoi și-au îndreptat privirile către doamna Tsukie care pălise aidoma celor morți. Fumul aromelor se unduia pe podeaua încăperii și din această pricină nu se vedeau nici picioarele doamnei Tsukie, nici ale bătrânei. Amândouă păreau să plutească, împreună cu cele trei femei care o susţineau pe doamna Tsukie.

— Aşadar, au apărut fantome. O privelişte de rău augur.

— Ştiu ce vrei de la mine, a spus femeia cea bătrână. Voi începe îndată.

S-a apropiat de doamna Tsukie şi a început litania. Capul doamnei Tsukie a căzut din nou în piept. Bătrâna îşi rotea capul violent. Părul ei bătea aerul în toate direcţiile ca o salcie în mijlocul furtunii. Părul o lovea şi pe doamna Tsukie. Litaniile bătrânei au devenit tot mai puternice, transformându-se într-un urlet pătrunzător şi femeile şi-ar fi dorit să-şi poată acoperi urechile cu mâinile, dar niciuna nu îndrăznea să facă acest lucru.

Deodată, bătrâna s-a prăbuşit în faţă, în genunchi şi a început să-şi rotească trupul. Apoi a vorbit cu un glas tânăr ce nu era al ei:

— Ţi-a fost de ajuns. A sosit timpul.

Doamna Tsukie a înălţat capul şi a privit către bătrână:

— Îţi cunosc glasul, a spus ea cu voce aspră. Aceasta este vocea doamnei Utsu.

— Ea este cea care ţi-a făcut farmece. Trebuie să o alungi.

— Nu pot, a gemut doamna Tsukie.

— Atunci o voi lua în trupul meu.

Bătrâna a început să bată, din nou, aerul cu părul său şi a întins braţele către pântecul doamnei Tsukie.

— Se mişcă ceva, a spus doamna Tsukie.

Capul i s-a înclinat înainte.

— Este spiritul rău. Iese.

În acel moment a sosit şi un exorcist şi a început descântecele pentru a da ajutor la alungarea spiritului rău ce intrase în doamna Tsukie.

— Este ceva mai bine, a şoptit doamna Tsukie.

— Sânge, a anunţat moaşa. Aşezaţi-o !

Cele trei femei au ajutat-o pe doamna Tsukie să se întindă pe saltea. Pata roşie se mărea văzând cu ochii.

— Voi muri aici, murmura femeia în suferinţă.

— Nu vei muri! a liniştit-o doamna Kago. Am văzut femei pe moarte; niciuna nu arăta aşa sănătoasă.

— A ieşit ! a anunţat moaşa. Un băiat uriaş. Ai auzit, Tsukiko?

Dar doamna Tsukie adormise.

— Încearcă să o trezeşti ! a poruncit doamna Kago.

Au strigat-o pe nume, i-au scuturat mâna; doamna Kago a tras-o chiar şi de păr, dar totul părea în zadar.

— A murit? a întrebat una dintre femei.

— Nu a murit. Să nu mai foloseşti aceste cuvinte când vorbeşti despre ea.

Moaşa aşeza bandaje curate între picioarele doamnei. Bandajele se îmbibau cu sânge imediat şi erau înlocuite. Se lăsase noaptea şi lumina lunii dispăruse în spatele norilor când s-a oprit sângerarea. Doamna Kago şi-a aşezat mâna pe pieptul femeii.

— Încă respiră. Acum trebuie să aşteptăm să vedem ce va urma. Unde este copilul?

— Cu doica. Înfulecă precum un bou.

— Trimiteţi pe cineva care să aibă grijă de copil, a poruncit doamna Kago.

Apoi a îngenuncheat alături de doamna Tsukie.

— Nu există ceva care ar putea să o ajute? a întrebat-o ea pe moaşă.

Aceasta a clătinat din cap.

— Există ceva, a intervenit bătrâna. Este periculos, dar putem încerca. Trebuie să meargă cineva la mănăstire. La Yamababa. Nimeni nu-i cunoaște numele adevărat. Coliba ei este sus pe munte, chiar înainte de mănăstire. Femeia face leacuri din ierburi și rădăcini și mama doamnei Tsukie, doamna Kinchi, mi-a spus în nenumărate rânduri că bătrâna i-a salvat viața.

— Acum nu putem decât să ne punem speranța într-o batrână ale cărei puteri stau în rădăcini și ierburi?

Doamna Kago părea nedumerită.

— Privește-o! a îndemnat-o bătrâna clarvăzătoare.

Răsuflarea ei era atât de firavă încât părea că sufletul părăsise deja trupul. Fața, mai înainte albă, devenise aproape transparentă și vinișoarele albăstrii se vedeau limpede.

— Riscul este al tău dacă nu o cauți pe bătrână.

Un timp au rămas tăcute.

— Trimite după ea, a spus doamna Kago în cele din urmă.

— Voi merge eu. Să mă conducă cineva. Eu știu ce trebuie să-i spun, a hotărât bătrâna clarvăzătoare.

— Și ce nădejde ne putem pune în această femeie? a întrebat doamna Kago.

— Trebuie să încercăm tot ce ne stă în puteri, a încurajat-o moașa.

— Pentru nimeni altcineva nu aș face asta, a spus doamna Kago.

S-a întors apoi către clarvăzătoare:

— Un samurai te va purta în spate. Ia patru oameni cu tine, a cerut ea unei alte femei. Când unul obosește, un altul o va duce în spate. Să o aduceți înapoi cât mai de grabă. Nu încercați să vă convingeți singuri că vedeți spirite rele pe munte. Dacă totuși le vedeți înseamnă că la mijloc este lucrătura spiritului care a pus stăpânire pe doamna Tsukie.

Oamenii s-au înfățișat la poruncă. Au părăsit palatul prin Poarta de răsărit, galopând înspre munte. Unul dintre ei o purta pe bătrâna clarvăzătoare în spatele său. Aceasta fusese legată bine de el pentru a fi protejată. Când urcușul a devenit obositor călare, au descălecat și au pornit pe jos.

— Țopăi ca un iepure și eu sunt bătrână, și-a arătat femeia nemulțumirea.

— Nu te mai plânge, a protestat samuraiul gâfâind.

Noaptea era neagră, de nepătruns și au rătăcit poteca în câteva rânduri, dar de fiecare dată bătrâna îi îndemna:

— Pe aici. Ceva mai la stânga.

Astfel au înaintat nesperat de repede.

— Oare de câte ori am urcat muntele? s-a întrebat femeia cu voce tare.

Niciunul dintre cei din jur nu a răspuns. Deodată o căprioară speriată i-a făcut să tresară. Apoi o bufniță a țipat prelung.

— Bufnița este semn rău, a spus unul dintre samurai.

— Câtă prostie! Bufnița înseamnă înțelepciune și sfatul bun pe care îl vom primi.

— Femeie, care-ți este numele? a întrebat-o samuraiul. Odată, demult, trebuie să fi avut și tu un nume.

— Nu vreau ca ceilalți să-l cunoască. Nu vreau ca alții să știe ce am ajuns.

— Dar cineva tot știe.

— Desigur. Seniorul Norimasa. El îmi spune *uguisu,* privighetoarea, căci el a auzit cântecul meu. Pentru tine acest nume este tot ce trebuie să știi.

Ceilalți bărbați au încercat și ei să-i afle numele.

— Spune-mi cum te cheamă! Spune!

— Ei bine, numele meu este *onibaba,* femeia rea a muntelui.

La auzul vorbelor ei, bărbații au amuțit. Un animal în drumul său spre vizuină a făcut să trosnească un ram.

— Nu mai e mult. Aproape am ajuns, a anunțat bătrâna.

Coliba ridicată pe munte era jumătate sprijinită de un fag bătrân și era acoperită de iederă, fiind astfel ascunsă privirilor.

— Lasă-mă jos, a cerut bătrâna clarvăzătoare.

— Este o plăcere să-ți dau ascultare, deși nu ești mai grea decât o frunză.

Bătrâna s-a îndreptat către colibă strigând:

— Shirofune, sunt eu. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ușa s-a deschis scârțâind. O ființă bătrână a apărut în pragul ușii, ținând o lanternă ridicată.

— Aha, tu ești. Credeam că m-ai uitat.

— Sunt prea bătrână să mai urc potecile muntelui. Tu mă poți înțelege mai bine ca oricine altcineva.

— Ce dorești de la mine? a întrebat Shirofune.

— Doamna Tsukie, soția seniorului Norimasa, pe care îl slujesc, va muri fără îndoială dacă nu o ajuți. A pierdut mult sânge la naștere.

— Intră! a îndemnat-o Shirofune.

Cele două bătrâne au dispărut în colibă.

— Au fost vreodată ființe umane? a întrebat unul dintre samurai.

— Sunt doar două femei foarte bătrâne.

— Atunci, este adevărat ce se spune. Mai bine să mori în luptă decât să trăiești până ajungi să mori pe saltea.

— Adevărat.

Au rămas tăcuţi, fiecare cu gândurile sale.

În colibă, Shirofune cotrobăia cu mâini nesigure, prin cutiile puse unele peste altele. A pus deoparte două vrafuri şi apoi a luat două sticle. Alături a aşezat două vase de formă cilindrică.

— Leacul din sticla înaltă este primejdios. Dă-i câte puţin. Leacul din sticla cea mică este puternic, dar nu-i primejdios. Poate să-l bea pe tot odată. Ţii minte Umeko? a întrebat-o ea pe femeia care refuzase să le facă samurailor cunoscut numele său.

— Sunt mai tânără ca tine.

— Şi mai eşti încă la curte?

— Totdeauna am trăit numai pentru asta.

— N-am semănat niciodată, deşi ne-am iubit una pe cealaltă.

— Zile de mult apuse.

— Mult prea dureroase vrei să spui.

— Unde este salteaua de dormit?

— Dorm pe ramurile acelea de pin. Ştii că totdeauna am dormit bine.

— Şi acum?

— De ce n-aş dormi bine?

— Dar niciodată nu ai avut necazuri stând trează pe munte, la vreme de noapte, în timpuri grele când spirite cumplite bântuie pretutindeni. Eu eram cea care adormea.

— Şi eu cea care te scuturam. Ei bine, am terminat. Pleacă degrabă. Dacă doamna trăieşte, spune-i să vină pe munte atunci când se va simţi mai bine.

— Aşa voi face. A pierdut atât de mult sânge. Este mai albă ca zăpada.

— Atunci du-i leacurile cât mai repede. Nu e timp de stat.

Şi femeia a fost dusă în spate, la vale, în trap.

— De ce te foieşti? a întrebat samuraiul care o ducea în spate.

— Am vrut să mai văd coliba încă o dată înainte de a se pierde din vedere.

— A dispărut. Gata. Şi nu te mai foi. Te rog.

Doamna Tsukie continua să zacă în încăperea micuţă în aceeaşi stare. Femeile încercaseră să schimbe pânza însângerată care acoperea salteaua, dar nu reuşiseră. Nu voiau să o mişte din loc de teamă să nu sângereze din nou.

— Am adus leacurile. Trebuie să-l bea în întregime pe cel din sticla mică. Dacă nu-şi revine, trebuie să bea câţiva stropi din sticla cea mare. Acesta este primejdios.

Doamna Kago, care era şi ea sfârşită de oboseală şi palidă, i-a dat doamnei Tsukie primul leac, strop cu strop.

— Băutură verde? Oare ce poate fi? s-a întrebat ea.

Apoi au rămas tăcute, aşteptând.

După un timp, doamna Tsukie a început să geamă încetişor. A mişcat de câteva ori din cap, apoi a rămas din nou nemişcată.

— Nu este suficient, a spus bătrâna. Trebuie să-i dai şi din cea de-a doua sticlă.

— Cât?

— Cinci picături.

Lichidul avea culoarea roşie a sângelui. După ce a băut cinci picături, trupul doamnei Tsukie a fost scuturat de tremurături. Respiraţia i se transformase într-un horcăit.

— Este horcăitul morţii? a întrebat una dintre femei, dar nu a căpătat niciun răspuns. Doamna Tsukie a gâfâit de câteva ori, apoi degetele sale au început să se chircească. A suspinat din tot sufletul, a întors capul către dreapta și a dat impresia că a adormit.

Femeile se priveau înspăimântate.

— Vedeți? A căpătat culoare în obraji, a spus clarvăzătoarea.

— Să-i mai dăm câteva picături.

— Nu. Trebuie lăsată să doarmă.

— Așadar a fost vina doamnei Utsu, a rostit una dintre femei.

— Termină! i-a tăiat vorba clarvăzătoarea. Doamna Tsukie o urăște pe doamna Utsu și de aceea a crezut că aude vocea ei. Ați auzit voi glasul doamnei Utsu?

Femeile au fost toate de acord că niciuna dintre ele nu recunoscuse glasul doamnei Utsu.

— Invocăm spiritele, dar ele sunt dușmănoase, înșelătoare. Ne joacă așa cum vor ele; totuși este bine s-o facem.

— Adevărat.

— Odată, femeia de pe munte mi-a spus că să nu uit în veci căile încâlcite ale spiritelor. Nu este bine să crezi în ele orbește.

Femeile i-au dat dreptate fără șovăială.

În acea clipă doamna Tsukie a gemut ușor în somn, a ridicat brațul drept și l-a așezat pe piept.

Femeile au zâmbit.

— Întețiți focul! Trebuie să fie cald aici. Nu trebuie să vă bucurați încă.

Zilele au trecut și doamna Tsukie și-a revenit. Totuși nu mai era ca înainte; părea împovărată de tristețe. Poate că în cele din urmă înțelesese că nu era posibil să rămână în această lume pentru totdeauna. Femeile din jurul său care observaseră schimbarea făceau tot ce le stătea în putință pentru a o înveseli. Păpușarii organizau spectacole pentru copiii din palat și ca de obicei, părea că și mamele se amuzau în egală măsură, dacă nu chiar mai mult decât cei mici.

Într-o dimineață, când soarele abia se ivise la orizont și roua strălucea precum nestematele, doamna Tsukie s-a trezit plină de însuflețire. Nu a dat nicio lămurire despre motivele bucuriei sale și femeile nu au întrebat nici ele. Apoi, dimineți la rând, s-a trezit în aceeași stare de spirit, pentru că în fiecare noapte avea același vis și era mult prea aproape de inima ei pentru a-l împărtăși celor din jur.

În vis era, din nou, tânără. Ea și seniorul Norimasa abia se căsătoriseră. Visul începea totdeauna cu momentul în care cei doi schimbau ceștile cu vin de orez. Apoi se aflau amândoi într-o vale și doamna Tsukie scotea din buzunar ceva ce aducea cu lutul. Îl dădea proaspătului mire și acesta construia un palat. „Aici vor fi grădinile cu ziduri și acolo casele femeilor“, spunea el. Iar ea îi dădea tot mai mult lut și el făcea planuri: „Aici va fi pavilionul deschis“. Când totul era gata seniorul Norimasa spunea: „Cât de pustiu pare. Trebuie să aducem pomi fructiferi și un pin. Și un râu trebuie să străbată pământurile noastre și să se verse în bazin și acesta trebuie umplut *cu koi“.* Atunci ea îi oferea lut și copacii se iveau ca prin minune și înfloreau sub privirile lor și din bazin săreau *koi* de culoare roșie și aurie care apoi cădeau la loc în apă, cu pleoscăit ușor.

Noapte de noapte, doamna Tsukie avea același vis și noapte de noapte, palatul era înălțat iar și iar. Cei doi erau mândri îndeosebi de *shinden,* sala principală, ca şi de poarta înaltă de patru picioare şi de şindrilele de culoare verde ale acoperişului.

Doamna Tsukie devenea tot mai curioasă să afle semnificaţia acestui vis. Deşi nu voia să-l împărtăşească nimănui, dorea să cunoască semnificaţia sa. Era absolut convinsă că nimeni nu mai avusese un asemenea vis vreodată. În cele din urmă a luat hotărârea de a chema o clarvăzătoare, pe bătrâna despre care doamna Tsukie credea că îi salvase viaţa.

Femeia a sosit şi a îngenuncheat, atingând cu fruntea covorul din papură.

— Te rog, ridică-te!

Femeia s-a aşezat cu picioarele sub ea.

— Un vis se repetă noapte de noapte. Şi de fiecare dată se mai adaugă un amănunt.

Şi doamna Tsukie a povestit visul său după care a încheiat spunând:

— Ştiu că este un vis favorabil, dar aş dori să ştiu exact semnificaţia lui.

Bătrâna a continuat să-şi ţină privirile plecate. Doamna Tsukie simţea neliniştea bătrânei.

— Ce este?

— N-am crezut că gelozia poate fi atât de puternică. Doreşti ca tu să fii cea care a creat palatul, aşa cum ai adus copiii pe lume. Asemenea gelozie nu este aducătoare de bine.

— Nu este gelozie! Pleacă!

Bătrâna s-a ridicat anevoie.

— Dacă ar fi fost vorba de gelozie acest vis nu m-ar fi făcut atât de fericită.

— Ai distruge întreaga lume, mai puţin palatul şi pe seniorul Norimasa. Nici chiar copiii nu ar fi iertaţi. Ascultă-mă, doamnă! Naşterea a fost grea. Eşti încă furioasă pe copilul care te-a dus la un pas de moarte. Furia ta este asemănătoare unui şarpe. A mers până în adâncuri şi a scos la lumină gelozia. Poate că visul este un îndemn de a stăpâni această gelozie. Ţi-am spus ce ştiu, dar nu te pot face să crezi în vorbele mele.

— De ce să fiu geloasă? Priveşte-mă! Am vreun cusur?

— Totdeauna gândim că avem un cusur. Descoperă-l şi atunci gelozia îşi va pierde puterea asupra ta.

— Eşti nebună, femeie, a spus doamna Tsukie şi apoi a început să plângă.

— Lacrimile sunt dovada că vorbele mele spun adevărul. Vă doresc tot binele, doamnă.

— Poţi să pleci.

Dar este un vis favorabil, îşi spunea doamna Tsukie. Glasul bătrânei îi spunea că spiritele sunt răuvoitoare, duşmănoase şi nu sunt demne de încredere.

— Dar nu am un cusur, a spus doamna Tsukie, cu glas tare.

— Doamnă?

— Nimic. Am început să îmbătrânesc şi vorbesc singură.

Doamna Utsu s-a retras împreună cu Aki şi cu sora doamnei Utsu, Harume. Când au început durerile facerii, nu a tras nimeni cu arcul, nu s-au rostit sutre şi nu s-au ars arome. Totul s-a terminat în douăzeci de minute, la capătul cărora doamna Utsu devenise mama unei fetiţe.

— În mod sigur seamănă cu tine. Priveşte cum îi ajunge părul la sprâncene.

— O voi da. Nimeni nu trebuie să afle despre ea.

— Gândește-te bine, Shishi. Ceea ce e făcut așa rămâne, bun făcut. Taie o ramură din cireș și nu o vei mai putea pune la loc.

— Există femei sterpe printre femeile nobile. Trebuie să întrebăm pe ascuns.

După o vreme Aki a spus:

— Lucrurile ar fi stat altfel dacă era băiat. Era mai simplu. Totdeauna există un cap al familiei care nu are copii și ar fi dornic să adopte un băiat care să ducă numele mai departe, mai ales dacă băiatul este de neam bun.

— Și totdeauna se găsesc mame care au doar băieți și ar dori o fată, așa cum îți dorești o jucărie.

— Adevărat, a încuviințat Harume.

— Întreabă, interesează-te, dar fii prudentă, spune că mama încă nu s-a hotărât să renunțe la copil. Spune-le că mama se teme că poate fi ucisă dacă prima soție află de existența copilului. Nu le spune totul de la început. Fă-i să dorească să scoată amănuntele de la tine. Astfel vor fi siguri că este vorba de un copil de origine nobilă.

— Nu înțeleg cum poți renunța la acest copil, acum după ce ai văzut-o.

Aki era cu adevărat uimită.

— Nu sunt sortită unei vieți liniștite.

— Cum știi asta?

— Dintotdeauna am știut.

— Cine va da copilul?

— Harume trebuie să se ocupe.

Au trecut cinci zile și părul de pe fruntea copilului a căzut. Era limpede că asemenea mamei sale avea să fie frumoasă.

— Nu vrei să o păstrezi alături de tine? Deși este doar un nou-născut, seamănă leit cu tine.

— Harume a primit vreo veste?

În cele din urmă au avut și veștile așteptate de doamna Utsu. Harume a găsit o femeie din rândul nobilimii care dorea să adopte o fetiță.

— Este rudă îndepărtată cu seniorul Norimasa.

— Mâna destinului.

— Dar are o condiție. Nu vrea să încerci vreodată să vezi copilul.

— Are consimțământul meu.

Și astfel totul a fost pus la punct.

Aki și Harume au jurat amândouă să păstreze secretul.

— Este un jurământ de sânge, a spus doamna Utsu.

Fiecare și-a crestat palma și sîngele lor s-a amestecat. Când totul a luat sfârșit, doamna Utsu a spus:

— Copilul a alunecat de pe cerul nostru așa cum alunecă norii. Sper să fie fericită.

— Nu vom ști niciodată. Asta este tot ce poate fi mai rău, a spus Aki.

— Fă-mi o păpușă pe care o voi arde. Astfel vom fi sigure că a plecat din viața noastră.

Aki și Harume au schimbat priviri. Harume a găsit câteva bucăți de pânză și câteva rămurele. A făcut fața păpușii din hârtie, a luat părul căzut al copilului și, folosindu-se de lut, l-a lipit de capul păpușii.

— Trebuie s-o ardem? a întrebat ea.

— Da. Chiar eu voi aprinde focul.

Au dus păpușa afară, au turnat ulei aromat peste ea și i-au dat foc. Un firicel de fum s-a înălțat și a plutit asemenea unui nor.

Aki și Harume au plâns cu inimile sfâșiate de durere. Ochii doamnei Utsu au rămas uscați.

— S-a terminat.

Capitolul 11

Seniorul Matsuhito înainta în interiorul provinciei Kai, însoțit de cei cinci oameni ai săi. Când au intrat într-o pădure deasă în care nu pătrundea nici lumina soarelui, a hotărât:

— Vom merge pe jos. Descălecați și duceți caii de căpăstru.

La un moment dat, în desișul pădurii, s-au oprit, și-au scos veșmintele pe care le purtau și au păstrat doar hainele zdențăroase, de țărani. Fiecare dintre ei purta o fâșie de pânză în jurul șalelor, o haină groasă și pantaloni largi, murdari, legați cu câte un capăt de funie.

— Voi nu veți merge mai departe. Voi căuta să găsesc singur satul Umetani. Aveți grijă de calul meu și, mai presus de toate, nu faceți nici cel mai mic zgomot. Dacă se apropie cineva de voi și dă semne că știe cine sunt stăpânii cailor, lăsați să se creadă că de fapt sunteți bandiți și ați furat animalele. Dacă are și alte bănuieli, îl omorâți în tăcere.

A pus ceva de-ale gurii într-o legătură, a luat sabia și a făcut un toiag gros.

— Sunt gata.

— Cât de departe este Umetani? Nici tu nu știi.

— Voi afla.

— Ia sabia, l-a sfătuit Takamasa. Trebuie să ai o armă la tine.

— Am sabia cea scurtă și pumnalele. Cum ar putea un cerșetor să aibă o sabie?

— Dacă ai necazuri trimite un mesager.

Cei cinci au rămas în mijlocul desișului privind cum se depărta Matsuhito și schimbau vorbe între ei.

— Nici măcar nu se întoarce să ne privească. Câtă încredere are în noi!

— Stai liniștit, trage cu urechea la cel mai slab zgomot făcut de rămurele sau la foșnetul frunzelor. Este în firea lui. Totuși trebuie să recunoaștem că are deplină încredere în noi, altfel și-ar fi ascuns calul, în altă parte. Și sabia?

— Unde este sabia lui?

Au privit în jur încercând să o descopere. Nu era legată de șaua calului. Nu se vedea nicăieri.

Takamasa a izbucnit în hohote de râs.

— A ascuns-o!

Ceilalți oameni hohoteau și ei, prăbușiți la pământ.

— Și totuși pare un om atât de simplu.

— Seamănă cu un ghioc. Pare liniștit, tăcut, dar când izbucnește, se face auzit până la cer.

Eliberat din desișul pădurii, Matsuhito a pornit pe un drum acoperit de colb în nuanțe roșietice, scăldat în lumina soarelui. A ridicat mâna streașină la frunte, încercând să privească în depărtare. În dreapta sa erau câmpuri de orez. Recolta fusese deja strânsă și rămăseseră doar spicele. În stânga se afla pădurea pe care tocmai o părăsise. Își spunea că era posibil ca de cealaltă parte a pădurii să se întindă alte orezării. Mirosul puternic, inconfundabil, de pământ umed, îngrășat noaptea de oamenii care-și făceau nevoile pe câmp, era o dovadă că bănuielile sale erau întemeiate.

Pe câmp a zărit un om chircit pe vine, îngrășând propriul său pământ. Să te chircești și să-ți faci nevoile pe un câmp cu orez reprezenta un semn de politețe și bunăvoință. Îngrășămintele nu se găseau prea ușor.

Drumul începea să urce. Muntele se înălța în fața lui. La poalele sale trebuia să se afle un oraș și de partea cealaltă, un altul. Era convins că unul dintre acestea era Umetani. Folosea ramura groasă de copac pentru a se propti în ea, dar praful pe care îl ridica ori de câte ori o punea în pământ l-a făcut să-și spună că era mai înțelept să o poarte pe umăr. În lungul drumului, un nor uriaș de praf roșiatic se apropia cu rapiditate. Tâlhari. S-a ferit din calea lor așteptând ca aceștia să treacă mai departe.

— Cine ești? a strigat unul dintre ei.

Da, erau într-adevăr tâlhari. Purtau armuri din piese răzlețe. Conducătorul lor se împăuna cu un coif înfricoșător, împodobit cu niște coarne uriașe.

— Un om sărman ce merge către altarul din Umetani.

Răspunsese în dialectul pe care îl învățase pe vremea când era copil și locuia în satul de pescari.

— Nu există niciun templu în Umetani.

— Ce plăcere au unii să-și bată joc de oameni sărmani. Of! Și cum mă mai doare genunchiul! Speram că o să mă vindec acolo, fără cea mai mică urmă de îndoială.

— Te va lua unul dintre noi în spate până la Umetani. Nu e bine să mergi pe jos când ai piciorul bolnav.

— Genunchiul.

— Ajută-l, Kuri! a poruncit căpetenia unuia dintre oamenii săi.

Apoi s-a întors către Matsuhito întrebând:

— Poţi sta în şa dacă te ţii bine?

— O să încerc.

— Singurul rău ce ţi se poate întâmpla este să-ţi frângi şalele, a spus unul dintre bandiţi.

Toţi au izbucnit în hohote de râs.

— Mult noroc, i-a urat căpetenia bandiţilor. Noi suntem grăbiţi. Se adună oaste prin împrejurimi şi vrem să fim cât mai departe de ea. Aceasta e legea după care ne conducem. Stai cât mai departe de câmpul de luptă. Dar când bătălia a luat sfârşit întoarce-te şi adună ce a rămas în urmă. Nu e o lege bună?

— Cea mai bună, a încuviinţat Matsuhito.

Se chinuia să urce în şa pretinzând că avea dificultăţi cu piciorul.

— Coboară şi ajutaţi-l! S-ar putea să avem şi noi nevoie de ajutor într-o bună zi. Cum te cheamă? a dorit să ştie căpetenia.

— Taki.

— Nu e un nume rău. Eu sunt Hideo, cel mai mare tâlhar de pe aceste meleaguri. Nu te duce mai departe de Umetani şi nici de cealaltă parte a drumului. Acolo se adună oastea.

— Îţi mulţumesc.

— Eu sunt Shinda, cel care aduce moartea altora, a spus omul pe al cărui cal urcase Matsuhito.

— Înfricoşător nume.

— Eu însumi l-am ales.

— Atunci nu eşti tulburat de spirite. Pentru unii doar rostirea cuvântului „moarte“ este suficient să-i înspăimânte.

— Spiritele se tem de mine.

Spunând acestea, a înfipt călcâiele în pântecele calului său și au pornit către poalele muntelui.

— Umetani! a rostit Shinda scurt. Glod și colibe din paie. După cum vezi nu există niciun templu. Dar muntele este roșu și galben. Poate chiar muntele este un altar. S-ar putea ca oamenii de aici să-l venereze. Cineva te-a dus de nas.

— Descalec aici.

— Am simțit că porți un pumnal sub haine. Este bine să fii precaut. Eu mă grăbesc să-i prind pe ceilalți din urmă. Nu uita, mergi tot înainte.

Matsuhito a pornit de-a lungul drumului, despărțindu-se de Shinda care își mâna calul la galop, făcând cale întoarsă. În depărtare, spre stânga, zarea era întunecată. Trebuie să fie copaci, își spunea el. Prima lui grijă era să găsească cele două cascade.

Când a atins marginea pădurii, a descoperit o cărare bătută de căprioare. De departe venea până la el susurul apei în cădere. Pe măsură ce înainta, zgomotul părea să se stingă. A făcut cale întoarsă, astfel încât soarele să-i cadă în spate și mergând astfel zgomotul făcut de cascade devenea tot mai puternic. Poteca era îngustă și în multe locuri ascunsă de ierburi, iar pământul era nisipos. Din loc în loc, rădăcini încâlcite se ridicau din pământ, spălate de apele ploilor. Bolovani, mai mici sau mai mari, mărgineau poteca.

Pe neașteptate, la capătul potecii, copacii se despărțeau formând un semicerc și dincolo de el privirile călătorului cădeau asupra unui amestec strălucitor de nuanțe de galben tivite cu verde. Vuietul cascadei era tot mai aproape. Și-a continuat drumul trecând dincolo de copaci și s-a trezit în mijlocul unei poieni. Uluit de frumusețea locului, a rămas nemișcat. Iarba era mătăsoasă și bogată, de un verde închis. Într-un colț al poienii o căprioară păștea împreună cu puiul ei. Un cerb se îndrepta către ei, apoi, de parcă și-ar fi schimbat gândul, s-a afundat în pădure.

Este un loc fermecat, își spunea Matsuhito.

Apoi a pornit către apa ce se rostogolea la vale. Erau două cascade, două panglici argintii de o frumusețe nemaivăzută, ce se desfășurau până în iazurile aflate în vale. În cădere apa căpăta nuanțe de alb iar jos, în iazuri, devenea de culoarea jadului. Am descoperit un loc de vis, cel mai frumos din lume, își spunea Matsuhito și gândul său zbura către doamna Utsu, al cărei păr bogat, negru, părea asemenea unei ape întunecate.

În vale scânteia o lumină deosebită, o lumină sacră. Auzise despre asemenea locuri. Lumina aurie părea să se împrăștie doar asupra văii. Chiar și căprioara părea poleită cu aur. Când și-a întors din nou privirile către cascade, acestea își schimbaseră culoarea, apele bătând în verde, mai luminos decât cel din iaz, dar și ele scânteiau atinse parcă de aceeași mână vrăjită ce poleia restul văii. Acesta este un loc minunat, gândea Matsuhito.

Zgomotul frunzișului și al rămurelelor călcate de pașii omului l-a făcut să-și caute pumnalul ascuns sub haine. Un bătrân șonticăind, trăgea după sine un maldăr de ferigi, ieșind din pădure. Brusc a fost cuprins de un tremur puternic, a căzut la pământ făcând spume la gură, apoi a rămas nemișcat. Matsuhito urmărise întreaga scenă îngrozit.

S-a apropiat de el cu mare băgare de seamă. Era îmbrăcat asemenea pelerinilor și avea clopoței atârnați la cingătoare. Pe spate purta prinsă o bucată de hârtie murdară pe care cineva scrisese cuvântul Umetani. Prin urmare acesta era omul pe care Matsuhito îl aștepta.

S-a ghemuit alături de el șoptind cu blândețe:

— Sunt Matsuhito.

Bătrânul a deschis un ochi:

— Sunt Sato, a spus la rândul său și a rămas neclintit.

— Ce vești ai?

— Știu totul. Să nu te lași păcălit de felul cum arăt. Mi-am pudrat părul și barba este falsă. Sunt la fel de puternic precum ești tu.

S-a ridicat, a privit în jurul său cu atenție, apoi a desfăcut legătura în care avea o grămăjoară de orez și a început să mănânce.

— N-ai nimic de mâncare? a întrebat el.

Matsuhito a luat legătura în care ducea mâncarea și a desfăcut-o.

— Nicăieri nu există o apă mai bună de băut ca aici, a spus Sato făcând semn cu mâna către cascade. Se spune că apa este binecuvântată, căci sunt mulți cei care s-au rugat pentru sufletele celor doi îndrăgostiți. Dacă ți se înfățișează, se spune că vei trăi veșnic.

— I-ai văzut vreodată?

— Nu. Dar, iată-ne aici. Toți credeam că armata lui Minaga va face tabăra de această parte a muntelui. Și totuși s-au adunat peste munte. Locul este închis de panta muntelui de o parte, de păduri întunecoase pe dreapta și stânga și doar o potecă străbate valea adâncă la poalele celor doi munți mai mici. Asta înseamnă că oamenii tăi vor putea să treacă doar unul sau doi alături. În felul ăsta vor fi surprinși de dușmani și măcelăriți. Arcașii vor avea deja arcurile și săgețile pregătite. Noi legături cu săgeți sosesc în fiecare zi. Veți fi nevoiți ca fiecare dintre voi să facă față la trei dușmani. Poate că această bătălie ar trebui evitată. Și asta nu e tot.

Luptătorii Minaga plănuiesc să poarte bătălia pe două fronturi. Sunt convinşi că palatul lor nu poate fi străpuns, fiind înconjurat de ape. Deja au fost aduşi oşteni în palat. Când bătălia se va sfârşi, restul luptătorilor se va îndrepta către palat pentru a da ajutor acolo.

— Trebuie să existe o altă cale de a pătrunde în palat. Chiar şi animalele sunt destul de înţelepte pentru a săpa două căi pentru a intra şi ieşi din vizuină.

— Cred că ar fi mai bine să fii asemenea unei păsări în zbor decât unui animal care trăieşte sub pământ.

— Şi muntele? a întrebat Matsuhito. Poate fi urcat?

— Negreşit. Vom porni la noapte. Trebuie să luăm câinii unui ţăran pe care-l cunosc. Aceşti câini ştiu drumul. Şi eu pot sta chezaş pentru ei.

— Atunci aşa rămâne. La noapte.

— Nu uita! Tot ceea ce vei vedea este calea pieirii pentru voi.

— La noapte, vom porni eu, tu, câinii şi ţăranul tău.

— Trebuie să ne odihnim. Hai să ne culcăm la umbra copacilor. Nimeni nu ne va tulbura liniştea. Ţăranii cinstesc acest loc. Este sfânt pentru ei.

Matsuhito a pornit pe urmele lui Sato către desişul pădurii. Umbrele aruncate de copaci se alungeau pe măsură ce soarele cobora către apus.

— Aici? a întrebat Sato.

Matsuhito a încuviinţat din cap. Cei doi şi-au aranjat culcuşul şi în câteva minute erau gata să adoarmă, dar nu mai înainte ca Sato să observe că mâna lui Matsuhito se încleştase pe pumnal.

— Un obicei mai vechi, a spus Matsuhito.

Sato a mormăit în semn că a înţeles şi în scurt timp a adormit.

Matsuhito nu-şi putea da seama cât timp dormise dar, chiar mai înainte de a deschide ochii, a simţit că cineva îi urmărea fiecare mişcare şi că deja se lăsase întunericul. A deschis mai întâi ochiul stâng. Şezând cu picioarele încrucişate, Shinda îl privea cu atenţie.

— Nu te mişca! N-aş vrea să te omor, a şoptit Matsuhito.

— De ce să mă omori? Eram doar curios. I-am spus căpeteniei noastre că porţi un pumnal şi că s-ar putea să ai anume planuri. El mi-a cerut să te găsesc şi să aflu dacă urmează să se întîmple ceva deosebit.

— Ce anume?

— Crime. Jafuri. Ceva hrană. Pe-aici e sărăcie. Oamenii noştri pot fi de folos.

— Şi cum aţi putea să-mi fiţi de folos?

Matsuhito simţea că Sato se trezise şi urmărea cu atenţie schimbul de cuvinte, ţinând mâna încleştată pe sabia scurtă.

— Oare cine cunoaşte locurile mai bine decât un tâlhar născut aici? Ştiu toate podurile care pot oferi un bun adăpost şi de unde pot auzi fiecare cuvânt rostit de cei care străbat potecile. Zâmbesc, stând ascuns, şi sunt sigur că nimeni nu mă poate găsi.

— Cunoşti chiar şi drumul ce duce peste munte?

— Nu. Un singur om nu le poate şti pe toate. Dar altfel stau lucrurile cu pădurile de pe partea cealaltă. Cea aflată la miazăzi de vale este de netrecut: tufişuri dese, rămuriş bogat, hăţişuri şi mărăcinişuri, poteci aproape imposibil de străbătut, încâlcite, ce par că se învârt în cerc. Oamenii din aceste locuri numesc acea pădure *Jigokumori,* pădurea diavolului şi totuşi noi ştim cum să găsim drumul prin ea. Acolo se găseşte cetină atât de groasă, încât poți dormi pe ea. Știm unde se află luptătorii Minaga. Pădurea de la miazănoapte este cu totul altceva. Locuri primejdioase, dar nu și pentru noi. Foarte primejdioase. Pământurile aparțin clanului Minaga și ei cunosc bine pădurea.

— De ce aș avea încredere în spusele tale? a dorit Sato să știe.

— Știm că nu departe de aici s-a adunat o oaste numeroasă. Voi trebuie să fiți iscoadele lor. N-am avea curajul să ne punem împotriva unei oștiri condusă de seniorul Norimasa.

— Știți cam multe lucruri. Ați putea fi spioni Minaga.

— Toți cei care străbat aceste ținuturi Kai ne spun tot ceea ce știm dacă nu vor să se aleagă cu gâtul tăiat. Asta-i legea în aceste locuri. Nu era altfel nici la vremea când v-ați născut.

— Și seniorul Norimasa? Ce știți voi despre el?

— Crud și nemilos. Ca și noi. Nu-i avem la inimă pe Minaga. Ne vânează ca pe iepuri.

— Am putea să ne încercăm norocul, a spus Sato. Dacă nu ne place, îi tăiem capul.

— Nu mi-l tăiați! Am nevoie de el! a răspuns Shinda.

Cei doi bărbați nu s-au putut abține și au izbucnit în râs.

— Te vom pune la încercare, a hotărât Sato. În câteva ore vom trece muntele.

— Imposibil, a spus Shinda.

— Nu fii atât de sigur. Nimic nu este imposibil, în special pentru cineva care nu a făcut încercarea.

— Dacă de partea cealaltă a muntelui se află oșteni, ne vor auzi, a spus Shinda.

— Și crezi că sunt acolo?

— Da. Nu ştiu dacă este vorba doar de câţiva oameni sau de mai mulţi.

— Vom afla, a spus Matsuhito.

În acel moment un bărbat a ieşit din pădure. Îl însoţeau doi câini legaţi cu funii în jurul gâtului.

— Iată-l pe Kenji. Îl aşteptam.

— Ei cunosc drumul, a spus bărbatul numit Kenji. Cine este cel de al treilea?

— Shinda, a răspuns Matsuhito. Este cu noi acum.

— Shinda Măcelarul? Ce treabă are el aici?

— Crede că ne poate fi de folos.

— Probabil ca să ajungem în ceruri. Vedeţi cum rânjesc dulăii? Nu cred că Shinda este pe placul lor. Numele meu este Kenji. Sato mi-a cerut să vin aici. Dulăul cel mare se numeşte *Okii imi,* Dulău mare, iar cel mic *Inu.* Lună nouă. Asta-i bine. Destul cât să ne lumineze calea şi nici prea multă lumină care să ne trădeze. Totuşi trebuie să fim prevăzători. S-ar putea să tune şi să fulgere şi este posibil să plouă. Până acum a fost secetă, a fost doar o săptămână de ploaie.

— Şi de ce crezi că va tuna şi fulgera? a dorit Shinda să ştie.

— Pentru că tremură câinii.

— Tremură pentru că se tem de mine, a spus Shinda.

— Vor băga spaima în tine dacă le poruncesc. Nu se tem niciodată.

— Rămânem aici pe veci? a întrebat Shinda.

— E timpul să plecăm, a încuviinţat Kenji. Pe Shinda îl vom ţine între noi.

Cei patru bărbaţi au pornit să treacă valea. Kenji a lăsat câinii liberi. Aceştia alergau înainte şi din timp în timp se opreau aşteptându-i.

— Caii pot urca muntele? a întrebat Sato.

— Doar cei de munte. Şi numai dacă sunt conduşi de câini.

— Oricine ar putea auzi zgomotul făcut de cai, a fost de părere Sato.

— Veţi hotărî toate acestea atunci când vom ajunge de partea cealaltă a muntelui, a spus Kenji.

Au început urcuşul. Câinii fugeau înainte apoi se opreau şi aşteptau.

— Câinii aceştia albi sunt ca nişte lanterne, a observat Shinda.

— Pădurea e plină de astfel de câini albi. Stânga, urmaţi câinii, i-a îndemnat Kenji.

Panta era abruptă şi alunecau lesne înapoi. De fiecare dată se auzea pietrişul rostogolindu-se la vale. Pământul era nisipos. În cele din urmă au reuşit să-şi potrivească pasul şi să intre în ritmul lui Kenji, agăţându-se de ramurile întâlnite în cale.

— Mai e mult? a întrebat Shinda.

— Abia am pornit la drum. Cruţă-ţi puterile.

Cu cât urcau mai mult, cu atât aveau sentimentul că drumul abia începuse. Vârful muntelui nu se mai vedea şi pădurea era atât de deasă încât lumina lunii nu se mai strecura printre ramurile copacilor, atunci când apărea din spatele norilor de culoarea cernelii.

— Ne vom opri aici, a spus Kenji într-un târziu. Câinii vor bea apă la pârâu şi voi merge şi eu cu ei. Apa este bună.

Cei trei bărbaţi l-au urmat cu ultimele puteri. Ajunşi la pârâu, au descoperit cât de însetaţi erau şi ei.

— Vârâţi capetele în apă, i-a îndemnat Kenji. Veţi simţi că renaşteţi. Shinda mai întâi. E bine, nu? a întrebat Kenji.

Câinii se apropiaseră din nou. Blana lor strălucea și se scuturau, încercând să dea apa jos.

— Este mai bine, a spus și Sato.

— Câinii ne anunță că e timpul să pornim la drum, i-a îndemnat Kenji.

Urcușul epuizant a reînceput. Cu fiecare pas, pietricelele alunecau înapoi. Într-un târziu au putut zări creasta întunecată a muntelui ce se profila pe cerul și mai închis la culoare.

— De-acum nu mai e mult, a spus Kenji, gâfâind ușor.

— Și apoi? a dorit Shinda să știe.

— Și apoi ne vom afla în fața unei stânci. Ceva mai la miazănoapte se află poteca ce coboară. Dar de la acea stâncă se poate vedea întreaga vale, până departe. Să mergem!

— De ce nu latră câinii și nu scheaună?

— Sunt dresați. Sunt învățați că li se poate cere să atace și atunci trebuie să fie prevăzători, să nu facă niciun zgomot care să-l prevină pe cel atacat. Sunt ucigași, dar foarte credincioși față de stăpâni. Acolo! Iat-o! Mergeți încet! Aveți grijă, doar nu vreți să vă prăvăliți la vale. Câinii vor rămâne pe creastă. Rămâneți câțiva pași în urma lor.

— Aveți de gând să coborâți? a întrebat Shinda neliniștit.

— Doar cercetăm din priviri, a răspuns Matsuhito, care privea valea. Arată ca o cutie, a spus el în cele din urmă.

— Este o capcană, a fost de părere Shinda.

Valea era închisă din toate cele patru zări. La răsărit muntele pe care se aflau ei forma un zid. La apus se înălța un alt zid, un munte mai puțin înalt. Oștile Minaga se aflau masate acolo și treptat au putut zări arcul natural ce ducea către vale, pornind dinspre munte. Spre miazănoapte se întindeau pământurile Minaga, mărginite de o parte și de cealaltă de pădure.

Shinda a rupt tăcerea:

— Îți spun că veți fi atrași să alegeți cărarea aceea îngustă. Pentru că nu este loc decât pentru un singur călăreț, vă pot măcelări. Ați fi prinși într-o capcană.

— Ar putea oamenii lui Norimasa să fie atît de tâmpiți să aleagă poteca doar ca să se lase măcelăriți? a întrebat Sato. Oștile Minaga s-au adunat în acel loc pentru că își spun că acolo sunt în siguranță.

— O capcană tot capcană rămâne. Doar prada poate fi alta, a spus Matsuhito.

— La ce te gîndești? a dorit Sato să știe.

— Ne întoarcem și voi spune consiliului de război ce gândesc. Am un plan, dar există un gol uriaș în el.

— Și-acum? Pornim înapoi, la vale? Nu se dă nicio luptă? a întrebat Shinda.

— S-ar putea totuși să avem nevoie de voi, a spus Matsuhito.

— Trebuie să fim răsplătiți.

— Veți culege oasele celor învinși, indiferent care vor fi ei și în cazul în care noi vom fi învingători, veți avea o parte din pradă. Asta-i înțelegerea dacă vă alăturați nouă.

— Shinda, nimic nu-i face mai mare plăcere seniorului Norimasa decât vederea unui cap tăiat, mai ales dacă el este cel care l-a retezat. În egală măsură îl atrage și crucificarea. Când cei crucificați sunt coborâți, le taie mâinile.

Sato era cel care rostise aceste cuvinte. După o scurtă pauză a continuat:

— Drumurile sunt pline de spionii noștri. Dacă un tâlhar încearcă să dea de veste oștilor Minaga, dacă oamenii lui Minaga află că niște bărbați au urcat muntele, atunci tâlharul va fi jupuit de viu. Este posibil ca seniorului Norimasa să-i facă plăcere mai mare să jupoaie pielea decât să taie capul vinovatului. Ce zici, Matsuhito?

— Cred că le poate face pe amândouă, pe rând.

— Ați văzut cascada? a întrebat Kenji. Ați auzit zgomotul pe care-l face și pârâul care curge prin vale? În ultimele zile vremea a fost secetoasă, dar cu ceva timp în urmă a plouat timp de o săptămână. Pârâul s-a umflat și este vijelios. Asta-i bine.

— Să mergem să spunem ce-am văzut, a hotărât Matsuhito.

— Nu vrei să-mi împărtășești gândurile? a întrebat Sato.

— Le vei afla curând.

— Și îmi vei da și mie de înțeles ce gândești? a întrebat Shinda.

— În niciun caz.

— În niciun caz, au rostit ceilalți trei bărbați la unison, moment în care dulăii au început să latre și au ciulit urechile.

— Câinii ăștia sunt ca fantomele, a spus Shinda.

— Dinții lor nu sunt ca ai fantomelor. Îl ucidem? a dorit Kenji să știe.

— Nu, îmi place. E caraghios, a spus Matsuhito zâmbind.

Shinda lovea pământul cu sandaua ținând capul plecat.

— L-ai făcut să roșească, a rostit Kenji.

— Nu mai râdeţi de mine!

Cei trei bărbaţi au izbucnit în hohote de râs nestăvilite.

— N-o să fiţi fericiţi până nu-i deşteptaţi pe ostaşii Minaga, şi-a arătat Shinda nelămurirea.

— Hai, spune-mi cum pot să dau de tine. La ivirea zorilor vom avea nevoie de voi toţi.

— Te voi găsi eu. Crezi că le ştii pe toate, dar nu aşa stau lucrurile.

— Destul. Sperăm că ne vei găsi, i-a tăiat vorba Matsuhito.

Capitolul 12

După sosirea lui Matsuhito în tabără, consiliul de război în frunte cu seniorul Norimasa s-a adunat în jurul focului. Flăcările luminau chipurile oamenilor făcându-le să pară însângerate.

— E ceva ce am uitat? a întrebat seniorul Norimasa.

— Nu am prea mare încredere în bandiți, a spus sfetnicul de război.

— Eu nu mă îndoiesc de Shinda, a fost de părere Matsuhito.

— Pe asemenea pânze de păianjen se construiesc destine, a adăugat seniorul Norimasa.

— Planul este bun, dar există și pericole, a intervenit sfetnicul.

Gândind cu glas tare, seniorul Norimasa a spus:

— Ideea este să-i prindem pe Minaga în cursa pe care chiar ei au pregătit-o. Odată ce am pornit să coborâm muntele, niciunul dintre ei nu trebuie să scape furișându-se prin pădure.

— Am auzit o istorie din vremuri de demult, din perioada Tiara. Câțiva oameni s-au ascuns într-un defileu adânc, închis pe trei laturi; avuseseră o idee asemănătoare cu cea a oștenilor Minaga. Își spuneau că puteau să-i ucidă pe cei care intrau în defileu. Dar dușmanii au fost și mai isteți. Aceștia cunoșteau mărimea deschiderii defileului și au înălțat un perete din lemn. Au astupat intrarea în defileu într-un fel pe care numai ei îl cunoșteau astfel încât cei închiși între munți să nu poată scăpa. În defileu se afla puzderie de copaci. Dușmanii au tras săgeți aprinse și copacii au luat foc precum iasca. Toți cei aflați în defileu au pierit răpuși mai degrabă de fum decât de flăcări, deși au fost și unii care au ars ca torțele.

— Un perete, a murmurat sfetnicul de război.

— Se poate face. Dar nu unul solid, de nepătruns, ci unul prin care să poată fi trecute săbii și săgeți aprinse. Dar cu ce îl fixăm? Cu bușteni uriași?

— Bușteni, căruțe, bolovani și oameni, a fost de părere consilierul.

— Vor reuși să scape prin pădurile de la miazănoapte pe care le cunosc bine, a fost de părere seniorul Norimasa.

— Tocmai de aceea avem nevoie de tâlhari, a spus Matsuhito. Și ei cunosc pădurile la fel de bine ca oștenii Minaga. Pot aprinde pădurile.

Ideea de a se folosi de ajutorul tâlharilor stârnise nemulțumire.

— Până acum nu le-am mai cerut ajutorul tâlharilor. Totuși trebuie să recunoaștem că neînfricarea lor merge atât de departe, încât poate fi privită ca o dovadă de nebunie.

— Avem nevoie de asemenea oameni. Ne-am da oare în lături să ne folosim de oameni sau împrejurări care ne-ar fi putut aduce victoria?

— Trebuie să ne gândim.

— Sato, tu ce crezi despre toate acestea? a dorit să știe seniorul Matsuhito.

— Am înțeles planul și cred că este posibil să meargă.

— Minaga sunt luptători ageri, dar și noi suntem la fel, a spus seniorul. Ei bine, cred că am acoperit planul perfect. Părerea mea este că va merge.

— Trebuie să meargă, a răspuns consilierul. Trebuie să-l răzbunăm pe seniorul Sugimasa.

— Nici măcar un ostaș Minaga nu trebuie cruțat. Nicio femeie, niciun copil. *Wakatta?*

Glasul seniorului Norimasa era rece și tăios asemenea unei săbii.

— *Wakatta,* au răspuns membrii consiliului.

— Și dacă tâlharii nu-și țin promisiunea? a întrebat cel mai bătrân dintre sfetnici.

— Și-o vor ține, a spus Matsuhito.

— Vor fi acolo, a întărit și Sato. Hideo, căpetenia lor, n-a luat niciodată parte la un eveniment atât de important. Curiozitatea și lăcomia îl vor împinge către noi. Restul bandei îl va urma.

— Cred că are dreptate, a fost de părere Kenji. Shinda se temea de câinii mei albi, dar era fascinat de ei.

— Ei, atunci au mai rămas câteva ore de somn și ar trebui să nu le irosim, a spus seniorul Norimasa. Aveți grijă ca străjile să vegheze cu mare atenție. Kenji, crezi că poți dormi și păzi câinii în același timp?

— Ei mă vor veghea pe mine.

— Cine va aduce jăraticul de care avem nevoie pentru săgeți? a întrebat sfetnicul cel bătrân.

— Tu trebuie să te ocupi de asta. Este o treabă importantă, așa încât trebuie încredințată unui samurai și nu unui *ashigaru.*

— *Ashigaru* au experiență în această privință, a spus Matsuhito.

— Pune-i pe câțiva dintre ei la treabă. Înaintea zorilor, vom ține încă un sfat, a hotărât seniorul Norimasa.

Cei mai mulți dintre oșteni au deschis ochii încă înainte de ivirea zorilor, când totul în jur era cufundat în întuneric. La început au crezut că plouase căci hainele lor erau umede, dar curând au văzut că se înșelaseră. În aer plutea o ceață deasă și umedă. La ivirea soarelui, aburul a început să se risipească, dar oamenii păreau să plutească, fiind încă învăluiți în ceață de la brâu în jos. Cerul avea mai degrabă culorile apusului decât pe cele ale răsăritului. Un soare strălucitor, roșiatic colora cerul în nuanțe sângerii. Aproape toată suflarea din tabără și-a întors privirile către răsărit. Pe măsură ce soarele se înălța, își tot pierdea din strălucire, dar își păstra culoarea sângerie și cei câțiva nori pufoși din pricina cărora pălea din când în când, căpătau nuanțe roșietice care treptat se diluau în tonuri de roz.

Oamenii își verificau echipamentul, își strângeau armurile și chingile șeilor, și în tot acest timp ridicau privirile către soare. Clanul seniorului Norimasa avea stindarde roșii și o frunză de arțar stilizată, de un roșu intens, reprezenta stema.

Oștenii își făceau de lucru în tăcere, fără cel mai mic zgomot. Unii dintre ei gândeau că soarele roșiatic reprezenta un semn bun, dar erau mulți și cei care aveau o părere diferită. Brusc, valea a răsunat de cârâitul unui stol de ciori care și-a întrerupt zborul așezându-se în pinii din spatele taberei. Un fior a străbătut întreaga oaste. Dar cea mai mare bătaie de cap o pricinuia ceața. Oamenii aflaseră deja că focul avea să fie principala armă folosită în bătălia din acea zi și, dacă ploua, focul putea fi stins cu ușurință.

La vremea când s-au așezat să mănânce, au început să schimbe gânduri legate de starea vremii. Vorbeau cu glas scăzut, șoptit.

— Va ploua, a spus unul dintre ei.

— Nu, l-a contrazis un *ashigaru.* Ceața se va ridica. Ploaia pare a fi o amenințare, dar nu va cădea un strop.

— De ce nu?

— Pescarii totdeauna știu astfel de lucruri, a răspuns *ashigaru.*

— Ai fost pescar?

— Desigur.

— Pescarii au totdeauna dreptate, s-a auzit un alt glas.

— Nu totdeauna.

— Există cineva care are totdeauna dreptate?

— Credeți ce vreți, dar azi nu va ploua, a continuat pescarul.

— Atunci la noapte?

— Nu. Nici la noapte.

— Un grup numeros de samurai va coborî muntele călare și purtând armuri, a mai spus unul dintre oșteni.

Oamenii au continuat să mestece în tăcere. Totdeauna oamenii reușeau să afle ce se vorbise în Consiliul de război și acest lucru îi otrăvea sufletul seniorului Norimasa, așa cum de altfel se întâmpla și cu alte căpetenii de clan. Adesea, seniorul Norimasa obișnuia să spună:

— Cred că în fiecare oaste există un oștean care are puterea să se transforme într-un șoarece mititel și atunci când sfatul se încheie, șoricelul redevine om și le spune celorlalţi tot ce a văzut şi auzit, dar din fericire pentru noi, şoarecele are memorie scurtă.

Explicaţia aceasta era la fel de bună ca oricare alta. În clanul Norimasa spionii ajunseseră să fie numiţi *nezumi,* şoareci, şi seniorul Norimasa era încântat când se întâmpla ca unul dintre oşteni să-i aducă un şoarece mort înaintea unei bătălii.

— Ăsta nu-i semn rău? obişnuia să întrebe soldatul.

Seniorul Norimasa obişnuia să răspundă că atunci când bătălia era încheiată, şoarecele avea să primească o avansare în grad. După ce omul se depărta, seniorul Norimasa spunea:

— Toţi sunt ca nişte copii.

Bătrânul sfetnic adăuga:

— Toţi suntem copii.

Şi astfel sfada lua sfârşit.

Consiliul de război s-a reunit şi Shinda, care sosise deja, a fost prezentat sfetnicilor.

— Eu am încredere în el. Dacă Matsuhito are încredere, atunci am şi eu. Atât îmi e de ajuns, a spus seniorul Norimasa.

— Dacă nu plouă, vom izbândi, a fost de părere sfetnicul cel bătrân.

— Zidul gros din lemn. Nu trebuie să tulburăm pacea văii tăind şi ciocănind în lemne. Putem fi auziţi, a spus seniorul Norimasa.

— Stăpâne, am avut grijă de asta, l-a liniştit Shinda.

— Cum anume? Nu se aude nimic.

— Da, dar în Sanomi e gălăgie mare. Este un sat atât de mic, încât a primit numele celui mai vârstnic dintre săteni. Până anul trecut nici nu avea nume.

— Acolo se face zidul? Cum de ştiu ce au de făcut?

Când ai vorbit cu tâlharii? De ce și-a dat Sanomi consimțământul? Ceilalți nu vor deveni bănuitori din pricina zgomotului?

— Este o așezare de tâmplari. Sunt o breaslă. În Sanomi este totdeauna zgomot mare. Acolo permanent se taie lemn. Liniștea ar putea să dea de bănuit în acel loc.

— Și de ce ne-ar ajuta pe noi?

— Pentru că rude ale lor fac parte din ceata noastră și i-am amenințat că le dăm foc satului și le tăiem capetele dacă nu ne sunt de ajutor.

— Un motiv serios, a fost de părere seniorul Norimasa. Totuși aș vrea să știu cum ai trimis vorbă celor din ceata din care faci parte?

— Ieri unul dintre ei a venit după mine. Știam că cineva tot mă va găsi și așa s-a întâmplat. Își amintește fiecare vorbă rostită în preajma sa. Mare pacoste!

— Totuși, Sanomi... Acum ne bazăm pe necunoscuți.

— Îi urăsc pe Minaga. Când seniorul Kuronosuke a luptat împotriva clanului Minaga, satul a fost incendiat de aceștia din urmă. Cei din Sanomi erau loiali seniorului Kuronosuke. Palatul seniorului Kuronosuke a ars în întregime. Și acolo a fost tot mâna luptătorilor Minaga.

— Somnul răzbunării este mai bun decât cel al morții, căci el te poate trezi, a fost de părere seniorul Norimasa.

— Totdeauna te trezește și atunci când o face se aseamănă focului. Nu mai poate fi stăpânit.

— Am făcut planuri înțelepte pentru când vom folosi focul. Nu avem de gând să ardem de vii din vina noastră.

— Prea bine, a încuviințat bătrânul sfetnic.

— Cât timp va lua înălțarea zidului? a dorit să știe seniorul Norimasa.

— Asta-i partea mai neplăcută. Va dura toată ziua și întreaga noapte, dar mâine va fi gata. Este posibil ca și în această noapte să fie terminat.

— Și cum va fi transportat?

— Va fi pus pe roți și boii îl vor trage. Dacă vor fi întrebați, vor spune că ridică un templu în apropiere de cascada celor doi îndrăgostiți și acesta este unul dintre pereți. Adesea primesc asemenea porunci.

— Înțeleg.

Planurile pentru acea noapte au fost gândite și regândite.

— Unii dintre voi veți pleca mai înainte în grupuri mici, purtând haine cenușii, fără stema clanului. Pedestrașii vor pleca odată cu venirea serii. Când întunericul va pune stăpânire pe aceste locuri, vor porni și samuraii călări în grupuri de câte cinci. Kenji împreună cu câinii săi îi vor însoți.

— Câinii pot merge călare, stăpâne, l-a înștiințat Sato.

— Adevărat?

— Sunt foarte bine dresați.

— Trebuie acoperiți cu o pânză. Sunt atât de albi! Vor străluci ca niște lanterne, mai ales dacă va fi lună plină. Și-acum trebuie să ne rugăm zeilor să ne bucurăm de vreme uscată.

Curând grupuri formate din câte cinci oameni au pornit fie către vale, fie către Sanomi.

Un mare număr dintre samurai a rămas în tabără, cercetându-și starea armelor. Când au sfârșit treaba, s-au întins dorind să adoarmă. Curând, seniorul Norimasa le-a cerut să-i dea ascultare.

— Când va trebui să urcați muntele, Sato va fi călăuza voastră. El cunoaște bine terenul. El îl are pe

Kenji și acesta are câinii. Până când ajungeți pe creasta muntelui, Sato este căpetenia voastră. Nu încleștați dinții. Fără el, planul nostru nu poate fi înfăptuit. Veți coborî muntele până la jumătate, apoi veți aștepta cele două semnale. Șoimul lui Matsuhito va fi lăsat liber și îl veți putea vedea prăvălindu-se așa cum face când se năpustește asupra prăzii. În același timp, un gong va bate de trei ori. La auzul acestor semnale, voi doi care purtați cornurile sunați alarma, cât mai tare. Apoi faceți cât mai mare hărmălaie. Țipați, bateți gongurile și tobele de război, faceți cum credeți că este mai bine. Scoateți urlete înfricoșătoare. Acestea ar fi de mare folos. Și dacă prăvăliți bolovani de pe munte, ne poate fi de ajutor. Folosiți-vă imaginația! În cazul în care câinii vor începe să urle, nu-i îndemnați să tacă. Dacă toate merg așa cum am plănuit noi, nici nu va mai fi nevoie să luptăm. Dar dacă plouă, vom fi biruiți de numărul mare de oșteni, așa încât va trebui să ducem o luptă om la om.

— Am putea să cunoaștem și noi întreg planul? a dorit să știe unul dintre samurai.

— Totdeauna este mai bine ca numai consiliul de război să cunoască amănuntele.

— Stăpâne Norimasa, te temi că s-ar putea afla iscoade în mijlocul nostru, dar bandiții cunosc tot planul.

— Te simți jignit fără a avea motive întemeiate. Bandiții trebuie să cunoască amănunte legate de planul nostru. Nu ai încredere în mine?

— Cum aș putea să pun la îndoială priceperea ta?

Spunând acestea samuraiul și-a plecat fruntea atingând pământul.

— Ridică-te! a strigat furios seniorul Norimasa. Asemenea plecăciuni nu stau bine unui om viteaz și îndrăzneț ca tine. Nu mă lua în râs! Dacă nu știi ce să crezi și gândești că mi-am pierdut mintea, atunci bizuie-te pe credință.

Rostind aceste cuvinte glasul seniorului Norimasa devenise aidoma tunetului.

Samuraiul s-a ridicat și a făcut câțiva pași înapoi, alăturându-se celorlalți osteni.

— Ar fi mai bine să vă trimit pe toți în luptă să fiți măcelăriți? Trebuie totul făcut așa cum a mai fost făcut de nenumărate ori mai înainte? Tâlharii sunt instrumentul de care avem nevoie așa cum avem nevoie și de cornuri. Ne folosim de ei! Proști ce sunteți!

— Iertare, stăpâne.

— *Yorihige-sama,* nu trebuie să-ți ceri iertare. Ai avut o părere și ai spus-o cu glas tare.

Seniorul Norimasa începuse să zâmbească. Chipul său își recăpătase înfățișarea normală.

— Așteptarea este grea. Avem toată ziua de îndurat așteptarea. Dormiți! Dormiți cu fața către răsărit! Pregătiți străjile!

Asemenea soldaților de pretutindeni, oamenii s-au așezat la pământ și au adormit de îndată.

— Acum voi merge și eu la culcare. Sato, tu și câinii veți dormi alături de mine.

În vale s-a lăsat tăcerea. Doar cârâitul corbilor așteptând între ramurile copacilor tulbura pacea văii. Oamenii dormeau adânc, nepăsători la zgomotul făcut de păsări.

Cu seniorul Norimasa lucrurile stăteau cu totul altfel.

Zăcea întins, treaz, chibzuind la planul lor, încercând să prevadă orice situație care ar fi putut să meargă rău. Din când în când îl fura somnul și apoi brusc, tresărea și toate gândurile îi reveneau iar în minte. Într-un târziu a trimis după Matsuhito.

— Ştim cu toţii că orice rău se poate întâmpla în timpul unei bătălii, dar cred că cel mai tare trebuie să ne temem de ploaie.

Chiar în momentul în care Matsuhito se pregătea să-i dea dreptate seniorului Norimasa, un tunet puternic a cutremurat valea de parcă stânci uriaşe s-ar fi prăbuşit din tărie.

— Va ploua. Nu am niciun plan mai bun în caz de ploaie, a spus seniorul Norimasa.

— Iartă-mă, stăpâne, dar nu va ploua.

— Te pui chezaş?

— Fără îndoială, a întărit Matsuhito şi amândoi au izbucnit în râs.

Tunetul şi fulgerul au dat semnalul şi samuraii s-au trezit şi s-au ridicat.

— Este întuneric deja, a observat seniorul Norimasa.

— Atunci putem porni devreme.

— Dă porunca.

Tunetele şi fulgerele au continuat în timp ce oamenii porneau la drum.

— Încercare blestemată, sortită dezastrului, a şoptit unul dintre samurai.

Vorbele acestea s-au răspândit cu iuţeală în rândul oştirii.

Călăreau pe drumul îngust alături, doi câte doi. Doi ţărani s-au ridicat din câmpurile cu orez şi i-au privit uimiţi. Norimasa a poruncit să li se taie capetele. Cele două trupuri descăpăţânate au fost aruncate în orezărie.

Caii nu mergeau în galop. Bătrânul sfetnic poruncise ca aceştia să meargă la pas pentru ca să nu dea alarma în întreg ţinutul prin zgomotul făcut de copitele cailor. Prin urmare înaintau încet.

Când au ajuns la poalele muntelui, Sato s-a aplecat şi a dat drumul câinilor, apoi a urcat din nou pe cal.

— Veţi da ascultare lui Sato întru totul. Vă mai amintiţi semnalele? a dorit să ştie seniorul Norimasa.

— Şoimul urmat de trei lovituri de gong şi sunetul cornului, a spus Matsuhito. Acum eu voi porni către cealaltă parte a muntelui. Eu răspund de tâlhari, căci eu i-am adus în mijlocul nostru.

— Mergi, atunci!

Cu pas domol, oamenii seniorului Norimasa au început să urce muntele. Pe când intrau în desişul pădurii, un tunet a cutremurat din nou pământul.

— Şi totuşi nu plouă, a observat seniorul Norimasa.

Cei doi câini se vedeau clar, precum luna şi stelele.

Seniorul Norimasa îi urma pe Sato, pe Kenji şi pe cei doi câini, iar ceilalţi samurai călăreau în urma lor.

— De ce trebuie să te afli totdeauna în frunte? a întrebat bătrânul sfetnic. Alţi conducători stau pe un scăunel şi urmăresc lupta.

— Nu călări în rând cu mine. Cărarea este mult prea îngustă. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, trebuie să ştii că dacă stau pe un scăunel de luptă simt cum picioarele mele adorm.

— *Kichigai.* Nebunie.

— Vor fi două şiruri de oşteni la coborâre. Vrei să iei comanda unuia dintre ele?

— Prin urmare nu crezi că sunt un bătrân lipsit de importanţă.

— Asta-i pentru că sunt *kichigai.*

Seniorul Norimasa râdea cu mare poftă.

— Sato ştie şi el?

— Desigur. Sunt sigur că vrei să ştii ce trebuie făcut. Doar nu te hrănesc degeaba.

— Dacă n-aş fi călare, m-aş prosterna la picioarele tale.

— Ca să mă faci să ascult cum îţi scârţâie genunchii când te ridici?

— Nu te vei schimba. Niciodată.

Şi astfel au continuat urcuşul.

De cealaltă parte a muntelui, oştenii care pe timpul zilei stătuseră ascunşi au început să se adune în apropiere de gura văii. Toţi păstrau tăcerea. Tunetele şi fulgerele continuau. Caii sforăiau, dar tunetele acopereau toate celelalte zgomote.

— Pe o asemenea vreme nu se aşteaptă nimeni să atacăm, a fost de părere Matsuhito. Shinda! L-a văzut cineva pe Shinda?

Deodată înaltul cerului a fost sfâşiat de o lumină strălucitoare. Atunci l-au văzut pe Shinda însoţit de câţiva oameni ce trăgeau în urma lor un obiect uriaş, întunecat. Înaintea acestora călăreau câţiva dintre tâlhari.

— L-au adus. L-au adus chiar mai devreme.

Hideo, şeful bandei, purta armura completă cu masca ce-i acoperea faţa şi coarnele înspăimântătoare. Îi îndemna pe oamenii săi fără să ridice glasul.

— Haideţi! Trageţi! Nu este atât de greu încât să nu-l puteţi trage! Vreţi să mă faceţi de râs în faţa samurailor?

Oamenii trăgeau mai cu putere şi obiectul întunecat se apropia. Era un perete din lemn.

— L-am făcut din pin aşa cum ai cerut, deşi pinul este mai puţin rezistent şi arde mai repede.

— Chiar vreau să ardă repede, a venit răspunsul lui Matsuhito. Oamenii lui Minaga ne aşteaptă. De îndată ce se va da alarma va începe distracția. Când va lovi un nou fulger, ridicați peretele. Tunetul va înăbuși icnetele pe care le vor scoate oamenii.

Curând Hideo a anunțat:

— Peretele a fost pregătit!

Atunci, Matsuhito a dat drumul șoimului.

— Dacă nu-l vor vedea din pricina întunericului? își arătă Shinda temerile.

— Șoimul va coborî pe umărul seniorului Norimasa. Îl va simți.

— Și-atunci ce se va întâmpla?

Dar mai înainte ca Matsuhito să poată răspunde, a izbucnit țipătul unui corn venind de pe o coastă a muntelui și imediat i-a răspuns un altul. În vale, dușmanii au ridicat înspăimântați privirile către munte. Fulgerul a lovit din nou și atunci au putut vedea siluetele samurailor în vârful muntelui pregătindu-se să înceapă coborârea. Când au pornit, gongurile băteau, tobele de luptă bubuiau și oamenii urlau înspăimântător.

— În spate! În spate! răcnea o voce venind din fundul văii.

— Fixați peretele! Toți privesc în altă direcție.

Peretele a fost fixat în locul pentru care fusese pregătit. Tâlharii și-au ocupat pozițiile în apropierea peretelui din lemn și au așteptat ca oamenii aflați de cealaltă parte să încerce să scape prin spațiile înguste rămase neacoperite. Când unii dintre ei au încercat să-și croiască drum, bandiții i-au măcelărit cu săbiile.

Atunci au înțeles pericolul ce-i pândea la gura văii.

— Dați-l jos! a strigat unul dintre ei.

Dar peretele fusese bine făcut. În el fuseseră tăiate câteva deschizături, destul de largi pentru ca sabia să poată trece prin ele și existau și locuri pe unde puteau fi trase săgeți.

— Când dușmanii vor încerca să se arunce asupra peretelui pentru a-l da jos, folosiți-vă de deschizături și omorâți-i fără milă. Le este imposibil să vadă prin întuneric.

Ca și când dușmanii ar fi dat ascultare clanului Norimasa, s-au aruncat asupra peretelui de îndată ce au înțeles că se aflau prinși în cursă. Samuraii înfigeau săbiile prin spațiile lăsate libere și tot mai mulți dușmani erau uciși.

— Înapoi! îi îndemna un glas.

— Seniorul Norimasa împreună cu restul oamenilor se apropie de poalele muntelui. Așteaptă, a spus Matsuhito. Este timpul să trimitem săgețile aprinse.

Ashigaru s-a îndreptat către arcași și au aprins săgețile.

— Acum e timpul să le slobozìți! a dat ordin Matsuhito.

Săgețile aprinse au pornit vâjâind, trecând prin spațiile libere din perete. În vale, iarba era înaltă și uscată așa încât s-a aprins de îndată. Brusc au izbucnit țipete urmate de toate acele sunete ce însoțesc nedumerirea, teama de necunoscut, sentimentul de uimire și neîncredere. Tot în acele momente, oamenii seniorului Norimasa au pornit să-și trimită săgețile în vale.

— Au început să ardă copacii! și-a arătat bucuria unul dintre tâlhari. S-a întâmplat așa cum ai prevăzut.

— Și totuși este posibil să plouă, a murmurat Matsuhito cu un aer sumbru.

Deodată s-a auzit bătaia unui gong de templu.

— Ce se întâmplă? Există și alte trupe ascunse?

— Acesta este semnalul nostru, au răspuns tâlharii.

Oamenii noştri vor aştepta apoi vor face ceea ce ştiu că trebuie făcut.

— Retragerea! Retragerea! În pădurile din miazănoapte! În palat! striga un glas răsunător din adâncul văii.

Din locul în care se cocoţase, Hideo vedea limpede oamenii prinşi în capcană întorcându-se şi căutându-şi scăparea în pădurile de la miazănoapte. Din pricina grabei se împiedicau şi cădeau unii peste alţii. Curând au început să dispară în întunericul de nepătruns al pădurii.

— Aprindeţi pădurea! a murmurat Hideo.

Curând pădurea din miazănoapte ardea.

— Tâlharii mei fac treabă bună. Şi oamenii lui Sanomi se află acolo.

Ţipetele au reînceput, venind din pădure de data aceasta.

— Copacii sunt mistuiţi de flăcări, a anunţat unul dintre oamenii care privea printr-o ferestruică aflată în peretele din lemn.

— Daţi foc peretelui! a poruncit Matsuhito.

Tâlharii îl priveau uluiţi; nu înţelegeau.

— Unii dintre ei vor încerca să scape de foc dând jos peretele. Vor încerca să moară luptând. Daţi-i foc!

Arcaşii au slobozit săgeţile aprinse. Peretele a început să se înnegrească mai întâi, apoi să fumege, după care a prins să pârâie semn că pinul luase foc. Fulgerul a luminat cerul din nou.

— Urcă de cealaltă parte asemenea furnicilor, dar în scurt timp se prăvălesc la pământ, a dat de ştire Hideo.

— Dacă vreunul dintre ei trece de perete, îl ucideţi. Fiţi pregătiţi! a poruncit Matsuhito.

Apoi oamenii seniorului Norimasa au pătruns în vale. Se ţineau aproape de malul pârâului pentru a se apăra de foc.

Peretele din lemn a început să cedeze.

— Trebuie să lupte sau să moară arşi de vii! a răcnit Matsuhito. Nu cruţaţi viaţa niciunuia dintre ei.

Peretele a căzut rostogolindu-se către oamenii lui Matsuhito.

— Înapoi! Feriţi-vă de foc! a ordonat acesta.

Duşmanii au început să-şi facă apariţia prin gura văii. Aveau feţele acoperite de funingine şi tuşeau din pricina fumului.

— Daţi-le voie să treacă! Fumul şi căldura le-au luat din putere, a poruncit Matsuhito.

Cu toate acestea, duşmanii care îşi aşteptau moartea au luptat dând dovadă de tărie. Când fulgerul a lovit încă o dată, arcaşii au slobozit o ploaie de săgeţi şi mulţi dintre duşmani s-au prăvălit la pământ. Cei care au scăpat de săgeţi au fost nevoiţi să ţină piept oamenilor lui Matsuhito, luptând om la om. Din pădurea aflată la miazănoapte răzbăteau până la ei ţipetele duşmanilor şi cei aflaţi în luptă cu oamenii lui Matsuhito adesea întorceau privirile către locul de unde veneau glasurile. În acele momente sabia îi pălea şi astfel cădeau pe rând capetele soldaţilor Minaga.

Curând aproape că nu mai rămăsese niciun duşman. Din rândul celor câţiva supravieţuitori s-a auzit un glas:

— Sunt Minaga Yatsuhiro! Unul dintre voi, egal în rang cu mine, să se apropie să ne luptăm.

— Seniorul Norimasa nu se află între noi. Abia a coborât muntele. Eu sunt al doilea în rang.

— Doresc să lupt împotriva seniorului Norimasa.

— Am sosit, a strigat seniorul Norimasa, croindu-şi drum călare prin gura văii. Aduceţi un cal pentru seniorul Minaga. Să fie un cal bun.

— Luaţi-l pe al meu! i-a îndemnat Hideo.

Seniorul Minaga a urcat pe cal şi cei doi au pornit în direcţii opuse depărtându-se unul de celălalt.

Bătrânul sfetnic care apăruse şi el croindu-şi drum prin resturile peretelui a murmurat:

— Nu-mi place ce se întâmplă. Va lupta printre leşuri şi iarbă călcată în picioare. Va face în mod sigur un lucru nebunesc.

Cei doi luptători s-au întors şi au pornit unul către celălalt. Seniorul Minaga era înarmat, cu *naginata,* o halebardă, şi cu sabia. Seniorul Norimasa călărea mai încet, ţinând sabia îndreptată înainte.

Bătrânul sfetnic aflat între oamenii seniorului Norimasa spunea privindu-i:

— Călăreşte cu scările acelea infernale. Dacă vrea să se ridice o poate face. Pune ceva la cale.

Oamenii păstrau tăcerea urmărind cu atenţie ce se întâmpla.

Calul pe care se afla Minaga pornise la galop. Seniorul Norimasa călărea la trap uşor. Pe măsură ce se apropiau unul de celălalt, seniorul Norimasa a făcut un scurt ocol şi s-a înălţat în scări. Folosindu-se de scobiturile mai înalte pe care le aveau scările sale părea atât de înalt de parcă ar fi stat în picioare în şa. Uluit, Minaga a trecut pe lângă el ratând lovitura. Când s-a întors pentru a-l înfrunta, era deja prea târziu. Seniorul Norimasa, ridicat încă în scări, a şoptit calului său o comandă şi acesta s-a ridicat pe picioarele din spate. Atunci când armăsarul a coborât, sabia seniorului Norimasa s-a abătut asupra lui Minaga.

Capul acestuia s-a rostogolit tăiat în două bucăți asemenea unui pepene despicat de un cuțit ascuțit.

Un urlet cutremurător s-a înălțat din mijlocul luptătorilor seniorului Norimasa și părea să nu se mai stingă, căci se domolea și apoi se înălța rostogolindu-se în aer precum tunetul.

Calul seniorului Norimasa s-a ridicat din nou în două picioare salutându-i cu mândrie.

— N-a plouat! a strigat seniorul și a izbucnit într-un hohot cutremurător de râs.

Oamenii i-au răspuns râzând cu o înflăcărare pe măsura faptei sale.

— Și-acum îngrijiți-vă de cai! Cercetați dacă au arsuri la copite. Ceilalți porniți vânătoarea, doborâți tot ce se ivește în calea voastră când veți cerceta valea și pădurea. Mâine vom face una cu pământul palatul lui Minaga.

Spunând acestea, seniorul Norimasa a ridicat sabia și a pornit către vale călare, urmat de oamenii săi care scoteau strigăte biruitoare.

Seniorul Norimasa a întrebat după un timp:

— Unde este Hideo? Dar Shinda?

— Aici suntem, au răspuns cei doi într-un glas.

— Știu prea bine faptele voastre. Vă voi înălța la rangul de samurai.

— Dar noi suntem mulțumiți de starea noastră, a răspuns Hideo.

— Vorbește în numele tău. Eu am o mamă și două surori pe care nimeni nu vrea să le ia de nevastă, s-a arătat Shinda nemulțumit.

— Acum se va găsi cineva să le ia în căsătorie, l-a liniștit seniorul Matsuhito. Hideo, sfătuiți-vă între voi și luați o hotărâre!

Apoi întorcându-se către Matsuhito, seniorul Norimasa a continuat.

— Aproape că ne-am terminat treaba. Dar în mod sigur în palat se află o trupă de samurai. Se aşteaptă, probabil, să-i atacăm mâine, dar noi vom lovi în această dimineaţă. Niciun duşman nu trebuie lăsat în viaţă. Vreau ca moartea lor să fie cât mai cumplită cu putinţă. Izbânda noastră nu va fi deplină dacă lăsăm în viaţă fie şi numai un singur duşman. Sugimasa nu şi-ar găsi liniştea. E destul că nu m-am aflat alături de el pentru a-i închide ochii.

Shinda s-a apropiat de Matsuhito.

— Cer permisiunea să-ţi vorbesc între patru ochi.

Seniorul Norimasa, care auzise rugămintea lui Shinda, i-a acordat favoarea, astfel încât cei doi bărbaţi au pornit în galop depărtându-se de restul oastei.

— Seniorul Norimasa se pregăteşte să atace castelul? a întrebat Shinda.

Matsuhito a încuviinţat.

— Porţile castelului sunt mai rezistente decât fierul. În vreme ce oamenii voştri vor încerca să le doboare, oamenii lui Minaga vor revărsa peste ei apă clocotită. Aceasta va pătrunde prin găurile coifurilor şi oştenii vor fi opăriţi.

— Da, aşa se va întâmpla.

— Dacă ar exista o altă cale...

— Chiar există?

— O legendă spune că palatul mai are şi o altă intrare. Astăzi, un bătrân din Sanomi mi-a mărturisit că această cale există.

— Adu-l pe bătrân aici!

— Trebuie să mergem noi la el. Este mult prea firav pentru a călători.

— Dacă mai există o altă cale de a intra în palat, atunci seniorul Norimasa va aştepta până o găsim. Trebuie să-i vorbesc.

— Găseşte-l pe bătrân! Nu irosi timpul! a poruncit seniorul Norimasa.

Matsuhito împreună cu Shinda au pornit în galop alături. Era o noapte neagră. Nu era greu să te gândeşti că în spatele fiecărui copac s-ar fi putut ascunde cineva. Matsuhito revedea cu ochii minţii momentele bătăliei pe care urmau să o poarte. Oare de câte ori i se ivise înaintea ochilor chipul doamnei Utsu, de când ajunsese în acele locuri? Unde se afla? Dacă nu o va mai vedea vreodată? Totuşi ea îi spusese că nu se va întâmpla un asemenea lucru. Până atunci nu se mai întâmplase ca la vremea unei bătălii gândurile sale să zboare către alte întâmplări ce nu aveau legătură cu bătălia. Trebuie să se concentreze mai bine, îşi spunea. Trebuie să-şi impună mai multă disciplină.

Într-un târziu au ajuns într-un cătun format din case cu acoperişul din stuf. În aer plutea o aromă de pin abia tăiat. La marginea cătunului se afla o căsuţă, ridicată ceva mai departe de celelalte.

— Aici trăieşte bătrânul şi tot aici l-am îmbătat aseară. Viaţa lui atârnă de un fir de păr. Mi-am spus că nimeni nu-i dă să bea *sake,* aşa încât ar putea să moară cu gâtul uscat.

— Cunoaşte o altă cale de a intra în palat şi tu ai fost la un pas de a-l omorî?

— Dacă nu l-aş fi îmbiat cu *sake,* n-aş fi aflat secretul.

Au descălecat şi au lovit cu putere în uşa din lemn.

— Nu aude prea bine, dar are mintea întreagă.

Uşa s-a crăpat încetişor. Cea mai bătrână fiinţă umană pe care Matsuhito avea să o vadă vreodată se afla în faţa sa. Era ştirb şi avea obrajii supţi. Ochii îi erau cufundaţi în orbitele adânci şi întunecate şi pielea avea o culoare albă pe care nu o poţi întâlni decât la cei care au părăsit de curând lumea. Câteva fire de păr lungi şi răzleţe ca o pânză de păianjen îi acopereau ţeasta.

— Spune-i şi lui! I-a îndemnat Shinda.

— Numele meu este Kyuzo. Şedeţi! i-a îndemnat el, arătând cu mâna spre o rogojină. Eu am fost cel dintâi tâmplar. Am fost unul dintre cei care au ridicat palatul Minaga. Niciunul dintre ceilalţi nu se mai află în viaţă. Vrei să ştii despre cealaltă cale de a intra în palat, despre calea secretă. Eu o cunosc. Sunt ultimul dintre cei care au ştiinţă de ea. Seniorul Sugimasa a luat-o pe fiica mea în familia sa. I-a născut şi un fiu. Oamenii lui Minaga au dat foc satului nostru de două ori pentru a porni bătăliile lor. Dacă aţi ucis un mare număr dintre ei, nu pot decât să mă bucur.

— Sunt mulţi alţi oşteni în palat. Este adevărat că între cele două tăblii din lemn ale porţilor se află câte o foaie de fier?

— Adevărat. V-aş servi cu un ceai dar îmi tremură mâinile.

— Prepară ceaiul, Shinda!

— Dacă nu aveţi oameni care să ştie să înoate, calea secretă nu vă poate fi de folos.

— Toţi ştim să înotăm. Am fost învăţaţi să înotăm purtând armurile. În lacul seniorului Norimasa am învăţat.

— Seniorul Norimasa ştie şi el să înoate?

— Este un înotător foarte priceput. Şi caii noştri au învăţat.

— Caii nu vă vor fi de folos. A mai rămas *sake?*

— Vei mai primi după ce ne spui toate amănuntele legate de intrarea secretă, l-a domolit Shinda.

Cu glas şuierat, Kyuzo a început să le explice:

— Asta-i calea. Am dat ajutor când au făcut-o. Castelul este înconjurat de trei şanţuri cu apă, pentru apărare. În spatele castelului curge un râu din apa căruia se umplu cele trei şanţuri. În punctul în care zidul din spate şi cel lateral se întâlnesc, spre apus, se află intrarea. Trebuie să treceţi înot cel de al treilea şanţ şi apoi să vă scufundaţi. Acolo, sub apă, se află o peşteră. Dacă pătrundeţi în peşteră, veţi vedea că drumul urcă şi brusc apa nu mai este la fel de adâncă şi veţi putea respira. Drumul îl continuaţi târâş. Când apa dispare, înseamnă că aţi ajuns la tunelul aflat mai sus de şanţ. Urcaţi treptele şi străbateţi tunelul până când ajungeţi în capătul lui. Acolo veţi da de un zid. De fapt este o uşă pe care dacă o împingeţi cu putere o veţi deschide. Dacă treceţi de acea uşă înseamnă că aţi pătruns în castel, la cel mai de jos nivel. Este o sală boltită, în care servitorii şi femeile aduc capetele celor descăpăţânaţi pentru a le spăla după bătălie. De acolo voi hotărâţi ce aveţi de făcut. Veţi găsi treptele ce duc mai sus. Veţi găsi şi unul dintre coridoare. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş folosi de straiele luptătorilor Minaga ucişi în luptă. În felul acesta n-ar fi prea greu să-i omorâţi.

— Ei, ce spui? a întrebat Shinda, privindu-l pe Matsuhito.

— Oameni care ştiu să tacă, pricepuţi la mânuirea sabiei, oameni cu minte ageră.

— Ia câţiva dintre bandiţi. De ce crezi că am ajuns tâlhari? Minaga ne-au ars satul.

— Voi aţi fost cruzi şi lacomi, a intrat în vorbă Kyuzo. Dar aţi avut şi motive numai de voi ştiute. Şi încă ceva. Există tunele în zidurile groase ce înconjoară castelul. Dacă luptătorii Minaga au vreo bănuială despre ceea ce urmează să se întâmple, se vor ascunde în acele locuri. S-ar simţi în siguranţă acolo.

— Este bine de ştiut. Nu ne întinzi vreo capcană şi nici nu ne spui poveşti, l-a privit Matsuhito bănuitor.

— Castelul Minaga este viu în gândurile mele de aproape optzeci de ani. În fiecare noapte, înainte de culcare, mă gândesc la el. Doar eu am mai rămas. Am împărtăşit fiului meu toate secretele, dar el a fost ars de viu în timpul unei bătălii. Asta s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă, încât nu-mi pot aminti chipul său. Dacă l-aş vedea acum, nu l-aş recunoaşte.

— Ia şi bea nişte *sake!* Vom bea împreună.

— Seniorul Norimasa trebuie înştiinţat de îndată. Vom pleca fără întârziere.

— Trebuie să găseşti pe altcineva care să bea *sake* împreună cu tine.

Kyuzo a chicotit, gâfâind.

— Nu va fi greu. Dacă planul vă reuşeşte, daţi-mi de ştire. Spiritul fiului meu va simţi alinarea.

— Ai cuvântul meu, a promis Matsuhito.

Capitolul 13

— Prin urmare vom înota ca peştii şi ne vom ascunde precum cârtiţele, a fost de părere seniorul Norimasa.

— Cam asta-i povestea, mai pe scurt.

— Ar putea fi o capcană.

— Eu cred că nu este.

— Adună cei mai rezistenţi înotători şi cei mai voinici luptători. În cât timp vor fi gata?

— Mai înainte ca oamenii tăi să dea impresia că atacă palatul.

— Eşti sigur că nu pot fi doborâţi cu uşurinţă?

— Da, sunt sigur. Luptătorii îşi vor apăra teritoriul. Este posibil să-i dea foc pentru a nu-l lăsa în mâinile noastre. Probabil îşi spun că în castel se află în siguranţă. Gândeşte-te ce vor simţi când vor înţelege că am reuşit să găsim intrarea secretă. Totdeauna s-au bizuit pe gândul că acest castel este de nepătruns.

— Vor fi înspăimântaţi! s-a arătat mulţumit seniorul Norimasa. După ce oamenii noştri vor fi omorât cât mai mulţi duşmani, când nu va mai exista niciun inamic, atunci vor părăsi palatul pe aceeaşi cale secretă, după care vom da foc. Vom face asta pentru a-i ucide şi pe cei care s-ar mai putea ascunde în tunelele din ziduri. Vor arde precum gângăniile. Să piară în cea mai cumplită moarte! Când aţi părăsit castelul şi aţi ajuns de partea cealaltă a șanțului, trimite o săgeată în flăcări și sună cornul. Lăsați arcurile, săgețile și cornul pe mal, mai înainte de a trece șanțul înot. Ascundeți-le! Acest Kyuzo n-are nimic de pierdut. El oricum va muri. Este posibil să ne întindă o cursă.

— Dacă l-ai fi cunoscut, n-ai gândi astfel. Când și-a imaginat luptătorii Minaga murind în ascunzătorile dintre ziduri, zâmbetul său era cumplit. Eu voi merge primul. Cred că se înțelege de la sine, a spus Matsuhito.

— Adună oamenii! Vom urmări din ascunzișul pădurii tot ce se întâmplă. Câțiva dintre oameni vor ataca abătându-le atenția dușmanilor. Mai înainte de a intra în apă luați haine de la luptătorii Minaga uciși în bătălie și îmbrăcați-le chiar dacă sângele s-a uscat pe ele. Se vor înmuia în apă. Mergeți!

Au fost aleși douăzeci și cinci de oameni pentru a trece râul, toți purtând veșminte ale luptătorilor Minaga. Printre aceștia se afla și Shinda, care mai înainte de a deveni tâlhar fusese pescar. *Ashigaru* fusese și el pescar așa că se afla în grupul condus de Matsuhito. Tot el fusese cel care jurase că nu avea să plouă.

— Nu vă aruncați toți odată în apă! Intrați unul câte unul, în liniște, i-a îndemnat Shinda.

Seniorul Norimasa și ceilalți rămași pe mal i-au văzut dispărând pe rând.

— Trei șanțuri! Priviți, au ajuns la cel de al doilea! spunea seniorul Norimasa.

Siluetele întunecate înaintau încet, după care au dispărut.

— Nu-i mai pot vedea! s-a neliniștit seniorul Norimasa.

— Dacă tavanul peșterii s-a prăbușit sau tunelul s-a umplut cu mâl, nu vor reuși să treacă, a fost de părere sfetnicul cel bătrân.

Cei din jurul său au rămas tăcuţi. La fel de tăcut părea şi castelul. Din când în când lumina unei lanterne licărea în palat.

— Restul luptătorilor Minaga se ascund acolo. Liniştea care ne înconjoară îmi spune că oamenii noştri nu au pătruns în interiorul palatului. Acestea erau vorbele bătrânului sfetnic. Restul oamenilor continuau să rămână tăcuţi, nemişcaţi, cu privirile aţintite asupra palatului.

— Cred că n-au reuşit, a spus într-un târziu seniorul Norimasa.

Abia rostite aceste cuvinte şi a răsunat glasul unuia dintre clopotele uriaşe. Întreg pământul părea să se cutremure din pricina tumultului. Luminiţele lanternelor alergau de colo-colo, cuprinse parcă de nebunie. Arătau asemenea unor licurici neliniştiţi şi strigătele oamenilor din palat zburau peste râu, ajungând până la luptătorii ascunşi în pădure.

— Sunt înăuntru, a rostit scurt bătrânul sfetnic.

— Duşmanul a fost luat prin surprindere, s-a bucurat seniorul Norimasa.

— Ceea ce înseamnă că oamenii lui Minaga se aşezaseră la băutură.

— Să sperăm că au dat dovadă de atâta prostie, încât aşa să fi făcut.

Ţipetele şi bătăile gongului continuau. După un timp s-a aşternut tăcerea.

— Luptătorii Minaga s-au retras între ziduri.

— Sau poate sunt toţi morţi. Atât oamenii noştri, cât şi ai lor.

— Bătrânii ajung să se prostească odată cu trecerea timpului. Trebuie doar să aşteptăm.

Vremea trecea. Trăgeau cu urechea la fiecare sunet ce venea dinspre râu și ascultau vuietul vântului ce se întețea.

— Va ploua? s-a auzit un glas.

Nimeni nu s-a obosit să răspundă.

— Așteptarea asta! Dacă aș avea câte un *ryo* pentru fiecare oră de așteptare!

A fulgerat și tunetul s-a rostogolit din nou.

— Încă o dată! a spus bătrânul sfetnic.

— Cred că am auzit cornul sunând odată cu tunetul, a fost de părere Hideo.

Brusc toate privirile s-au îndreptat către locul în care se așteptau să apară oamenii lor.

— Săgeata. Iat-o!

Săgeata arzând a lovit palatul în acel moment.

— S-au întors.

Oamenii aflați în fața palatului trăgeau tot mai multe săgeți asupra acestuia. Țintea grădinile artificiale, ale căror căsuțe cu acoperișuri din papură constituiau o încântare în lumina zilei. Strigătele și goana celor din palat se auzeau până departe, peste râu.

— Când vor încerca să treacă dincolo de porți, vor fi întâmpinați de oamenii noștri, s-a bucurat seniorul Norimasa.

Apoi au auzit și larma provocată de încleștarea săbiilor.

— Curând se va sfârși, a fost de părere bătrânul sfetnic. Oamenii noștri sunt mai numeroși.

Dar a mai trecut ceva timp până când larma a încetat.

— Probabil că încă nu s-a sfârșit, a spus seniorul Norimasa.

După o vreme au început să apară oamenii îmbrăcați cu hainele luptătorilor Minaga.

— N-a rămas niciunul în viaţă. Castelul este în ruine, a anunţat Matsuhito, prăbuşindu-se la pământ.

— Bătrânul a spus adevărul.

Acesta era Shinda care s-a prăbuşit şi el la pământ, asemenea lui Matsuhito.

Deodată a răsunat un ţipăt. Toţi au sărit în picioare.

— *Ashigaru* a fost ucis, striga un oştean.

— Căutaţi un bărbat în veşminte Minaga, a poruncit seniorul Norimasa. A venit odată cu oamenii noştri.

— Lăsaţi câinii liberi, a strigat Sato. La pământ! Toată lumea la pământ! Câinii nu vor ataca.

Câinii albi brăzdau întunericul nopţii. Liniştea a fost sfâşiată de mârâitul câinilor şi apoi de ţipătul unui om.

— Al lor este, s-a bucurat Sato. Ce va rămâne în urmă vor fi doar resturi.

Apoi unul din câini a lătrat şi a urmat un alt ţipăt.

— Dacă au putut trece doi, poate au reuşit mult mai mulţi, a fost de părere Matsuhito.

— Lucrurile nu vor sta astfel mult timp.

Un alt lătrat urmat de un ţipăt şi apoi linişte. Oamenii îşi aruncau priviri unul altuia apoi se uitau către pădure. După un timp cei doi câini s-au întors cu botul însângerat.

— Ce fac tâlharii? a întrebat seniorul Norimasa.

— Unii dintre ei au intrat în castel în căutarea prăzii. Ceilalţi umblă printre cadavre încercând să afle dacă nu cumva sunt oşteni care doar se prefac a fi morţi. Retează capul fiecăruia dintre cei morţi şi le iau armele.

— Lăsaţi-i să ia tot ce poftesc, a hotărât bătrânul sfetnic.

— Mi-ar plăcea să-i văd la treabă, a spus seniorul Norimasa. Un fulger ar fi mai de folos decât lumina lunii. Ţeasta lui Minaga Yatsuhiro a fost refăcută? Am planuri deosebite pentru acel cap. Voi merge singur să văd cum stau lucrurile în vale.

Shinda l-a avertizat, spunându-i că nu se afla în siguranță.

— Voi merge și eu. Nu mă tem de trupurile celor morți.

Cei doi bărbați au pornit alături. O priveliște rar întâlnită: un șef de clan și un bandit între care părea să nu existe nicio deosebire.

— Și mai mare nebunie! a exclamat bătrânul sfetnic. Asta este o bătălie ce va fi ținută minte. A fost o bătălie ca în vremurile de altădată.

— Ei, amintește-ți ce ne-au învățat. Acesta este războiul. Singurul motiv pentru care există războaie este să ucizi dușmanul. Asta am și făcut, a spus Matsuhito.

— Cu atâtea vicleșuguri, a adăugat cu tristețe bătrânul sfetnic.

— Am răspuns la foc prin foc. Am găsit totdeauna arma potrivită atacului pus la cale. Așa ne-ai învățat.

— Seniorul Sugimasa a fost răzbunat. Ne-am asigurat stăpânirea asupra unei mari părți din provincie. A fost un război folositor.

— După cum l-ai judecat. Ți-ai amintit de perete și de cum trebuie folosit. Ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă.

— Atunci când încă mai trăiau cei din familia mea. Cu foarte multă vreme în urmă. Timpul îi ia pe unii și îi lasă pe alții în urmă. Cei rămași nu sunt cei norocoși.

Matsuhito l-a privit fără a spune o vorbă. Când nu avea ce să spună, prefera să rămână tăcut.

Hideo venea călare cu un aer fericit.

— Oamenii își vor aminti de voi și vor vorbi despre noi. Noi, proscrișii, am intrat în istorie.

— Minune. În jurul nostru se țese deja o legendă. Cine poate ști ce se va spune despre noi? Sau despre tine? S-ar putea spune povestea astfel încât să se știe că oamenii clanului au câștigat bătălia. Sau poate ne vor da uitării. Este posibil să uite de noi toți și de voi.

— Niciunul dintre noi nu va fi uitat, l-a contrazis Hideo pe bătrânul sfetnic.

— Așa este. În mod sigur.

— Ne pare rău că trebuie să vă părăsim.

— Te-aş bate pe umăr, dar cred că aş putea să cad de pe cal, a spus zâmbind bătrânul sfetnic.

Capitolul 14

Seniorul Norimasa nu era superstițios, lucru ce-l deosebea de cei mai mulți dintre semenii săi din țară. Ori de câte ori oamenii vorbeau despre semne rău-prevestitoare, superstiții și zile nefaste, își întorcea privirile. Exista un singur lucru de care erau legate superstițiile sale și acest lucru era amuleta din Marele Templu, care avea darul să-l apere de toate nenorocirile. Purta pretutindeni amuleta pusă într-o punguță de culoare purpurie. La vremuri de restriște avea obiceiul să atingă cheotoarea de care era prinsă punguța pentru a se convinge că avea amuleta cu sine. Nu-și mai amintea cine-l dusese pentru prima oară la Marele Templu, aflat în sudul capitalei. Un lucru știa sigur. Evenimentul se petrecuse după *O-Bon,* Sărbătoarea morților, și de atunci, în fiecare an, revenise la Ise pentru ca amuleta să fie arsă. Oferea o danie templului și primea o nouă amuletă care trebuia să țină răul departe de el pe timp de un an. Era foarte important să înapoiezi amuleta la sfârșitul anului. Spiritul care sălășluia în interiorul ei era eliberat și putea să-și facă lucrarea oferind protecție împotriva înecului sau îl apăra de moarte în bătălie.

Văzând cum se apropia un călăreț de el în goana calului, seniorul Norimasa, din obișnuință, a dus mâna la amuletă și a atins punguța.

— Stăpâne! strigă samuraiul. Un om a reuşit să scape din castelul Minaga cu puţin timp în urmă. Ducea cu el un soi de coş din trestie ce părea plin cu hârtii.

— Găseşte-l şi ucide-l! Ia douăzeci de oameni cu tine.

— S-ar putea să fie doar unul dintre cei care trăiesc de pe urma cadavrelor.

— Au existat totdeauna zvonuri care spuneau că Minaga Yatsuhiro avea o armă secretă împotriva noastră, ceva legat de cei patru copii. Dacă are documentele, acestea nu trebuie să supravieţuiască bătăliei.

— Trimite-i pe oamenii noştri, l-a îndemnat Shinda.

Seniorul Norimasa părea să nu-i fi auzit vorbele în vreme ce urmărea cum se adunau oamenii săi.

Când oamenii s-au strâns, seniorul Norimasa s-a întors către Shinda spunând:

— Curând se ivesc zorile. Vom vedea cum se cuvine.

Shinda înţelegea ce vroia să spună. Seniorul Norimasa era dornic să cerceteze scena măcelului.

— Iarba verde va fi îmbibată de sânge şi alunecoasă.

Seniorul Norimasa rostise cuvintele cu aerul omului ce visează.

Bătrânul sfetnic s-a apropiat până ce calul său s-a aflat alături de cel al seniorului Norimasa.

Deodată, ruinele castelului s-au ivit în lumina zorilor. Castelul Minaga fusese ridicat pe temelii din piatră şi doar zidurile rămăseseră în picioare, deschise către cer. Acolo unde focul distrusese acoperişul, încăperile castelului, altădată întunecoase şi mohorâte, chiar şi în timpul când era lună plină, erau luminate de zorile palide ce se revărsau asupra ruinelor. Din loc în loc, meterezele cedaseră şi bucăţi întregi lipseau din zid. Aburul dimineții se încolăcea la poalele castelului, furișându-se la nivelele superioare asemenea unor năluci.

Seniorul Norimasa privea zâmbind:

— Să-l reconstruim și să-l luăm în stăpânirea noastră?

— Se poate face asta. Dar nu uita că totdeauna am ridicat castelele noastre pe înălțimi, a ținut să spună bătrânul sfetnic.

— Mă întreb dacă pardoselile din lemn lustruit au supraviețuit. Erau atât de întunecate și strălucitoare! Doar trecerea timpului poate da chiparosului acest farmec.

— N-ar putea fi un loc de apărare important. Poate doar o reședință.

Soarele s-a desprins de coama muntelui, a ezitat câteva momente de parcă ar fi fost gata să se prăbușească înapoia acestuia, apoi a urcat pe boltă tot mai sus, strălucind tot mai tare.

— Către vale, a rostit scurt seniorul Norimasa.

Apoi a pornit în galop, însoțit de bătrânul sfetnic pentru a cerceta locul în care se purtase bătălia.

Tâlharii încă se mai aflau în vale și descăpățânau oștenii Minaga, fără să piardă vreunul din vedere. Urmărind ceea ce se întâmpla, seniorul Norimasa a spus:

— Nu este o priveliște plăcută. Cât de repede se curăță locul!

Nu departe de ei se afla un mistreț bătrân care devora măruntaiele unui soldat. În spatele acestuia, se aflau alți doi mistreți mai tineri, probabil odraslele celui dintâi, care așteptau să le vină rândul la ospăț. Sub privirile celor doi bărbați, un stol uriaș de corbi, croncănind aprig, au coborât asupra cadavrelor, iar un altul, la fel de numeros, şi-a luat zborul oprindu-se apoi în coroanele pinilor. Corbii s-au aşezat pe capetele leşurilor şi au început să smulgă din carnea acestora. Oştenii Minaga doborâţi în luptă au fost curând acoperiţi de corbi care îi loveau cu ciocurile, cu sălbăticie, sfâşiind carnea de pe picioarele acestora. După ce mâncau pe săturate, îşi luau zborul şi se pierdeau în zare ducând în ciocuri fâşii smulse din sandalele purtate de oşteni pe când erau încă în viaţă.

— Clădesc noi cuiburi, a observat seniorul Norimasa cu un aer mulţumit.

Haite de câini albi sălbatici şi-au făcut apariţia curând şi se înfruptau din mâinile, picioarele şi feţele cadavrelor. Cei care îşi potoliseră deja foamea îşi înfigeau colţii în armuri şi în veşminte şi muşcau din trupurile lipsite de viaţă din simplă plăcere. Unul dintre câini, după ce devorase un picior, a smuls un braţ pe care l-a luat cu sine până la poalele pădurii unde s-a aşezat, sub copaci, şi a început să-l roadă.

— De ce le ia atâta vreme să-mi aducă ţeasta lui Yatsuhiro?

Seniorul Norimasa devenise nerăbdător.

În tot acest timp bătrânul sfetnic nu rostise un cuvânt. Privea osul alb al unui genunchi, de pe care fusese mâncată carnea. Ca şi altă dată urmărea cu atenţie poziţiile stranii, neverosimile, aproape comice în care căzuseră cei ucişi. Unul dintre cadavre era acoperit cu săgeţi dându-i aerul unei creaturi cu pene. Probabil sfârşitul său venise numai după o lungă agonie.

— Crezi că doamnei Utsu i-ar plăcea castelul? a întrebat seniorul Norimasa.

— S-a obişnuit cu vechiul său castel.

Unele dintre cadavre zăceau căzute cu fața în jos, dar capetele retezate, desprinse de trupuri, se zgâiau în înaltul cerului. Le privea și nu-și putea învinge credința că încă vedeau și doreau să se ridice și să fugă, dar le era imposibil să facă fie și cea mai mică mișcare.

Căprioarele se ațineau prevăzătoare la poalele pădurii, temându-se de câinii albi și de celelalte animale care tot veneau din pădure. Urletul unui câine le-a înspăimântat, alungându-le în desișul pădurii.

— Greu de crezut, totuși. Chiar după trecerea timpului, a rostit bătrânul sfetnic.

Văzând călărețul care se apropia de ei, seniorul Norimasa a exclamat:

— Minunat! Aduce capul! Sper că l-au cusut cum se cuvine.

Cele două jumătăți care formau capul seniorului Minaga fuseseră cusute împreună cu ață groasă de culoare neagră:

— Arată ca un monstru, a rostit cu încântare seniorul Norimasa. Cu toate acestea nu poate exista nici cea mai mică îndoială că acesta este seniorul Minaga. Bună treabă. Trimite pe cineva să aducă un par, a cerut el samuraiului.

— Chiar trebuie să faci asta? a dorit să știe bătrînul sfetnic.

— Mi-am tot închipuit acest moment de nenumărate ori, de-a lungul timpului.

Parul a fost adus. Seniorul Norimasa a descălecat privind cum parul era înfipt în pământ.

— Și-acum, dați-mi țeasta.

Capul, pe chipul căruia cusătura mergea de sus până jos, a fost dat seniorului Norimasa, care l-a luat cu grijă de parcă ţinea un giuvaer. Părul fusese spălat, pieptănat şi uns cu uleiuri. Obrajii fuseseră fardaţi în nuanţe de roşu.

— Iată că, în sfârşit, ne-am întâlnit. A mai rămas doar un lucru de făcut.

Spunând acestea, seniorul Norimasa a ridicat capul şi l-a înfipt cu forţă, astfel încât parul a trecut prin ţeastă vuind asemenea unui corn. Oasele sparte au pârâit suficient de tare pentru ca zgomotul să fie auzit de departe.

— Asta este tot ce mi-am dorit să aud! Există oare altceva mai plăcut pe pământ? Ai devenit *oni* acum, s-a adresat seniorul Norimasa capului înfipt în par. Eşti aidoma demonului pe care l-ai întruchipat, dar de acum înainte nu vei mai pricinui niciun rău.

Unii dintre samurai gândeau contrariul. Ei îşi spuneau că spiritul lui Minaga Yatsuhiro va cere răzbunare. Alţii, dând dovadă de mai multă inteligenţă, îşi dădeau seama de cât de departe putea merge seniorul Norimasa şi erau conştienţi de faptul că şi ei puteau deveni ţinta cruzimii sale. Şi, în mod inevitabil, se consolau spunându-şi că, atât timp cât rămâneau loiali, nimic rău nu li se putea întâmpla. Seniorul Norimasa era un stăpân care îşi apăra şi susţinea trupele. Unul dintre cei aflaţi în apropiere, fiind martor la cele întâmplate, spunea: „Omul acesta este nebun. Mai devreme sau mai târziu această nebunie va izbucni cu forţa unui vulcan şi niciunul dintre noi nu va mai fi în siguranţă."

— Adunaţi capetele! a poruncit seniorul Norimasa. Aduceţi femeile din Sanomi să le spele şi le vom lua cu noi.

— Femeile din Sanomi nu sunt deprinse cu aceste privelişti, a spus unul dintre samurai.

— Se vor obişnui. Acum, totul s-a sfârşit. Bărbatul care a fugit din palat a fost prins?

— Kenji a pornit să-l caute. A luat și câinii cu el.

— Și câmpul de luptă? Ce vom face aici? a întrebat bătrânul sfetnic.

— Adunați toate armele de valoare, ca și armurile. Spălați-le și lăsați-le în soare pentru a se usca. Restul rămâne așa cum este. Animalele vor avea grijă să curețe câmpul.

— Și capul seniorului Minaga?

— Faceți pregătiri speciale. Pe fiul său l-ați găsit? Vreau să am aceste două capete. Trebuie să le am.

— Și morții? Îi îngropăm?

— Lăsați oameni care să pândească din pădure. Nu trebuie să permiteți îngroparea morților.

— Greu de făcut, a fost de părere bătrânul sfetnic. Și nu uita că va trebui să dai socoteală în fața doamnei Tsukie. Te-am văzut aruncând scrisorile ei.

Din glasul bătrânului sfetnic răzbătea un sentiment ce se asemăna cu setea de răzbunare.

Capitolul 15

Bătrânul sfetnic căpătase convingerea că, în timp, soțul și soția ajungeau să semene între ei. Seniorul Norimasa totdeauna dovedise o înclinație spre cruzime, dar după ce se căsătorise, această trăsătură devenise tot mai puternică. La început, privindu-i, bătrânul sfetnic crezuse că micile răutăți demonstrate zilnic de doamna Tsukie aveau înrâurire asupra soțului acesteia, pe măsură ce spiritul doamnei era absorbit de propriul lui spirit. Odată cu trecerea anilor, bătrânul sfetnic ajunsese la concluzia că lucrurile stăteau invers. Doamna Tsukie era capabilă să plănuiască mici răutăți, dar până atunci nu dovedise forța de a săvârși fapte de mare cruzime. După o vreme, bătrânul sfetnic a observat că doamna Tsukie se dovedea crudă după o bătălie ca și când spiritul feroce al seniorului punea stăpânire pe ea. Așa se întâmpla și în acele zile.

Moartea unor oameni care pentru cei apropiați lor erau de neînlocuit, dar mai ales gândul propriului sfârșit, așa cum toți samuraii știau prea bine, erau sentimente care aveau darul să schimbe firea unui om și bătrânul sfetnic simțea că o asemenea schimbare avusese loc în sufletul soției seniorului Norimasa. Bătrânul sfetnic era hotărât să urmărească îndeaproape ceea ce se întâmpla cu doamna Tsukie.

A început printr-o vizită ceremonioasă făcută nou-născutului și a felicitat-o pe doamna Tsukie pentru bebelușul minunat care semăna atât de mult cu mama sa. A înțeles imediat că spusese exact cuvintele pe care nu ar fi trebuit să le rostească deoarece doamna și-a îngustat ochii ațintindu-și privirile asupra copilului. Bătrânul sfetnic și-a spus că era încă furioasă din pricina suferinței prin care trecuse și a pericolului pe care îl înfruntase dând naștere acelui copil. Era hotărât să dea și mai mare atenție celor întâmplate.

— Seniorul Norimasa a pus la cale un plan strălucit, dar foarte periculos, a încercat el să schimbe subiectul conversației, Deja i se spune bătălia de la Sanomi. Viața seniorului a fost de nenumărate ori în primejdie. N-a avut niciun moment de răgaz pentru a rămâne cu gândurile sale.

— Nu a avut nicio clipă pentru a se gândi la familia lăsată acasă, i-a întors vorba doamna Tsukie. Mesagerii călătoreau cu cei mai iuți cai, dar ce înseamnă pericolul morții unei femei pe lângă măcelul unei bătălii?

— Au fost trimiși mesageri? Ar fi trebuit să-i văd.

— Cât de departe poate duce sentimentul loialității! Este posibil ca devotamentul față de senior să te fi făcut orb față de prezența mesagerilor, așa cum soarele ne orbește adesea pe când ne plimbăm.

În glasul doamnei plutea umbra unei amenințări.

— V-ați schimbat parfumul? Îmi face plăcere să cred că toți cei rămași în palat s-au aflat în siguranță în timp ce noi ne începeam aventura într-o lume amețitoare, năucitoare.

— Aha, deci ați avut răgazul să vă gândiți la cei de acasă, la noi care ardeam arome și agățam chimonourile roșii, aurii deasupra coșurilor cu arome.

— Mirosurile răspândite de război nu sunt plăcute, astfel încât încercăm să ne gândim la lucruri frumoase.

În felul acesta continuăm să credem în lumea pentru care luptăm.

— Şi zgomotul făcut în luptă este la fel de puţin plăcut. V-aţi amintit de cântecele şi dansurile noastre?

— Vuietul luptei se pierde răpus de bătăile inimilor noastre.

Doamna Tsukie a zâmbit. Buzele ei erau subţiri şi albe. Bătrânul sfetnic ieşea câştigător din prima bătălie.

— Ciudat, a reluat doamna Tsukie conversaţia. Tot necazul a început îndată după plecarea doamnei Utsu. Mă întreb dacă şi ea a dus dorul palatului şi şi-a amintit cu melancolie de vremea petrecută aici. În ciuda calmului care pare să o însoţească în orice situaţie, am bănuit totdeauna că este de fapt o fiinţă cu trăiri puternice.

— Tocmai de aceea poeziile ei sunt atât de frumoase. Trăieşte cu pasiune. Găseşte frumuseţe în tot ceea ce se află în jurul ei astfel încât nu are vreme pentru gânduri şi patimi.

— Patimi obscure?

— Furie şi răzbunare. Am cunoscut mulţi poeţi de-a lungul vieţii. Chiar şi eu am scris două poezii care vor fi cuprinse în viitoarea antologie regală. Nu cred că îţi poţi imagina ce bucurie trăiesc la gândul că numele meu va rămâne înscris pentru totdeauna acolo. Dacă este cuprinsă de furie şi doreşte răzbunare, este conştientă că va putea să-şi exprime sentimentele prin poeziile sale. Odată ce va revărsa şuvoiul lor în poezii, nu vor mai exista pentru ea. Şi mama ei era aidoma. Fiica este o întruchipare perfectă a mamei. Am iubit-o pe mama ei, dar era prea târziu pentru mine.

— Momentul ales pentru bătălie a fost unul de rău augur, a izbucnit doamna Tsukie.

— Doamna mea, de la Yoshitsune încoace, toți războinicii au căzut de acord. Dacă vremea și locul sunt favorabile pentru o bătălie și dacă vânturile țin cu tine, nu mai e timp să te ghemuiești la pământ, pe țărm și să aștepți momentele prielnice. În luptă, condițiile sunt cele care decid momentele prielnice.

— Știi foarte bine că el nu ține seamă de momente prielnice sau de cele care pot fi de rău augur. El nu se lasă condus de superstiții. Face totdeauna numai cum îi place lui.

Până atunci nu se mai întâmplase să vorbească pe față, criticându-l pe seniorul Norimasa în felul acesta.

— Chiar în acest moment se află în încăperile sale, singur, pentru că astăzi este una dintre acele zile ce trebuie trăite în solitudine.

— Își dorește să aducă pacea. Acum este furios pe mine pentru că am născut un băiat și nu o fată căreia ar fi putut să-i găsească un soț în familia imperială.

— Înălțimea voastră!

— Vezi, până și tu ai obosit încercând să-l aperi. Și gluma aceea pur și simplu copilărească! Poți să-i găsești o explicație? Înălțarea în șa. Îți dai seama cât a riscat? Este un nesocotit. Unii l-ar numi nebun.

— Nu a urcat în șa, ci în scări. N-am văzut niciodată un călăreț care să-și mențină astfel echilibrul. A reușit. Pentru izbândă nimeni nu este criticat.

— Riscul său a fost în egală măsură și riscul meu. Cât timp am stat retrasă și am sângerat, o vulpe roșie s-a ascuns sub casa mea. Utsu și pasiunea ei pentru vulpi! Animalele acestea sunt o piază-rea.

— Uneori da, alteori nu. Poate a fost trimisă să vă apere.

— Liniştea acestei familii este zdruncinată de prezenţa ei la palat şi în absenţa ei lucrurile par să stea şi mai rău.

— Înălţimea voastră!

— Celelalte clanuri din Kai s-au supus în faţa seniorului Norimasa.

Spunând aceste cuvinte glasul ei trăda amărăciune.

— Familia voastră este în siguranţă. Este foarte puternică. Cine ar îndrăzni să vă ameninţe?

— Soţul meu.

— Nu cumva este posibil ca lucrurile să stea exact invers?

— Te cunosc de când am deschis ochii în această lume. Acum îţi cer să pleci.

— Vă rog să mă înştiinţaţi când veţi fi într-o dispoziţie mai bună.

S-a ridicat. Genunchii săi au trosnit. S-a îndepărtat mergând cu spatele către uşă.

— Chiar era absolut necesar să spună aceste lucruri? şi-a întrebat femeile după plecarea bătrânului sfetnic.

— Doamna mea, aşa a crezut el de cuviinţă, a răspuns una dintre ele.

— Da, da. El dă sfaturi, dar stăpânul meu ia hotărârile. Vreau să stau de vorbă cu fratele meu. Trimiteţi-i vorbă.

— Desigur, doamna mea.

Ceva mai târziu, femeile care o slujeau pe doamna Tsukie şuşoteau între ele în încăperile alăturate apartamentelor acesteia. Spuneau că doamna Tsukie trimisese după fratele ei pentru a-i cere acestuia să joace rolul unei iscoade pe lângă doamna Utsu. Probabil, spuneau ele, doamna Tsukie bănuia că seniorul Norimasa o luase pe doamna Utsu cu el în campania pe care o purtase. „Niciodată n-a putut trece peste pasiunea pe care seniorul Norimasa a dovedit-o față de ea. Cred că a iubit-o cu adevărat.“

— Și ea pe el.

— De ce nu a hotărât să rămână ca soție de rangul doi?

— Este o femeie îndărătnică, are o mare voință. A repetat de nenumărate ori: „Nu mă voi căsători. Niciodată.“

— Nu-i așa. Obișnuia să spună: „Nu mă voi căsători niciodată și nu mă voi transforma într-o doamnă Tsukie care-și petrece timpul iscodind, plină de gelozie, pe toți cei din palat. Nu voi lăsa pe nimeni să mă schimbe în felul acesta. Și ghinionul a făcut ca doamna Tsukie să audă vorbele ei.

— Doamna Tsukie s-a aruncat asupra ei, nu-i așa?

— A vrut să-i facă rău, în mod sigur. S-a năpustit în spatele paravanului doamnei Utsu cu dorința de a-i scoate ochii, dar doamna Utsu a rămas nemișcată și a înfruntat-o din priviri, fără să clipească. Pentru prima oară doamna Tsukie s-a temut. De ce? Nimeni nu știe. S-a retras în apartamentele sale și a refuzat să-i vorbească seniorului Norimasa. Apoi a poruncit să i se pregătească trăsurile și s-a întors la palatul tatălui ei.

— De fapt povestea a fost mult mai complicată, a intrat în vorbă una dintre servitoare. Când a sosit la palat, doamna Utsu avea doar doisprezece ani. Doamna Tsukie o privea ca pe copilul ei. Cum ar fi putut să-i ierte pe vreunul dintre ei atunci când au început întâlnirile lor? Sau când seniorul Norimasa spunea că ar dori să o facă soția sa? Atunci doamna Tsukie a fost în culmea furiei. Spunea că a fost trădată de copilul ei și de propriul soț și soțul își trădase copilul. După toate aceste întâmplări și-a pierdut stăpânirea de sine și, atunci când rămânea tăcută, tăcerea ei era asemenea tăișului unei săbii. Te-ai fi așteptat să scoată sabia oricând și să atace, dacă ar fi putut s-o facă. Dar, bineînțeles nu se putea opune mai mult seniorului Norimasa și dacă ar fi făcut o mișcare împotriva doamnei Utsu, ar fi fost ca și când l-ar fi atacat pe seniorul Norimasa.

— Asta înseamnă că-l urăște și pe el?

— Sunt mulți cei care ar dori să cunoască răspunsul la această întrebare.

— În mod sigur îi vor crește coarne. Este nebună din pricina geloziei. Este geloasă pe doamna Utsu, în mod neîndoios.

— Poate că leacul a schimbat-o.

— Nimeni nu știe din ce era făcut, sau dacă leacul este cauza supraviețuirii sale. Se spune că bătrânele au darul de a porunci spiritelor.

— Cele două au fost în slujba multor împărați.

— Poate este sfârșitul iubirii. Bătrânul sfetnic e de părere că obișnuința este mai rea decât dragostea.

— Adesea este imposibil de înțeles ce vrea el să spună.

— Este o zicală interesantă.

— Chiar și cele mai simple dintre spusele sale pot fi răstălmăcite.

— Îi vorbește seniorului Norimasa cu asprime.

— Sunt amândoi oșteni, a spus una dintre femei, după care pentru o vreme s-a lăsat tăcerea.

De afară răzbătea până la ele zarvă mare. Se întâmpla ceva deosebit pe drumul aflat în apropierea palatului.

— Capete înfipte în pari. Le ridică chiar acum.

— Mulţimea este gălăgioasă.

— Zi fastă sau nefastă, seniorul Norimasa va trebui să-şi facă apariţia.

— De ce? a întrebat doamna Tsukie trăgând uşa. Este riscant. Pasiunea sa pentru ovaţii şi admiraţie poate fi pusă în pericol.

Seniorul Norimasa a intrat şi el fără a face nici cel mai mic zgomot. A întrebat cu o furie pe care nu încerca câtuşi de puţin să o tăinuiască.

— Şi ai vrea să mă ascund în palat de parcă ar trebui să-mi fie ruşine pentru că am ieşit biruitori?

Femeilor aflate de faţă li se părea că cei doi se mişcau de parcă nu ar fi avut trupuri, pluteau de-a lungul pardoselii. Femeile păstrau tăcere deplină.

— Care este rostul acestor nesfârşite certuri? Pe vremea când eram tineri şi mă întorceam din bătălie, erai furioasă pe mine pentru că te temeai pentru viaţa mea, aşa obişnuiai să spui. Dar acum lucrurile stau altfel. Spune-mi dacă ştii despre ce este vorba.

— Nu ştiu, a răspuns doamna Tsukie.

Contrar felului său de a fi, spunea adevărul.

Capitolul 16

Acesta este începutul poveştii pe care am dorit să v-o spun, povestea celor patru copii. Doamna Utsu, mama mea, şi seniorul Matsuhito, despre care acum cred că a fost tatăl meu, nu mai sunt de mult în viaţă. Cel de al treilea, călugărul, este şi el mort acum, şi cel de al patrulea, un copil despre care se spune că semăna cu mama mea, nu a fost descoperit niciodată.

M-am oprit în acest punct pentru că am simţit nevoia să mă gândesc mai bine la ceea ce s-a întâmplat cu vieţile lor. Doamna Utsu, Matsuhito şi seniorul Norimasa au ajuns deja în culmea puterii de care aveau să se bucure vreodată. Niciodată nu vor mai fi la fel de frumoşi sau de puternici. Totodată seniorul Norimasa şi doamna Tsukie au început să piardă forţa şi frumuseţea care ar fi trebuit să-i însoţească la întâlnirea cu destinul lor. Oare ce înseamnă asta, dacă nu pierderea tinereţii? Patimile, gelozia, iubirile arzătoare ca şi ura neîmpăcată, lipsa de stăpânire, ambiţiile ce nu sunt bine înţelese şi cumpănite, ardoarea trecătoare care este luată drept pasiune, nu sunt ele toate adunate într-un singur cuvânt? Tinereţe. Propria mea tinereţe a început şi ea să apună.

Din câte am înţeles, Shinda este încă în viaţă şi îmi trimite mesageri spunându-mi că se va întoarce curând aducând cu sine restul manuscriselor pe care le-a descoperit. Acestea continuă povestea celor patru copii. Mai am opt manuscrise pe care încă nu le-am citit pentru că nu am găsit timpul necesar. În această iarnă, copiii mei au fost bolnavi. Febra de care a suferit fiul meu ne-a dat tuturor bătăi de cap şi nu am avut starea de spirit necesară studiului manuscriselor. În acest moment nu pot ajunge la manuscrise din pricina zăpezii. Când am înţeles cât de ocupată aveam să fiu peste iarnă, le-am dus într-un loc unde depozităm tot felul de lucruri. Acum zăpada este mult prea înaltă pentru a ne putea apropia de acea clădire, astfel încât trebuie să aştept venirea primăverii pentru a ieşi din troiene.

În tot acest timp am transcris manuscrisele pe care le am în casă. Am gândit că este mai bine să-i dau călugărului posibilitatea să-şi spună cuvântul până când arşiţa soarelui va topi zăpezile şi voi putea ajunge la restul manuscriselor. M-am gândit şi la situaţia în care ar putea să mi se întâmple ceva, astfel încât am cerut ca manuscrisele celor patru copii, adevărata poveste, să poată fi cunoscută. Eu îmi doresc să pot citi restul povestirii, dar natura ca şi obligaţiile nu-mi îngăduie, cel puţin în următoarele câteva luni.

Aici am povestea călugărului. În scrierile sale el cugetă îndelung asupra vieţii a doi dintre cei patru copii, aceştia fiind cei care aveau să devină mama şi tatăl meu.

N-aş putea să spun în mod limpede cât timp am trăit ca un călugăr în această colibă din munţi. În mod firesc am văzut anotimpurile trecând unul după altul. Am scris despre seniorul Norimasa şi despre doamna Tsukie, despre doamna Utsu şi Matsuhito. Când îmi amintesc de bătrânul sfetnic mă copleşeşte o adâncă durere. Dar am ajuns în punctul în care am început să le pierd urma, deși vor apărea din nou. Deocamdată îi voi lăsa acolo unde se află.

Ar putea cineva să-și imagineze că doamna Utsu și doamna Tsukie, ca și acea pisicuță adorabilă care a fost doamna Kitsu, își vor sfârși zilele în mănăstire, cu părul tăiat, semn al retragerii lor din lume? E oare cineva în stare să-și imagineze pe vreuna dintre aceste femei șezând pe un scăunel și lăsând să-i fie tăiat părul, iar când acesta se prăbușea la pământ să spună doar: „Îmi este frig fără păr?“ Poate oare acea femeie să renunțe la lume, astfel încât vederea celor pe care i-a iubit odată să nu însemne nimic pentru ea ca și când nu i-ar fi cunoscut vreodată, nu i-ar fi iubit și nu i-ar fi păsat de ei? Se întâmplă și asemenea fapte. Bătrânul sfetnic și-a trăit viața așa cum și-a dorit și a încheiat-o la fel. Când seniorul Norimasa i-a interzis să pornească într-o altă campanie, câțiva ani mai târziu după bătălia de la Sanomi, bătrânul sfetnic și-a vopsit părul negru și a pornit la luptă. A ucis numeroși vrăjmași mai înainte de a primi lovitura mortală. Când seniorul Norimasa s-a aplecat asupra lui, bătrânul sfetnic a zâmbit spunând: „Am fost norocos. N-aș fi vrut să mor pe saltea.“ A fost norocos cu adevărat. Puțini sunt cei care reușesc să-și împlinească dorința supremă. Prin urmare a sosit timpul să-i părăsesc tineri, prinși în furtuna ce se cheamă tinerețe și să văd cum au intrat în toamnă și mai apoi în iarnă. Nu mai au nimic altceva de făcut.

Totuși mai există câteva crâmpeie de poveste ce trebuie așternute pe hârtie.

De exemplu, despre fiica doamnei Utsu. Doamna Utsu care și-a dat fiica altcuiva spre a fi crescută, a început să îndrăgească amintirea acesteia și apoi amintirea ei s-a transformat în dragoste, deși nu a mai văzut-o niciodată din ziua în care a dat-o. Adesea, stau și mă gândesc și îmi spun că nu doamna Tsukie, care îl ura pe unul dintre fiii săi, ar fi trebuit să aibă opt copii, ci doamna Utsu, deși aceasta din urmă era convinsă că nu-și dorea niciunul și tocmai de aceea renunțase la singura odraslă pe care o avusese. La vremea când a renunțat la copil își spunea că nu avea să regrete fapta sa. Și trebuie să nu uităm că era o femeie care se cunoștea bine pe sine însăși și se judeca fără părtinire.

Copilul ei nu a fost descoperit vreodată. Doar Aki și sora doamnei Utsu îi cunoșteau pe cei care deveniseră părinții copilei. Secretul acesta a murit odată cu ele și așa cum se întâmplă în astfel de cazuri, era mult prea târziu atunci când doamna Utsu a dorit să-și găsească fiica. Și totuși, cineva tot a găsit-o, dar nu doamna Utsu.

Seniorul Norimasa a organizat o partidă de vânătoare. El și oamenii săi au ajuns în apropierea unui sat înfloritor în Chubu. La acea vreme, seniorul Norimasa luase hotărârea de a găsi pe cineva care să se afle în preajma doamnei Tsukie cât mai mult timp posibil, căci firea ei capricioasă, toanele ei cereau o atenție permanentă. Făcuse o seamă de cercetări și întrebase în stânga și în dreapta în multe familii nobile, dar niciuna nu i se păruse potrivită pentru el.

Într-o după-amiază târzie, purtând încă șoimul pe încheietura mâinii, a zărit un zid scund, dincolo de care se afla un număr impresionant de pruni. Călărea un cal negru, fiul iepei pe care umblase toată viața, și asemenea mamei, calul era vestit pentru iscusința de a sări mai sus decât oricare alt cal. Adesea își dovedise talentul sărind peste un alt cal care purta în spatele său un samurai. Seniorul Norimasa se veselea făcând această săritură, căci imaginea unui cal zburător totdeauna îi făcea pe samurai să pălească de spaimă. De aceea, fără a sta pe gânduri, obişnuit să facă totdeauna ceea ce-i trecea prin minte, seniorul şi calul său au zburat peste zid. Ajuns dincolo de zid seniorul Norimasa a început să rupă prune din pomi, mâncând după pofta inimii. Deodată a prins cu coada ochiului, imaginea unui chimono, fâlfâind din spatele unui pom.

— Te rog, arată-te! Sunt seniorul Norimasa. Este posibil să fi auzit de mine.

Femeia a rămas ascunsă în spatele pomului.

— Te rog, arată-te! Eu sunt cel care a intrat nepoftit. Trebuie să te simţi în largul tău între zidurile grădinii tale.

Fără grabă, femeia şi-a făcut apariţie. Era de fapt o fată, care nu avea mai mult de treisprezece ani.

— Nu se poate! Eşti o fantomă?

Seniorul Norimasa care niciodată nu pălea, simţea cum sângele i se scurgea din obraji.

— O fantomă, stăpâne?

Era convins că se afla în faţa doamnei Utsu, doamna Utsu aşa cum o cunoscuse el cu mult timp în urmă, fără riduri, cu părul răvăşit de vânt, chipul ei aşa cum fusese dintotdeauna, imaginea pe care seniorul o avea înaintea ochilor în fiecare clipă, mai înainte de a adormi.

— Cine eşti?

— Fiica tatălui meu.

— Şi care-i numele său?

Seniorul Norimasa rostise cu greu această întrebare. Emoţia îl sufoca.

— Seniorul Nakamura.

— Și ai trăit alături de el din ziua nașterii?

— Fără îndoială, stăpâne.

— Și ai primit o educație aleasă? Știi limba chineză?

După această întrebare a fost rândul fetei să pară speriată.

— Da. Da, stăpâne.

— Și cel care te-a învățat chineza era un bătrân chinez, un om care a fost adus la țărm după ce corabia sa a naufragiat?

— Cum de știți toate acestea?

Era cât se poate de limpede pentru seniorul Norimasa că bărbatul care o învățase limba chineză pe mamă, la un moment dat își încrucișase drumul vieții cu cel al fiicei.

— Te înspăimânt. Asemănarea ta cu o femeie pe care am cunoscut-o demult este izbitoare.

Cum revine trecutul! Dar niciodată așa cum te-ai aștepta să se întâmple.

— Și-acum este moartă, stăpâne?

— Nu mai știu pe unde se află.

— Îți este dor de ea.

— Da.

— Înțeleg.

— Dacă le vorbesc părinților tăi și ei își dau consimțământul, vrei să mergi în palatul meu aflat în apropierea capitalei pentru a o sluji pe soția mea, doamna Tsukie?

— Sunt fericită aici. Totuși mi-am dorit totdeauna să trăiesc în apropierea capitalei. Se spune că acolo femeile sunt foarte inteligente și viața este interesantă.

— Femeile se plâng că stau tot timpul în încăperi întunecoase și își petrec viața așteptând.

— Sunt sigură că nu este așa, a izbucnit fata cu înflăcărare.

— Voi sta de vorbă cu părinţii tăi. Cum te cheamă?

— Mi se spune Sadako.

— Şi între tine şi mama ta există o asemănare?

— Nici cea mai mică, stăpâne.

— Cum se poate?

— Ce anume?

— Am vorbit fără să gândesc.

Şi astfel au fost aranjate lucrurile pentru a o aduce la palat.

Seniorul Norimasa simţea că tinereţea îi era redată în acea livadă de pruni.

Cu doamna Tsukie lucrurile stăteau cu totul altfel. A fost cuprinsă de furie din pricina geloziei.

— Aceasta-i fiica ta şi ai ţinut-o ascunsă în toţi aceşti ani, a izbucnit ea nemiloasă. Este mai rău decât dacă ai fi adus-o pe doamna Utsu înapoi. Şi când te gândeşti că în toţi aceşti ani ai jurat că însemna prea puţin pentru tine, că era vorba doar de prietenie. Acum păşeşte prin palat de parcă ar fi al ei. Nu voi îndura aşa ceva!

— Atunci te poţi întoarce în casa familiei tale.

— Şi copiii?

— Copiii tăi sunt mari, cu excepţia băiatului.

— Voi pleca la familia mea şi probabil nu mă voi mai întoarce.

— Dacă eşti fericită acolo, stai cât pofteşti. Când toate fanteziile acestea năstruşnice te vor fi părăsit, te rog să te întorci. Fata aceasta nu este fiica mea. Şi dacă ar fi, ce motive de teamă ai putea avea? O poveste de dragoste cu propriul meu copil?

— Prin urmare este copilul tău.

Plictisit şi obosit, seniorul Norimasa a spus doar atât.

— Altădată puteam să-mi deschid inima înaintea ta.

A poruncit ca doamna Kitsu să se înfățișeze înaintea sa și i-a cerut să facă pregătirile pentru călătoria doamnei Tsukie către casa părinților săi.

— O vei însoți? a întrebat-o el pe doamna Kitsu.

— Desigur, stăpâne.

Femeile au plecat, călătorind în palanchine de o frumusețe deosebită, urmate de un număr mare de căruțe trase de boi, în care se aflau bunurile doamnei Tsukie. O escortă numeroasă, în care se afla și o seamă de soldați, le însoțea.

Nu știu dacă s-a mai întors vreodată.

Cu trecerea anilor, pe măsură ce îmbătrânea, seniorul Norimasa luase obiceiul de a petrece ore îndelungate în pavilionul deschis admirând grădina, uneori cu privirile ațintite în gol, încruntându-se din când în când. Drept rezultat, se spune că i-ar fi căzut colțurile gurii și de aceea cei care îl priveau ar fi putut crede că dusese o viață nefericită. Eu, unul, nu mi-l pot imagina altfel. Ori de câte ori am avut ocazia să-l văd, râdea, bineînțeles dacă nu era roșu de furie și nu urla la cei din preajma sa.

Ceața în care sunt învăluiți acei ani din viața lor refuză să se ridice și timp îndelungat n-am mai știut nimic despre ei. Așa este viața, este asemenea unei cărți ce a fost lăsată în ploaie și apa spală cerneala dispărând astfel capitole întregi din ea. Povestea continuă și trebuie să-ți imaginezi capitolele lipsă. Fiți siguri că povestea a continuat, deși nimeni nu a fost de față pentru a scrie cele întâmplate. Dar, de când am început să scriu, am reușit să aflu și restul, așa încât voi așterne totul pe hârtie.

Trebuie să reiau povestirea din acest punct. Am citit restul manuscriselor și este de datoria mea să le ordonez cu mare atenţie. Odată cu înaintarea în vârstă, călugărul a început să treacă de la un moment la altul al povestirii, astfel încât mi-a fost greu să hotărăsc pasajul care aparţine fiecărei perioade de timp. Mi-a fost greu să citesc povestea mamei mele, deşi cred că până la urmă şi-a găsit fericirea. Dar cel mai bine este să hotărâţi pentru voi înşivă. Trebuie să cred că a fost fericită, altfel povestea vieţii ei poate fi greu de suportat pentru mine.

Cartea a doua

Capitolul 17

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, înălţându-se către cerul de un gri strălucitor, aproape argintiu, din spatele norilor iradiind o lumină intensă. Cerul avea culoarea lunii, gri argintiu.

Apărătorile pentru copite se tociseră, calul era înspăimântat şi tocmai de aceea periculos.

Pretutindeni se vedea numai nămol. Era alunecos şi era greu de evitat un pas greşit.

Calul era înnebunit de spaimă. Necheza zgomotos. Când a încetat să se mai ridice pe picioarele din spate, oricând putea să-i calce în picioare pe ţăranii răniţi căzuţi în nămol. Ce era mai rău era faptul că, devenind tot mai furios, mai nestăpânit, ar fi putut să ţâşnească din împrejmuirea formată de casele din sat. În case se aflau ascunşi femei şi copii.

Shizuku, căpetenia samurailor care veniseră să apere satul, a zărit calul din spate. Asemenea tuturor celor care au trăit zile glorioase şi se bucură de faimă şi ale căror nume sunt vestite în ţară, nu mai avea stăpân şi alesese să poarte un nume care nu era al lui. În felul acesta evita accesele de compasiune sau bucuria lipsită de sens pe care ar fi exprimat-o chipurile oamenilor întâlniţi când aceştia ar fi înţeles cum au decăzut cei aflaţi odată în culmea gloriei. Mai bine să o iei din nou de la capăt, ca și când nu ai avea niciun trecut, de parcă te-ai fi născut odată cu răsăritul soarelui. Soarele sângeriu, soarele roșu.

Avea un dar deosebit de a se înțelege cu animalele. Era dăruit și cu pricepere în ale războiului și strategiei. Fusese cunoscut drept cel mai bun arcaș din țară și fusese admirat ca un mare strateg. Dovedea o uriașă răbdare. Își pierdea răbdarea doar atunci când oamenii încercau să spună că ar fi potrivit ca șef de clan. Era unul dintre cei mai loiali bărbați aflați în viață. Adevărul era că nimeni nu putea să spună că ar fi existat ceva ce nu-i stătea în putință. Fusese mâna dreaptă a unui comandant greu de slujit, lipsit de stăpânire de sine. Când comandantul său s-a îmbolnăvit în timpul unei bătălii și apoi a fost răpus de febră, Shizuku a fost cel care a condus trupele la luptă pentru a răzbuna moartea stăpânului său.

Calul s-a ridicat din nou în două picioare. Mâlul era gros, alunecos.

A acționat fără a sta pe gânduri. S-a apropiat de cal înfruntându-l direct, din față. Bărbatul a stat neclintit. Armura îi scânteia și calul a devenit mai sălbatic. Și-a coborât picioarele, apoi din nou s-a înălțat. Copitele din față au scos un sunet înfundat eliberându-se din nămol. Mintea samuraiului era dominată de un singur gând. Calul trebuia stăpânit.

Fără să-și dea seama a început să-i vorbească. Calul a ciulit urechile. Apoi, printr-o singură mișcare unduitoare, alunecoasă, samuraiul a sărit în spatele calului, a prins hățul și a ajuns în șa mai înainte ca animalul să-și fi coborât picioarele din față. Ceilalți samurai strigau la el. Trebuia să descalece. Trebuia să pună capăt nebuniei. *Abunai yo! Yamete! Yamete!* Bărbatul nu-i auzea. Era conştient doar de răsuflarea grea şi sforăită a calului. S-a aplecat înainte şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului animalului. Continua să-i vorbească. *Abunai yo! Yamete! Yamete!* continuau strigătele.

— Trebuie să te linişteşti, altfel îţi vor face rău, a şoptit el în urechea calului. Eu nu-ţi voi face niciun rău. De ce m-ai arunca din şa?

Calul a întors capul, de parcă ar fi vrut să-l vadă mai bine.

— Sunt doar un om călare pe un cal. Vino cu mine. Fii calul meu! N-am mai avut un cal al meu de vreme îndelungată. Calul meu era negru asemenea ţie. La fel. Şi eu simt că te cunosc. Vino cu mine şi eu îţi voi spune poveşti, iar tu mi le vei spune pe ale tale.

Mai târziu, dacă ar fi fost întrebat, nu şi-ar fi putut aminti cuvintele şoptite calului. În acele momente ştia că trebuia să-i vorbească fără întrerupere. Calul s-a înălţat din nou pe picioarele din spate, dar de data aceasta când şi-a coborât picioarele a rămas nemişcat. Din nou şi-a întors capul pentru a vedea dacă bărbatul era tot în spatele său. Calul tremura violent şi făcuse spume.

— Vei veni cu mine şi vei asculta nenumăratele poveşti spuse de mine? l-a întrebat samuraiul.

— Coboară! Îl vom ucide noi, a strigat un alt samurai.

— Nu vă atingeţi de cal! Este calul meu.

— Este nebun. Este un cal nebun, a strigat Bokoshi, un alt samurai.

— Nu vă atingeţi de cal! a poruncit Shikuzu.

Calul a nechezat, dar blând. Părea trist.

— De-acum calul va fi liniştit, a spus Shikuzu.

Stătea în şa de parcă animalul nu i-ar fi pricinuit niciun necaz.

— Câţi bandiţi? Câţi au mai rămas?

— Sunt toţi morţi, a strigat una dintre femeile aflate în colibă. Toţi au murit.

I s-a alăturat glasul celorlalte femei şi în cor răspundeau întrebării lui. Plângeau din pricina spaimei dar şi a sentimentului de uşurare pe care îl trăiau.

Aflat în şaua calului, Shikuzu a aruncat o privire asupra satului. Se aflau cadavre pretutindeni. Acoperite de nămol arătau ciudat, de parcă nu ar fi fost oameni, ci s-ar fi născut din mocirlă şi mâl. Oamenii mlaştinilor, cum spunea legenda.

— Acum ce urmează? a întrebat Bokoshi.

— E vremea să îngropăm cadavrele. Altfel va apărea molima.

Sătenii au început să iasă din colibe. Trăgeau morţii din râu şi îi aşezau în stive de-a lungul gardului de bambus aflat în apropiere. Râul era vijelios, apele sale trecând de la nuanţe maronii la cele verzui, cu crestele valurilor înspumate.

— Şi ce vom face cu duşmanii morţi? a întrebat Bokoshi din nou.

— Îi vom separa de ceilalţi.

Fără a sta pe gânduri s-au apucat de treabă. Era o muncă neplăcută. Feţele trebuiau spălate, căci nămolul se întărise. Femeile au adus găleţi cu apă şi s-au pus pe treabă. Când unul dintre săteni a fost descoperit mort, a urmat o pauză şi s-a lăsat o tăcere deplină, apoi un urlet înspăimântător s-a ridicat din rândurile familiei celui mort.

— I-ai pregătit bine pe oameni, a spus Bokoshi.

— Şi eu am fost bine pregătit. Am făcut tot ceea ce ar fi făcut şi stăpânul meu. Acesta obişnuia să spună că ordinul trebuie ascultat de îndată. Dacă era cu putință, ceva mai târziu, trebuia explicat și motivul pentru care fusese dat ordinul. Dacă nu dai nicio explicație, trebuie să te asculte în continuare. Dacă există cineva care cere explicații, acela trebuie decapitat. Mai târziu, după ce ai decapitat doi oameni, nu va mai fi nevoie să tai un alt cap. Totdeauna avea dreptate, în zilele de demult. Prima dată când a poruncit decapitarea unui om, seniorul a vorbit comandantului în fața oștirii.

„Știi de ce îți pierzi capul? Îți amintești de *kappa,* duhul apelor, care poate face atât de mult rău? Cel care își trage puterea dintr-o vale aflată în vârful capului său? Chiar și *kappa* ține la păstrarea obiceiurilor. Dacă te închini în fața unui *kappa,* acesta îți va răspunde la fel. În cele din urmă se va închina atât de adânc, încât apa aflată în vârful capului său se va scurge și astfel *kappa* va putea fi ucis. Tradițiile trebuie urmate fără crâcnire. Toată lumea trebuie să asculte poruncile mele. Aceasta este tradiția, acesta este obiceiul meu.“ Spunând aceste cuvinte, a tras sabia scurtând omul de cap.

— Toată lumea va primi o porție de *sake,* a poruncit Shizuku, cerându-i lui Bokoshi să ducă ordinul la îndeplinire. Când va coborî întunericul vor vedea pretutindeni numai stafii. Abia atunci își vor da seama de ceea ce au pierdut.

Bokoshi s-a îndreptat către bărbații și femeile care se ocupau de morți și le-a spus că urma să primească *sake* la lăsarea întunericului.

— Dacă vom găsi orez vom pregăti *mochi.* Vom aduce mulțumiri către *kami* al acestui sat.

Oamenii l-au privit și au zâmbit. Femeile au clătinat din cap pline de tristețe. Mai înainte s-ar fi înveselit, dar morţii din jurul lor cu privirile aţintite către cerul luminat de lună le aduceau în minte altfel de gânduri.

Bokoshi s-a întors către Shizuku.

— Acum vor începe să numere pierderile, a spus el.

— Îngropăciunea banditților trebuie făcută fără venerație.

— Dar nici nu pot rămâne aşa cum sunt.

— Eu i-aş arunca în râu. Numai că râul acesta hrăneşte orezăriile.

Fără a ridica privirile către Shizuku, ştergându-şi încălţările de o scândură, Bokoshi a încercat să-şi spună părerea.

— Cred că ar trebui să-i aşezăm într-o movilă şi să folosim balegă uscată pentru a aprinde rugul. Sătenilor le-ar plăcea. Sau, şi mai bine, putem să despuiem cadavrele şi apoi să le ardem. N-ar mai trebui spălate. Şi asta le-ar face plăcere oamenilor din sat.

— Dă poruncă, atunci.

Bokoshi a pornit înapoi către femeile care spălau morţii şi le-a spus ce aveau de făcut. Un strigăt înfricoşător s-a înălţat din piepturile lor.

— *Yakotta, Yokatta!* a fost de acord Bokoshi.

Apoi, revenind la Shizuku i-a adus la cunoştinţă dorinţa oamenilor.

— Mai întâi vor să decapiteze banditţii.

— Aşa să fie. L-a văzut cineva pe Takai?

— Nu.

— Du-te şi caută printre morţi.

Bokoshi a pornit, târându-şi picioarele prin nămol, îndreptându-se către locul unde se aflau cadavrele. Takai nu se afla printre ele. Mai rămăseseră zece sau douăsprezece leşuri, dar toate erau ale unor bărbaţi scunzi, în vreme ce Takai era un bărbat înalt.

Oftând, Bokoshi a făcut drumul înapoi către Shizuku.

— Takai nu se află printre ei.

— Caută în coliba care a ars.

Bokoshi se pregătea să pornească spre colibă când trei femei s-au apropiat cărând ceva.

— Un om pe o scândură. Mort, presupun, a fost de părere Bokoshi.

Omul aflat pe scândură a tușit.

— Este Takai, a spus una dintre femei. A dat o mână de ajutor când au incendiat coliba, dar el a rămas în urmă și a stat în fum.

Omul tușea tot mai tare.

O femeie bătrână, cu fața brăzdată de riduri, a fost de părere că trebuia să-l ajute cineva să respire.

— Voi împinge eu aerul în el. Odată l-am salvat pe fiul meu în acest fel.

— Femeile au cărat scândura pe care se afla Takai până pe prispa casei în care locuia cea mai bătrână dintre ele. Bătrâna a fost ajutată să se așeze în genunchi în fața bărbatului ce zăcea pe scândură și a început să-i facă respirație suflând aerul în gura acestuia.

— Trebuie să-i țină cineva nările strânse. *Obaasan,* ai uitat? a întrebat o femeie mai tânără.

— Ce-am uitat? a întrebat bătrâna.

Fără a mai aștepta răspuns a prins nasul bărbatului între degete și a continuat să-i facă respirație.

— Vedeți? A început să-și recapete culoarea, a spus nepoata bătrânei.

Bătrâna părea să nu ia seamă la cei aflați în preajma ei. Continua să sufle aer în gura bărbatului. Și deodată omul a început să tușească și să dea semne de viață.

— Ridicați-l! a spus bătrâna.

Bărbatul a deschis ochii.

— N-am murit! a exclamat el uimit.

Cei aflaţi în jurul său au izbucnit în râs.

— Când vom aprinde focul pentru morţi nu trebuie lăsat să sufle şi el, a mai spus bătrâna.

Shikuzu ar fi dorit să o întrebe de ce, dar ştia deja că femeia n-ar fi avut o explicaţie clară în această privinţă. Vechile obiceiuri veneau din străbuni şi erau urmate, dar motivele pentru care oamenii făceau anumite lucruri se pierduseră în negura vremurilor.

— Pregătiţi nişte supă şi daţi-i să mănânce, i-a îndemnat bătrâna.

Femeile au ajutat-o să se ridice şi privind în jur aceasta a exclamat:

— Câtă linişte! Lucrurile s-au aşezat toate la locul lor.

Privind cerul şi câmpurile de orez a adăugat:

— Într-o săptămână trebuie să plantăm orezul. De-acum noi toţi putem să ne facem nevoile în orezării.

Femeile au izbucnit în râs.

Dinspre câmpuri un vânt călduţ, ca o adiere, venea până la ei.

— Vine primăvara, a observat bătrâna. Voi doi, aveţi nevoie de ceva mai mult decât o supă, a mai spus bătrâna privindu-i pe Bokoshi şi Shizuku.

— Pregătiţi de mâncare mai întâi pentru ei şi apoi pentru ceilalţi, a poruncit bătrâna celorlalte două femei. După bătălie putem să mâncăm carne de cal proaspătă.

— Spălaţi caii morţi şi să-i faceţi bucăţi cât este carnea încă proaspătă, a poruncit Shizuku. Nu vă atingeţi de cei vii.

— Caii valorează bani buni. Nu suntem chiar atât de proaste, a spus una dintre femei.

— Şi noi vrem fiecare câte un cal şi o şa, a cerut Shizuku.

— Văd că ai deja unul, a observat bătrâna. Este deja calul tău. Ceilalţi pot să-şi aleagă singuri. Acesta este cel mai bun.

— Ne vom îngropa morţii, a mai spus Shizuku.

— Vă vom ajuta, dacă acceptaţi ajutorul nostru. Au fost şi ei ai noştri odată.

— Este o onoare pentru ei, s-a înclinat samuraiul în faţa bătrânei.

Totul a fost făcut aşa cum se hotărâse. Trupurile decapitate au fost arse pe un rug făcut din bălegar. Focul avea să mocnească săptămâni în şir până când trupurile aveau să se transforme în cenuşă şi apoi avea să fie reaprins pentru arderea leşurilor care nu fuseseră încă mistuite de flăcări. Între timp, femeile cărau răsaduri de orez la plantaţie şi începeau să le pună în pământ. Bărbaţi şi femei cântau în timp ce plantau orezul. Erau cântece vechi de la începutul vremurilor.

Sătenii se arătau şi chiar erau nespus de recunoscători, dar samuraii începeau să înţeleagă că prezenţa lor nu mai era necesară şi nu avea să treacă mult până când sentimentele sătenilor aveau să se stingă şi gătitul ca şi alte servicii pe care le făceau samurailor aveau să devină o povară. Sosise timpul să părăsească satul. Trei samurai luaseră deja această hotărâre.

— Mâine vom pleca, l-a anunţat Shizuku pe cel mai în vârstă dintre săteni. Vă dorim să vă bucuraţi de o recoltă bună.

— Vă întoarceţi dacă avem nevoie de voi?

Bătrânul pusese această întrebare mai în glumă, mai în serios.

— Dacă ne găsiţi, vom veni.

— Dar domniile voastre, nu puteţi pleca mâine. Trebuie făcute pregătiri. Aveţi nevoie de provizii pentru călătorie. Abia poimâine vom reuşi să adunăm proviziile. În niciun caz mai devreme.

— Atunci vom aştepta încă o zi, a acceptat Shizuku.

— Nu e bine să fii înfometat când cutreieri prin sate. Mai ales până când nu înveţi să cauţi prin gunoaie. Cu puţin noroc, proviziile vă pot ajunge până când întâlniţi un oraş mai mare.

Shizuku a făcut o plecăciune adâncă.

La rândul său, bătrânul s-a închinat cu aceeaşi reverenţă.

— Acum sunteţi ca doi *kappa,* a izbucnit Takai în hohote.

Bătrânul râdea şi el din toată inima.

— Ce glumă! Aşteptaţi până va ajunge la urechile celorlalţi.

După plecarea bătrânului, Shizuku le-a spus celorlalţi doi samurai:

— Încearcă să afle dacă sunt fiinţe umane cu adevărat.

— Au într-adevăr nevoie de timp pentru asta, a fost de părere Takai.

Când pregătirile au fost încheiate şi sacii erau plini cu orez nefiert şi cu prăjituri din orez, cu legume şi carne de cal afumată, samuraii au urcat în şei şi au privit îndelung mormintele celor patru samurai morţi. În fiecare movilă de pământ ce marca mormântul era înfiptă câte o sabie. Cei trei bărbaţi stăteau nemişcaţi cu privirile pierdute. În ultimele cinci zile fusese o vreme caldă, fierbinte, chiar uscată, şi vântul aducea către ei praful spulberat de pe cele patru movile.

— Asta-i tot, a spus Shizuku.

— Așa este, a răspuns Bokoshi.

Mulțimea satului se adunase în jurul lor.

— A sosit vremea să plecăm.

Unul dintre săteni s-a aruncat la pământ și s-a închinat adânc.

— Ridică-te! Te rog! Nu trebuie să te închini în fața noastră, l-a îndemnat Shizuku.

— Nu vă vom da uitării, a spus și Bokoshi.

— Și amintiți-vă de ei, i-a îndemnat Takai privind către cele patru movile de pământ sub care se aflau îngropați samuraii.

— În fiecare an, cum e datina de *O-Bon,* i-a asigurat bătrâna satului.

Cei trei bărbați au întors caii de căpăstru și, la pas, au pornit de-a lungul drumului, ieșind din sat. Când au întors privirile, sătenii deja se întorseseră la treburile lor, în orezărie. Îndepărtându-se de sat, îi însoțeau cântecele țăranilor. Aceștia plantau orezul în ritmul cântecelor, așa cum era obiceiul transmis din negura vremurilor.

Drumul pe care ieșiseră din sat era povârnit. Știind că aveau cale lungă de străbătut, samuraii au descălecat și duceau caii de căpăstru. De la sosirea lor în sat vremea se schimbase. Munții din jurul satului erau înveșmântați în nuanțe de verde și iarba era mai bogată, mai grasă. Încetul cu încetul, cei trei bărbați și-au dat seama că nici măcar nu avuseseră răgazul să privească la lumea din jurul lor în timpul cât apăraseră satul.

Shizuku gândea: „Drumurile te duc unde nu ai mai fost vreodată și te poartă înapoi prin locuri pe unde ai mai trecut." Si tot el își spunea: „Nu e drept. Toate drumurile fac același lucru." Se apropiau de cel mai înalt punct al drumului aflat pe creasta unui deal. În acel loc s-au oprit cei trei bărbați și au aruncat o privire către sat. Din vârful dealului, colibele vechi, din lemn, arătau asemenea unor ciuperci. Acoperișurile din papură, construite în ape, ajungeau până aproape de pământ. În orezărie scânteia lumina soarelui și oamenii forfoteau, dar priviți de la depărtare, erau doar niște trupuri lipsite de chip. Din când în când, purtate de vânt, veneau până la ei crâmpeie din cântecele țăranilor.

Păstrând tăcerea, cei trei samurai au întors spatele satului și au pornit să coboare drumul de cealaltă parte a dealului. La vremea când soarele a început să coboare, au făcut popas și au mâncat. Takai dorea să-și continue drumul până când ar fi găsit un loc unde să doarmă peste noapte. Ceilalți au consimțit. Din pădurea aflată în stânga lor se auzeau apele unui râu rostogolindu-se la vale, așa încât și-au mânat caii în pădure. Când au ajuns într-o poiană, au hotărât că acolo era locul cel mai potrivit pentru a înopta.

— Eu voi face de strajă mai întâi, s-a oferit Takai.

Și în sat, tot el obișnuia să stea de veghe primul.

— Și ce vei păzi? a întrebat Bokoshi.

— Takai are dreptate. Este un loc singuratic. Avem cai și provizii, l-a susținut Shizuku.

— Va fi o vară secetoasă. Simt asta, a mai spus Bokoshi.

— Va fi fierbinte. Asta-i sigur, a fost de părere Shizuku.

— Vei vinde armura? a dorit să știe Bokoshi. Eu cred că nu voi mai avea nevoie de ea. N-am nici casă în care s-o păstrez pentru a o arăta celorlalți.

— Voi vinde totul, dar nu și sabia. Și îmi voi păstra și arcul. Este o parte din mine.

— Desigur, sabia nu. Și nici arcul.

— Nici coiful și nici apărătoarea pentru față.

— De ce? Pentru că masca este înfricoșătoare?

— Nu! Pentru că mi-a fost dăruită.

Aceste ultime cuvinte au fost rostite cu un ton ce punea capăt conversației.

— Coiful este greu, a intrat în vorbă Takai.

— Sunt încă în puteri, a spus Shizuku.

— Acum, în acest moment, suntem încă în puteri. Cred că mi-ar plăcea să am un han, a spus Bokoshi. Mi-ar plăcea să stau și să ascult poveștile celor care poposesc la han.

— Și tu? l-a întrebat Shizuku pe Takai.

— Mă duc acasă, la ai mei. Tata are nevoie de ajutorul meu. Nu se pricepe să țină socotelile.

— Ești norocos. Ai mei s-au dus cu toții, a spus Bokoshi.

Shizuku păstra tăcerea și, din când în când, clătina ușor din cap sau își freca țeasta rasă.

— Oameni, a rostit el într-un târziu de parcă nu ar fi cunoscut înțelesul cuvântului.

S-a ridicat și a ales un copac, s-a sprijinit cu spatele de el și a adormit îndată.

— Un adevărat samurai.

— Cel mai bun, a intărit Bokoshi.

— Încă trei zile și am ajuns.

Fără a da vreun răspuns, Bokoshi s-a întors cu spatele și a adormit.

Țânțarii deja roiau în jurul lor. Bâzâiau în jurul capului lui Takai și acesta se uita cum cei doi bărbați adormiți erau și ei atacați de țânțari. Cu toate acestea continuau să doarmă. Caii își agitau cozile și dădeau din cap. Unul dintre săteni le dăduse o oală cu pomadă pentru animale, spunând că ţinea muştele departe. Dar vremea se răcorise şi el era obosit. Curând a adormit.

În zori, Shizuku, care stătuse ultimul de veghe, a auzit ploaia. A adunat mai multe rămurele şi le-a pus pe foc. Dacă ar mai fi aşteptat mult, focul s-ar fi stins. S-a sprijinit apoi pe copac privind cum stropii de ploaie cădeau peste frunzele de un verde strălucitor, sfârâind uşor. Pe rând, picăturile păreau să stingă frunzele, apoi focul izbucnea vioi. Cerul cenuşiu începea să se lumineze căpătând nuanţe argintii, focul părea şi el să capete aceleaşi nuanţe argintii şi fiecare frunză se acoperea de o pulbere aurie. Oare câte vise are un om? Câte frunze sunt într-un singur copac?

Oare de ce stătea de veghe? Nu existau iscoade inamice care să încerce să afle numărului trupelor. Şi totuşi, totdeauna exista un motiv care te îndemna la prudenţă. Tâlhari, animale, porci mistreţi care se năpustesc asupra ta fără teamă, nebuni, câini spumegând de furie care te cred o pradă sigură şi uşoară, un şarpe furişându-se în tăcere. Dar acestea erau toate pericole ce se îndreptau către orice muritor, nu numai către oşteni.

Takai începuse să se foiască în somn. Curând avea să se trezească şi Bokoshi.

Au mâncat prăjituri din orez, au cercetat cerul şi apoi au privit unul către celălalt. Ploaia fină continua să cadă cu scurte întreruperi.

— Ce plăcere!

Bokoshi înălţase faţa către cer şi ploaia cădea peste chipul său. Câteva picături i-au intrat în ochi şi el şi-a dus mâinile la ochi şi s-a frecat uşor.

— *Obaasan* obişnuia să-mi spună: „Nu lăsa ploaia să-ţi intre în ochi."

O vreme au rămas tăcuţi. Exista oare ceva pe lume care să nu fie interzis de unul sau altul? Shizuku îşi amintea că existau oameni la curte care credeau că ploaia căzută peste ochii unui mort prăbuşit cu faţa spre cer lua amintirea celor pe care îi iubise în timpul vieţii şi o ducea cu apa de ploaie, pe veci. Oare ceea ce se întâmpla în lume nu era de ajuns de înspăimântător pentru a mai speria oamenii şi cu aceste superstiţii? Shizuku a ridicat faţa către cer şi a deschis ochii mari. De atâtea ori îşi dorea să poată exista ceva care să-l ajute să dea uitării imaginea acelei femei, a părului ei şi a chipului ei. Şi glasul... Dar picăturile de ploaie nu aveau nicio putere.

După o vreme au pornit la drum. Perdeaua fină de ploaie făcuse ca drumul să capete nuanţe roşietice, întunecate şi tot din cauza ploii, pe măsură ce înaintau, în urma lor nu se ridicau nori de praf. Chiar şi ţânţarii dispăruseră alungaţi de ploaie.

— Am pornit devreme la drum! se bucura Bokoshi.

Devreme. Încotro? se întreba Shizuku.

Drumul care până atunci continuase să urce începea să ducă la vale.

— Cred că am să vă părăsesc aici, a spus Shizuku.

— *Nani?* Ce spui? au întrebat ceilalţi doi într-un glas.

— Este un loc la fel de bun ca oricare altul. Vreau să mă îndrept către nord.

— Către nord?!

— Am auzit ani în şir vorbindu-se despre acele locuri. Sper să ajung la Echigo înainte de căderea zăpezii.

— Ce-i nebunia asta?

Bokoshi era furios.

— Indiferent ce este, este nebunia mea.

— Sunt atâtea clanuri care ar dori să li te alături. Eşti o adevărată comoară. Nu există chiar niciun senior în slujba căruia să-ţi doreşti să intri? Încă mai poţi fi de folos.

— S-a sfârşit.

— Ce vorbe-s astea?

— Nu mă pot lega prin jurământ de un alt senior. Am fost destul de fericit. Acum sunt propriul meu stăpân.

Bokoshi şi Takai îl priveau înmărmuriţi:

— Chiar eşti nebun.

— Hai, mai bine să ne despărţim prieteni.

— *Baka.* Bineînţeles că suntem prieteni, l-a asigurat Bokoshi.

— În oraş nu veţi găsi de lucru pentru amândoi.

— Lasă oraşul! Oraşul către care nu te îndrepţi nu e treaba ta.

— Iată, de aici porneşte o deschidere către pădure. Pare un munte primitor.

— Este chiar un munte. Şi este mai abrupt. Cel puţin încearcă să găseşti o trecătoare, l-a sfătuit Bokoshi.

— Priveşte salcia aflată în lungul drumului, pe stânga. Mă întreb cum a ajuns acolo. Trebuie să se afle un pârâu în apropiere. Oricum, salcia tot a înfrunzit. Când vine vremea să mâncaţi, poposiţi sub un asemenea copac. Şi-acum rămâneţi cu bine, mă duc.

Spunând acestea, a întors calul şi s-a îndreptat către pădure.

— Ce vei face de acum încolo?

— Ne vom mai întâlni. Într-o altă viaţă. De asta sunt sigur, le-a strigat Shizuku.

Apoi calul a început să urce. S-a auzit pietrişul rostogolindu-se sub copitele calului și Shizuku a dispărut în pădure.

Panta era abruptă și era greu pentru cal să-și păstreze drumul drept fără a aluneca înapoi, la vale. Urcând în urma calului și samuraiul înfrunta aceleași probleme. După un timp a reușit să se agațe de ramurile copacilor, ajutându-se astfel pentru a înainta. Cu timpul și calul a părut să-și găsească ritmul, afundându-și copitele în pământ la fiecare pas și prinzându-se cu botul de ramurile mai zdravene ale copacilor. Părea că animalul îl imita, lucru pentru care samuraiul îl admira considerându-l deosebit de inteligent.

Calul a început să obosească înaintea lui. A nechezat de câteva ori și când s-au oprit, samuraiul a auzit clipocitul unei ape curgătoare. Terenul devenise mai plat și calul trăgea către apă.

— Vom merge la pârâu, a șoptit samuraiul, liniștindu-l.

Apa cobora cristalină, alunecând peste pietre scânteietoare; și om și cal au băut pe săturate.

Samuraiul era genul de om care gândea că nimic nu te poate scăpa de ceea ce-ți este scris. Dacă trăia sau murea pe acel munte sau pe oricare altul, nu avea importanță pentru el. Dacă gândea să-și sfârșească viața în singurătatea născută din dispariția celorlalți, încă nu-și imaginase o asemenea ipostază. Auzise despre oameni care își pierduseră mințile, în vreme ce existau și alții care supraviețuiseră trecând cu bine de asemenea încercare. Indiferent ce va fi fost, pentru el era lipsit de interes. Pentru prima dată nu avea stăpân. Și tot pentru prima dată îi trecea prin minte gândul că își petrecuse întreaga viață crezând că dacă trăiești fără a prinde rădăcini, lăsându-te purtat la întâmplare, săvârșești un lucru nepermis. În acel moment nu mai era sigur de adevărul acestei legi.

— În pădure oamenii încep să aibă vedenii, a spus el cu voce tare, apoi a izbucnit în râs.

Era încântat de faptul că nu se afla nimeni prin preajmă care să-l poată auzi. Doar calul a întors capul și l-a privit.

— *Schimpai shinasai.* Nu-ți face griji.

Dar începuse deja să fie îngrijorat de ce se va întâmpla când va trebui să treacă de punctele de control sau de bariere. Purta cu el un pergament primit din partea bătrânului satului. Pergamentul conținea sutre lotus. Bokoshi scrisese și el pe un alt pergament adeverind că bărbatul era un călugăr ce se îndrepta către Echigo pentru a intra la mânăstire. Cu mult timp în urmă se răsese deja în cap. Bokoshi îl întrebase:

— La ce-ți trebuie un asemena înscris?

— Este doar o glumă și tu scrii mai frumos ca mine.

Auzea deja clinchetul clopoțeilor unui pelerin și bastonul acestuia ce lovea în pământ. Străjile de la barieră l-ar fi lăsat să treacă. Dacă nu reușea, putea să se țină departe de trecători și să caute un munte pe care să-l urce. Spera să-și poată lua calul cu el. Mai avea destule potcoave din răchită în desagi și știa chiar el cum să facă altele noi.

Calul s-a așezat la pământ privindu-l:

— Te porți ca un câine. N-am mai văzut un asemenea cal.

Calul și-a plecat capul și s-a rostogolit pe o parte.

— Ridică-te! l-a îndemnat samuraiul.

Calul i-a dat ascultare.

— Nu cred că te simți bine dacă stai întins pe desagi, a continuat samuraiul, începând să desprindă sacii atârnaţi de şa. A luat apoi sabia, şi-a prins-o la cingătoare şi s-a aşezat cu spatele sprijinit de un pom. Clipocitul apei, susurul vântului, aroma dulce a pământului spălat de ploaie şi foşnetul frunzelor ce se desprindeau din când în când de pe câte o ramură îl făceau să-şi simtă pleoapele ca de plumb. Calul s-a lăsat din nou la pământ.

— Dacă simţi o primejdie, dă-mi de ştire, a şoptit samuraiul calului său.

Plângea în tăcere. El o privea la fel de tăcut. Într-un târziu, ea s-a întors cu faţa către el, dar părul îi ascundea privirile.

Visez, şi-a spus el deschizând ochii fulgerător. Văzuse limpede că părul ei negru se înspicase, dar nu era tăiat. Indiferent cine era acea femeie, aceasta nu devenise o călugăriţă. Pleoapele i-au căzut iar. Visa că femeia îl aştepta pe el şi el trebuia să o găsească, deşi nu ştia în mod sigur cine era femeia.

Dar iată că acum marele senior era bolnav. La început a părut ceva trecător, dar seniorul devenea tot mai fierbinte. Ardea şi soţia şi servitorii săi au părăsit încăperea. Susţineau că, atunci când ştergeau fruntea seniorului, se ridicau aburi din prosopul folosit. Părea că seniorul era doborât de un foc mistuitor.

— Voi trăi şi voi lupta din nou, spunea seniorul.

Şi era atât de fierbinte. Îşi amintea valurile de căldură ce veneau spre el atunci când îngenunchea lângă salteaua seniorului. Doamna Tsukie n-a zăbovit prea mult în încăpere. Îşi petrecea timpul stând de vorbă despre ceea ce ar fi trebuit să facă preoţii, câte sutre în cerneală de aur erau necesare şi de câţi arcaşi era nevoie pentru a-şi încorda arcurile.

— Ce păcat! Bătrâna care m-a salvat pe mine a murit.

Spunând aceste cuvinte, doamna Tsukie avea zâmbetul unui șarpe.

Nici măcar acum nu o pot ierta pe doamna Tsukie, gândea el, pe când îngenunchea lângă senior. Gelozia ei a alungat-o pe doamna Utsu. Și fata care seamănă doamnei Utsu ar fi ajuns în zdrențe, cu degetele pline de împunsăturile de ac căpătate în timp ce ar fi cusut haine pentru copiii și nepoții familiei regale. Așa s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost seniorul. Cu toate acestea, indiferent de ce spunea sau făcea seniorul, doamna Tsukie aranjase în așa fel încât fata să știe câtă ură se revărsa asupra ei. Și de aceea poate nu înflorea.

— Trebuie să-i găsim un soț, repeta necontenit doamna Tsukie.

Dar fetei nu-i era pe plac niciunul dintre curteni. Ei îi plăceau samuraii, sinceritatea și duritatea lor. Cu toate acestea doamna Tsukie a aranjat o întâlnire cu familia unui curtean. Bărbatul avea un rang destul de înalt, astfel încât seniorul să nu se poată arăta nemulțumit. Dar fata și-a arătat disprețul față de el. Era înalt și gras și înveșmântat în straiele de ceremonie arăta precum un nor ce tot crește amenințător. Îndrăgea nespus aurul și numai aurul. Capul său părea mult prea mic ieșind din mijlocul veșmintelor complicate și grele din brocart. Fața îi era albă și avea o gură mică, roșie; genul de bărbat care cu puțin timp în urmă ar fi fost privit ca unul dintre cei mai chipeși bărbați și imaginea chipului său ar fi rămas nemuritoare, fiind pictată în pergamentele *monogatari.*

— Descinde plin de eleganță dintr-o trăsură, spre deosebire de samuraii care tropăie prin băltoace și smârcuri, cad și își murdăresc veșmintele, spunea doamna Tsukie.

— Se întâmpla odată, a încercat seniorul să o contrazică.

— Nici nu pot să-l văd înaintea ochilor, i-a mărturisit seniorul lui Matsuhito. Ți-l poți imagina purtând armură? Sau urcând pe cal? La vederea lui ciorile ar începe să zboare deasupra capului său.

Doamna Tsukie luase obiceiul de a se îmbrăca în roșu, portocaliu și negru. Chimonourile sale reușeau să dea o imagine țipătoare dar păreau la fel de potrivite și pentru doliu. Veșmintele ei nu purtau niciunul dintre acele modele aducătoare de noroc – cocori, broaște țestoase, pruni înfloriți, pini. Cu timpul, singurele motive întâlnite în țesăturile din care erau cusute chimonourile ei au devenit lipsite de semnificație. Erau doar simple motive geometrice cu linii și unghiuri ascuțite. Femeile din suita sa își spuneau una celeilalte, pe ascuns, că doamna Tsukie ajunsese să urască întreaga lume. În fiecare an buzele sale se strângeau tot mai tare și gura ei devenea tot mai albă și mai subțire. Îndată ce seniorul a căzut bolnav, doamna Tsukie se afla pretutindeni spionându-i pe toți cei din palat, poruncind ca fiecare membru al casei să se prezinte înaintea ei, doamna păstrându-și locul în spatele paravanului. Oamenii șopteau între ei că doamna Tsukie se furișa prin tunelele ascunse ale palatului și trăgea cu urechea la ceea ce se vorbea pe coridoare și în odăi. Se mai spunea că dădea mare atenție spuselor servitorilor.

— Ei știu totul despre ce se întâmplă în palat.

Stăpânul zăcea doborât de boală și febra creștea în timp ce mintea sa se tulbura tot mai mult. Matsuhito a trăit momente de groază atunci când seniorul încercând să se ridice a răcnit:

— Tu! Credeam că ai fost deja înfipt într-un par. De ce nu-mi dă nimeni ascultare? O voi face chiar eu.

— Stăpâne, te voi ajuta să te răcorești așa cum tu m-ai încălzit în acea iarnă pe când ne aflam în asediul palatului Omi.

A turnat apă peste hainele sale și l-a acoperit pe senior cu propriul său trup. Seniorul era atât de fierbinte încât din veșmintele lui Matsuhito au început să iasă aburi și curând s-au uscat. Le-a mai udat încă o dată cu apă rece și a acoperit trupul seniorului.

— Mișcător, dar inutil.

Acestea au fost vorbele doamnei Tsukie când a deschis ușa din hârtie și a văzut ce se întâmpla.

— Va ajuta. În mod sigur, a șoptit seniorul pe jumătate conștient. Nu mai simt arșița la fel ca mai înainte.

— Trebuie să-l întreb pe doctor dacă este permis ceea ce se întâmplă. N-aș dori să răcești și mai tare. Este suficient de gravă și această suferință necunoscută.

— Nu-l chema pe doctor. Spiritul meu te va urmări peste tot dacă îl aduci pe doctor și eu mor aici. Pleacă!

Matsuhito a continuat să își ude veșmintele și să-l acopere pe senior cu trupul său.

— Aha, cât de bine este. Pune-mi armura! Dacă mor nu vreau să se întâmple purtând acest veșmânt ca un giulgiu.

— Așa voi face stăpâne, dar nu mai înainte ca febra să dispară. Ești atât de fierbinte încât metalul s-ar încălzi și ai putea căpăta arsuri pe trup.

— Dar simt că mă răcoresc.

— Curând te vei fi răcorit cu adevărat.

— Porunceşte oamenilor mei! Acelei femei nu i se va mai permite să intre singură în odaia mea. Aşază străji în fața uşii mele!

— Câte, stăpâne?

— Şase. Vor sta de veghe câte doi odată. Va încerca să se furişeze în odaie asemenea unui şarpe, pe sub uşă.

— Nu va reuşi, stăpâne.

Umbra unui zâmbet a trecut peste chipul seniorului. Mai există o speranță cât de mică, şi-a spus Matsuhito.

În cele din urmă febra s-a domolit. Matsuhito a adus armura aşa cum îi ceruse seniorul.

— Stăpâne, este grea. Eşti sigur că vrei să o porți?

— Da.

— Te va stoarce de puteri. Doreşti şi cizmele din blană de urs? Sunt prea călduroase.

— Pune-mi şi cizmele.

Oftând, Matsuhito a făcut ceea ce i se ceruse.

— Şi coiful, stăpâne?

— Îți râzi de mine. N-aş putea să zac întins pe spate purtând coiful pe cap. Adună consiliul de război, aici, la mine. Ajută-mă să mă aşez pe scaun.

Când au sosit, sfetnicii de război mai întâi s-au prosternat în fața seniorului. Plângeau de bucurie.

— Lasă-ne să te atingem, stăpâne, a cerut bătrânul sfetnic. De vreme îndelungată ne tot spunem că eşti deja o fantomă.

Seniorul le-a acordat permisiunea încuviințând din cap.

Bătrânul sfetnic şi-a aşezat mâna pe fruntea seniorului.

— Este rece, a spus el.

Ceilalţi sfetnici, pe rând, au aşezat mâna pe fruntea seniorului.

— Nu ştiu cât timp voi mai rezista. Ştiţi deja pe cine vreau să las în locul meu la conducerea oştirii. Timp îndelungat a fost mâna mea dreaptă. Matsuhito face unele greşeli. Ce vreau de la voi este să-mi juraţi că îl veţi apăra pe cel mai vârstnic dintre fiii mei faţă de atacurile duşmanilor. Odată ce Matsuhito va încheia pregătirea lui, acesta va putea conduce, dar numai dacă Matsuhito îşi dă încuviinţarea. Şi vă mai cer să asiguraţi protecţia doamnei Utsu, în cazul în care i se va da de urmă, ca şi doamnei Ako pe care am luat-o ca pupilă a mea. Duşmanul vostru va fi doamna Tsukie. Şi ţineţi minte, este un duşman de temut, dar nu este nemuritoare. O las în grija voastră. Vă daţi consimţământul? Doamna Tsukie nu va avea dreptul să aranjeze căsătoria doamnei Sadako fără acordul acesteia. Dacă este vreun pericol în această privinţă, trebuie să o scoateţi pe doamna Sadako din palat şi să o duceţi în palatul tânărului prinţ Sugimasa. Promiteţi?

Toţi au consimţit.

— Vă temeţi de spiritul meu neliniştit? a mai întrebat seniorul Norimasa.

— Aşa cum te venerăm pe tine, stăpâne, a vorbit bătrânul sfetnic în numele celorlalţi.

— Juraţi!

— Ne legăm în faţa ta, a vorbit din nou bătrânul sfetnic.

Apoi întorcându-se către ceilalţi le-a cerut:

— Juraţi!

— Jur, a repetat pe rând fiecare dintre sfetnici.

— Voi fi o fantomă înfricoşătoare şi neîndurătoare, i-a avertizat el.

— Nici nu ne așteptăm să fie altfel. Acum ne vom retrage. Trebuie să te odihnești, stăpâne.

— Seniorul Matsuhito va rămâne. Atunci când va sosi vremea, îi vei aduce la cunoștință tot ce știi, i-a mai spus seniorul Norimasa bătrânului sfetnic.

Matsuhito i-a aruncat seniorului priviri întrebătoare.

— Nu acum, a răspuns seniorul întrebărilor nerostite.

Apoi s-a întors către ceilalți și zâmbind a spus:

— Ne vom revedea în iad!

În acea noapte, Matsuhito a adormit sprijinindu-și capul de salteaua seniorului Norimasa. A fost trezit de răcnetele acestuia:

— Omul acela! De ce mai are capul pe umeri? Suciți-i gâtul! Suciți-l!

Apoi seniorul a început să se întoarcă de pe o parte pe alta.

— Matsuhito! Scoate-mi armura! Mă arde. Apărătorile pentru umeri mă ard ca și cele pentru piept. Scoate-le!

În acel moment Matsuhito și-a dat seama de cât de fierbinte era el însuși. Stropi de sudoare i se prelingeau de pe frunte până pe bărbie. S-a pus pe treabă încercând să-i scoată armura cât mai repede cu putință:

— Să vină cineva să mă ajute! a strigat el.

Unul dintre oameni a intrat și împreună au început să-i scoată armura.

— Este mai fierbinte decât înainte, a observat omul. Asta nu e bine.

— Vom încerca din nou cu apă rece.

Au început să acopere trupul seniorului cu bucăți de pânză înmuiate în apă rece, dar de fiecare dată auzeau sfârâitul aburului. Nimic nu era de ajutor.

Seniorul a început să ceară apă rece.

— Cum mă mai arde! Mai vreau! Mai vreau apă! Arde! Sunt otrăvit. Tu mă otrăvești, Matsuhito? Niciodată n-aș fi crezut că tu poți face asta. Mai vreau apă, chiar dacă-i otrăvită.

— Bătrânul sfetnic nu cunoaște niciun leac? a întrebat Matsuhito cu disperare.

— Nu există. A spus-o mai înainte.

— Orașul! Orașul este în flăcări. Strălucește. Se vede până departe. Lăsați săgețile să zboare! În curând se va sfârși.

Pe chipul seniorului Norimasa s-a întins un zâmbet larg. Cei doi bărbați îl priveau în tăcere. Deodată seniorul a început să tremure violent. Matsuhito s-a aruncat asupra sa încercând să-l liniștească pentru a nu se răni singur.

— Mă ataci în fața oștirii. Deci din aceia îmi ești!

— Ar fi mai bine să te ridici, l-a sfătuit celălalt samurai.

Ezitând, Matsuhito s-a ridicat în cele din urmă și s-a retras la marginea saltelei pe care zăcea seniorul Norimasa. A rămas acolo privindu-l în tăcere.

Pe negândite, seniorul Norimasa s-a ridicat, a deschis ochii larg și a strigat cu glas înfricoșător:

— Acum văd totul.

Apoi s-a prăbușit pe spate și cei doi n-au mai auzit răsuflarea șuierătoare.

Samuraiul și-a așezat capul pe pieptul seniorului.

— Spiritul l-a părăsit. *Shindayo.* Este mort.

În acel moment, doamna Tsukie care probabil se aflase dincolo de ușă, trăgând cu urechea, a intrat în încăpere:

— Matsuhito, tu l-ai omorât. L-ai otrăvit și apoi l-ai sufocat.

Bătrânul consilier care dormise pe coridor a intrat și el în odaie.

— Doamnă Tsukie, ar trebui să fiți prevăzătoare. Dacă seniorul a fost otrăvit n-ar dori aceeași persoană s-o otrăvească pe doamna seniorului?

Doamna Tsukie a pălit.

— Faceți pregătirile pentru înmormântare și nu mai răspândiți acuzații periculoase, a sfătuit-o bătrânul sfetnic.

— Așa îmi vorbești mie?!

— Meritați altceva? Seniorul Matsuhito a primit puterea din partea seniorului înainte de moartea acestuia. Noi toți ne-am aflat aici și i-am auzit vorbele. Acum el este mort și treburile sunt în mâinile noastre. Seniorul spunea că dorește să plecați din palat.

— Să plec? Eu?

— La mânăstire, doamna mea. Este scris numele mânăstirii și darurile pe care le veți duce acolo când veți fi primită.

— Unde este înscrisul?

Glasul doamnei devenise amenințător.

— Se află în siguranță, în afara palatului. Am dreptate, Yamamizu? l-a întrebat bătrânul pe unul dintre ceilalți sfetnici care se adunaseră în odaie.

— Spune adevărul. Cel mai vârstnic dintre fiii voștri va continua să se afle la cârma clanului și el va prelua puterea atunci când va avea vârsta cuvenită. Dar stăpânul a mai spus că dorește pace și liniște în palat indiferent de prețul ce trebuie plătit pentru ele. Pentru a le asigura a făcut toate pregătirile necesare pentru a vă trimite la mânăstire.

— Nu cred un cuvânt.

Doamna Tsukie se prăbuşise în genunchi.

— Destul! a strigat Matsuhito.

Glasul s-a răspândit în întreg palatul, pe coridoare, în toate încăperile. Au amuţit cu toţii. Până atunci nu se mai întâmplase ca Matsuhito să ridice glasul între pereţii palatului.

— Mi s-a încredinţat misiunea de a păstra pacea aici.

Vorbea cu ton ridicat şi cuvintele îi erau adresate doamnei Tsukie.

— Sunteţi doar una dintre cele trei soţii. Mergeţi în încăperile voastre şi aşteptaţi acolo!

— Ai aşteptat în tot acest timp numai pentru a mă duce pe mine la pierzanie, i-a strigat doamna Tsukie.

— În încăperile voastre! Acum! a poruncit Matsuhito.

Doamna s-a închinat adânc şi a părăsit odaia seniorului mort.

— Acum eşti cu adevărat seniorul Matsuhito, a spus sfetnicul cel bătrân. Care-ţi sunt poruncile?

*

Atâta vreme a trecut, şi-a spus samuraiul scuturând capul pentru a-şi limpezi gândurile. Ploaia încetase. Umezeala era apăsătoare şi ţânţarii roiau din nou în jurul său.

— Am alifie pentru tine, Kurokuro, i-a vorbit samuraiul calului. Vom porni apoi la drum şi vom căuta o păşune verde unde tu vei paşte în timp ce eu voi mânca.

A scos alifia de culoare cenuşie şi a uns botul calului.

— Ce miros! Totuşi acum pari mai fericit. Te voi unge şi în jurul ochilor. Acum eşti gata? Te voi duce de căpăstru până ne vom lămuri cum stau lucrurile cu terenul din jur.

Este un loc prielnic pentru o ambuscadă, gândea samuraiul. Apoi, câteva clipe mai târziu: Toate astea s-au sfârşit. Trebuie să dau uitării pentru totdeauna strategia şi biruinţa. Trebuie să iau aminte la tot ceea ce nu are legătură cu războiul.

— Terenul este pietros. Îţi va toci potcoavele din răchită.

Au urcat neabătut, căutându-şi drumul printre copaci şi în cele din urmă au ajuns într-un luminiş.

— Iată, aici ai de mâncare după pofta inimii.

Am obosit, îşi spunea el.

— Altădată nu simţeam cum bătălia mă lăsa vlăguit, dar acum, Kuro, mă pot odihni oricând poftesc.

A lăsat calul liber şi animalul a întors capul pentru a se asigura că totul era în regulă.

— Du-te! Deşi este abia prima zi, îmi este teamă să închid ochii, să mă cufund în somn şi să visez.

Pornind către pajişte, calul a mai întors capul o dată de parcă ar fi dorit să întrebe dacă era cazul să se întoarcă.

— Du-te! Du-te!

Aici se va întâmpla ceva. Presimt asta.

A găsit copacul potrivit, al cărui trunchi era acoperit cu muşchi. Moale, şi-a spus el. Din locul în care se aşezase vedea munte după munte. Unii de culoarea lavandei, alţii albăstrui şi norii suspendaţi asupra lor arătau asemenea unor stindarde. Ici-colo dungi argintii, scânteietoare arătau asemenea tăişurilor unor săbii, scoase din teacă. Cascade şi râuri, gândea el. Oare cât de departe se aflau? Şi era imposibil să aprecieze distanța pus în fața unui asemenea peisaj. Privirile sale puteau să ajungă până la mari depărtări.

Voi adormi și voi visa din nou. Gândul îl neliniștea. Dar era obosit așa că a adormit curând. A fost trezit de nechezatul sălbatic al calului; aflat în fața sa, acesta bătea neliniștit pământul cu copita.

— Ce se întâmplă? Ce ai? De ce ești agitat?

S-a ridicat și a luat calul de căpăstru.

— Arată-mi ce se întâmplă, a îndemnat el calul și de parcă acesta i-ar fi înțeles spusele, l-a purtat către cea mai îndepărtată latură a luminișului.

Odată ajuns acolo, calul s-a oprit brusc și a întors capul privindu-și stăpânul. Samuraiul nu vedea nimic deosebit dar, pe când se pregătea să se întoarcă, a auzit un scâncet oribil, un strigăt de disperare.

— Un copil. În stânga. Vom cerceta.

Lăsând hățurile jos a pornit către desișul pădurii, printre pini. Scâncetul continua.

— Amintește-ți că nu poți spune precis dincotro vine zgomotul dacă stai pe loc. Întoarce-te la dreapta și la stânga, îi reveneau în minte vorbele seniorului.

La stânga. Scâncetul venea în mod sigur din partea stângă.

A dat deoparte plantele crescute ce se întindeau pe pământ. Scâncetul se auzea tot mai clar, dar devenise mai jalnic, de parcă venea de la o ființă ce-și pierdea puterea. Și-a deschis drum printre tufișuri pline de țepi și s-a trezit dând ochii cu un pui de vulpe. Puiul a dat să se ridice dar picioarele nu-l ajutau.

Este înfometat, și-a spus samuraiul. Oare calul se agitase pentru că scâncetul animalului îi stârnise mila? Samuraiul a înaintat încetișor vorbind puiului de vulpe.

— Ești flămând? Vrei să te iau cu mine? A fost o vreme când aveam o vulpe mai mare decât ești tu acum și noaptea dormea pe pieptul meu.

Ajunsese deja lângă puiul de vulpe și dintr-o singură mișcare l-a înșfăcat. Puiul a încercat să roadă încheietura mâinii, de parcă dorea să scape.

— Unde vrei să fugi? Nu mușca!

l-a prins botul în mâna sa mare.

— Ți-e frig. Te vâr în haina mea, dar să nu mă muști!

A vârât puiul de vulpe în haină. Puiul a început să se zbată, încercând să scape. Curând s-a liniștit apoi și-a croit drum până când și-a ițit capul dintre faldurile chimonoului. L-a privit pe samurai cu atenție apoi s-a retras de parcă s-ar fi ascuns într-o peșteră.

— Ce-aș putea să-ți dau de mâncare?

Auzea respirația regulată a puiului de vulpe. Adormise. Poate ar trebui să fierb niște orez, și-a spus samuraiul. Dacă se trezește mai înainte ca orezul să se răcească îi voi face câteva cocoloașe de orez. A legat calul, a aprins focul și s-a folosit de oala pe care sătenii i-o dăduseră la plecarea din sat. Nu contează dacă pornim la drum acum sau mai târziu, și-a spus el. N-am nicio țintă.

— Este și ăsta un scop: să nu ai nicio țintă, părea să-l audă pe bătrânul sfetnic.

Trebuia să fie precaut. Singurătatea îți poate juca tot soiul de feste.

Calul, bine hrănit, se lăsase la pământ, cu gâtul întins și-l urmărea din priviri pe samurai.

— Când vulpea este bolnavă, dă-i mai întâi doar zeamă de orez, auzea el glasul doamnei Utsu, sfătuindu-l. Dacă nu-i face rău, poți mai apoi să-i dai câteva boabe de orez.

Curând mă voi trezi înconjurat de năluci, le voi vedea rătăcind printre copaci.

Îi voi spune „Doamna Utsu“, își zicea el, gândindu-se la puiul de vulpe.

— Chiar dacă este băiat? a izbucnit în râs doamna Utsu.

Eşti istovit, şi-a spus samuraiul.

Aburul ce se ridica din oală răspândea un miros ce l-a făcut pe puiul de vulpe să se agite.

Când orezul s-a fiert a turnat zeamă într-o cană și a aşteptat să se răcească. Căpşorul puiului a ieşit din faldurile chimonoului. Calul urmărea cu mare atenție tot ceea ce se întâmpla. Samuraiul a dus cana la botul puiului de vulpe. Puiul a început să lipăie zeama de orez. Apoi s-a oprit, a înălțat privirile întrebătoare către samurai și, văzând că nu avea de ce să se teamă, a început să lipăie din nou. Samuraiul i-a luat cana de la bot în câteva rânduri pentru ca puiul să nu bea prea repede. Cu toate acestea cana s-a golit curând. După o vreme puiul s-a strecurat afară din chimonou, s-a cățărat pe umărului samuraiului și a început să privească în jurul său. Tresărea de fiecare dată când vedea ceva nou, fie că era vorba de cal sau de mâinile omului. Samuraiul încerca să-l liniștească.

— *Shimpai shinasai,* nu te speria!

Puiul se simțea tot mai încrezător și după un timp s-a aşezat pe umărul samuraiului, cuibărindu-se perfect între gât și umăr.

Ceva mai târziu, samuraiul i-a dar puiului câteva boabe de orez. Neștiind să mănânce, puiul l-a ciupit de deget. Atunci samuraiul a luat orezul și l-a răsucit pe deget ca o bucată de sfoară și i-a dat puiului să mănânce.

Puiul mânca lacom. Când a terminat două grămăjoare răsucite pe deget, samuraiul a înfăşurat în frunze orezul rămas, l-a vârât într-o desagă şi apoi a luat puiul şi l-a apropiat de cal.

— El scâncea. Tu l-ai găsit aşa încât este şi puiul tău de vulpe.

Calul a sforăit şi apoi şi-a plecat capul.

— Şi tu? l-a întrebat pe pui.

Acesta a ţipat scurt şi s-a retras între faldurile chimonoului.

— Cu timpul te vei împrieteni cu el.

Şi-acum suntem trei, gândea samuraiul, retrăgându-se către copacul de al cărui trunchi acoperit cu muşchi se sprijinise mai devreme. Lumea din jurul său părea mai verde decât cu o zi în urmă. Se apropia vara. Vulpea avea să meargă pretutindeni cu el. Era uşoară aşa încât o putea duce oriunde.

— De ce n-am vorbit mai mult despre vieţile noastre în timpul petrecut împreună? a întrebat doamna Utsu.

— Nici nu prea ştiu care a fost viaţa mea, i-a răspuns Matsuhito.

— De ce nu mi-ai spus că mă iubeşti şi că tânjeşti după mine? Aşa ar fi trebuit să faci. Aşa ar fi procedat un cavaler.

— Ştiai. Dar eu nu ştiam. Inima ta a aparţinut seniorului Norimasa sau nu?

— Odată, demult, dar după ce te-am întâlnit pe tine, nu. Acum timpul a trecut şi eu nu am fost... bună.

— Ai fost rea?

— Foarte rea.

— Şi ce importanţă poate avea pentru mine? În ochii mei nu vei trece niciodată drept o femeie rea.

— Eşti atât de nevinovat! Priceput la război, dar neprihănit în alte privinţe.

— Neprihănit, doamna mea? Dar n-am dorit pe nimeni altcineva având totdeauna doar imaginea ta înaintea ochilor.

— Pe niciuna dintre femeile de la palat? Nici măcar în noaptea de dinaintea bătăliei.

— Făpturi calde în întuneric. Fără chip, fără glas.

— Fără glas?

— N-aveam de spus nimic.

— Avea vreuna dintre ele o vulpe?

— Niciuna, doamna mea. N-aveau nimic deosebit.

— Plictisitoare, prin urmare.

— Da, plictisitoare.

— Şi cu toate acestea nu cunoşti femeile.

— Te cunosc pe tine.

— Asta este marea ta iluzie. Seniorul Norimasa este mort?

Matsuhito i-a povestit despre moartea seniorului.

— Se trezeşte puiul. Ţine-l lângă tine. Lasă-l să doarmă pe pieptul tău. Îi va plăcea şi felul în care se ridică şi se lasă cu fiecare respiraţie.

— Ei?

— Este o vulpe. Vezi cât de puţine ştii?

A deschis ochii. Puiul de vulpe se urcase din nou pe umărul său. Calul se ridicase în picioare. Era încă lumină.

— Vom porni la drum, dar nu la unul lung, s-a adresat el calului.

Curând au început să-şi croiască drum printre copaci.

Capitolul 18

Deşi se afla în pustietate, samuraiul ştia prea bine că, fie mai devreme sau mai târziu, în drumul său avea să dea peste altă făptură omenească. Bokoshi îi spusese doar atât:

— Niciodată nu eşti absolut singur. Există totdeauna pelerinii ai căror clopoţei încearcă să sperie demonii. Sunt şi sihaştrii care trăiesc de ani buni în munţi, unii dintre ei cu minţile aproape duse. Tâlharii şi bandiţii se ascund în păduri până când îşi spun că pot ieşi la lumină fără a avea de ce să se teamă sau pentru a-şi îngropa comorile. Nu te vei bucura de singurătatea la care te aştepţi.

— Dar nu va fi ca într-un oraş sau ca la o răspântie mult prea circulată.

— Dacă te îmbolnăveşti, cine te va ajuta?

— Nu mă tem de asta.

— Prin urmare te retragi în pădure că să mori.

— Dimpotrivă. Sunt sătul de colbul din această lume.

— Şi pleci în căutarea altuia?

— Trebuie să mai existe şi altul.

— Nu cred. Colbul este unul şi acelaşi pretutindeni.

— Trebuie să existe o lume mai bună.

— Ţi-a vorbit cineva despre o astfel de lume?

Preţ de două ore au tot mers pe munte, tot mai sus şi mai sus.

— Poţi merge mult prea departe, a spus seniorul Norimasa. Deodată te trezeşti de cealaltă parte a muntelui şi brusc ai ieşit de sub vraja acestuia.

Când pădurea a început să se rărească şi copacii dispăreau treptat, samuraiul s-a gândit că sosise momentul să facă popas. Se temea de terenul accidentat, stâncos, care ar fi putut să-i provoace neplăceri calului şi totodată era conştient de faptul că trebuia să hrănească atât calul, cât şi puiul de vulpe.

Ori de câte ori se oprea, lăsa puiul liber, legându-l cu o sfoară scurtă şi dacă dorea să se odihnească, îl lega fie de piciorul său, fie de oblâncul şeii. Observase că puiul de vulpe nu părea dornic să se depărteze, dar nu era încă timpul să-l lase liber. Nu voia să-l piardă.

În timp ce orezul fierbea, privirile samuraiului cercetau stâncile neîmpădurite. Piatra era cenuşie dând impresia că era argiloasă. Din loc în loc se zăreau câteva denivelări numai bune de sprijinit şi agăţat la urcuş. Ceva mai la stânga se zăreau şi copacii. În acel punct muntele era probabil mai puţin înalt. Trebuia să meargă în acea direcţie, către asfinţit, apoi se putea îndrepta din nou către nord. Auzise de ţinutul zăpezilor, acolo unde viforniţa şi viscolul îngropau casele până la acoperiş, astfel încât oamenii erau nevoiţi să sape ferestre în zăpadă pentru ca lumina şi aerul să ajungă în casele lor. Tunelurile săpate în nămeţii de peste trei metri înălţime îi ajutau pe oameni să treacă drumul dintr-o parte în cealaltă. Auzise şi alte istorii triste despre oamenii care, călătorind către nord, porniseră pe vreme bună la drum şi apoi viscolul îi înghiţise, fiind descoperiţi abia în primăvară când zăpezile începeau să se topească. Ţara zăpezilor, flori albe abia înmugurite şi chipul alb al unei femei îi apăreau din timp în timp în fața ochilor mai înainte de a se cufunda în somn. Fiecare dintre aceste trei imagini îi reamintea de celelalte două.

Deodată, undeva în fața sa, liniștea a fost tulburată. Calul necheza nemulțumit. Samuraiul privea calul ce pornise pe urmele puiului de vulpe către marginea pădurii; acesta a dispărut în desiș, deși era încă priponit. În clipa următoare puiul a reapărut în fugă și s-a culcat la picioarele calului ținând ceva în gură. Samuraiul s-a îndreptat către el pentru a cerceta despre ce era vorba. Puiul de vulpe prinsese un șobolan uriaș și acesta se tot răsucea încercând să muște puiul. Samuraiul a scos sabia și cu o lovitură precisă a retezat capul șobolanului. Vulpea a părut dezamăgită la început, de parcă fusese lipsită de plăcerea de a chinui șobolanul. Apoi l-a sfâșiat și a prins a se ospăta. Deși începuse să se îmblânzească, natura își spunea cuvântul. Vulpea a luat capul șobolanului în gură și l-a apropiat de cal de parcă ar fi dorit să afle părerea acestuia. Nemulțumit, calul a întors privirile. Scena aceasta l-a amuzat pe samurai, care a izbucnit în râs.

— Când termini de mâncat, te voi lega de piciorul meu, vulpițo. Ai început să poruncești calului.

A scos orezul din zeamă după care a strecurat restul rămas în oală, folosindu-se de o bucată de pânză. Zeama a amestecat-o cu apă și apoi a dat-o puiului de vulpe.

— Nu ai nevoie de mai mult de atât după ce te-ai ospătat cu un șobolan uriaș.

Puiul de vulpe a lipăit zeama neîntârziat.

Samuraiul a legat vulpea de piciorul său și sprijinindu-se de un copac s-a culcat. Când a deschis ochii din nou, soarele coborâse spre asfințit și vârfurile munților erau încununate de raze luminoase, strălucitoare, scânteind în nuanțe de roșu și portocaliu. Curând umbrele aveau să dispară până la răsăritul soarelui. Pieptul său părea să poarte o povară. Când și-a coborât privirile a văzut puiul de vulpe încolăcit ca un șarpe, cufundat într-un somn adânc. Este un pui modest, gândea samuraiul. Burtica era ușor bombată ca totdeauna după ce mânca bine. A mângâiat burtica dolofană și puiul a oftat ușor în somn. Vulpea doamna Utsu. Îi ajunseseră la urechi povești despre bărbați care fuseseră martori la transformarea unor vulpi în femei. De ce nu te transformi și tu, te rog! gândea el privind puiul de vulpe. Așa cum era de așteptat nu s-a întâmplat nicio minune. De undeva de departe se auzea murmurul apei. Era o cascadă. Era hotărât să o caute în ziua următoare. Dacă avea ghinionul să întâlnească un oraș în cale, își spunea că ar fi vrut să facă rost de hârtie și de o trusă de scris. Ar fi putut să înceapă să țină un jurnal. Trebuia să facă asta. Odată, doamna Utsu îi spusese: Nu pot să țin un jurnal în palat. Ar fi găsit și citit de cei de aici. Aici trebuie să împarți totul cu cei din jur. Dar voi avea timp, mai mult timp și atunci îmi voi alunga plictisul.

— Se întâmplă să te plictisești adesea?

— Doar dacă nu mă pierd cu gândul în lumea mea stranie.

Era conștientă că nu avea să recunoască vreodată deschis câtă bucurie îi aducea prezența lui. Știa cât era de superstițioasă. Dacă ar fi mărturisit cât de fericită o făcea să-l vadă alături de ea, era convinsă că un mare ghinion s-ar fi abătut asupra lor. Oricum, răul îi lovise. Măcar dacă i-ar fi spus ceea ce gândea.

Vulpea a tresărit și a ridicat privirile către el, de parcă ar fi întrebat: „Ești încă treaz?”

Samuraiului i-a trecut prin minte că era fericit. Arareori se întreba dacă era fericit. Sunt? Nu sunt? Cel mai adesea se întrebase: Ce mai am de făcut?

În dimineața următoare, samuraiul și vulpea au mâncat restul de orez și calul a păscut pe pajiște. Apoi, în lumina încă palidă a zorilor ce se ridicau pe un cer vârstat în purpuriu și auriu, au ridicat tabăra pornind către asfințit. Culorile răsăritului din acea dimineață îi aminteau de zorii zilei în care avusese loc bătălia de la Nigawa. Își amintea vorbele seniorului Norimasa: „Dacă ai putea să învălui o femeie într-un asemenea veșmânt, atunci ea ar rămâne alături de tine pentru totdeauna." Rămăsese uimit. Gândurile seniorului Norimasa zburau către femei în timp ce se pregătea de luptă. Și tocmai din pricina uimirii a întrebat cui ar da veșmântul.

— În niciun caz soției mele, îi răspunsese seniorul râzând.

— Atunci, cui?

— Mai întâi ar trebui să întâlnesc femeia demnă de un astfel de veșmânt.

De la moartea seniorului Norimasa, samuraiul părea să audă glasul acestuia tot mai limpede și mai puternic, de parcă prin moarte și-ar fi găsit forța. Mă întreb pe unde te mai afli și cum o mai duci, gândea samuraiul.

Și astfel samurai, cal și vulpe au călătorit timp de două zile și în cele din urmă au ajuns la muntele mărginit de pini. Samuraiul simțea o nevoie copleșitoare de a trage un pui de somn în acea după-amiază, așa încât a priponit calul și a legat vulpea de piciorul său. A fost smuls dintr-un somn adânc de scheunatul și de țipetele scurte ale vulpii. Când s-a trezit de-a binelea, a ajuns până la urechile lui clinchetul clopoțeilor.

Se apropie cineva, și-a spus el. Când luase puiul de vulpe cu el, salvându-i astfel viața, nu știuse că, de fapt, dobândise cea mai prudentă strajă.

— Privești în direcție greșită, a auzit samuraiul un glas ce venea din dreapta sa.

A întors privirile și a văzut un bărbat șezând în iarbă, cu picioarele încrucișate. Samuraiul l-a privit în tăcere.

— Știu, știu că poți să mă despici cu sabia deși se prea poate ca vulpea să-ți stea în cale.

— Dar pumnalul s-ar putea să nu mă împiedice.

— *Hanto,* a consimțit bărbatul. Ce faci în munții mei?

— Munții tăi?

— Trăiesc în aceste locuri de ani buni.

— Atunci îmi vei spune cât de departe sunt de muntele încununat de copaci.

— O zi de drum. Ce-i cu vulpea?

— Îmi place. Nu pune mâna pe ea!

— Ultima oară când am văzut o vulpe am luat-o de jos și ea mi-a sfâșiat încheietura. Unul dintre degete aproape că nu-l mai pot folosi.

— Care anume?

— Aha, tot ca un samurai gândești. Vrei să-mi cunoști slăbiciunile, ca și tăria, a spus el râzând.

— Dacă voi coborî muntele, dacă dau peste un cătun, ce se va întâmpla? a întrebat samuraiul.

— Bună întrebare. Dacă vor afla că ești samurai vor încerca să te ucidă; ca să te afli în siguranță este mai bine să treci drept altcineva. Este lesne de știut că vor încerca să-ți fure calul. Eu te poftesc la coliba mea și acolo putem să cugetăm la ceea ce este de făcut.

— Vei încerca să-mi iei viața? Știu de ce sunt în stare tâlharii. Au obiceiul să trimită câte un om în căutarea prăzii.

— Nu m-am bucurat niciodată de privilegiul de a fi tâlhar. Tu hotărăşti.

Puiul de vulpe s-a îndreptat către nou-venit şi fără şovăială s-a cuibărit în poala omului.

— Voi lăsa vulpea să hotărască pentru mine.

— Asta-i dovadă de înţelepciune. Animalele mici ca şi copiii nu greşesc niciodată.

— Mi-ar plăcea să pot crede în aceste vorbe.

— Ceva mai jos se află coliba mea de vară. Am şi una de iarnă. După cum vezi sunt avut.

Pentru a ajunge la colibă era nevoie să coboare muntele, urmând o potecă atât de îngustă, încât era greu de străbătut fie şi numai de către un singur drumeţ. Ramurile pinilor măturau coapsele şi gâtul calului şi adesea se agăţau de frâu. Vulpea, cuibărită în chimonoul samuraiului, îşi iţea capul din când în când, adulmecând în jur.

Capitolul 19

Este știut că o colibă nu se poate compara cu un palat, dar coliba străinului era cea mai săracă văzută vreodată. Acoperișul din snopuri de papură și susținut de trunchiuri groase de copac fusese construit în pantă abruptă. Exista un singur perete, cel din spate. Pardoseala era din pământ bătătorit și pe ea se aflau câteva saltele țesute grosolan de cineva care în mod clar nu se pricepea la asemenea treburi. Într-un colț se afla și o saltea din paie care fuseseră legate între ele fără cea mai mică dibăcie, folosindu-se coarde de iederă care mai întâi fuseseră despuiate de frunze. În mijlocul colibei se afla o vatră, de fapt o gaură în pământ. Într-un alt colț al colibei, un maldăr de ramuri de pin se uscau ca o măsură de prevedere, amintind că și vara, în vârful muntelui, vremea se putea răci pe neașteptate. O seamă de obiecte absolut necesare atârnau din tavan unde fuseseră agățate cu sfori din cânepă.

— Minunată colibă, a ținut omul să spună. Ai văzut cum am așezat bolovanii în față? Ceva mai jos, pe munte, se află un loc nisipos. Am adus nisip alb de acolo și l-am turnat între pietrele cenușii. În spatele colibei se află și mai mult nisip. Ce vrei să mănânci: semințe de pin și orez sau orez și semințe de pin?

— Nu este ușor de ales.

— Știi, am aproape cincizeci de ani. Cine ar fi putut să-mi ghicească care îmi va fi destinul?

— Sau pe al meu. Sau pe al oricui altcuiva.

— La ce te-ai așteptat să ți se întâmple?

Omul stătea cu spatele spre samurai.

— Rogu-te nu râde dar aș fi dorit să rămân credincios seniorului pe care l-am slujit și la moartea acestuia mă așteptam să fiu cel care îi lua locul.

— La moartea lui intrigile au început să se țeasă și ai fost înlocuit.

— Nu. Înainte de a muri, seniorul pierduse deja o bătălie hotărâtoare. Cu toate acestea am rămas încă puternici pentru o vreme și mi-am spus că era posibil să ieșim biruitori dacă luptam în continuare, dar în timpul unei bătălii vremea ne-a fost potrivnică. Un noian de apă a scufundat unele dintre bărcile noastre pline cu oșteni. Oameni ascunși bine, punând la cale o ambuscadă, au fost trădați de lumina fulgerului. Apoi a urmat un cutremur în care au pierit deodată nu mai puțin de opt sute de oameni. Clanul a trebuit să se risipească. Oamenii spuneau că eu am adus nenorocirea asupra voastră.

— Când treburile merg rău, așa obișnuiesc oamenii să spună. Și la fel de bine, din motive de-a dreptul absurde, te ridică în slăvi dacă totul merge bine. Nu crezi că am dreptate?

Samuraiul a rămas tăcut, dar a plecat ușor capul. Bărbatul l-a privit, apoi a continuat să amestece în oală.

— Ei bine, eu ar fi trebuit să reunesc un clan învins și risipit. Toți au fost șterși de pe fața pământului în afară de doi copii. Se spune că eu eram unul dintre ei. Am fost crescut în taină, astfel încât atunci când celelalte clanuri se vor strânge în jurul meu să pot lua puterea ca moștenitor de drept. Dar o întâmplare lipsită de sens a schimbat lucrurile. Se spune că seniorul care rămăsese loial tatălui meu – sau omului despre care se credea a fi tatăl meu – a văzut doi copii, odraslele unui fermier al cărui sat fusese ars până în temelii de oșteni. Îmi amintesc un cer roșu și pe senior spunându-mi că era un apus de soare înflăcărat, deși lumina venea de la colibele în flăcări. Se mai spune că cei doi copii semănau leit cu mine și cu sora mea. În graba lor de a găsi doi copii care ar fi putut trece moștenitorii seniorului mort și pentru a-i feri de pericolele ce-i pândeau, au îmbrăcat doi copii din sat în hainele lor. Astfel nu au mai fost în stare să-i deosebească pe cei doi copii din sat de copiii nobilului. Seniorul era furios. A amenințat că-i va ucide pe cei amestecați în această poveste, dar nu s-a ales nimic de amenințări pentru că erau încă asediați de dușmani. La acea vreme eram un copilaș și nici sora mea nu era cu mult mai mare ca mine și la fel se întâmpla și cu fiica fermierului. Eram mult prea mic pentru a vorbi, deși împlinisem trei ani. Bărbați călări se adunau de pretutindeni și săgețile zburau către noi din pădure și graba seniorului a făcut ca noi, cei patru copii, să fim confundați. Nici până în ziua de azi nu știu dacă sunt moștenitorul sau fiul de țăran. Aceeași soartă a avut-o și sora mea. În cele din urmă, seniorul care totuși se afla în viață a ales la întâmplare. Eu am fost ales drept moștenitor, iar celălalt băiat a fost trimis în sat și încredințat unui fierar. Sora mea, sau cea despre care se credea că era sora mea, a fost trimisă la palatul seniorului sau la o familie nobilă. Asta am aflat mai târziu. Se spune că atunci când s-au întâmplat toate acestea între mine și sora mea exista o mare asemănare, dar seniorul era de părere că nu există nimic ce ar fi putut să o deosebească de o altă fetiță de vârsta ei. Obișnuia să spună: „Toți copiii sunt la fel. Chiar dacă seamănă între ei când sunt mici, după șase luni se schimbă. Așa că nu știu cu adevărat dacă sora mea semăna cu mine. Asemenea mie, nici ea, oriunde s-ar afla, nu știe dacă este fiica seniorului sau copilul de fermier ai cărui părinți au fost uciși atunci când satul a fost făcut scrum. Am încercat să-i dau de urmă, dar era ca și când aș fi căutat să spun că un grăunte de nisip este diferit de celelalte aflate în spatele colibei. Ce sorți aș fi avut? Chiar dacă aș fi dat de urma celor două fete cum aș fi putut să știu în mod sigur care era sora mea?

Era oare posibil ca aceleași întâmplări să se repete, se întreba samuraiul. Își spunea că nu. Omul aflat în fața sa era posibil să fi dat peste documentele atât de bine ascunse. Îi revenea în amintire omul ce scăpase din palatul Minaga purtând un vraf de documente. Seniorul Norimasa bănuise că acele documente vorbeau despre cei patru copii și despre ce se întâmplase cu ei. Bărbatul aflat înaintea lui părea să cunoască întâmplarea în cele mai mici amănunte.

Samuraiul l-a privit cu mai mare atenție, încercând să găsească o urmă de asemănare. Chipul său era perfect ras cu o mustață mică, pe când trăsăturile străinului erau ascunse de o barbă bogată. Dacă acel om era fratele doamnei Utsu, era cât se poate de limpede că nu avea știință de existența ei și nu o văzuse vreodată.

— Și asta are o atât de mare însemnătate? a dorit samuraiul să știe. În cele din urmă soarta este aceeași.

— Cum aș putea să știu asta? Poate a crescut într-un sat de pescari, în vreme ce eu am primit o educație aleasă și în cele din urmă am fost luat de familia unui nobil.

Samuraiul trăia un sentiment de gelozie. Dacă omul acela era fratele doamnei Utsu era mult mai strâns legat de ea decât Matsuhito. Nu este fratele doamnei Utsu, a hotărât samuraiul. În acele momente înțelesese că nu-i mai păsa cine erau adevărații lui părinți și nici nu dorea să știe unde se afla sora lui. Totul aparținea trecutului. Îl compătimea pe bărbatul singuratic din colibă care continua să-și pună aceleași întrebări, care le adăpostea în inima sa ca pe niște săgeți. Își spunea că era posibil ca omului să nu-i fi fost pe plac sora sa dacă ar fi avut șansa să o întâlnească. Probabil că și propria lui dorință de a o întâlni pe doamna Utsu era la fel de jalnică și sortită eșecului.

— Nu mi-am cunoscut niciodată părinții, a spus samuraiul. Au fost uciși după ce au fost prinși de o oștire invadatoare. Eu am fost dat în grija unor fermieri. Erau oameni destul de cumsecade, dar eu nu eram menit să ajung agricultor. Aveau pretenția să fiu un copil bun așa cum erau ceilalți, așa încât încasam bătăi ca și ei și am descoperit că îmi era imposibil să devin un copil ascultător. Fugeam adesea de acasă și, pentru a face lucrurile și mai greu de îndurat, nutream vise de măreție. Cunoșteam fiecare pod din ținut, până departe și știam unde puteam să dorm aflându-mă în siguranță. Într-o noapte am auzit cum niște tâlhari se pregăteau să intre în depozitul cu provizii al unui nobil. Mi-am luat inima în dinți și am întrebat: „Ce-ați zice dacă m-aș alătura vouă?“ La început, tâlharii au crezut că vorbise glasul podului, apoi s-au strecurat sub pod și m-au găsit. Le-am cerut să mă ia cu ei. Au dorit să știe ce puteam să fac. Le-am spus că eram scund și subțirel și mă puteam strecura în locuri strâmte și pe deasupra știam să mint ca nimeni altul. Au mai dorit să știe despre părinții mei. Le-am spus că erau morți și nimeni n-avea să mă caute. Știam să gătesc, aveam ochi buni și auzul la fel de ascuțit. Au râs auzindu-mă cum mă împăunam și au căzut de acord că eram de încredere. Mai târziu am învățat de la unul dintre ei să trag cu arcul și de la un altul să mă lupt. Mult mai târziu am aflat că erau samurai renegați care își pierduseră clanurile. Cât am rămas alături de ei, am dus-o bine. Am avut o viață bună. Și ei au fost buni cu mine.

O umbră a coborât asupra lor când un tânăr s-a ivit în ușa colibei.

— Fiul meu, a spus bărbatul. Și el este un tâlhar așa cum ai fost tu. Un învățat, un sihastru ca mine a dat naștere unui fiu atât de harnic.

Tânărul a tresărit neliniștit.

— Oamenii au obiceiul de-a lua zilele tâlharilor și văd că tu ai sabie de samurai.

— Nu trebuie să te temi. N-am nici cea mai mică dorință de a lua zilele cuiva.

— Ce se mișcă acolo, în chimonoul tău?

— O vulpe. Este a mea. Ar fi un semn rău dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Nu trebuie să te temi, l-a liniștit tânărul. Care ți-e numele?

— Samuraiul.

— Eu sunt Yoshida.

Cei doi bărbați s-au înclinat unul înaintea celuilalt.

— Prin urmare călătorești cu o vulpe. Am auzit odată despre o femeie care mergea pretutindeni însoțită de o vulpe. Era vestită. O mare poetă, amintită în culegerile regale. Presupun că şi vulpea a devenit celebră. Nimeni nu ştie unde se mai află, sau dacă mai este încă în viaţă atât ea cât şi vulpea.

— Mi-ar plăcea să o găsesc.

— S-ar putea aranja. Îţi spun eu cum facem. În această noapte ne pregătim să intrăm într-un depozit de provizii. Vino cu noi şi vom încerca să aflăm câte ceva despre femeie.

M-am săturat să fiu de treabă, îşi spunea samuraiul. Orice cauză poate fi o cauză bună, la urma urmelor. Am dus o viaţă cinstită şi tot nu sunt fericit. Poate ar trebui să încerc altceva.

— Fie cum spui. Cine va avea grijă de vulpea mea şi de cal?

— Eu, a răspuns bărbatul mai vârstnic.

— Dacă îţi încalci promisiunea, îţi vei pierde capul.

— De ceva vreme a devenit preot. Stă şi citeşte şi cugetă şi iar citeşte şi tot aşa. Nu-i face nicio plăcere că mă aflu aici. Nu-i mai plac fiinţele omeneşti sau cel puţin aşa simt eu. Va face aşa cum a promis, l-a liniştit Yoshida.

— Dar tu îţi vei ţine promisiunea? l-a întrebat samuraiul pe Yoshida.

— De ce ţi-aş face vreun rău? Un om valoros trebuie preţuit. Poate îţi vei dori să ni te alături pentru mai multă vreme.

Samuraiul a clătinat din cap:

— De ce să facem planuri? De ce să nu ne gândim doar la ce va fi în noaptea aceasta?

Capitolul 20

Depozitul se afla într-o reşedinţă fortificată, straşnic păzită. Femeile de rang înalt, însoţitoarele lor şi cei mai mulţi dintre samurai părăsiseră reşedinţa plecând la Atsugawa pentru a vedea frunzele de arţar; prin urmare în acele locuri domnea o linişte deplină.

— Am plănuit de mult cum să intrăm. Depozitul este construit în peretele din spate. Familia Kashiwa este interesată să protejeze depozitul de foc, dar şi împotriva hoţilor, aşa încât s-au gândit că cel mai sigur loc era stânca. Uşa este din metal solid şi nu poate fi deschisă fără chei. Familia pleacă adesea în pelerinaje sau pentru a vizita diverse locuri. De la înfrângerea clanului Minaga lucrurile s-au liniştit. În timpul cât ei au lipsit de la reşedinţă, oamenii mei au desprins pietre din zidul aflat la marginea depozitului. Acum nu va fi greu să le scoatem ca pe nişte dinţi şi să pătrundem în depozit.

— Ce vreţi să luaţi din depozit? Bani? l-a întrebat samuraiul pe Yoshida.

— Bani, orez. Orice se poate vinde. Există mulţi nobili care-şi doresc avuţii pentru casele lor. Paravane, stampe şi chimonouri chinezeşti şi orice alte obiecte chinezeşti. Valuri de mătase. Familia Kashiwa este vestită pentru metodele de vopsire pe care le foloseşte, ca şi pentru textele scrise pe care le posedă. Sunt oameni care preferă să plătească o avere pentru asemenea scrieri decât să ceară să le fie copiate. Se spune că unul sau două dintre textele conținând sutrele Lotus sunt foarte frumos ilustrate și tocmai de aceea sunt foarte rare. Am găsit deja clienți pentru ele.

Se apropiau de panta aflată sus, deasupra palatului. Și-au legat caii și au continuat drumul pe jos. De-a lungul drumului li se alăturau tot mai mulți oameni.

— Nu aprindeți lumânări sau lanterne până nu intrăm în depozit și nu acoperim intrarea, a poruncit Yoshida. Au fost lăsați arcași pentru a apăra reședința. Mulți dintre ei au băut sake din belșug, dar chiar și beți sunt în stare să țintească ochiul șoimului în întuneric. Fiți cu ochii în patru.

Curând se aflau în depozit și pietrele fuseseră puse la locul lor. Au aprins lanternele. Privind în jur au văzut tot felul de obiecte scumpe. Pretutindeni se aflau texte protejate în casete de aur. Paravane din aur răspândeau o lumină caldă, scânteietoare. Câțiva dintre oameni s-au apropiat de ele pentru a le cerceta cu mai mare atenție. Samuraiul a observat o pictură înfățișând o femeie și a dorit s-o vadă mai îndeaproape. Femeia era pe jumătate așezată, pe jumătate culcată, cu părul ascunzându-i trăsăturile, învăluită într-un chimonou în nuanțe strălucitoare de roșu și portocaliu. Ea este cea pe care o caut, și-a spus el.

Yoshida s-a apropiat pe nesimțite.

— Toate arată la fel. Shinda, ia spune de câte ori ai văzut tu asemenea picturi? Din când în când poți vedea o oarecare diferență în privința hainelor.

— Shinda? a tresărit samuraiul la auzul numelui și s-a întors.

În spatele său se afla bărbatul scund, îndesat care îi fusese de mare ajutor în bătălia de la Sanomi.

— Shinda?! Tu ești cu adevărat?

— Mai există un altul numit Shinda?

— Cât de ciudat este să ne reîntâlnim. Ce te-a adus aici?

— Tâlharii sunt vânați pretutindeni. Cei mai mulți dintre oamenii pe care i-ai cunoscut sunt sub pământ. Eu am scăpat și trebuia să-mi găsesc un loc. Am auzit despre Yoshida și iată-mă.

— Nu te-ai gândit că am fi putut să-ți acordăm protecție? Seniorul Norimasa nu a dat uitării ajutorul vostru.

— Nobilii ne cred niște zdrențe și, când și-au terminat treaba, ne aruncă.

— Asta nu s-ar fi întâmplat în mod sigur.

— Unde este seniorul Norimasa acum?

— Mort. Clanul a fost înfrânt. Eu am plecat și acum cutreier munții.

— De ce te afli aici?

— Este greu să uiți bucuria și emoția trăite în luptă.

— Este imposibil, a fost de acord Shinda.

Yoshida, care în tot acest timp supraveghease golirea depozitului de cele mai valoroase obiecte, s-a apropiat de ei.

— Norii se risipesc dezgolind luna. E vremea să plecăm.

Oamenii lui Yoshida au început să plece pe rând. În momentul în care ultimul dintre ei părăsea depozitul, s-a făcut auzit zbârnâitul unei săgeți și unul dintre oameni s-a prăbușit.

Samuraiul a cercetat împrejurimile din priviri și a văzut un arcaș pe unul din ziduri. A scos o săgeată din tolbă și a tras. Un om s-a prăbușit de pe zid, urmat de un altul. S-a lăsat tăcerea. Samuraiul s-a ascuns în umbra zidurilor așteptând și pândind. Nu zărea niciun oștean. A pornit către pădure.

— Se vede ceva? a strigat un bărbat de pe ziduri.

— Nici țipenie, a răspuns samuraiul. Trebuie să fie pe aici, prin apropiere.

— Caută. Vom cerceta împrejurimile.

— Cred că sunt în pădure.

— Caută-i acolo.

Samuraiul pășea rar, căutând în stânga și în dreapta. După ce a intrat în desișul pădurii, nechezatul unui cal i-a atras atenția. A pornit într-acolo. Tâlharii se adunaseră deja.

— Nu pierdeți vremea! Le-am spus gărzilor că vă aflați în pădure.

— Urmați-mă! i-a îndemnat Yoshida.

Au pornit călare cât mai repede cu putință și în scurt timp au ajuns la poteca ce ducea către coliba preotului.

— Sunt peșteri deasupra colibei. Ne putem ascunde acolo. Tu du-te la colibă și ia-l pe Shinda cu tine, a hotărât Yoshida.

— Nu am nevoie de protecție, a obiectat samuraiul.

— Tu nu, dar tatăl meu are nevoie. Nu cunoaște lumea pe cât de bine îi place lui să creadă. A trăit singur în munți timp îndelungat. Vin și eu cu voi.

Tatăl lui Yoshida aștepta în colibă.

— Câți au fost uciși?

— Unul dintre oamenii noștri a căzut lovit de un arcaș.

— Câți morți sunt de cealaltă parte?

— Cred că trei. Toți răpuși de samurai. Poate nimeri și un grăunte de praf.

— Aha. Prin urmare ai făcut bine că l-ai luat cu tine. Şi tu, Shinda? De obicei eşti bănuitor când este vorba de nou-veniţi.

— Pe acest om îl cunosc. Am luptat alături. El este cel care a adus faima asupra bandei noastre.

— Trebuie să-mi împărtăşeşti întreaga poveste. Acum cred că aveţi multe să vă spuneţi. Totdeauna este plăcut să-ţi aminteşti despre trecut.

— Ce-a fost, a fost. Trecutul nu se mai întoarce. În seara asta am încălcat toate regulile. Totuşi, există ceva anume din trecut, o anume parte pe care aş dori să o regăsesc. O amintire de argint. Mi-aş dori să o mai pot găsi, spunea samuraiul către Shinda.

— Aha. O femeie.

— A părăsit palatul seniorului Norimasa şi nimeni nu a mai auzit de ea.

— Probabil că acum este o femeie fără picioare.

— Călătorea însoţită de o vulpe roşie. Erau nedespărţite.

— Yoshida spunea că şi tu ai o vulpe.

— Să nu-i faci vreun rău.

— Ciudat. Amândoi sunteţi însoţiţi de vulpi.

— Este ciudat într-adevăr.

— O femeie călătorind cu o vulpe poate fi mai uşor de găsit, a intrat în vorbă tatăl lui Yoshida. Vorba zboară printre bandiţi.

— Da, este o cale.

— Încercaţi, i-a îndemnat tatăl.

— Tu ai o vulpe şi are şi ea una. Nu este ceva tainic la mijloc?

— În mod sigur. Chiar şi eu aş dori să înţeleg această taină până la capăt, a fost de acord samuraiul.

— De parcă te-ai arunca într-o fântână.

— Uneori îmi spun că toţi suntem asemenea unor muşte prinse în pânza unui păianjen. Pânza cedează şi ne putem muta de la un fir la altul, dar de fapt tot prizonierii ei rămânem. Shinda, fă cercetări despre doamna cu vulpea, l-a îndemnat tatăl.

— Nu vei reuşi să dai de urma ei, a fost de părere samuraiul.

Rostind aceste cuvinte, simţea că spune adevărul. Dacă doamna Utsu dispăruse, dacă dorea să se creadă că era dispărută, n-ar fi reuşit nimeni să o găsească, aşa cum nu poţi găsi fumul risipit în aer.

— Poate vei reuşi. Pânza de păianjen dă un strop de libertate. Din când în când.

— Ce se întâmplă dacă cei prinşi în pânză se întâlnesc?

— Fiul meu are dreptate când spune că nu trebuie să gândeşti prea departe, în viitor. Tu ce-ai de gând să faci? Porneşti către nord?

— Mâine.

— Locul tău nu este aici. Eşti în căutarea a ceva cu totul deosebit. Îţi lipseşte tovărăşia clanului, fie el şi un clan de tâlhari. Îţi este dor să atingi ţinta pe care ţi-ai propus-o. Îţi este dor să te alături celor de o seamă cu tine. Ceea ce-ţi doreşti nu poate fi găsit în aceste locuri. Dacă Yoshida sau vreunul dintre oamenii săi află ceva te vor anunţa.

— Cum?

— Vor încerca să dea de urma unui bărbat care călătoreşte însoţit de o vulpe, a spus omul râzând molcom. Fii atent la bariere şi la punctele de control. Shinda, caută-l pe Yoshida şi dă-i acestui om documente false.

— Pot să mă alătur ție? l-a întrebat Shinda pe samurai.

— Tatăl lui Yoshida are dreptate. Am pornit la drum singur și îmi voi asculta gândul dintru început. Dacă lucrurile ar sta altfel, tu ești omul pe care l-aș dori alături de mine.

Shinda își muta greutatea de pe un picior pe altul și își ațintise privirile în podea.

— Hai, du-te și caută-l pe Yoshida, l-a îndemnat tatăl.

— Totdeauna ai fost bun cu mine, a spus Shinda părăsind coliba în grabă.

— Trezești sentimente de credință și devotament. Se pare că și eu fac la fel. Cred că avem cam aceeași vârstă.

— Da, cred că da. Mi-ar plăcea să am un fiu. Sau o soție.

— Am un fiu și o fiică. Crede-mă, e mai bine să crești ridichi.

Samuraiul a izbucnit în râs.

— Iată și vulpea, a spus tatăl. Animalul este totdeauna recunoscător.

— Și oamenii sunt capabili de asemenea sentimente. Uneori.

— Bărbații, uneori. Femeile, niciodată.

În dimineața umătoare, samuraiul era gata de plecare. A adăpat calul și l-a lăsat să pască într-o pășune întinsă. Cu o noapte în urmă cerul căpătase tonuri violet. Samuraiul își amintea că seniorul Norimasa avea obiceiul să spună că atunci când cerul devenea violet, zeii și împăratul orânduiesc lucrurile cum se cuvine. „Acestea sunt nopți prielnice în care zeii sunt de partea noastră". Credea în zile faste doar atunci când dorea și îi părea folositor.

Samuraiul a aruncat pe spatele calului pătura țesută din ierburi și se pregătea să-i pună șaua când l-a văzut pe tatăl lui Yoshida ieșind din colibă. În acel moment și-a dat seama că nu reținuse numele omului.

— Ai mâncare din belșug în desagi. Nu vei ajunge să simți foamea. Mănâncă puiul de găină fiert astăzi, altfel se va strica. Dă-i puiului de vulpe oasele rămase. Încotro te vei îndrepta?

— Către nord.

— Yoshida și Shinda au stat de vorbă. Mai devreme sau mai târziu vei ajunge într-un sat. Țăranii nu-i îndrăgesc pe samurai și tu știi asta. Prin aceste locuri satele au fost ridicate din nou după ce samuraii le-au ars din temelii pentru a lumina câmpul de luptă în timp ce duceau bătălii în noapte. Prin urmare, cred că n-ar trebui să intri în sate ca un samurai. Mai bine să treci drept tâlhar sau, și mai bine, ia-ți doar sabia și pune-ți doar o bucată de pânză în jurul șalelor. Dacă este frig îmbracă-te cu o haină din paie așa cum au pescarii. Poți fura una sau o poți cumpăra din oraș. Toate femeile fac astfel de haine. Poartă-te cât mai ciudat cu putință. Ascunde calul. Calul te trădează, le spune celorlalți că ești samurai, mai ales un cal precum al tău. Doar nu vrei să te întâlnești din întâmplare cu un alt samurai care să creadă că ai ucis un samurai pentru a-i lua calul și coiful. Ai putea încerca să treci drept călugăr sau cerșetor. Indiferent cum ar fi, poartă-te astfel încât oamenii să creadă că ești nebun sau încearcă să treci neobservat. Având hârtiile de la Yoshida poți călători unde poftești. Sunt documente adevărate luate de la un mort. Și uită că ne-ai văzut. Dacă vom auzi despre o femeie care călătorește însoțită de o vulpe, fiul meu își va ține promisiunea. Se pare că voi doi sunteți ursiți să vă mai întâlniți în această lume.

Cei doi bărbați s-au apropiat de marginea pajiștii și pentru un timp au rămas acolo privind munții.

— Aburul dimineții. Cât de frumos este totul atunci când nu sunt oameni.

Ceața ascundea în mare parte copacii și tufișurile dar contururile acestora începeau încet-încet să devină tot mai clare. Priveliștea era de o frumusețe copleșitoare. Pe muntele opus, la poalele cedrilor, tufișurile se profilau pe cer asemenea unor nori violeți. Pinii se colorau în nuanțe cenușii și se înălțau în șiruri nesfârșite. Deasupra fiecărui pâlc de arbuști și copaci urma un altul peste care lumina soarelui cădea în culori și nuanțe cu totul diferite, dar niciuna tare, strălucitoare. Pe măsură ce soarele urca pe cer asupra peisajului se revărsau tonuri aurii pătate cu nuanțe de verde. Samuraiul își spunea că întreaga scenă semăna cu un val de mătase ale cărui culori începeau să pălească. În mijlocul pajiștii, nuanțele șterse de verde au dispărut și tufișurile ca și pinii căpătaseră culori mai vii, un verde scânteietor pătat din loc în loc de nuanțe aurii.

— Îmi place să stau în acest loc și să privesc în jur, a spus bărbatul într-un târziu. Oriunde în această țară poți vedea o imagine asemănătoare și peste tot este la fel de frumoasă. După ce vei merge un timp, vei întâlni în cale o cascadă. Dacă poți, du-te să o vezi. Poți ajunge la ea pe jos, nu călare. Ce mai face micuța doamnă vulpe? a întrebat el întorcându-se către samurai.

— Cuibărită în chimonoul meu.

— N-o lua în sat cu tine. Ţăranii sunt superstiţioşi. Ai grijă. Să ai la tine arcul şi săgeţile, măcar atunci când eşti pe munte. Cele mai paşnice locuri ascund adesea cele mai neaşteptate pericole.

Vulpea şi-a iţit capul şi şi-a aţintit privirile asupra omului.

— Pot s-o iau şi eu în braţe? a întrebat acesta.

— Desigur.

— Are purici şi păduchi, dar şi noi avem. Un om se poate obişnui cu prezenţa unei vulpi în preajma sa. Nu vrei s-o vinzi?

— Nu, a răspuns samuraiul, cu umbra unui zâmbet. Suntem ca şi căsătoriţi.

— Aha! Te-a vrăjit. Când o priveşti, o vezi pe femeia care ar putea deveni.

— Văd o anume femeie, nu vulpea ce se poate transforma în femeie.

— O vulpe atotputernică.

Mă întreb dacă ne vom reîntâlni, gândea samuraiul. Chiar dacă bărbatul aflat înaintea sa era unul dintre cei patru copii care fuseseră schimbaţi între ei, samuraiul nu avea nici cea mai mică dorinţă să afle adevărul despre acea întâmplare. Îşi trăise viaţa, indiferent cine fuseseră părinţii săi adevăraţi. Aventura din noaptea ce abia trecuse, noapte în care omorâse trei samurai, rupsese orice legătură cu trecutul său. Rămăsese doar femeia.

Bărbatul i-a dat o funie pe care erau legate monede.

— Yoshida şi oamenii săi au hotărât astfel. Meriţi o parte din câştigul obţinut noaptea trecută. Ia-i. Le-au rămas destui bani. Ori de câte ori au prea mulţi bani merg în oraş, se îmbată şi abia scapă cu viaţă. Abia aştept să-i văd plecând. Ia banii. Ia-i.

Samuraiul s-a înclinat adânc, acceptând banii.

— Vei putea să cumperi mâncare pentru vulpe. Sper să ne mai întâlnim în această lume.

Samuraiul a înclinat capul.

— Parcă ne-am cunoaşte de o viaţă, a mai spus omul.

— Şi eu simt la fel. Ciudat!

— Yoshida! a strigat bărbatul. Samuraiul este gata de plecare.

Yoshida şi Shinda au apărut din pădure şi s-au apropiat de ei.

— Ai grijă! l-a îndemnat Yoshida.

— Shinda, ai grijă! Şi tu Yoshida, a spus samuraiul.

— Nu te voi urmări plecând. Aduce ghinion, dar Shinda şi Yoshida nu ţin la astfel de lucruri.

— Te vom însoţi pentru un timp. Când vom ajunge la drumul ce duce către soare-răsare, ne vom întoarce, a mai spus Yoshida.

— Dacă vrei să te alături banditilor, întoarce-te! Yoshida a spus că poţi să te întorci, l-a îndemnat Shinda.

— Vulpea, a cerut samuraiul.

Omul i-a dat vulpea înapoi.

— Veghează asupra lui, micuţo! a îndemnat-o bărbatul.

Lovind uşor crupa calului, Yoshida a spus scurt:

— Ei bine, la drum!

Şi au pornit. Când au ajuns la poteca îngustă, bărbaţii au descălecat. Se străduiau să nu se privească drept în ochi.

— Ne vom întâlni din nou, a spus Yoshida.

— Într-un loc oarecare.

— Într-un loc oarecare, a întărit Shinda.

— Fii atent în anotimpul secetos, l-a sfătuit Shinda.

Au încălecat din nou. Samuraiul a pornit către soare-răsare în vreme ce tâlharii au pornit să urce muntele către coliba ascunsă în pădure și către oamenii lor.

Samuraiul călărea în liniște. La un moment dat, vulpea a început să se foiască în chimonoul său, apoi a început să se scarpine cu piciorul stâng.

Păduchi, își spunea samuraiul care a început și el să se scarpine pe piept.

— Și-acum ne-am întors de unde am plecat, a rostit samuraiul cu glas tare.

Calul, Kuro, a pornit la trap de parcă aceste vorbe l-ar fi făcut fericit.

Capitolul 21

Patru săptămâni mai târziu, samuraiul a ajuns în ținutul stâncos. În acele locuri nu creștea mai nimic. A început să-și facă griji pentru hrană. Nu dorea cu niciun chip să coboare într-un sat. Dar vulpea trebuie hrănită, asemenea și calul. Acesta păștea câteva ore pe zi smocurile de iarbă pe care le găseau cu greu și părea mulțumit. Samuraiul, în schimb, începea să simtă lipsa hranei. Era înfometat și avea motive să creadă că același lucru se întâmpla și cu vulpea.

Ori de câte ori ajungeau în locuri acoperite de pâlcuri de tufișuri sau copaci, lăsa vulpea liberă și adesea aceasta se întorcea aducând cu sine un șoarece sau un șobolan. Într-o zi, spre seară, pe când lumina soarelui se stingea și cerul era întunecat, doar o panglică auriu-gălbuie străbătând crestele munților, samuraiul a zărit un șoim. A luat o săgeată din tolbă, a încordat arcul, a ochit cu atenție și a doborât șoimul. A privit căderea acestuia pentru a reține locul în care se afla. Pentru a pune mâna pe șoim trebuia să lege calul și să urce o culme stâncoasă și abruptă. Când a ajuns la șoim, acesta nu era mort. Cu o scurtă mișcare i-a sucit gâtul punându-i capăt zilelor. A pus șoimul pe umăr și a pornit înapoi către locul în care se afla calul. Chiar în momentul în care a pus piciorul pe pământ neted a călcat greşit şi în aceeaşi clipă şi-a dat seama că îşi scrântise glezna. A ajuns la cal şchipătând. Ca de obicei, acesta stătea întins la pământ şi vulpea era cuibărită alături de el. Părea să se simtă în largul ei.

— Ia te uită ce am pentru tine. Vom sta aici câteva zile şi nu prea am ce să vânez prin aceste locuri. Vom mânca din el câte puţin, în fiecare zi.

A jumulit şoimul, a făcut focul şi a fript şoimul, susţinându-l deasupra focului cu proţapul făcut din ramuri. Cât era încă crud a tăiat un picior şi l-a dat vulpii care l-a mâncat cu lăcomie. Pe măsură ce ramurile care susţineau şoimul se ardeau, samuraiul le înlocuia până când şoimul a fost gata. A tăiat o bucată zdravănă pentru sine şi l-a mai lăsat pe foc, spunându-şi că dacă era bine făcut, rezista mai bine, astfel încât putea să mănânce mai mult timp din el. Oasele avea de gând să le păstreze pentru a pregăti o supă în cazul în care nu găseau nimic altceva de mâncat.

— Ai fi de acord să împarţi un şobolan cu mine? a întrebat el vulpea care-l privea cu un aer întrebător. Cred că da. Poate că-ţi spui că sunt mama ta.

Vulpea a ridicat privirile din nou şi l-a urmărit cu atenţie.

— Cât de nemulţumită pari, vietate arogantă şi autoritară. Gândeşti că sunt servitorul tău.

Vulpea a tras piciorul şoimului şi s-a apropiat de samurai. Apoi s-a urcat în poala lui.

— Acesta-i motivul pentru care îmi spăl totdeauna hainele într-un pârâu în timp ce calul se adapă, a oftat samuraiul.

Vulpea a înălţat capul şi şi-a lipit spatele de pieptul samuraiului.

— Eşti o vulpe cumsecade.

Vulpea a mârâit în semn de mulţumire, apoi a început să roadă şi să muşte. Calul şedea cu picioarele din faţă adunate sub el şi îl urmărea din priviri pe samurai. Ciudate animale, gândea samuraiul. Va fi tot mai greu să găsim de-ale gurii.

Bănuielile lui s-au adeverit. Ajunseseră într-un ţinut sterp. Micuţa vulpe prindea tot mai puţini şobolani. Şoimul a fost mâncat şi tot ce mai aveau erau doar cele câteva grămăjoare de orez pe care samuraiul le împărţea cu vulpea. Calul reuşea să găsească iarbă cât să-i ajungă, dar chiar şi iarba părea să se împuţineze.

— Foamea atrage lucruri cumplite. Este interesant de ştiut ce fac oamenii din palat în aceste momente.

Seniorul asedia un castel şi oamenii săi îşi făcuseră tabăra în jurul castelului. În apropiere se aflau păduri dese, nesfârşite. Era începutul toamnei şi oamenii trimişi să caute hrană se întorceau cu legume sălbatice, cu fructe de pădure, cu nuci şi căprioare. Uneori se întâmpla să aducă şi câte un porc sălbatic. Aduceau şi smochine şi alte soiuri de fructe şi toţi mâncau pe cinste.

— Eu am văzut ce fac oamenii când sunt înfometaţi, spunea seniorul. Am văzut un om omorându-şi calul pentru a-l mânca. Omul acela îşi iubea calul. Îi salvase viaţa în câteva rânduri. În cele din urmă l-a salvat pentru ultima oară.

Eu nu-mi voi ucide calul, gândea samuraiul.

Şi-au continuat călătoria şi samuraiul a hrănit vulpea cu ultimele boabe de orez.

— Ei, şi-acum nu mai avem scăpare. Nu vom găsi picior de om prin aceste locuri.

În dimineaţa următoare când s-au trezit, au pornit la drum. Vulpea îl mușca ușurel de haine, apoi de încheietura mâinii. Samuraiul a lovit-o cu blândețe și în cele din urmă s-a liniștit. Se îndreptau către un pâlc de arbuști și pinii ce se agățau de stâncile aflate ceva mai jos pe coama stâncoasă a muntelui. Spre uimirea sa a zărit o colibă. În acel moment a înțeles cât de înfometat era de fapt. A descălecat, a poruncit calului să se lase la pământ, a așezat vulpea alături de el și a legat-o de coada calului, apoi a pornit pe jos. Din când în când se oprea și trăgea cu urechea. Sabia nu scotea niciun zgomot în timpul mersului și chimonoul era strâns legat cu cingătoarea astfel încât adierea vântului nu-l făcea să fluture. Prin urmare nu se auzea niciun foșnet. Una din mâini și-o folosea ca apărătoare a arcului, astfel încât să nu atingă sau să trântească ceva la pământ, din întâmplare.

În cele din urmă a ajuns la colibă. De pe coș nu se înălța fum. Poate este părăsită, și-a spus el. Deodată din colibă s-au auzit sunete ciudate. Cineva scurma cu unghiile și râcâia. Un animal și-a croit drum înăuntru și a dat peste ceva, gândea samuraiul. S-a apropiat de intrarea în colibă ferindu-se ca umbra lui să nu cadă peste deschiderea acesteia. Ceea ce a văzut l-a uimit peste măsură. O femeie bătrână zăcea întinsă pe spate, cu ochii larg căscați, ațintiți în tavan. Era atât de bătrână, încât doar un smoc de fire de păr îi mai acoperea țeasta aproape pleșuvă.

Chipul ei trăda deja expresia caracteristică morților. Avea gura deschisă și brațele ridicate în aer de parcă voia să ia ceva ce i se oferea. În penumbra din colibă, samuraiul a zărit o altă ființă umană. Era un bărbat care săpa cu disperare în pământul ce ținea drept pardoseală. Omul se folosea de o scândură pentru a scurma pământul.

Din obişnuinţă, mâna samuraiului s-a îndreptat către sabie.

— Ce faci? a întrebat el.

Uimit, omul a tresărit violent şi s-a întors către el, privindu-l drept în faţă.

— Sap. Ştiu că are provizii ascunse.

— Tu ai omorât-o?

— Nu, stăpâne.

— Şi totuşi este moartă. Vorbeşte.

Şi-a tras sabia din teacă. Experienţa îl învăţase că ţăranul cu cât era mai simplu, mai umil, cu atât era mai viclean. Omul era nespălat, jegos chiar. În cutele de pe frunte se adunase murdărie ca şi în jurul gurii de altfel. Ori de câte ori deschidea gura, samuraiul putea să vadă câţiva dinţi înnegriţi. De fapt, ceea ce vedea îi părea o gaură întunecată ce se deschidea din această lume către cea de dincolo.

— Am găsit coliba. Am intrat. Am văzut-o acolo, jos, zăcând pe moarte. Cu sau fără mâncare tot ar fi murit. Nici n-am încercat să-i dau ceva. Oricum, tot murea. Era o pierdere de vreme, înţelegi? Mi-a spus că sub podea are provizii. Era înfometată, dar nu se putea ridica. Nu era în stare decât să-şi ridice capul şi să-l întoarcă dintr-o parte în alta. Am început să sap. Am găsit trei ridichi şi le-am mâncat. În tot acest timp ea mă privea. Apoi am continuat să sap. Când am privit-o din nou ea continua să se holbeze la mine. „Închide ochii, maică!“ i-am spus, dar ea tot se zgâia la mine. M-am speriat. Într-un târziu când m-am uitat la ea privea în tavan, aşa cum face şi acum. Mi s-a părut că am auzit piuitul unui pui. Tu l-ai auzit?

Cum este posibil să trăiască în acest fel? gândea samuraiul. Creatura nu părea umană. Apoi a simțit din nou colții foamei.

— N-am auzit niciun piuit.

— Uneori au obiceiul să-i ascundă pe acoperiș. Și porumbei. Părți din acoperișul de papură se ridică și acolo poți să găsești tot felul de animale. Bătrânii care locuiesc aici, sus pe munte, sunt șireți.

Samuraiul vedea limpede că țăranul încerca să-l atragă de partea sa. N-are decât să creadă ce vrea, și-a spus el.

— Unde sunt îngropate proviziile?

— Ea spunea că s-ar afla aici, lângă perete.

— Te voi ajuta la săpat.

Samuraiul a scos cuțitul și a început să-l înfigă în pământ fără grabă. La un moment dat cuțitul a întâlnit ceva în calea sa.

— Sapă aici!

Omul, văzând sabia și cuțitul, a început să sape.

— O ladă, a rostit el.

A continuat să sape până când a scos lada la lumină.

— Vreau s-o văd, a cerut samuraiul.

A luat lada din lemn și a deschis-o. Era plină cu prune și castane uscate.

Samuraiul a pus lada la picioarele femeii moarte și a început să cerceteze pământul folosindu-se de cuțit. Din nou, cuțitul s-a oprit, întâlnind în cale un obstacol.

— Sapă!

De data aceasta era vorba de un sac plin cu orez înfășurat în mai multe rânduri de pânză groasă.

Samuraiul a luat sacul și l-a pus alături de lada din lemn. Permanent avea grijă să nu întoarcă spatele necunoscutului.

A început să cerceteze pământul pentru a treia oară.

— Sapă din nou.

O altă ladă, plină cu cartofi dulci, a fost scoasă la lumină. Ultima ladă pe care au dezgropat-o era îndesată cu fâșii de carne de căprioară uscată și afumată.

— Dă-mi ceva de mâncare! Mă sfârșesc de foame, insista țăranul.

— Așa cum i-ai dat tu femeii care cerșea ajutorul tău? Ajută-mă să trag salteaua pe care zace. Ce este mai bun este îngropat sub ea.

Într-adevăr în locul peste care zăcuse femeia au găsit câteva lăzi și mai mulți saci cu orez. În sticle sigilate cu lut au găsit ridichi murate și tot soiul de legume.

— Dă-mi și mie ceva! a strigat omul.

Apoi a început să scurme o movilă de pământ. Când s-a ridicat în picioare, ținea în mână un pumnal.

— Dă-mi și mie ceva.

— Ia din ce am eu. Dar la ce-ți va folosi? Spiritul mâniat al femeii va transforma mâncarea în otravă. Te-ai culcat cu femeia asta mai înainte ca ea să moară. Am dreptate?

Omul devenise purpuriu.

— Înghite-ți cuvintele!

— Am dreptate. Nu poți minți.

— Termină cu minciunile. Vorbești prostii. N-a murit de mult. Este caldă încă. Te poți folosi și tu de ea.

— Animalule.

Omul știa că n-ar fi putut ține piept samuraiului, dar furia și foamea îl măcinau, așa încât s-a aruncat înainte. În clipa următoare zăcea pe pardoseală. Capul îi atârna, ținându-se de trup doar printr-o fâșie de piele. Căzuse chiar la picioarele femeii.

— *Ahai yo.*

Aceste cuvinte erau folosite de bandiți atunci când își luau rămas bun.

În afara colibei, calul stătea liniștit, întins la pământ. Vulpea, în schimb, era neliniștită și pândea împrejurimile. Samuraiul a scos lăzile și sacii din colibă și a legat totul de șaua calului.

— Ridică-te!

Calul i-a dat ascultare de îndată. Trebuia să găsească un loc ferit unde să se ascundă și apoi aveau să mănânce. Mai înainte de a încăleca a luat un cartof uscat pe care îl vârâse în haină ceva mai înainte și a hrănit vulpea cu el. Aceasta a mârâit mai întâi, apoi a început să roadă cartoful. Cel puțin unul dintre ei nu mai suferea de foame, și-a spus samuraiul cu mulțumire. Femeia ce zăcea moartă în colibă ca și bărbatul pe care îl scurtase de cap nu mai simțeau nici ei foamea.

Au călătorit întreaga zi, oprindu-se doar pentru a mânca. Copacii aflați pe cele mai înalte culmi aveau o culoare cenușie și păreau uscați, căci nu înfrunziseră încă. Ceva mai jos, frunzele tinere scânteiau în nuanțe de verde-gălbui. Prin locurile străbătute de samurai pomii înfrunziseră de ceva vreme, culoarea verde-întunecat a frunzelor stând mărturie. Din când în când, frunzele foșneau sau câte una era purtată de vânt și o pasăre își lua zborul din frunziș, plana în jurul lor, apoi se întorcea între ramurile verzi. Păsările își pregătesc cuiburile, gândea samuraiul. Ciripitul acestora trezea puiul de vulpe care își tot ițea botul de la pieptul samuraiului. Privea în jur, nu găsea nimic ce ar fi putut să-i stârnească interesul și se culca din nou.

Străbătea un ținut de o frumusețe impresionantă, locuri pe care puțini muritori le văzuseră vreodată. În stânga drumului, se căsca o râpă abruptă la poalele căreia se deschidea un platou prunduit pe care, din loc în loc, se înălţau stâncile asemenea ruinelor unor uriaşe construcţii. Privite din altă perspectivă, stâncile dădeau impresia unui câmp semănat de uriaşi. Stâncile erau de culoare cenuşie, vârstate cu negru şi, în ciuda dimensiunilor impresionante, fiecare dintre ele fiind mai înaltă şi mai întinsă decât un conac, toate aveau vârful retezat de parcă un monstru şi-ar fi croit drum printre ele. Samuraiul s-a oprit pentru o clipă privind locul cu atenţie. Încerca să reţină o seamă de semne care l-ar fi putut ajuta să regăsească acel loc mai târziu. Putea fi o ascunzătoare perfectă. Apoi a plecat din nou la drum. De fapt, lua în seamă prea puţin din tot ceea ce se afla în jurul său. Adevărul este că el călătorea însoţit de imaginea unei femei bătrâne care zăcea moartă pe salteaua ei şi de silueta întunecată a unui om care scurma pământul.

Da, aşa este lumea, îşi spunea el. Există oameni care trăiesc şi sfârşesc în acest fel. Sunt aduşi în lume şi nu reuşesc niciodată să scape din ea.

— Dacă moare cineva şi moartea acelei persoane te urmăreşte oriunde ai fi, am eu un leac, îi spusese seniorul Norimasa. Trebuie să iei o imagine a acelei persoane şi să o arzi. În timp ce arde spui o rugăciune pentru sufletele celor morţi şi ceri iertare celui plecat. Toate acestea le faci în timp ce imaginea arde. Nu trebuie să fie o lucrare măiastră. Două rămurele, aşezate în cruciş şi o cârpă pe care scrii numele celui mort. Dacă nu-i cunoşti numele, scrii cam aşa: „Mort pe câmpie". Dacă faci aşa cum ţi-am spus, nu vei mai fi bântuit.

Soarele cobora către apus. Samuraiul a făcut popas lăsând puiul de vulpe liber să cutreiere pădurea. A pornit și el pe urmele puiului rupând câteva rămurele. Când a ieșit din nou la drum, a prins rămurelele în formă de cruce, reprezentând astfel femeia moartă și a rupt o fâșie din veșmântul său. Fâșia era atât de mică încât nu ar fi reușit să scrie pe ea „Femeie moartă în colibă“, dar era convins că vorbele rostite de el în timp ce ardea rămurelele aveau să fie auzite. Când imaginea ce o înfățișa pe femeie a fost gata, a săpat o groapă micuță și a așezat păpușa rudimentară ca pe un mort apoi i-a dat foc. Rămurelele de pin trosneau aruncând scântei și pocneau de parcă acolo ar fi ars trupul femeii moarte.

— Regret nespus. Acum sper că sufletul tău, femeie moartă în colibă, se va odihni în pace și amândoi ne vom împăca cu soarta. Eu nu te-aș fi ucis.

Puiul de vulpe s-a întors din pădure purtând ceva în gură.

— Cum ai reușit să prinzi un liliac? Ești o vulpe de temut, cea mai neînfricată pe care am întâlnit-o vreodată. Vrei să-l mănânci?

Întrebarea părea inutilă, căci vulpea începuse deja să se ospăteze.

Liliecii au dinți atât de puternici, își spunea samuraiul cu amărăciune. Vulpea se arunca în situații mult prea primejdioase.

— Dar așa sunt vulpile. Asta înseamnă să fii vulpe.

Erau cuvintele doamnei Utsu. Nu-și mai amintea în ce împrejurare fuseseră rostite. Poate că liliacul era deja mort când vulpea l-a găsit. Samuraiul nu voia să se gândească la pericolele ce pândeau vulpea.

Privind cu mai multă atenție în jurul său a descoperit un râu ale cărui ape șerpuiau ceva mai jos de locul în care făcuse popas, străbătând un defileu înalt. Soarele devenise arămiu și apele râului împrumutaseră și ele nuanțe asemănătoare. În mijlocul râului, culorile acestuia erau mai luminoase, strălucind puternic, asemănându-se unui drum ce se deschidea pentru oameni și trăsuri chiar în mijlocul apelor. Este un loc frumos, minunat, gândea samuraiul. Fulgerător un sentiment ciudat l-a făcut să-și mute privirile de la apele râului. S-a uitat în jur. Bătrâna dispăruse sau cel puțin imaginea ei nu mai era la fel de limpede. Să trăiești o viață atât de lungă și să sfârșești în felul acesta! gândea samuraiul. Eu nu-mi doresc să trăiesc atât.

Se stârnise un vânt ușor și soarele coborâse și mai mult. Era mai frig decât se așteptase. Își spunea că ar fi fost bine să adâncească groapa și să facă un foc bun, dar gândindu-se mai bine a renunțat, căci fumul s-ar fi văzut până departe. A hotărât să taie niște ierburi ce creșteau mai înalte ca celelalte și mai groase și să le folosească pentru a se înfășura în ele după ce se uscau. În noaptea aceea el și vulpea aveau să doarmă lipiți de spatele calului.

Se mai putea bucura de cel mult o oră de lumină. A încălecat și a părăsit drumul afundându-se în pădure. După un timp a descălecat, a legat calul de un copac și a pornit pe jos. În drumul său a descoperit o culme stâncoasă netedă, fără copaci. S-a întors din drum și a luat calul.

— Am hotărât că vom rămâne aici peste noapte.

A făcut un foc mic și a pregătit o mână de orez. Vulpea era dornică să se aventureze în pădure, dar samuraiul a legat-o de piciorul său spunându-i că în acea zi avusese parte de plimbare mai mult decât îi trebuia. Samuraiul a început apoi să mănânce, în vreme ce calul lăsat liber păştea în voie printre copaci. Nemulţumită, vulpea se uita cu ochi răi către cal.

— Tu chiar nu înţelegi ce este bine pentru tine, a încercat samuraiul să o liniştească, dându-i câteva boabe de orez.

— Când se va întoarce calul, îţi voi da şi câteva felioare de carne, i-a promis el.

Puiul de vulpe l-a privit cercetător de parcă această promisiune nu-i era de ajuns. A scheunat uşor, apoi s-a cuibărit la pieptul samuraiului. Acesta îşi spunea că vulpea se purta asemenea unei fiinţe cu un caracter de neînfrânt. Părea să fi venit pe lume cu nestrămutata credinţă că ea era stăpâna lumii. Era chiar de invidiat. El însuşi nu se simţise niciodată la largul său în lume şi nici nu-i trecuse prin minte că avea dreptul să ceară favoruri.

— Ia ceea ce ţi se oferă, îl îndemna seniorul Norimasa. Nu ţi se acordă acest privilegiu de două ori.

— Dar dacă nu merit ceea ce mi se dă?

— Câţi bărbaţi merită ceea ce li se oferă? Fie că este bine sau rău, ia ce ţi se dă! Ai lua-o pe doamna Utsu dacă ai avea îndrăzneala. Şi cred că şi ea ţi s-ar oferi.

Samuraiul coborâse privirile în pământ.

— Sunt protectorul, apărătorul ei. Doar atât.

— Numai atât. Gândeşte-te mai bine!

Când soarele dimineţii îşi revărsa razele asupra râului, apele sale deveniră aurii. Când apa are această culoare, *kappa* şi *oni* se spune că sunt ademenite de aur, sar în apă şi se îneacă. Copacii erau încă nişte forme întunecate, aproape negre. Samuraiul a ciugulit o mână de orez şi a rămas privind copacii care treptat se luminau căpătând nuanţe verzui.

— Uimitoare locuri există în această lume, i-a împărtășit el gândul puiului de vulpe. Dacă nu există vreun pericol mai târziu vei putea cutreiera pădurea.

Vulpea ajunsese cu timpul să înțeleagă cuvintele „pădure“ și „pericol“. Dar în acel moment nu a dat niciun semn că ar fi auzit vorbele rostite de samurai. Părea să fie încă prinsă în mrejele somnului. Calul se ridicase și avea urme de praf pe partea pe care dormise. Samuraiul a smuls un pumn de iarbă și s-a folosit de ea pentru a peria calul. În cele din urmă au pornit din nou la drum, în căutarea apei. Nu le-a fost greu să o găsească. Peste tot, în drumul lor au dat peste numeroase iazuri. Am putea să rămânem în aceste locuri, își spunea samuraiul. Dar gândul la ținutul zăpezilor nu-i dădea pace.

Ajunsese să ducă dorul mării și al talazurilor care loveau stâncile înalte ale falezelor. Când marea era mânioasă, valurile urcau sub forma unei spume până sus, către faleză. În acele zile, oamenii începeau să se teamă de venirea unui taifun. Își amintea mirosul mării și momentul refluxului când nisipul de la poalele falezei arăta asemenea unei grădini din palat, greblat de valuri. Nu pot merge oriunde, așa, la întâmplare, își spunea el.

Cerul era mohorât prevestind ploaie. Aerul era umed și se făcuse brusc frig. Samuraiul a părăsit drumul și a aruncat o privire la ceea ce se afla sub culmea pe care stătea în acel moment. Șiruri de stânci verticale, cenușii, ascunse pe jumătate în ceață și mai jos de ele, apa de un albastru strălucitor, priveliște cu totul neobișnuită în acele locuri. Ceața, asemănătoare unei pânze de păianjen, se ridica de deasupra râului și țesea o pânză în jurul stâncilor. Stâncile verticale aminteau de un cimitir și ceața părea să fie spiritele celor morți. Hai să plecăm din aceste locuri, gândea samuraiul. Puiul de vulpe devenise neliniștit. Se agita de parcă urma să se întâmple ceva neobișnuit.

— Aici nu este un loc prielnic pentru vânătoare. În aceste locuri tu ai putea deveni vânatul.

Se făcea tot mai frig. Când samuraiul a aruncat din nou o privire către munți, aceștia erau acoperiți de chiciură. De undeva, de deasupra capului său a auzit o creangă pârâind. Probabil se rupsese împovărată de gheață. Ceața din jurul pinilor era tot mai deasă și la fiecare pală de vânt gheața pârâia și ace zburau în jur.

Să rămânem în aceste locuri sau poate ar fi mai bine să coborâm? se întreba samuraiul. Privea baloții de iarbă legați de șaua calului și își spunea că trebuie să-și încerce norocul în acele locuri. Pe când lumina se stingea și noaptea se apropia, i-a poruncit calului să se lase la pământ. Ascultător, acesta s-a lăsat pe o parte. Vulpea a ieșit de la pieptul său și s-a cuibărit alături de cal.

— Voi sta și eu lângă tine, Kuro. Încearcă să rămâi nemișcat.

Samuraiul a luat trei grămezi de iarbă și s-a acoperit cu ele. Era uimitor de cald sub ele.

— Vino aici lângă mine, doamnă! a invitat el puiul de vulpe, dar aceasta părea perfect mulțumită de locul în care se afla. Totuși, în zori, când s-a trezit a observat că vulpea se cuibărise alături de el, la căldură, la adăpostul fânului.

Am dat peste un loc bun, gândea samuraiul. A trecut atâta timp de când nu am avut deasupra capului mai mult decât acoperișul unei colibe. Ne vom îndrepta către miazănoapte. Tot într-acolo, neabătut.

Răsăritul amintea de culoarea piersicii cu nuanțe portocalii. Gheața reflecta lumina soarelui răspândind-o în mii de nuanțe diferite. Un adevărat paradis, gândea samuraiul. El și vulpea au mâncat în timp ce călătoreau purtați de cal. Cărarea îi purta în jos, pe munte. Se aștepta să întâlnească în cale o pajiște unde iarba să nu fie înghețată, dar nu s-a întâmplat așa. În cele din urmă calul a fost cel care a luat hotărârea și a părăsit poteca. A început să pască iarba aproape înghețată și abia atunci a înțeles samuraiul că animalul său se adăpa și mânca în același timp.

Într-un târziu au pornit din nou la drum.

Se aflau încă pe meleaguri pe care samuraiul le credea nelocuite, dar la o cotitură a drumului peisajul s-a schimbat brusc și s-au trezit într-o dumbravă de bambus. Arborii se aliniau de o parte și de alta a drumului și se întâlneau undeva mai sus, deasupra drumului. Samuraiul a devenit prudent. Copacii fuseseră plantați de mâna omului, era cât se poate de limpede. Prezența arborilor de bambus era un semn că și oamenii se aflau în apropiere, oameni care poate erau încă în viață. Vulpea ițise capul dintre cutele chimonoului și adulmeca în jur.

— Oameni, a rostit samuraiul.

A slăbit pasul și și-a așezat mâna pe mânerul sabiei. Lumina dispăruse. În cel mult o jumătate de oră avea să se lase întunericul. Și, deodată, a auzit glasurile. Urechile vulpii erau ciulite și se înclinau către pădurea aflată în stânga drumului.

— De data aceasta vom merge împreună, i-a șoptit samuraiul. Mă simt stăpân pe mine, dar nu am încredere că tu ești în stare să-ți porți de grijă singură.

Spunând aceste cuvinte a intrat în pădure.

Treptat vocile au început să se audă tot mai limpede. Erau glasuri de bărbați, aspre și răgușite, unele furioase, altele hohotind de râs. Ce fel de locuri sunt acestea? Chiar în clipa următoare a ajuns în locul în care copacii dispăreau și în mijlocul unei pajiști a văzut o mulțime de pietre albe. Un cimitir în pustietate.

— Cine-i acolo? s-a auzit un glas.

Din spatele unei pietre funerare au apărut câțiva bărbați. În lumina crepusculară oamenii păreau niște fantome ridicându-se din morminte.

— Spuneți-vă numele și de ce vă aflați aici! le-a cerut samuraiul.

— Aici trăim, domnule.

— Într-un cimitir.

— Suntem proscriși. Paria. Noi ne ocupăm de morți și ciopârțim animalele din pielea cărora facem tot felul de lucruri. Nu avem alt loc în care să ne ducem zilele.

— Și când nu stați aici, dați o raită prin sate. Sunteți tâlhari. Spuneți adevărul! Nu-mi displac tâlharii.

— Nu suntem tâlhari. Suntem *eta,* cei decăzuți. Noi îndepărtăm toată murdăria la adăpostul întunericului. Nu putem fi tâlhari. Chiar și ei ne disprețuiesc.

— *Eta.* Adevărat?

— Acum când ai aflat că suntem *eta* nici tu nu te simți la largul tău. Te vei feri să atingi ceva ce ne aparține și mai mult, nici nu vei dori să te apropii de noi. Știu prea bine cum stau lucrurile. Nimeni nu ne vorbește. Cei care au nevoie de noi lasă mesaje scrise, noi le luăm, le citim și facem ceea ce ni se cere. Banii ne sunt lăsați în frunze de viță. Nimănui nu-i place să ne vadă, să ne privească. De fapt, trebuie să recunoști că și ție îți face scârbă prezența noastră.

— Unde vă sunt femeile și copiii?

— Apropiați-vă, a cerut omul cu glas blând.

Femei și copii, pe jumătate morți de foame, asemenea bărbaților aflați în fața lui, au început să se ridice din spatele pietrelor funerare.

— Prin urmare nu sunteți tâlhari. Nu v-ați fi adus familiile cu voi dacă aveați de gând să jefuiți și să pârjoliți sate.

— Tâlharii sunt mult mai bogați ca noi. Iar noi suntem mult mai răi decât tâlharii.

— Ce vă face să fiți mai răi?

— Așa ne-am născut.

— Aș vrea să rămân aici. Nimeni nu se bucură să vadă un samurai intrând într-un sat. Și nici vulpea mea nu s-ar simți bine printre săteni, căci se știe că aceștia gândesc că vulpile sunt aducătoare de nenorociri.

Spunând acestea, samuraiul a lovit ușor cu palma, locul de la pieptul său în care se ascundea vulpea.

— Îmi pare rău, stăpâne, și vă cer iertare dar nu puteți rămâne aici. Cei mai mulți dintre noi am avut rude sau prieteni care au fost omorâți de samurai la răspântii de drumuri atunci când s-au întâlnit din întâmplare și samuraii au dorit să-și încerce tăișul sabiei pe un *eta.* Știu prea bine că asemenea întâmplări sunt încuviințate și nu ne este permis să ne plângem autorităților. Lor nici nu le pasă de ceea ce se întâmplă cu *eta.* Poate chiar și tu, stăpâne, te-ai folosit de *eta* pentru asemenea scop.

— Nu. Dacă am avut nevoie să-mi încerc sabia, m-am dus la închisoare și m-am folosit de un deținut deja mort.

— Adesea m-am întrebat de ce nu sunt și samuraii priviți ca *eta.* Ucideți oameni, uneori în număr mare, descăpățânați oameni și apoi înfigeți capetele în vârful unor pari. Tot timpul vă scăldaţi în sânge. De ce nu sunteţi *eta?*

— Unii chiar ne privesc la fel ca pe voi şi suntem dispreţuiţi. Curtenii, de exemplu.

— Cum ar fi posibil să stai aici? Te vom întina.

— Cine ar putea să afle?

— Dacă eşti găsit printre noi, nu pe tine te vor bate şi te vor ucide, a intrat în vorbă una dintre femei.

— Taci!

Tot bărbatul cu glas blând vorbise. Părea că el era conducătorul grupului sau cel puţin unul dintre conducători.

— Una dintre fiicele noastre a scăpat şi se afla într-un sat departe de aceste locuri. S-a măritat şi avea două fete. Nu se ştie cum s-a aflat că este *eta* care încearcă să treacă drept fiinţă omenească. A fost târâtă afară din casa ei şi arsă la stâlp. Ţăranii i-au înjunghiat copiii mai înainte de a le arde trupurile. Asta a fost o dovadă de mărinimie din partea lor. De atunci suntem urmăriţi şi pândiţi la cea mai mică mişcare pe care o facem. La fiecare trei sau patru luni suntem număraţi. Dacă vreunul dintre noi moare trebuie să arătăm cadavrul. Aşa că acesta nu este un loc în care să rămâi.

— Eu cred că aţi fi în siguranţă dacă aş rămâne aici. În schimb v-aş cere să vegheaţi asupra calului şi vulpii. Nu trebuie să lăsaţi vulpea să rătăcească prin pădure până departe. Îi plac nespus de mult rozătoarele. Nu trebuie să vă simţiţi stânjeniţi de prezenţa mea printre voi. Mă voi ascunde în spatele celei mai mari pietre.

— Te rog, nu te apropia de noi, i-a cerut căpetenia. Te vom pângări.

— Dacă nu sunt deja pângărit, nu mi se va întâmpla asta tocmai acum. Așa cum ai spus și tu am ucis mulți oameni vărsând astfel sânge omenesc.

— Nu-i dați ascultare, a intrat în vorbă o altă femeie. Are sabie. Poate că va simți dorința să o încerce pe noi. Sau poate este un spion pus să ne încerce ca mai apoi să fim pedepsiți pentru ceea ce facem sau spunem.

— Ești spion? a întrebat căpetenia.

— Nu. Chiar nu vă puteți purta cu mine ca și când aș fi unul de-ai voștri? Am auzit despre *eta* și i-am văzut, dar nu știu nimic despre ei. Mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre voi.

— Noi suntem *hinin,* neoameni. Suntem un pericol pentru ceilalți.

Pe neașteptate vulpea a scos un țipăt ascuțit.

— Vine cineva, a anunțat samuraiul.

Eta au dispărut pe nesimțite de parcă nici nu ar fi existat. Se auzeau deja glasuri și pe măsură ce oamenii se apropiau glasurile deveneau tot mai clare. Hoți, criminali, gândea samuraiul. A pornit către piatra în spatele căreia se ascunsese căpetenia.

— Ce vor? a întrebat samuraiul.

— Au ucis un om și acum vor să fie îngropat aici pentru că astfel nimeni nu va descoperi cadavrul. Trebuie să le dăm voie altfel ne vor ucide. După ce ne vom face treaba îl vor omorî pe unul dintre noi și ne vor amenința că se vor întoarce dacă vorbim despre cele întâmplate.

— Un cadavru vă poate fi de folos. Unul dintre voi ar putea scăpa. Când oamenii legii vin să vă numere le arătați cadavrul și le spuneți că este al unuia dintre voi. De data aceasta nu vor ucide pe nimeni. Să lege cineva calul și păstrați tăcerea. Mergeți în spatele pietrelor și lăsați totul în seama mea.

Samuraiul și-a pus coiful. În lumina lunii părea asemenea unui monstru. Și-a prins tolba cu săgeți și și-a trecut arcul peste umăr. A tras sabia din teacă și a pornit pe nesimțite către pădure. Ajuns în spatele unui copac a privit cimitirul cu atenție. Părea un loc părăsit. Glasurile se auzeau tot mai limpede.

— Nu-i nimeni pe aici? întreba o voce aspră, răgușită. Unde au plecat? Sunt toți morți?

— Dacă încearcă să scape, îi vom vâna până la ultimul, s-a auzit un alt glas. Dacă vorbesc, vom fi crucificați.

Se îndreptau călare către cimitir. Bărbatul cu glas aspru striga din când în când:

— *Hinin!* Ieșiți să vă vedem. Dacă nu dați ascultare, vă omorâm.

Niciun răspuns.

— Afară! Nu vă cer încă o dată!

Un țipăt venit parcă de pe alte tărâmuri a sfâșiat liniștea. Bărbații și-au aruncat priviri nedumerite.

— O nălucă?

Un urlet, de data aceasta și mai înspăimântător, s-a ridicat în noapte. Caii tropăiau neliniștiți și bărbații aruncau priviri temătoare.

— *Hinin* își shimbă înfățișarea? a întrebat unul dintre ei.

N-a primit niciun răspuns.

Samuraiul a făcut un pas ieșind din spatele pietrei funerare. Purta coiful și apărătoarea pentru față și drept veșmânt doar pânza din jurul coapselor. Fusese martor când numeroși clarvăzători luau legătura cu spiritele, așa încât nu-i era greu să-i imite. Era conștient de imaginea înfricoșătoare oferită grupului de bărbați, mai ales datorită lanternelor ce răspândeau o lumină palidă, lanterne purtate de nou-veniți. Apărătoarea pentru față era pictată în nuanțe de roșu întunecat și cel care realizase masca dăduse o mare atenție detaliilor legate de gură. În locul unei găuri negre încununată de o mustață albă, gura fusese umplută cu dinți și colți așa cum au *oni.*

Samuraiul a scos un nou strigăt de luptă apoi, cu glas cutremurător, a rostit:

— Răspundeți! Cine sunteți? De ce pângăriți pământul sfânt?

Unul dintre bărbați a râs cu jumătate de gură.

— Acest pământ a fost oricum pângărit. *Hinin* a făcut-o.

Cel care vorbise era căpetenia. Chiar și glasul său tremura ușor, în ciuda faptului că omul încerca să-și țină firea.

— Eu hotărăsc cine pângărește și cine nu. Voi sunteți cei pe care-i așteptam?

Spunând acestea, samuraiul a scos o săgeată din tolbă și s-a pregătit să o trimită către grupul de bărbați.

— Lăsați leșul acolo și plecați. Eu, *ohakemono* acestui cimitir vă poruncesc să plecați!

— Este posibil să fie o ființă umană, și-a exprimat părerea unul dintre bărbați.

Cei din jurul său au încuviințat mormăind ușor.

Samuraiul a țintit și săgeata sa a pornit doborând căpetenia.

— Ați auzit de țipătul care ucide? Toți veți muri în chinuri. Dar pentru tine voi irosi o săgeată, a spus samuraiul adresându-se bărbatului care se afla în apropierea căpeteniei. Am nevoie de leșuri. Vă privesc și vă și văd ca pe niște cadavre. Voi avea leșuri. Unele care sunt în stare bună.

A lansat o altă săgeată și cel de al doilea bărbat s-a prăbușit.

— Dacă vreunul dintre voi este surd și după strigătul morții încă trăiește, atunci îl voi doborî eu cu săgeata. Acum sunt gata să încep. Deschid gura.

Samuraiul a scos un nou strigăt de război, dar bărbații întorseseră deja spatele și fugeau.

— Înapoi! Înapoi! striga samuraiul. Am nevoie de leșuri. Mi-ați furat leșurile. Înapoi! Întorceți-vă, imediat!

Dar oamenii coborau muntele în fugă. S-a auzit o bufnitură și un urlet de durere. Un cal necheza înspăimântat.

— Nu se vor mai întoarce.

Spunând acestea, samuraiul s-a așezat pe pământ cu picioarele încrucișate sub el.

— Hai, ieșiți! Sunteți în siguranță, i-a îndemnat el pe *eta* după un timp. Luați hainele celor două leșuri și îmbrăcați-vă cu ele. Trei dintre voi vor putea astfel să scape din aceste locuri.

— Trei?

— Mortul pe care l-au adus și cei doi pe care i-am doborât eu. Am obosit și mă doare în gât. Dacă mi-aduceți apă și dacă adăpați calul și vulpea, ne vom retrage în spatele acelei pietre și mă voi odihni. Nu încercați să ne prindeți la strâmtoare.

— Îți suntem datori, i-a amintit căpetenia *eta,* dar nu te putem răsplăti. Nu avem nimic de dat.

— La ivirea zorilor vă voi pune o întrebare. Răspunsul este de mare însemnătate pentru mine. Sunt curios și aș dori să văd cum trăiți. Nu există nimic altceva ce mi-aș putea dori. Am tot ce vreau.

— Cum ți-am putea fi de folos? Nu știm nimic din ce se întâmplă în afara acestor locuri, și-a exprimat căpetenia nedumerirea.

— Mergeți la culcare!

— Noaptea noi stăm de veghe.

— De ce nu? Bună idee.

Samuraiul și-a luat calul și l-a condus în spatele pietrei funerare mai înaltă ca celelalte, de culoare cenușie, și l-a priponit. Puiul de vulpe pe care țipetele ca de nălucă ale samuraiului îl tulburaseră peste măsură a început să se foiască.

— Cea mai bună treabă pe care o puteam face noaptea, și-a împărtășit el gândul puiului de vulpe. Și-acum gata, hai să ne culcăm. Știi, îmi place să ucid la fel de mult pe cât îți place și ție. Îmi tot spun că s-a sfârșit, dar atunci când se ivește ocazia mă simt fericit. Șezi, s-a adresat el calului.

Acesta i-a dat ascultare și samuraiul s-a întins alături de el, lipit de spatele calului și s-a acoperit cu fân. În clipa următoare toți trei dormeau adânc. Samuraiul n-a auzit-o pe femeia *eta* care s-a furișat pentru a se asigura că acestuia nu-i era frig. Puiul de vulpe i-a aruncat o privire scurtă, cu coada ochiului și când s-a convins că nu era nicio primejdie a adormit din nou.

— O aventură demnă de tine, spunea seniorul Norimasa. Arta militară e una dar șiretlicurile sunt cu totul altceva.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Ești pe calea cea bună. Ai nevoie doar de informații. Asta îți trebuie.

— Dar mai este în viață?

— Informații, a repetat seniorul Norimasa.

Samuraiul a tresărit în somn. Vulpea s-a foit la pieptul său, a ieșit din faldurile chimonoului și s-a lipit de spinarea calului.

Zorile s-au ivit cenușii, lipsite de viață. Ceața plutea învăluind totul în jur și pietrele funerare păreau înghițite de negură. Pe măsură ce aceasta începea să se ridice, pietrele se iveau și ele în lumina cenușie a dimineții.

— O să plouă, a spus căpetenia *eta.*

Aceste cuvinte dădeau semnalul pentru aprinderea focurilor și pregătirea mâncării. Când focurile ardeau așa cum se cuvine, *eta* au început să gătească cu ceea ce aveau la îndemână. Au pus totul în oala în care apa clocotea și conținutul s-a transformat în supă. Samuraiul a scos dintr-un săculeț o mână de orez și câteva fâșii de carne uscată pe care le-a dat puiului de vulpe. Calul deja păștea, plimbându-se de la un copac la altul.

Samuraiul și-a pus oala pe un foc aflat în apropierea celui pe care gătea unul dintre *eta.* De îndată s-a lăsat o tăcere adâncă.

— Acum ce s-a mai întâmplat? a dorit samuraiul să știe.

— Stăpâne, dacă stai prea aproape de noi, ești în pericol. Pentru binele tău, îndepărtează-te.

— Tu chiar crezi superstițiile în care cred și ceilalți? De parcă ar fi adevărate. A continuat să se ocupe de foc, apoi l-a întrebat pe *eta* din nou:

— Să presupunem că cei din sat ar începe să spună despre voi că mâncați leșurile. Ar fi vorbele lor demne de crezut?

— În orice superstiție există o fărâmă de adevăr. Altfel de ce ar mai exista? a intrat în vorbă unul dintre *eta,* un bărbat ceva mai vârstnic.

Samuraiul simțea valul de mânie urcând în el. Era oare posibil să fie atât de naivi pe cât îi păreau lui? Doar fuseseră martorii spectacolului pe care îl oferise imitând o fantomă care era pe jumătate *oni*. Deodată a înțeles. Poate și ei îl credeau *ohakemona* așa cum susținuse el în prezența hoților care aduseseră leșul.

— Asemenea superstiții sunt inventate pentru ca cel care le-a imaginat să se folosească de ele. Când știam că urma să pornim o nouă bătălie, noi obișnuiam să răspândim zvonuri despre tot soiul de superstiții. Nimic din ceea ce se spunea nu era adevărat. Ceea ce era într-adevăr real era dorința noastră de a birui. Pofta de victorie hrănea imaginația noastră, dar superstițiile pe care le plăsmuiam și care existau numai în mintea noastră se transmiteau, ca o boală, dușmanilor noștri. Dar noi nu cădeam niciodată în capcana imaginată de noi înșine.

— Nobilimea este cu totul diferită de noi, stăpâne. Obiceiurile noastre ne învață adevărul.

— Pierd vremea vorbind cu voi.

Vălul de ceață și fum în care erau ascunse acele locuri a fost brusc străpuns de un geamăt de durere.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat samuraiul, aruncând priviri întrebătoare către puiul de vulpe care, la rândul lui, nu-l scăpa din ochi.

— Vine cineva.

Eta s-au topit în ceață de parcă nici n-ar fi existat.

Tot din ceață s-a ivit o creatură înfricoșătoare. Purta coif și apărătoare pentru față.

— Unde este Matsuhito?

Glasul arătării era asemenea tunetului.

— Shinda, tu ești?

Arătarea și-a îndepărtat apărătoarea pentru față și din spatele acesteia s-a ivit chipul lui Shinda.

— Ai vești?

— Pot spune că este în viață. Și se pare că și vulpea trăiește încă. Dar nimeni nu știe unde se află. Sunt vești îmbucurătoare pentru tine?

— Da. Destul. Chiar mai bune decât aș fi putut spera.

— Prin urmare, acum vei încerca să-i dai de urmă. Ia-mă cu tine.

— Am mai vorbit despre asta.

— Urăsc cimitirele.

Shinda privea neliniștit în jurul său.

— Se spune că prin aceste locuri trăiesc oameni care nu sunt chiar ființe omenești, cu adevărat.

— Arătați-vă! a strigat Matsuhito.

Eta au început să iasă din spatele pietrelor funerare, unul câte unul. Teama îi îndemna să fie prudenți apropiindu-se cu ezitări, ocolind prin spatele pietrelor. Prin ceață păreau creaturi plăsmuite din fum și abur.

— Sunt reali? Dacă sunt, atunci îi pot birui oricând.

— Nu uita unde te afli! I-a domolit Matsuhito. Poate vei avea nevoie de aceste locuri în cazul în care ar trebui să te ascunzi. Ei îți pot fi de ajutor.

— *Eta* ne ajută?

— Le voi cere eu s-o facă.

— N-avem nevoie de ajutor din partea lor.

Shinda era mânios.

— Ciudat samurai ești. Mai întâi banditii și acum *eta.* Se spune că samuraii sunt neînfricați, dar tu ești cu totul deosebit.

— Dacă aș fi gândit doar ca un samurai, aș fi murit demult. Norocul meu a fost că am crescut la țară.

Shinda a oftat adânc și a revenit la subiectul care îl interesa pe samurai.

— Yoshida mi-a spus că trebuie să dăm de tine și să-ți spun ceea ce aflase. O sclavă i-a dat aceste informații.

— Numele ei?

— N-a vrut să și-l spună. Pe curând. Ne vom revedea.

Spunând acestea, Shinda a tras de ham, a întors calul și s-a topit în ceață.

Samuraiul s-a așezat pe pământ și a început să mănânce. În timp ce el vorbea cu Shinda, un cazan uriaș în care s-ar fi putut îmbăia trei bărbați a fost adus și pus pe foc. Din ceaun ieșeau cele patru copite ale unui cal. Apa clocotea și clăbuci fumurii se formau la suprafața fierturii cu aspect spumos de culoare cenușie.

— Ce-i acolo?

— Un cal, stăpâne.

— Aveți de gând să-l mâncați?

— Îl vom mânca, stăpâne, dar mai întâi îl vom jupui de piele. Avem nevoie de ea. Apoi mâncăm restul.

— Ați pus și capul în cazan?

— Capul se află acolo unde este și calul, stăpâne.

— Atunci când aveți un cal mort îl puneți la fiert așa, simplu, fără a face nimic altceva?

— Ah, nu! Mai întâi îi scoatem tot ce are înăuntru. Nu totdeauna sunt buni. Dacă sunt, atunci fierbem fiecare parte separat. Carnea de cal este foarte gustoasă.

Samuraiul s-a ridicat și s-a îndreptat către cazan. Calul fusese pus la fiert cu picioarele în sus și din când în când se ridica la suprafață apoi cădea la loc în cazan. A rămas un timp nemișcat privind cele patru picioare ale calului. Nu merită să mori, gândea samuraiul și uneori nu merită nici să trăiești. Voi vedea această scenă în visele mele, și-a spus el. S-a întors la locul său și căpetenia *eta* s-a apropiat de el.

— Potcoave de răchită pentru calul tău. Sandale pentru tine. O pătură vătuită, cam murdară, dar dacă într-o zi însorită o legi cu niște frânghii și o lași în apa unui râu, apoi o întinzi pe o stâncă se va curăța și se va usca repede. Câteva seturi de bețigașe șlefuite. Câteva fâșii de carne uscată de *tanuki*. Am văzut că vulpii îi place. Și prune uscate. O pălărie mare din răchită care să te apere de ploaie și să-ți ascundă fața. Toate astea nu sunt grele. Ne-am gândit bine. Trei dintre noi vor încerca să scape de aici. Unul ar putea veni cu tine.

— Fără însoțitori.

— Am înțeles.

— M-ai auzit când l-am refuzat pe Shinda. Și el este prietenul meu. Nu mă deranjează că voi sunteți *eta*. Totuși trebuie să vă cer o favoare. Am auzit că toate familiile *eta* comunică între ele. Este adevărat?

— Încercăm.

— Atunci este posibil ca cineva, undeva, să fi auzit despre o femeie care călătorește cu o vulpe. A auzit cineva despre o astfel de femeie?

— Yasue, tu vii de departe. Ai auzit despre o astfel de femeie?

— Am auzit.

— Vreau s-o găsești.

— S-ar putea să nu fie posibil. Se îndrepta către nord. Și se vorbea despre o insulă. Am auzit că era în căutarea unei bărci și a unui om, dar marea era vijelioasă. Astfel se sfârșește povestea. Dacă a reușit să convingă pe cineva să o treacă marea, cred că s-a înecat. Dacă nu s-a înecat, de unde putem ști către ce insulă a pornit? O femeie călătorind singură! Orice i se poate întâmpla.

— Cine ți-a povestit toate acestea?

— Un *eta* care adună peștele mort de pe plajă.

— Crezi că spunea adevărul?

— Este nătâng. Nu-și imaginează lucruri pe care nu le-a văzut sau nu le-a auzit.

— Aș dori să încerci să afli ce s-a întâmplat cu femeia. Și eu mă îndrept către nord. Crezi că mă poți găsi în cazul în care afli ceva?

— Putem da de un om care călătorește cu o vulpe.

Samuraiul a clătinat din cap. Apoi le-a spus că sosise momentul să plece și le mulțumea pentru darurile făcute și pentru ospitalitatea pe care o dovediseră.

— Ne pui în încurcătură. Nici nu știm încotro să ne îndreptăm privirile.

Și chiar era adevărat ceea ce spunea.

Încălecând, le-a mai dat câteva sfaturi:

— Cei trei care plecați! Plănuiți-vă evadarea cu mare atenție! Spălați-vă bine și căutați haine bune! Aranjați-vă părul la fel ca restul lumii. Pășiți de-a lungul drumurilor de parcă aparțineți acestui pământ. Dacă procedați astfel, veți reuși. Pe curând!

Cu aceste ultime cuvinte le-a întors spatele și a pornit pe cărarea ce se afunda în păduri.

Capitolul 22

Visa sau poate era doar o fantasmă plăsmuită de somn ori era un nour de vigoare, de forță ce refuză să se risipească. Poate era pe punctul de a trece dincolo, în tărâmul morților, acel moment în care toți cei care pleacă încep să retrăiască în vis ceea ce s-a întâmplat mai înainte. În visele sale, vedea ceața, aburul verzui al primăverii.

I se ceruse să intre în anturajul Împărătesei și fusese trimisă la palat pentru a o învăța pe aceasta limba chineză. Ea și Împărăteasa crescuseră împreună devenind foarte apropiate.

Dar nu era primăvară. Era cea de a doua săptămână a celei de a opta luni și căldura devenise insuportabilă de mai multe săptămâni. Nici măcar ploile nu mai aduceau răcoarea. O arșiță jilavă învăluia lumea. Nu exista nici măcar un suflet care să nu se plângă din pricina vremii. Oamenii lâncezeau, mișcându-se alene și pentru a ține căldura departe, obloanele erau permanent închise.

În acele zile, cele mai multe dintre doamnele de la palat se retrăseseră în aripa nordică a palatului căci le părea un loc mai răcoros. Luaseră cu ele și paravanele și dormeau acolo, toate la un loc. O vreme ea a dormit alături de doamna Kitsu, amândouă în spatele unui paravan. Pentru că somnul le ocolea au început să compună versuri. Din când în când doamna Kitsu îi atrăgea atenția șoptindu-i numele. Dacă ea răspundea, atunci doamna Kitsu îi citea versurile compuse. Uneori îi recita doar un vers. Atunci ea îl corecta și îl recita din nou. Spunea un alt vers, mai bun, mai rău sau mai încerca încă o dată. Apoi, în cele din urmă, recita câte un alt vers doamnei Kitsu. Din când în când, dacă una dintre ele nu răspundea celeilalte, atunci când era strigată pe nume, era limpede că somnul ieșise biruitor.

Pe măsură ce arșița devenea tot mai nemiloasă, doamna Utsu își spunea că ar fi fost mai răcoare în încăperile din aripa de la soare-răsare datorită pârâului ce curgea în apropierea verandei. Apele acestuia erau umflate datorită ploilor căzute și se rostogoleau vesele, murmurul lor răcorind aerul. Deoarece Împărăteasa îi cerea adesea să se înfățișeze înaintea sa, chiar și în timpul nopții atunci când nu putea să doarmă, doamnei i s-a acordat permisiunea să se mute dintr-o aripă a palatului în cealaltă.

Fără a spune cu cuvânt celorlalte doamne, purtând un chimonou subțire, a pornit către încăperile sale. Podelele făcute în așa fel încât să scârțâie și să dea un semnal locuitorilor palatului prevenindu-i de apariția intrușilor, sunau sub pașii ei ușori. Gărzile înălțau capetele la auzul pașilor ei, dar când vedeau că era vorba despre ea își continuau somnul. Ajunsă în camera ei s-a întins pe saltea în apropierea obloanelor și pe când se pregătea să le deschidă a auzit glasul unui bărbat rostind:

— Vezi cât de năvalnici sunt norii și cât de tulburată pare întreaga natură? Sensul vieții poate fi hotărât într-o clipă.

Era convinsă că recunoscuse glasul. Mai mult decât atât. Simţea că aşteptase ani în şir pentru a-l auzi.

Un alt bărbat i-a răspuns.

— Cred că o nouă furtună se va abate asupra noastră.

— Cât de des loveşte fulgerul! Asemenea unei săgeţi de argint.

Circula zvonul că unul dintre prinţi îl ameninţase pe curtezanul unei anume doamne trăgând o săgeată asupra lui. Cei doi bărbaţi vorbeau despre acest incident, dar o făceau cu prudenţă. Apoi au privit norii ce se fugăreau pe cer şi au continuat conversaţia vorbind despre natura dezlănţuită şi despre fulgere. Îşi spunea că nu se cuvenea să tragă cu urechea la conversaţia celor doi.

Stătea întinsă pe salteaua aflată chiar lângă fereastră şi purta un chimonou uşor, dar, cu toate acestea se temea ca foşnetul veşmintelor sale să nu-i trădeze prezenţa. Şi cel mai tare se temea să nu strănute.

Cu o noapte în urmă fusese organizat un concurs de poezie şi bărbatul care vorbise primul a început să recite una dintre poeziile care-l impresionase în mod deosebit, apoi l-a întrebat pe celălalt:

— Ai dat atenţie poeziilor sale din ultima vreme? „În pieptul său simte inima pârjolită.“ Cred că acesta este unul dintre acele versuri ce nu se pot uita.

— Doamna Utsu este o femeie cu totul deosebită, dar şi foarte pătimaşă. Aceasta este părerea mea.

Celălalt bărbat a început să râdă.

— Tu spui asta?! Tu care ai o soţie şi mai multe concubine. Tu cum poţi trăi cu o femeie atât de pătimaşă?

Cu puţin timp în urmă se zvonise că însăşi Împărăteasa îşi pierduse cumpătul şi devenise cumplit de furioasă la auzul veştii că Împăratul dorea să-şi ia încă o concubină. Se mai spunea că Împărăteasa luase o vază împodobită cu imagini ale păsării phoenix, vază admirată de toţi cei din palat, şi când auzise glasul soţului său în holul ce despărţea apartamentele lor, aruncase vaza în peretele dintre cele două încăperi. Vaza s-a sfărâmat şi Împăratul a rămas uimit. Împărăteasa s-a retras în camera sa şi a cerut tuturor femeilor aflate în slujba ei să o lase singură. S-a întins pe salteaua ei şi s-a acoperit cu un maldăr de chimonouri de parcă s-ar fi aflat în miezul iernii şi îngheţa de frig.

— Femeile pătimaşe sunt pentru tineri, a fost de părere cel de al doilea bărbat.

Cel dintâi a rămas tăcut.

Între timp luna descătuşată din braţele norilor scălda în lumină locul în care se afla întinsă pe saltea.

Fără a sta pe gânduri s-a întors spre dreapta, a întins mâna după călimara din piatră a turnat câţiva stropi de apă în ea, şi a tras un teanc de foi de hârtie *michinoku* spre ea. Cu ajutorul pensulei a aşternut aceste versuri.

Luna abia ieşită dintre nouri
Împrăştie raze strălucitoare,
În juru-mi
Aşterne covor argintiu.

A presărat nisip pentru ca cerneala să se usuce şi apoi a împăturit foaia în trei, a răsucit-o la capete şi a aşezat-o pe o tăviţă de argint. A strecurat tăviţa prin oblon, pe verandă făcând zgomot atât de mult cât îi era cu putinţă.

Apoi a rămas perfect nemişcată, aşteptând.

Cei doi bărbaţi au amuţit. Îi zărea prin crăpăturile oblonului. Atitudinea lor trăda pericol. Apoi cel de al doilea bărbat a zărit tăviţa.

A înclinat capul. Bărbatul a cărui voce îi atrăsese atenţia era mai aproape de tăviţă. S-a aplecat şi a ridicat-o. Simţea inima bătându-i să-i spargă pieptul şi tremura din tot trupul. În mod sigur cel care nu trebuie să citească versurile va lua foaia de hârtie, îşi spunea. Dar lucrurile au stat altfel. Bărbatul care trebuia să citească versurile a fost cel care a luat foaia de hârtie.

— Aha. Palatul rămâne pe poziţii. O altă poezie neînsemnată scrisă de o femeie.

Spunând acestea a strecurat foaia de hârtie între faldurile chimonoului său.

Simţea trupul mistuit de flăcări. Îşi amintea de lunile nesfârşit de lungi în care încercase să alunge nesăbuinţa şi impulsivitatea ce o stăpâneau. Trudă inutilă.

— Nu sunt toate adunate la un loc în aripa de miazănoapte? a întrebat cel de al doilea bărbat.

— Se pare că cineva s-a rătăcit din pricina arşiţei.

— A venit aici pentru răcoarea adusă de apele pârâului.

Amândoi au căzut de acord încuviinţând din cap.

— Îmi amintesc proverbul tău, a spus cel de al doilea bărbat. „Un bărbat cu sânge rece şi o femeie focoasă sunt o pereche nepotrivită.“

Au pornit agale îndepărtându-se de parcă nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat. Dar pe când ajungeau în partea cea mai înaltă a podului boltit ce lega malurile pârâului, bărbatul a cărui voce ar fi dorit să o asculte la nesfârşit s-a întors cu faţa către palat şi privirile s-au aţintit asupra oblonului în spatele căruia se afla ea.

În acel moment i-a trecut prin minte că era posibil ca el să-i vadă chipul. A roșit până în vârful părului.

Nu mă va găsi, nu va afla cine sunt, și-a spus ea. Un val de căldură însoțit de un adânc regret a cotropit-o în acea clipă. Îl voi face să plătească pentru asta.

S-a întins din nou pe podeaua încăperii și a încercat să doarmă, dar nu putea închide ochii nici măcar pentru o clipă. Iar și iar îi veneau în minte rândurile așternute pe hârtie. Și de fiecare dată simțea un foc mistuitor și își spunea cât de mare era greșeala pe care o săvârșise.

Deodată au ajuns până la urechile ei zgomotele ce prevesteau începutul unei noi zile.

Ar fi fost mai bine să nu fie găsită în acea încăpere. A pornit înapoi către aripa de miazănoapte și s-a întins alături de doamna Kitsu. Aceasta a tresărit și s-a foit în somn.

Ce înseamnă el pentru mine? Nimic. Nu va da de mine. Acestea erau gândurile ei. Umilința o ardea, o mistuia. Era nedumerită, uimită. Ce se întâmplase cu ea?

După un timp a adormit.

Timpul trecea iar ea nici nu-l mai văzuse și nici nu-i mai auzise glasul. Pentru că nu semnase versurile scrise în acea noapte, gândea că el nu avea cum să afle cine era autorul lor. Cu toate acestea în fiecare zi spera să primească un semn din partea lui.

Într-o noapte, femeile au fost trezite de bubuitul tobelor ce vesteau focul. La început n-au vrut să creadă că izbucnise un incendiu în palat, dar în scurt timp au observat că aerul devenise și mai fierbinte în camera în care se aflau. Gărzile au început să bată în zăbrele strigând:

— Treziți-vă! Treziți-vă!

Doamnele aflate în odaia din aripa de nord au luat în grabă câte un chimonou subțire pe care l-au aruncat peste cap. Unele dintre ele care mai trecuseră prin asemenea experiențe au pornit în grabă, fără a mai ține seama că ar fi trebuit să-și acopere capetele. Își acopereau fețele cu ajutorul mânecilor largi ale chimonourilor.

Ezita încă, dar în momentul în care a zărit un licăr straniu alergând pe podelele perfect lustruite a înțeles că era vorba de umbrele amenințătoare ale flăcărilor. A înșfăcat mâna doamnei Kitsu și a tras-o afară din încăpere. Întreaga aripă de miazănoapte era cuprinsă de flăcări. Focul avea un glas inconfundabil, un urlet asemenea fiarei gălbui pe care o înfățișa. Câteva dintre străji urcaseră în foișoare unde erau păstrate butoaie cu apă pentru împrejurări neprevăzute și au început să toarne apa peste apartamentele în flăcări. Mai întâi, coridoarele au fost luminate de o văpaie portocalie, apoi focul a țâșnit înainte de-a lungul lor, transformându-le în ruine. Femeile priveau cum, pe rând, încăperile erau învăluite într-o lumină portocalie și apoi se topeau în fum și deveneau cenușă de parcă despărțiturile dintre încăperi nu ar fi fost altceva decât o foaie de hârtie aruncată în vasul pentru jăratic. Nori de fum se înălțau deasupra flăcărilor roșii-aurii. Când apa aruncată din foișoare cădea peste flăcări, aerul se umplea de aburi groși și de un șuierat puternic. Cele două femei stăteau înțepenite de spaimă, cu privirile ațintite asupra aripii de miazănoapte care dispărea văzând cu ochii. Din timp în timp, fumul acoperea totul dar în momentul următor flăcările izbucneau cu și mai mare violență, trecând dincolo de fumul gros și dansau sălbatic. Era imposibil să nu gândești că flăcările erau însuflețite.

La scurt timp a sosit un număr mare de soldați și femeile au fost îndepărtate. Doamna Utsu o ținea încă de mână pe doamna Kitsu în clipa în care a fost prinsă de încheietura mâinii și trasă în direcția porții ce ducea în afara palatului, în Ichijo.

— Te rog, urcă în palanchin, a auzit ea glasul bărbatului.

A recunoscut vocea din primul moment și fără nicio șovăială s-a îndreptat către palanchin, trăgând-o și pe doamna Kitsu după ea. Aceasta părea incapabilă să rostească fie măcar și un cuvânt și, dacă ar fi fost lăsată în voia ei, ar fi continuat să privească flăcările ce mistuiau aripa de miazănoapte a palatului.

După ce doamnele au urcat în palanchin, bărbatul a deschis evantaiul său și a așezat o scrisoare pe el.

— O scrisoare de la fratele vostru. Mă pregăteam să o aduc atunci când a izbucnit focul.

Ea nu avea niciun frate.

A luat scrisoarea și a vârât-o în mâneca largă a chimonoului.

Nici nu-i trecuse prin minte că ar fi trebuit să își acopere fața când izbucnise focul. Flăcările străluceau și luminau precum razele soarelui. Chipul ei se aflase clar în văzul tuturor.

— Dezonorant! Să fiu văzută astfel! a murmurat ea.

A ridicat mâna pentru a-și acoperi fața cu ajutorul mânecii largi, dar și-a dat seama că nu putea rămâne ascunsă astfel. Emoția provocată de izbucnirea focului, tulburarea cauzată de primirea scrisorii, glasul bărbatului, umilința îndurată atunci când înțelesese că toată lumea văzuse chipul ei mânjit cu dâre de fum, toate acestea au adus-o în pragul dezastrului. Tremura și dinții îi clănțăneau de parcă îngheța de frig.

— Voi încerca să-mi îndrept privirile în altă direcţie, a liniştit-o bărbatul. Aşa cum muntele Fuji nu-şi pierde din măreţie atunci când norii îi învăluie creasta, nici pe tine nu te vor umili câţiva stropi de funingine aşezaţi pe sprânceană.

Se simţea cumplit. Trăia o umilinţă greu de îndurat.

— Îţi atârnă părul din palanchin.

Avea dreptate. Părul ei mătura colbul drumului căci era deja mult mai lung decât trupul. Era bine-cunoscută pentru părul şi pentru poeziile sale ca şi pentru îndrăzneala şi impertinenţa dovedite în faţa bărbaţilor care se apropiau de ea. Şi-a ridicat părul de parcă ar fi fost o funie astfel încât să-l poată ţine în poală. Era conştientă de faptul că obrajii ei căpătaseră nuanţe purpurii şi ştia prea bine că nu purta niciun fel de fard. Se simţea măcinată de spaimă pentru celelalte femei ce se aflaseră în aripa de miazănoapte căci nu avea niciun fel de ştiri legate de soarta lor. Deşi se gândea şi la maiestăţile lor imperiale care s-ar fi putut afla în pericol chiar în acel moment, grija ei cea mai mare o reprezenta spectacolul pe care îl oferea ea însăşi în acele momente. Chipul ei mânjit! Poate avea două rânduri de sprâncene din pricina fumului. Trăia momente chinuitoare a căror cauză era doar orgoliul ei.

Patru dintre femei au fost şi ele înghesuite în trăsură şi bărbatul a dat instrucţiuni omului care-o conducea. În scurt timp trăsura s-a pus în mişcare, trasă cu poticneli de boul înhămat la ea. Când au ajuns la poarta palatului, o smucitură puternică le-a aruncat în aer, amintindu-i alte întâmplări asemănătoare petrecute la poarta aceea.

Focul a continuat să ardă câteva zile, chiar şi după ce femeile fuseseră adăpostite în aripa de răsărit. Arşiţa focului și a zilelor de vară le chinuia cumplit, transformând fiecare zi într-o tortură, dar și mai arzătoare devenea dorința de a deschide scrisoarea.

Când au revenit în camerele lor și ea s-a aflat în spatele paravanului său care scăpase din foc în mod cu totul miraculos, a desfăcut foaia de hârtie răsucită la capete. Pe foaie fuseseră prinși boboci de flori de cireș făcuți din hârtie. În lumina lunii a citit rândurile scrise:

Parfumul verii;
Mireasma cireșilor îmbobociți
Plutește către mine încă
De parcă-o ușă, în lună, s-a deschis
Aminte de primăvara dusă să ne-aducă
Care nădăjduind, așteaptă să se întoarcă
De după ușa de argint.

Prin urmare era scrisă de bărbatul a cărui voce îi atrăsese atenția în acea noapte. Scrisoarea venise din partea lui și nu a fratelui imaginar. Nu dorea ca ceilalți să afle de interesul pe care-l nutrea față de ea. Și-a spus că ar fi putut să o transforme în ținta celor dornici să-l spioneze pe el și aceștia ar fi putut face presiuni asupra ei.

Sub versuri, bărbatul mai scrisese câteva rânduri. „Chiar și celor care trăiesc la stânga aripii de miazănoapte le pasă de cei care scriu poezii atât de frumoase“.

Prin urmare era vorba de ministrul din aripa stângă, un bărbat despre care se știa că evita orice complicații care s-ar fi putut naște din relațiile cu femeile. Simțea inima tot mai grea gândindu-se la acest bărbat pe care unii îl numeau „ministrul care evită femeile“. Cu toate acestea el știuse că poezia scrisă în acea noapte era pentru el și îi răspunsese.

A rulat foaia de hârtie, a răsucit-o la capete, a ascuns florile de cireș între faldurile unuia dintre chimonourile ei și s-a întins pe saltea. Somnul o ocolea. Iar și iar își reamintea glasul lui și fiecare cuvânt pe care-l rostise.

A doua zi dimineață, Împărăteasa a cerut ca toate doamnele să se înfățișeze înaintea sa. Dorea să se convingă singură că niciuna dintre ele nu suferise de pe urma focului. Ea purta un chimonou de culoarea mărului verde, dintr-o mătase fină, împodobit la poale cu flori de crizantemă brodate în nuanțe de roșu intens. Sub acest chimonou, purta alte trei, din mătase de culoare violet bătând în roșu intens, cel dintâi cu o tentă mai deschisă și celelalte două în aceeași nuanță tare. Mai înainte de a cere doamnelor să se retragă, Împărăteasa a spus:

— Un moment, doamnă Utsu! Ai avut o aventură.

Ar fi fost inutil să încerce să ascundă adevărul despre o scrisoare pe care o primise.

— Este posibil să văd scrisoarea?

Doamna a scos la lumină foaia de hârtie purtată în mânecă. Împărăteasa a izbucnit în râs.

— Chiar este deosebită? Prețioasă? O porți în mânecă, ferită de frig așa cum este ferit un ou ce trebuie clocit?

Apoi a citit scrisoarea.

— Așa. Chiar și ministrul din aripa stângă este sensibil și poate fi impresionat. Caligrafia sa este imposibil de confundat. Este un bărbat remarcabil. Crezi că s-a simțit atras de tine din pricina poeziilor tale?

Atunci a înțeles că Împărăteasa văzuse scrisoarea pe care o scrisese în acea noapte fierbinte și o strecurase printre zăbrelele oblonului:

— Această poveste este mult mai interesantă decât izbucnirea unui foc, a fost de părere Împărăteasa.

Doamna își spunea cât de norocoasă era să se afle la acea curte și nu la curtea fostei Împărătese, o curte sumbră, posomorâtă. Își repeta, oare pentru a câta oară, ce persoană încântătoare era Împărăteasa și cât de frumoasă și cât de caldă și emoționantă era firea sa.

— S-ar putea să-l revezi într-o bună zi și atunci s-ar putea să nu mai fie necesară izbucnirea unui foc care să pârjolească o întreagă aripă a palatului.

— Maiestate!

Împărăteasa a făcut-o să tacă cu un simplu gest și i-a spus că amândouă poeziile erau interesante și destul de ciudate; nicidecum genul celor recitate la nesfârșit în timpul concursurilor de poezie.

— Dar sunt pline de greșeli.

— Acestea sunt versuri venite din inimă, sunt frumoase, scrise cu măiestrie. Vei realiza mai mult decât oricare dintre noi care doar aruncăm pe hârtie câteva cuvinte corect scrise.

Împărăteasa a scos din mânecă un teanc de foi.

— Îți dau aceste foi pentru a le acoperi cu scrieri. Aștept să văd notele pe care le vei face.

Doamna era înmărmurită și nu îndrăznea să ridice privirile către Împărăteasă. Aceasta zâmbea.

— Îmi doresc să-l pot vedea pe ministrul din aripa stângă, să-i dau un număr egal de foi și să-i cer să scrie despre viața lui.

În acel moment, Împărătesei i s-a făcut milă de doamna Utsu și, pentru că în acea zi doamnele își parfumau rochiile ținându-le deasupra coșurilor în care ardeau arome, i-a permis acesteia să se retragă.

Ceea ce a început prin trimiterea acelei scrisori printre zăbrelele oblonului nu era încă limpede, dar lucrurile aveau să se lumineze.

A tresărit în somn. Adormită fiind se întreba: De ce îmi amintesc toate acestea? Nu era ministrul din aripa stângă cel care scrisese poezia. Era vorba de un tânăr samurai. Cum se numea? Dacă nu-mi pot aminti numele său, înseamnă că a murit? A început să suspine și când a deschis ochii, obrajii ei erau uzi de lacrimi. Chiar pe când deschidea ochii și-a amintit numele.

Dacă îl voi căuta și îl voi găsi, va fi dezamăgit să mă vadă. Nu dezamăgit; înspăimântat, îngrozit.

— Ce ne poate face trecerea timpului! a spus ea cu glas tare, apoi a început să plângă iar.

Părul ei era înspicat de fire albe și chipul brăzdat de riduri. Ultima oară când își văzuse chipul în butoiul cu apă de ploaie i se păruse că dinții ei căpătaseră nuanțe gălbui. Alături de perna pe care își sprijinea capul, animalul a început să se foiască. Era o vulpe roșie. A privit-o. Și ea începuse să îmbătrânească. Fire albe apăruseră pe botul animalului. Timpul trece și își pune pecetea pe noi asemenea gerului, gândea ea. Își amintea de tânărul samurai pentru că viața ei se apropia de sfârșit? Până atunci nu mai avusese asemenea vise.

Totul era deformat, trunchiat. Întâmplările pe care le retrăise în vis erau denaturate, deformate. Ministrul din aripa stângă era un bărbat în vârstă la vremea când ea primise scrisoarea din partea tânărului samurai. Bărbatul pe care-l auzise vorbind în apropierea verandei sale nu avea glasul ministrului și nici pe cel al tânărului samurai. Își amintea vocea tânărului bărbat.

Trecuse ceva timp de când visase ultima oară Palatul imperial și pe Împărăteasă. Își dorea să-l poată visa pe seniorul Norimasa pierdut în negură. Își dorea să poată să-l viseze pe samuraiul care-i stătuse alături în timpul molimei. Știa că aceasta era parte a pedepsei pe care o ispășea. De aceea nu-i visa pe acești doi bărbați. Dar omul înghețat îi revenea în vis adesea. Îl visase de nenumărate ori și era o pedeapsă pe care o îndura ori de câte ori imaginea lui apărea legată de cele mai scumpe amintiri, ori de câte ori visa.

Apoi, așa cum se întâmpla totdeauna, și-a amintit că el fusese ucis din pricina capriciilor ei și erau mulți cei care încă își aminteau cele întâmplate și îi purtau aceeași ură neîmpăcată. Omul înghețat – glasul acestuia era cel pe care îl auzise în vis.

Arareori îl visa pe bărbatul căruia îi pusese sticlă pisată în mâncare, cu mult timp în urmă. Nimeni nu poate suferi la nesfârșit. Cu timpul ajunsese să se convingă singură că atunci când măcinase sticla transformând-o într-o pulbere fină pentru a-l ucide, nu făcuse altceva decât să dea ascultare poruncilor seniorului Norimasa. Acesta îi poruncise. Ea nu avusese de ales. Dacă acesta era adevărul, gândea că nu ea făptuise răul, așa cum nici mesagerul care aduce o scrisoare nu este răspunzător de cele scrise pe hârtie. Dar era la fel de adevărat că își repetase de nenumărate ori că nu trebuia să se gândească la seniorul Tsuronosuke. Dacă îi zburau gândurile către el timp îndelungat, atunci veninul îi otrăvea din nou inima.

Era o femeie care își ucisese bărbații. Adesea se întreba: Aș face-o din nou? Răspunsul pe care îl dădea propriei sale întrebări suna astfel: Nu, n-aș face-o. Dar putea fi sigură de asta, gândindu-se la trecutul său?

Capitolul 23

Samuraiul mergea tot către miazănoapte, mereu către miazănoapte. Se obişnuise să vadă oameni şi întâmplări din trecutul său de parcă totul ar fi fost aievea, înaintea ochilor săi. A observat că asta se întâmplase după ce călătorise zile în şir fără mâncare suficientă şi fără a întâlni alte fiinţe omeneşti în drumul său. Cele mai fericite momente erau acelea când dădea peste locuri ce arătau de parcă nimeni nu le mai străbătuse vreodată. Nu mult după miezul zilei a întâlnit în calea sa o pădure de mesteceni. S-a pornit o ploaie fină, asemenea unei bure. Locul părea să aibă propria sa viaţă, părea însufleţit. Samuraiul vedea totul ca prin vis. A rămas călare, nemişcat, privind locul îndelung. Ciudat! gândea el. Se întâmpla ca tot mai des să vadă un loc şi apoi să-şi spună că nu avea să-l mai uite vreodată. Avea să-şi amintească pentru totdeauna trunchiurile albicioase, frunzele fremătătoare şi ploaia măruntă. Chiar îmi doresc să o revăd pe femeia cu vulpea sau este doar dorinţa pur omenească de a avea un scop, ceva de făcut în viaţă? Şi în acel moment a văzut-o ca aievea. Era oare întrebarea lui cea care invocase prezenţa femeii? Se aflau în camera ei, întinşi pe salteaua ei şi acoperiţi cu hainele ei. Chiar în acele momente simţise că acea noapte avea să rămână una de neuitat pentru el. Ceea ce nu știa în acea noapte era că amintirea femeii avea să-l chinuie și să-i ducă dorul. Dădea crezare cuvintelor seniorului Norimasa: Dragostea este asemenea brocartului. Se decolorează nu din pricina luminii, ci a trecerii timpului. Cu toate acestea, adesea, amintirile sale erau mult mai vii decât ceea ce se afla în jurul său.

Ce înseamnă timpul petrecut atunci? Erau amândoi storși de puteri din pricina molimei. Amândoi tânjeau după mângâiere și un strop de bucurie. Îi împărtășise lucruri pe care nu le mai spusese nimănui și ea făcuse la fel. Fusese un moment de răgaz, pe care trecerea timpului îl umbrea. Cu toate acestea, odată cu fiecare nouă zi, nopțile lor deveneau și mai strălucitoare. Își dorea ca ea să se afle acolo, alături de el, să poată vedea mestecenii sau măcar să-i poată descrie și ei acel loc vrăjit. Totul părea încremenit în jur, în ciuda ploii mărunte. Părea un loc de pe altă lume, de parcă totul în jur era purificat.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, cred că am iubit-o mult.

Fără îndoială, ea nu l-a iubit. De ce l-ar fi iubit?

Vulpea a devenit neliniștită. Crescuse și nu se mai simțea bine ascunsă în faldurile chimonoului său. Nu mai arăta de mult ca un pui. Curând avea să atingă dimensiunile unui câine, dar ea habar nu avea de propriile dimensiuni, așa încât era nedumerită și agitată ori de câte ori nu reușea să-și găsească locul și să se cuibărească în hainele lui. El, în schimb, încerca să o țină cât mai mult timp în poală, cu un braț în jurul ei. Călărea încet, la pas, din pricina ținutului stâncos, a potecilor povârnite. Calul era ascultător și răspundea imediat îndemnurilor samuraiului, astfel încât acesta îl putea struni cu o singură mână. Din când în când vulpea se ridica și-l lingea pe gât, încercând să se cuibărească în locul său preferat. Își dădea seama că nu era locul cel mai potrivit și atunci îl privea furioasă de parcă el era cel vinovat că lucrurile se schimbaseră și înțelegerea lor nu mai era ceea ce fusese odată.

— Dacă vei crește întruna, va fi nevoie de un cal numai pentru tine.

A hotărât să descalece și să lase vulpea pe pământ. El venea pe urmele ei în dumbravă. Toți trei erau înfometați. Calul putea să pască și el în voie. Vulpea țopăia veselă către dumbravă. Samuraiul privea mestecenii înălțându-se unul în spatele celuilalt, aliniați precum ostașii. Deși lumina pălea treptat, copacii scânteiau asemănându-se fulgerelor ce străbat cerul mohorât. O pădure din fulgere. Gândul acesta l-a făcut să zâmbească. Copacii înălțându-se către cer pe timp de furtună, încercând să-l străpungă.

A tresărit smuls din visare de trei semnale. Vulpea a schelălăit de trei ori, semn că descoperise ceva. A intrat mai adânc în dumbravă, ținând mâna pe sabie. Nu-i nimic în jur. Vulpea nu se zărea, așa încât și-a continuat căutările. Brusc, s-a trezit într-un luminiș și în cel mai îndepărtat colț a descoperit o colibă ce stătea să se dărâme.

— Utsu! și-a strigat el vulpea.

Aceasta a venit în fugă la el.

— Chiar trebuie să găsești o casă oriunde mergem? Acum avem de ce să ne facem griji.

Ușa colibei dispăruse și chiar din afară se simțea izul de umezeală, de mușchi și putregai. Într-un colț se zărea o movilă de mizerie lăsată în urmă de şobolani. Până şi ei părăsiseră coliba. Trebuie să se afle un mort înăuntru, şi-a spus el. Dar când a păşit înăuntru coliba era goală. Nicio urmă de picior nu se imprimase în colbul adunat de-a lungul timpului. Cenuşa din vatră se stinsese şi se răcise cu multă vreme în urmă. În colibă se găseau şi alte movile de murdărie ca dovadă a trecerii şobolanilor. Cel puţin nu sunt şoareci, gândea el. Trăind printre ţărani învăţase că şoarecii şi şobolanii nu făceau casă bună.

— Se ştie că fiecare dintre noi lasă ceva în urmă, dar aici lucrurile stau altfel, a spus el către vulpe.

Aceasta a ieşit în fugă şi a început să schelălăie privind acoperişul.

— Şobolani?

Vulpea alerga de colo-colo de parcă îşi ieşise de minţi.

— Îţi dau eu o mână de ajutor, a liniştit-o samuraiul luând vulpea în braţe şi apoi aşezând-o acolo unde acoperişul era mai înclinat. În momentul următor a auzit un ţipăt scurt. Vulpea găsise un şobolan.

Trebuie să fi rămas câte ceva în urmă şi-a spus el ocolind coliba în paragină. O furtună puternică ar fi putut s-o dărâme. Lemnul era atât de vechi, încât devenise strălucitor şi atât de moale, încât intra degetul în el. Terenul din jurul colibei era roditor. Probabil că se găsise cineva care să cultive o grădină.

A găsit un loc unde iarba era mai puţin deasă, aşa încât a început să caute sub ea şi a dat peste frunze de ridichi. S-a folosit de pumnal şi a săpat adunând cât mai multe până când a umplut poala chimonoului. Apoi a zărit nişte vrejuri ce semănau cu cele de pepeni. A pornit pe urma lor până a dat de pepeni. Aceştia nu erau copți încă și dacă ar fi fost lăsați să crească, ar fi devenit și mai mari, dar el i-a tăiat și a făcut o grămăjoară. Trebuie să fie și batate prin preajmă, și-a spus el când a zărit frunzele. Le-a găsit și a săpat adunând cât mai multe. Săculeții cu provizii aproape că se goliseră așa încât trebuia să-i umple din nou.

Samuraiul a făcut mai multe drumuri până la cal, luând săculeții pe rând și umplându-i apoi cu fructele și legumele găsite. Vulpea era tot pe acoperiș. Din când în când samuraiul auzea câte un țipăt scurt și atunci știa că vulpea făcuse o nouă pradă. Apoi, deodată, un fâlfâit de aripi l-a făcut să înalțe privirile. Ciripitul păsărilor a fost urmat de zborul unei perechi de zburătoare ce s-au înălțat către cerul verzui. Vulpea dăduse peste un cuib. S-a apropiat să vadă ce se întâmpla. Vulpea mânca ouăle rămase în cuib. După ce a umplut sacii, samuraiul s-a așezat pe iarbă. Pretutindeni, în luminiș creșteau tot soiul de flori sălbatice, galbene, violet și printre ele și maci uriași de un roșu aprins. Probabil cineva îi plantase cu ceva vreme în urmă și ei se înmulțiseră. În apropierea odăilor sale din palat se afla un strat întins de maci. A tăiat câțiva, hotărât să-i ia cu el. Fără apă aveau să se ofilească repede. A căutat câteva frunze mari de platan îmbibate de apă de ploaie și a învelit codițele macilor. Astfel putea să se bucure de ei mai mult timp. Îi era limpede că încă nu se împăcase cu gândul că totul era trecător.

Lumina se stingea. Dacă izbucnea o furtună, coliba i-ar fi putut folosi drept adăpost. S-a așezat pe iarbă. Nu-i făcea nicio plăcere gândul că ar fi putut intra într-o casă despre al cărei locatar nu știa nimic și care părea să se fi topit în neant fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

— Parcă aş intra într-un mormânt, a spus el cu glas tare.

Ar fi vrut să cheme vulpea la el, dar o auzea încă plimbându-se de colo-colo pe acoperişul colibei. S-a aşezat sub o streaşină ce ajungea până aproape de pământ. Probabil că cel care construise acest acoperiş se gândise la zilele fierbinţi de vară când soarele ardea nemilos.

Călărea alături de seniorul Norimasa care făcea o cercetare a ruinelor palatului ce ardeau încă mocnit, în urma bătăliei de la Sanomi.

— Mă întreb cât timp îşi vor aminti oamenii de această bătălie, spunea seniorul. Şi ce vor gândi despre cele întâmplate aici. Dacă îşi vor aminti.

— Şi-o vor aminti ca pe o mare bătălie câştigată de un mare comandant, spusese Matsuhito.

— După cum spune bătrânul sfetnic, s-a transformat deja într-o legendă. Se vorbeşte despre cruzimea de care am dat dovadă eu şi despre şiretenia ta. Asta va dăinui. Aşa gândesc eu.

— Legendele dăinuie veşnic.

— Da, se poate. Dar oamenii din aceste legende nu seamănă cu cei care au trăit cu adevărat. Şi evenimentele nu se păstrează aşa cum s-au întâmplat. Tu poţi fi eroul legendei şi amintirea mea poate să dispară sau lucrurile pot sta pe dos. Totul se va transforma într-un basm.

A oftat, apoi a întrebat:

— Cine-şi va mai aminti de seniorul Sugimasa? Sau de felul în care a semănat atâta credinţă în rândul celor din jurul său? Cine-şi va mai aminti motivul pentru care am luptat în această bătălie? Câte bătălii au fost purtate şi apoi date uitării? Simplă întâmplare. Asta-i tot. Cu toate acestea trebuie să ne trăim viaţa fără a chibzui la ceea ce vor gândi cei ce nu s-au născut încă. Suntem atât de prudenţi atunci când este vorba de onoarea noastră! Vrem să fie absolut nepătată. Şi totuşi cine-şi va aminti că am existat vreodată? Va rămâne vreo urmă fină din parfumul aromelor arse? Sau izul de lemn ars?

— Amintirea lor va rămâne, l-a asigurat Matsuhito.

— Şi are vreo importanţă?

Glasul seniorului suna parcă mai vesel.

— Am câştigat bătălia şi, când totul se va sfârşi, ne vom simţi bine şi ne vom îmbăta. Asta contează. Gata! S-a terminat! N-are rost să mă las purtat în beznă de parcă aş fi devenit deja fum. Ducem o viaţă bună.

— Este viaţa noastră.

— Fie că noi am ales-o ori nu, a spus seniorul şi s-a întors privindu-l.

Ceea ce-şi aminteau oamenii legat de Sanomi era seniorul Norimasa şi cruzimea sa. Oamenii povesteau în amănunt ordinul seniorului Norimasa de a coase capul seniorului Minaga şi la fel de amănunţit descriau felul în care seniorul insistase ca el însuşi să înfigă ţeasta într-un par. Matsuhito era cunoscut drept „omul venit de nu se ştie unde“, care s-a înfrăţit cu bandiţii pentru a-i atrage în cursă pe luptătorii Minaga, astfel încât aceştia să ardă de vii în încercarea de a urca pe zidul pe care-l înălţase el. Asemenea furnicilor prinse într-o gaură, au ars sfârâind de parcă s-ar fi aflat în iad.

— Asemenea pricepere pare diavolească, era de părere cineva.

Astfel legenda a luat proporţii şi a început să se creadă că Matsuhito era un spirit rău. Cu toate acestea se bucura de preţuirea şi admiraţia tuturor.

Matsuhito își amintea oglinda din metal perfect lustruit pe care o avea doamna Utsu. Dacă te oglindeai în ea, doar o mică parte a ovalului se vedea clar, restul imaginii se tulbura sau se pierdea. Oglinzile transmit totdeauna avertismente. Femeile din palat ar fi dat orice numai să facă rost de o oglindă. Doamna Utsu se temea de oglinda ei.

— Să presupunem că reflectă imaginea lumii așa cum este ea în realitate! Trebuie să recunoaștem că în aceste condiții este o lume cumplită.

— Este o simplă oglindă, a încercat Matsuhito să o liniștească.

— Știi tu mai bine! s-a înfuriat doamna Utsu. De ce încerci să mă liniștești în privința unor lucruri ce nu pot fi schimbate? Cel puțin putem să recunoaștem adevărul.

Niciodată înainte sau după aceea nu mai întâlnise o femeie asemenea ei.

— Utsu! a strigat el, chemând vulpea.

Aceasta a sărit de pe acoperiș și a venit în spatele lui.

— Este plăcut acolo, nu? Vom coace niște batate și mâine vom porni la drum din nou.

Calul, sătul, se întorcea și el din dumbravă.

— În noaptea aceasta vom dormi. în casă. Acest loc nu poate fi murdărit sau pângărit mai mult decât este.

Batatele erau ațoase, dar samuraiul le găsea delicioase și vulpea ar fi dorit o porție mai mare decât cea primită.

— Chiar vrei să flămânzesc? a întrebat-o samuraiul.

Vulpea și-a coborât urechile și a închis ochii pe jumătate privind în altă direcție.

Se poartă asemenea unei ființe umane, gândea samuraiul.

— Nu-i nimic, a liniștit-o samuraiul. Doar că devii tot mai mare, doamnă Utsu. Când va veni iarna, va fi foarte plăcut să te simt pe pieptul meu acoperindu-mă precum o haină groasă, vătuită.

Între timp vulpea se furișase cât mai aproape de el, apoi s-a așezat în poala samuraiului.

A mângâiat-o îndelung. Vulpea era atât de fericită, încât s-a relaxat total. Capul îi alunecase din poală și limba îi atârna. Samuraiul își spunea că era posibil ca vulpea să fi devenit mult prea blândă. Ar fi reușit să supraviețuiască dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva rău? Și totuși era convins că Utsu putea fi un dușman de temut dacă ar fi fost atacată.

— S-a lăsat frigul. Hai să mergem înăuntru!

A luat un snop de ramuri de pin pe care le-a folosit drept mătură pentru a curăța coliba.

— Este foarte frig, a spus el din nou, dârdâind.

Vulpea s-a apropiat de el și și-a sprijinit labele din față de coapsele lui.

Se întâmplă ceva rău? se întreba samuraiul. Arareori face așa ceva. Vulpea a schelălăit ușor și îl privea nedumerită.

Probabil un șobolan este prins în pereți, și-a spus el. Apoi a poruncit calului să se lase la pământ și, așa cum era obiceiul, samuraiul s-a întins alături de spatele calului și vulpea s-a cățărat pe samurai, așezându-se într-o poziție care-i permitea să-i vadă fața. Părea să-i urmărească fiecare mișcare.

— Chipul acesta roșu pe care-l vezi este ars de soare, i-a mai spus el vulpii, apoi au adormit om și animale.

A fost înjunghiat. A înșfăcat pumnalul și când a încercat să se ridice i-a fost imposibil. Fusese înjunghiat și cineva dăduse foc colibei. Ce căldură! Trebuie să ieșim de aici!

La lumina lunii a văzut clar că era singur în colibă; calul dormea și vulpea îl privea îngrijorată. Pe măsură ce mintea lui se limpezea începea să judece mai clar; a simțit din nou loviturile ca de pumnal într-o parte. Și-a pipăit încheieturile mâinilor. Erau fierbinți. Simțea sângele zvâcnindu-i năvalnic în vine. Până și ochii îl dureau. Vulpea a scheunat, apoi a început să-i lingă fața și când samuraiul și-a atins fruntea, aceasta era fierbinte. Sufăr de aceeași boală ca și seniorul Norimasa. Îmi apare în față atât de des, încât am luat boala de la el.

Voia să se ușureze, dar asta presupunea să se ridice și să părăsească coliba. După câteva încercări, s-a ridicat și clătinându-se a trecut pragul. Abia a făcut câțiva pași și nu a mai rezistat. Ușurându-se, simțea o arsură înspăimântătoare. Își amintea că și seniorul Norimasa se plânsese de o asemenea suferință. Apoi și-a spus că se simțea ceva mai bine, dar junghiurile continuau și îl ardea setea. Vasul din lut în care își păstra apa se afla în cabană așa încât a făcut un nou efort pentru a se ține pe picioare și a pornit cu pași șovăitori. A reușit să deschidă vasul, a băut cu nesaț apoi, sfârșit de puteri, s-a prăbușit alături de cal. Vulpea îi mângâia fața lovindu-l ușor cu laba și îl lingea.

Samuraiului îi făcea plăcere să se lase lins de vulpe. De obicei pielea rămânea lipicioasă din pricina salivei, dar în acele momente saliva îl răcorea pe măsură ce se usca. Și-a pipăit trupul în locul în care simțea junghiurile dar n-a găsit nimic. Începuse deja să tremure și trupul său se scutura de parcă ar fi căzut pradă unei crize. Îi era imposibil să-și stăpânească tremurul. Era conștient de fierbințeala trupului său, dar trăia sentimentul că zăcea în zăpadă.

Batatele fuseseră otrăvitoare, gândea el. Dar vulpea este sănătoasă. Dacă n-aș ști că lucrurile stau altfel, aș crede că în această casă viețuiește un spirit malefic ce ne vrea răul. Adusese un cal într-o casă. Acest lucru stârnise mânia spiritului.

A zăcut o vreme nemișcat. Junghiurile deveniseră mai puțin dureroase, dar trupul samuraiului dogorea tot mai tare. Vulpea a început să scheune încetișor. Îi scormonea hainele de parcă ar fi dorit să-l facă să înțeleagă că ea îi cerea să se ridice și să meargă alături de ea.

Dacă sunt pe moarte, probabil ea știe un loc bun. A reușit să se ridice cu mari eforturi și împiedicându-se la fiecare pas a pornit către mijlocul pajiștei, cu vulpea agățată de chimonoul său.

— Nu pot merge mai departe, a spus el întinzându-se pe iarbă. Mă voi prăbuși. Dă drumul la haină!

Vulpea continua să se agite în jurul său. Îl conducea iar el înainta împleticindu-se, cu ochii închiși. Durerile din ochi deveniseră nemiloase, încât nu-i mai putea ține deschiși.

Până și lumina lunii devenise de nesuportat.

La un moment dat a auzit susurul apei. A deschis ochii. Era un pârâu limpede.

— Vrei să beau?

Vulpea a scheunat nemulțumită și dând drumul poalelor chimonoului a pășit în apă. A privit către samuraiul rămas pe mal și a luat-o de la capăt cu scheunatul.

Vrea să intru în apă, dar apa este rece și eu deja tremur. Vulpea a scheunat din nou. De data aceasta țipătul a părut să-i străpungă țeasta. Mai înainte ca vulpea să țipe din nou, samuraiul s-a împleticit către apele pârâului, a alunecat pe o piatră și deodată s-a trezit în apă până la gât. Vulpea s-a apropiat de el și s-a urcat pe pieptul lui de parcă ar fi dorit să-l țină acolo.

După șocul provocat de apa rece, samuraiul a început să se simtă mai bine. Capul nu-i mai zvâcnea și zgomotele din jur nu-l mai tulburau. Se simțea bine în apă așa încât a rămas acolo. După o vreme, vulpea a început să schelălăie și părea să-l îndemne să iasă din apă. Dar el nu voia. Vulpea a devenit și mai gălăgioasă. Țipa în mod ciudat, asemenea unui copil mic.

— Bine, bine! *Takusan.* Destul.

La întoarcere i-a fost mai ușor și, urmat de vulpe, s-a îndreptat către colibă. Junghiurile avute mai devreme se transformaseră într-o durere suportabilă, sângele încă îi pulsa puternic în vene, dar se simțea ceva mai bine.

Se gândea să-și scoată hainele, dar acestea erau ude și reci și-l făceau să se simtă bine. S-a întins alături de cal, dar vulpea s-a așezat între ei și încerca să-l facă pe samurai să se depărteze. Era mult mai simplu pentru el să facă ceea ce-i cerea vulpea decât să i se împotrivească. La un moment dat, probabil, a adormit. O lumină fină, lăptoasă, a năpădit coliba. Când samuraiul a deschis ochii, vulpea se afla alături de el privindu-l îndeaproape. Peste noapte hainele se uscaseră, probabil din pricina arșiței care-i chinuia trupul. Încă mai era fierbinte. S-a luptat să se ridice în picioare, s-a îndreptat către vasul cu apă și a băut îndelung. Nu-i mai rămăsese prea multă apă. Trebuia să ducă vasul la pârâu, dar nu se simțea în stare de o astfel de încercare. Pe măsură ce soarele devenea tot mai strălucitor a observat că încheieturile sale aveau o culoare gălbuie. Când și-a îndepărtat chimonoul a văzut că trupul său căpătase aceeași nuanță gălbuie.

Moxa. O plantă tămăduitoare. Tâlharii ca și *eta* îi dăduseră astfel de plantă. Un bărbat călare nu poate fugi de boli, chiar dacă se află la drum deschis, îi spusese căpetenia *eta,* îndesându-i leacul într-unul din săculeți. Sunt atât de obosit, voi căuta plantele mai târziu. Spunându-și astfel, a adormit din nou.

Visa și se întreba:

— Voi muri aici?

O femeie aflată în picioare, purtând un chimonou lung de culoare albă îl privea și i-a răspuns:

— Nu, nu vei muri, dar trebuie să dormi. Ascultă de vulpe.

— Îmi este atât de cald.

— Ascultă de vulpe, l-a îndemnat femeia din nou.

— Mă doare tot trupul și sunt galben.

Femeia a izbucnit în râs.

— Bărbații fac atâta zarvă din nimic și cu toate acestea, atunci când este vorba de o rană, nici măcar un geamăt nu le scapă.

Frunzele au început să foșnească și părul femeii fâlfâia în vânt.

— Dormi! l-a îndemnat ea și a dispărut.

— Ești vie sau moartă? a strigat el în urma femeii.

— Nu sunt moartă, a auzit el glasul acesteia, purtat de vânt.

Samuraiul s-a liniștit și s-a cufundat într-un somn fără vise.

Când s-a trezit din nou, hainele sale musteau de apă. S-a îndreptat către vasul cu apă, dar acesta era gol. S-a întins din nou şi a adormit de îndată. Vulpea stătea întinsă alături de el, dar nu-l atingea. Calul ieşise din colibă şi păştea. După o vreme, a dispărut în dumbravă. Vulpea a scheunat îndelung de parcă i-ar fi cerut calului să se întoarcă şi acesta a nechezat, răspunzându-i din pădurea de mesteceni. Samuraiul cu greu s-a ridicat şi a mers până la pârâu unde a umplut vasul cu apă.

Zilele treceau una după alta. Vulpea îşi petrecea mare parte a timpului pe acoperişul colibei, încercând să prindă şobolani şi din când în când se aventura în pădure unde găsea şi altceva de mâncat. Samuraiul ştia ce se întâmpla doar privind botul mânjit cu sânge al animalului. O cerceta din priviri apoi se cufunda din nou în somn. Când deschidea iar ochii, vulpea stătea întinsă alături, cu botul ei lung vârât sub urechea lui.

Într-o dimineaţă strălucitoare, a cărei lumină îi rănea privirile, samuraiul s-a trezit înfometat. A băut restul apei pe care-l mai avea în vasul de lut şi şi-a dat seama că îi era mai uşor să se mişte. A mers la pârâu, a umplut vasul cu apă şi a observat că drumul acesta nu-l mai făcuse să se simtă stors de puteri. Încă o zi şi voi putea urca pe cal, şi-a spus el.

În acea zi şi-a pregătit un ceai de *moxa* şi l-a băut. A măcinat câteva frunze, şi-a aşezat conuri de brad pe piept, a presărat praful din frunze şi le-a dat foc. Astfel avea să tragă boala afară din trup. Dar vulpea părea nemulţumită de ceea ce se întâmpla şi a măturat cu vârful cozii conurile de brad, apoi şi-a curăţat coada şi fundul ştergându-le de duşumeaua umedă a colibei. Ascultând de vulpe, samuraiul a renunţat.

Ceva mai târziu, a făcut focul și a fiert o mână de orez, apoi a lăsat-o să se răcească. Vulpea veghea lângă el. Știa că avea să primească zeama rămasă de la fiertură. Când orezul s-a răcit, samuraiul l-a înfulecat fără a sta pe gânduri. Vulpea a băut zeama. Totdeauna devenea jucăușă și veselă după ce lipăia zeama de la fiertura de orez.

După alte două zile, samuraiul se simțea și mai întremat, așa încât a hotărât să pornească la drum. Gândea că zilele deveniseră mai răcoroase, iar nopțile erau reci de-a binelea. Dacă dorea să ajungă în ținutul zăpezilor, trebuia să-și continue călătoria. Vulpea care nu se mai simțea bine stând în poala sa, a luat obiceiul de a alerga înaintea calului. Din când în când, se năpustea în pădure și revenea aducând o pasăre sau un alt animal mic. La fiecare întoarcere, samuraiul o saluta cu bucurie, chiar dacă, adeseori, vulpea era mânjită cu mâl. Samuraiul era convins că vulpea îi salvase viața silindu-l să meargă la pârâu. De fapt, era o femelă, așa încât știa totdeauna ce era de făcut.

Către nord, tot mai la nord. Zi după zi. A întâlnit trecători ce păreau fără fund dar, în adâncul lor, curgeau pâraie în mod sigur, căci susurul apei ajungea până la el. În asemenea momente, vulpea îl privea cu atenție, urmărindu-i fiecare mișcare cu neîncredere, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pornind către vale. În calea lor au ajuns pe malul nisipos al unui râu lat, cu ape bogate. Nisipul maroniu, brăzdat de ape, formase o plajă întinsă. Samuraiul a încercat să-și amintească toate amestecurile de culori ce formează răsăritul și apusul soarelui. Chipul său era ars de soare, dar asta nu-l mai deranja demult. Ori de câte ori vulpea obosea, scotea un scheunat prelung și samuraiul oprea calul, ea sărea pe cal în fața samuraiului și se așeza de-a latul șeii, făcându-și loc pe oblânc. Devenea tot mai grea și ori de câte ori sărea în spatele calului, acesta întorcea capul și o privea.

Într-o zi au ajuns la o altă trecătoare. Când a privit în adâncul ei, a văzut frunze roșietice și plante agățătoare ce-și încolăceau brațele în jurul arborilor. Se apropia toamna. Avea o haină vătuită. Nimic mai mult. Sosise vremea să-și caute adăpost.

Își spunea că zăpada era încă departe. Dar s-a pornit o ploaie nemiloasă care a durat ore în șir. Se aflau într-un ținut stâncos, așa încât și-a spus că trebuia să caute o peșteră. În zilele din urmă întâlnise o seamă de peșteri, dar tocmai atunci când avea mai mare nevoie nu găsea niciuna. Vulpea șiroind de apă, cu blana lipită de piele arăta pe jumătate decât cu o zi mai înainte. Continuau să meargă tot înainte pentru că altceva nu le rămânea de făcut. Fulgerul a spintecat cerul, urmat apoi de un tunet năvalnic. Vulpea a tresărit și a început să sară pe spatele calului. Acesta s-a poticnit apoi și-a recăpătat echilibrul.

— Jos! a strigat seniorul Norimasa. Jos! Mai înainte să vă lovească fulgerul.

Samuraiul a descălecat și vulpea l-a urmat. Au continuat drumul. Ploaia cădea tot mai nemiloasă, împiedicându-l să țină ochii deschiși. Clipea fără încetare mergând tot înainte. Deodată a zărit o pată neagră pe fața muntelui aflat în dreapta sa. A clipit din nou. Era posibil să fie vorba de o peșteră.

Nu i-a fost greu să urce până în locul întunecat ce s-a dovedit a fi o peșteră, spre marea lui mulțumire. Era adâncă, înaltă și întinsă. A luat și calul înăuntru așa încât toți trei se aflau la adăpost. Privind prin gura peșterii, tot ce putea să vadă era perdeaua deasă, argintie de apă.

— Am fost norocoși să dăm peste acest loc, le-a spus el însoțitorilor săi.

S-a dezbrăcat și a întins hainele pe spatele calului. Erau subțiri și aveau să se usuce repede. A despachetat haina de ploaie din pai și s-a îmbrăcat. Era aspră și-l zgâria, dar îi ținea de cald.

— Când va sta ploaia, vom încerca să găsim lemne de foc.

Tavanul și pereții peșterii erau reci și umezi. Vulpea chițăia. Într-un târziu s-a întins lipită de spatele calului. Samuraiul s-a întins și el lângă vulpe. Peștera era întunecoasă și nu putea zări în adâncul ei. Tot ceea ce putea să vadă era perdeaua grea de apă ce se prăvălea asemenea unei cascade, acoperind intrarea în peșteră. L-a cuprins somnul.

A simțit vulpea ieșind și intrând, dar a continuat să doarmă. Auzise povești despre urși fioroși care trăiau în peșteri, dar liniștea era tulburată doar de căderea ploii.

Când a deschis ochii a doua zi de dimineață, calul stătea în picioare și intrarea în peșteră strălucea în lumina soarelui. În acel moment a putut să vadă cum arăta peștera și cât de adâncă era. A ieșit, căutând o bucată de lemn uscat pe care să-l folosească drept torță, dar totul era îmbibat de apă. A revenit în peșteră. Era convins că și alții înaintea sa căutaseră adăpost acolo.

Aproape de peretele aflat către sud, a dat peste o grămăjoară de lemne. A luat o ramură și a aprins-o folosindu-se de cremenea pe care o avea cu sine, apoi a pornit să cerceteze peştera. Pereţii erau netezi, dar arătau de parcă fuseseră săpate trepte în ei. Din pricina umezelii, lemnul ţinut în mână ardea cu greu. A înaintat tot mai adânc în peşteră. Atunci l-a văzut: un samurai stând sprijinit de perete.

— Şi tu te-ai adăpostit de furtună? Avem ceva provizii la noi, i-a spus Matsuhito.

Samuraiul nici nu a tresărit şi nici nu i-a răspuns.

Matsuhito a scos o altă rămură de brad pe care o vârâse la cingătoare. A aprins-o şi s-a apropiat. Atunci a observat că de fapt se afla în apropierea unui schelet purtând încă o armură complicată. Şnururile care legau între ele părţile metalice ale armurii erau de culoare purpurie, o culoare pe care numai oamenii de seamă o purtau. Prin urmare samuraiul se bucurase de un rang înalt în timpul vieţii. Înainte de a muri îşi scosese *mempo,* apărătoarea pentru faţă. Tigva era înspăimântătoare. Samuraiul s-a întors la grămăjoara de lemne şi a mai luat câteva ramuri. S-a aşezat apoi în faţa samuraiului mort şi l-a privit îndelung. Niciun miros, nicio duhoare a morţii nu venea dinspre el, prin urmare era mort de multă vreme.

Dar de ce murise? Primul gând al lui Matsuhito a fost acela că samuraiul fusese răpus de o moarte năprasnică, ucis fie de bandiţi, fie de hoţi. Dar tigva nu purta nicio urmă care să dovedească vreo lovitură ucigaşă provocată de o suliţă sau de orice altă armă. Nici restul oaselor care nu erau acoperite de armură, nu purtau urme de lovituri. Probabil căutase un loc unde să se adăpostească şi moartea îl găsise acolo. Fusese răpus de boală sau poate de foame. Dacă se aflase în campanie militară şi oştenii fuseseră loviţi de o molimă, probabil însoţitorii săi îl lăsaseră în urmă şi el îşi găsise adăpost în peşteră.

În lumina tremurătoare, samuraiul a zărit un petic de hârtie aflat alături de scheletul samuraiului. S-a aplecat şi cu mişcări prudente a luat peticul de hârtie. Erau câteva rânduri aşternute de oştean înaintea morţii:

Este întuneric.
Aşa a fost dintotdeauna
Acum, în beznă mă cufund
Şi inima-mi este tot mai grea.

A pus peticul de hârtie la loc, lângă samuraiul mort. Şi-a amintit de coliba în paragină în care îşi căutase adăpost şi unde el însuşi ar fi putut să-şi găsească sfârşitul. Nu ştia nimic despre acel om. Probabil fusese un luptător vestit, poate chiar un *daimyo,* dar nu se găsea nicio dovadă care să vorbească despre el. Era posibil ca Matsuhito să fi auzit istorii legate de faptele acelui om, dar tot ceea ce rămăsese din el era doar un schelet şi armura. Dacă ar fi purtat un semn pe spatele armurii, cu un *mon* atunci poate ar fi existat o cât de mică şansă să afle despre cine era vorba. Dar nu exista nici cea mai mică dovadă.

Vulpea s-a apropiat şi a început să adulmece. Probabil simţea mirosul morţii. Nu se simţea bine în preajma unei fantome. Cu toate acestea samuraiul nu părea dornic să se depărteze. Odată plecat, nimeni nu avea să mai dea cu ochii de cel rămas în peşteră. A aprins încă o ramură de brad şi a apropiat-o de platoşa ce acoperea scheletul.

— Cel puţin aşa te vei bucura de un strop de lumină.

A rămas privind flacăra pâlpâind asupra celui mort. O clipă a avut impresia că zărește o mișcare ușoară. A luat două bețigașe, le-a încrucișat, le-a legat ajutându-se de câteva fâșii de coajă de copac, folosindu-se de ele drept imagine a samuraiului. A așezat păpușa pe armură, i-a dat foc și a lăsat-o să ardă. Un firicel de fum se înălța încolăcindu-se în aer.

— Cel puțin acum te înalți, cât de cât, a rostit Matsuhito.

S-a ridicat și a pornit către intrarea peșterii cu vulpea pe urmele sale.

Da, spiritul se înălța, își spunea el, dar fără să creadă cu adevărat. Samuraiul mort rămăsese din nou singur, într-o beznă și mai adâncă și cu inima tot grea.

Capitolul 24

În noaptea aceea și în cele care au urmat l-a visat pe samuraiul mort. Uneori îi apărea pentru o clipă înaintea ochilor, sub forma unei lumini rozacee, dându-i impresia unui chip încă viu. Cel mai adesea însă îi apărea în vis tigva și gaura neagră din spatele dinților și atunci i se părea că aude un vârtej de aer ce încerca să-l tragă prin acea gaură către mormântul aflat în adâncul său. După acest vis se trezea a doua zi dimineață cu același gând: Toate drumurile sunt fără sfârșit! Chiar dacă nu mergi în cerc, drumul tot fără sfârșit rămâne. Fiecare pas către țara zăpezilor te duce tot mai departe de ea. La acea vreme, ținutul zăpezilor se transformase într-un tărâm de legendă, un loc de neatins, așa cum numai raiul este. Încerca să-și amintească povestirile pe care le auzise despre acel ținut și despre femeile care țeseau mătasea în cămăruțe întunecoase, apoi întindeau valurile de mătase pe iarbă și o luau de la capăt iar și iar. Cineva îi spusese odată, cu multă vreme în urmă, că atunci când străzile înguste se acopereau de zăpadă, oamenii pășeau pe zăpada adunată și uneori câte unul dintre ei aluneca și se trezea intrând pe fereastra unei case, urmat de o mică avalanșă. I-ar fi plăcut să vadă asemenea locuri. Și tot mai mult creștea convingerea că nu avea să ajungă acolo vreodată.

Vara se îndrepta tot mai mult către iarnă pe măsură ce călătoria sa continua către nord. Vâlcelele, trecătorile și munții căpătaseră nuanțe incandescente datorită arțarilor. Adesea se oprea și culegea cea mai frumoasă frunză pe care o văzuse până atunci, apoi o arunca după ce întâlnea o alta și mai viu colorată pe care o punea în sacul său. Toamna, anotimpul melancoliei, risipea o bogăție de culori ce aduceau o imensă fericire. Frunzele știau să moară așa cum și samuraii știau. Făceau o sărbătoare din moartea lor. Era fascinat de spectacolul ce se desfășura în jur și uitase cu totul de pregătirile pentru iarnă. A înțeles că aceasta se apropie tot mai mult abia atunci când, mângâind vulpea, a simțit blana tot mai bogată și mai deasă care o acoperea. Dimineața, de multe ori, observase că din nările calului se ridicau aburi ușori atunci când acesta sforăia. Sosise timpul să adune lemne pentru foc. Calul nu putea totuși să poarte o povară prea mare. Trebuia să lege un maldăr de vreascuri în spatele acestuia și el să continue drumul pe jos. Avea nevoie și de iarbă uscată pe care să o folosească legând-o în mici covorașe, de care el și vulpea să se folosească noaptea pentru a le ține cald. Calul avea și el nevoie de o pătură din iarbă. Acum că știa ce avea de făcut, samuraiul era într-o stare de spirit mai luminoasă.

De o parte și de alta a drumului se înălțau păduri adânci. Trecuse ceva vreme de când nu mai întâlnise nicio pășune. Când soarele urca pe cer, era micuț și palid asemănându-se cu luna ce abia răsare. Un aer rece lovea încetișor obrajii și îi amintea de răciturile păstrate în cămările palatului. Frunzele care nu se ofiliseră încă păreau făcute din aur și jad. Este cu adevărat o lume frumoasă, își spunea samuraiul.

Într-o zi vulpea s-a apropiat de el aducând ceva în gură. Când s-a oprit în fața lui, samuraiul a întins mâna și a prins un greiere mare, care a început să se miște, simțindu-se eliberat. Greierele a scos un țârâit prelung. Curând și cântecul greierilor avea să se stingă.

— Bravo! a spus samuraiul, mângâind vulpea.

Dăduse dovadă de mare atenție aducând insecta între dinți fără a-i pricinui niciun rău. Samuraiul i-a dat greierele înapoi. Vulpea a ezitat o clipă, apoi i-a dat drumul. În momentul următor părea pregătită să sară în spatele calului pentru a se cuibări între samurai și oblâncul șeii, dar gândindu-se mai bine, a renunțat.

— Nu te necăji! Când vom da peste o pășune, ne vom întinde toți trei la pământ.

Au pornit din nou la drum. Curând după miezul zilei vremea s-a răcit brusc și soarele a intrat în nori. Vântul a început să bată cu putere. Vine furtuna, gândea samuraiul, dar vulpea nu dădea semne de neliniște. Coroanele pinilor se plecau și se înălțau în bătaia vântului și frunzele colorate începeau să se desprindă de pe ramuri și să plutească coborând asupra drumeților. Cerul a căpătat nuanțe de un argintiu intens, ca și când uriașa cupolă și-ar fi pierdut strălucirea. Spre uimirea samuraiului a început să ningă. Mai întâi ușor, cu fulgi pufoși, mici, dar când au ajuns la următoarea cotitură a drumului, zăpada cădea deja cu fulgi mari care-i loveau nemilos în față. Vântul și-a schimbat și el direcția și tot mai multă zăpadă se abătea asupra lor. Crengile pârâiau și un ram uriaș s-a desprins și a căzut chiar în fața lor. Greutatea zăpezii adunată pe frunzele rămase încă pe ramuri le frângea pe cele mai firave. Dacă asta se întâmpla pe vremea când trăiam încă în palat, prezicătorii ar fi fost convocați și profeții consultați în mare grabă. Este căderea zăpezii de bun augur pentru clanul Norimasa sau pentru clanul Minaga? Era greu de crezut că doar el era martorul acelui spectacol și nu exista nimeni altcineva care să facă profeții. Însemnătatea a ceea ce se petrecea în jur a coborât asupra sa la fel de brusc precum se abătuse ninsoarea. Universul nu avea nimic de a face cu oamenii și cu animalele. Universul și vremea se mișcau după regulile lor și ceea ce trebuia să se întâmple se petrecea oricum. Natura era irațională și imprevizibilă asemenea oricărei ființe omenești. Trebuia să descalece. Drumul devenise mult prea alunecos și se temea pentru cal.

Își amintea de una din primele bătălii ale seniorului Norimasa când acesta intenționa să incendieze un castel aruncând săgeți aprinse asupra construcțiilor din lemn. Pentru a duce la capăt acest plan aduseseră cutii metalice pline cu jăratic. Dar a început să plouă și ploaia s-a transformat în zăpadă. Săgețile înspăimântătoare nu s-au mai aprins și oastea seniorului Norimasa a fost silită să se retragă. Într-o altă campanie, un castel a rezistat asediului seniorului Norimasa până când ploile au început să umfle apele râului care constituia o linie de apărare. Apa a început să treacă dincolo de ziduri. Înăuntru, oamenii erau în pericol să se înece. *Prin urmare apărarea se întoarce împotriva lor,* își arăta seniorul Norimasa mulțumirea. Cămările se vor umple cu apă și lutul care ține pietrele unite între ele se va fărâma, zidurile se vor nărui și ei se vor afla în puterea noastră. Va fi la fel de ușor ca atunci când vânezi privighetorile aflate în colivie. Cât de ciudate pot fi viețile noastre, și chiar și mai neobișnuite dacă încercăm să prorocim ce se va întâmpla.

— De nenumărate ori mi-am spus că ne punem prea mult nădejdea în legăturile dintre oameni. Ce bine ar fi dacă ne-am putea alia cu forțele naturii. Așa am ieși totdeauna biruitori.

Acestea erau cuvintele și gândurile seniorului Norimasa.

Zăpada devenea tot mai groasă. Frunzele colorate deveneau albe. Călătorii se albeau și ei. O fantomă albă, un cal alb și o lume albă. Samuraiul s-a oprit în loc încercând să ia o hotărâre. Nu se putea să rămână pe drum. În pădure, la adăpostul copacilor și al frunzelor ar fi fost mai bine, deși exista riscul să fie loviți de ramurile ce se rupeau și cădeau din copaci. Și totuși, erau mai în siguranță în pădure. A descălecat și a pornit înaintea calului. Intrând în pădure, și-a dat seama că terenul era periculos, plin de gropi și cu pante ușoare, toate acoperite sub un strat înșelător de zăpadă. Pășea cu băgare de seamă și, dacă terenul părea nesigur, lăsa calul să aștepte și căuta o altă potecă mai puțin periculoasă. Vulpea alerga veselă prin zăpadă, răvășind-o cu botul și încercând apoi să o prindă în gură.

Totdeauna se găsește cineva care să fie fericit.

Vântul s-a domolit, apoi s-a stins. S-a lăsat tăcerea. Continua să ningă. Își amintea cuvintele mamei sale: „Nu trebuie să spui *Yuki ga furu.* Asta înseamnă că pur și simplu ninge, așa cum spui că plouă, căci este în firea lucrurilor să ningă. Trebuie să spui *Yuki ga futte imasu.* Cade zăpadă. Înțelegi deosebirea?“

Copil fiind, samuraiul se dovedise o fire neliniștită, nerăbdătoare. De ce să spui că zăpada cade în loc să spui că ninge? Nu, nu înțeleg. Mama oftă. Era o femeie atât de blândă cea care-i devenise mamă după ce părinții săi pieriseră în bătălie. „Te rog, gândește-te!“ spunea ea. „Totdeauna trebuie să știi unde te afli pentru că astfel știi cum să te întorci", îi spunea și tatăl. „Chiar nu este greu. Soarele se înalță la răsărit și se lasă în apus. Dacă stai cu fața către răsărit și vrei să mergi spre nord, te întorci la stânga. Cât de greu poate fi? Trebuie să ții minte asemenea lucruri." Dar băiatul obișnuia să spună: „Totdeauna știu cum să mă întorc." „Și dacă trebuie să te întorci pe ninsoare? Sau dacă te afli într-o pădure deasă și mergi în cerc? Soarele se află acolo și te poate salva", îi spunea tatăl.

„Și face orezul să crească", adăuga băiatul și tatăl îl lovea. „Dacă nu știi să asculți ce ți se spune, într-o zi vei pieri fără să știi de ce."

Pe măsură ce se apropia de un luminiș înțelegea pentru prima oară cât de departe călătoriseră și cât de singuri erau. Era posibil ca luminișul să fie unul creat de natură și prin urmare era imposibil ca a doua zi să răsară soarele și zăpada să se topească și natura să arate la fel cum fusese doar cu câteva ore mai înainte. Între timp ei ar fi putut să înghețe și să moară degerați.

Nu simțeau foamea, așa că au continuat să meargă tot înainte. Nu găseau niciun luminiș. Se adânceau tot mai departe în pădure. Cum era posibil să nu-și fi dat seama cât de mult se depărtaseră de drum? Cine și-ar fi ales asemenea locuri pentru a trăi acolo, mai ales la vreme de iarnă când zăpada închidea toate drumurile către restul lumii?

Samuraiul începea să simtă oboseala. Până și vulpea respira greu, gâfâind. Calul se oprea și refuza să meargă mai departe.

— Vrei să ne prăbușim în zăpadă și să așteptăm să murim? îl întreba furios samuraiul.

Dar animalele nu se dovedeau la fel de ascultătoare precum oamenii.

— Hai, încă puțin! îndemna el calul trăgându-l de căpăstru.

Înaintau tot mai încet.

Ninsoarea s-a oprit brusc, la fel cum începuse. Apoi a pornit să cearnă din nou, dar mai înainte de a începe iar, samuraiul apucase să vadă ceea ce el credea că era fumul ce se ridică din foc și nu vârtejul ninsorii. Chiar simțea mirosul de lemn ars. A privit vulpea care țopăia înaintea sa. Într-adevăr se afla ceva acolo. Dacă ardea un foc în mijlocul ninsorii, acesta fusese aprins de o ființă omenească.

Samuraiul își simțea picioarele grele de parcă ar fi avut pietre legate de ele. Îi era tot mai greu să facă un pas și încă unul. Calul se lupta și el, sforăind la fiecare pas. Dar vulpea ajunsese deja în apropierea locului de unde se înălța fumul și schelălăia.

— Hai! Rezistă! îndemna el calul.

Mergea tot înainte și calul îl urma. În cele din urmă a zărit ceva ce aducea cu un adăpost. Brusc a pornit să ningă și imaginea a dispărut. Samuraiul a început să creadă că fusese doar rodul imaginației sale. Dar vulpea continua să scheaune.

Nu putea să meargă mai departe. În momentul în care calul avea să se prăbușească în zăpadă avea să se lase și el deasupra calului.

O siluetă întunecată s-a ivit din perdeaua de zăpadă.

— Ai de gând să rămâi aici pe veci? Hai înăuntru! Așa se întâmplă la munte. N-ai știut?

Cu ultimele puteri s-a târât înainte. Femeia l-a prins de braț. Era suprinzător de puternică. L-a tras în colibă. A văzut vulpea intrând, apoi s-a prăbușit pierzându-și cunoștința.

Cartea a treia

Capitolul 25

Când a început să-și revină, nu înțelegea unde se află. Mai întâi și-a spus că își pierduse vederea din pricina zăpezii, căci tot ceea ce putea zări era alb. Împunsături ascuțite, dureroase îi chinuiau picioarele și genunchii și chiar și nasul părea să fie supus unor lovituri. Sunt torturat, și-a spus el. Apoi și-a dat seama că fața îi era acoperită și a încercat să ridice mâinile pentru a îndepărta cârpa de pe față, dar mâinile îi erau înțepenite. În cele din urmă a reușit să tragă pânza ce-i acoperea fața și a privit în jurul său. Pânza era răcoroasă, dar nu rece și când a vrut s-o dea deoparte cu totul, o mână fermă a așezat-o la loc.

— Așa deci, trăiești, a auzit glasul unei femei.

— Durerile, acele acestea...

— Ai petrecut prea mult timp în zăpadă. Ai degerături. Cârpele acestea umede te vor ajuta.

— Unele calde, a rostit el cu greutate.

— Le voi încălzi treptat. Acele vor dispărea. Hai, privește în jur, l-a îndemnat femeia înlăturând pânza de pe față. Ai dureri când miști ochii?

— Nu.

Și-a rotit privirile în jur cu prudență. Se afla într-un adăpost ce nu avea nici cea mai mică asemănare cu acea colibă în ruină în care el și animalele stătuseră pentru o vreme. Podelele erau lustruite și scârțâiau sub pașii femeii. Pereții interiori erau acoperiți cu bârne din lemn de tek, fasonate cu mare îndemânare și îmbinate perfect astfel încât nu se simțea niciun curent de aer. Tavanul era tot din lemn. Felul în care era îmbinat lemnul îi amintea de lucrătura maeștrilor tâmplari. Pe unul din pereți se afla o fereastră din hârtie cretată. În mijloc se afla o vatră și într-un colț un cazan uriaș din aramă. O femeie nu ar fi putut căra un obiect atât de greu.

Și-a întors privirile concentrându-și atenția asupra femeii. Nu-și amintea să mai fi văzut pe cineva care să arate astfel. Era îmbrăcată într-un chimonou negru vătuit care avea o glugă mare ce-i acoperea capul și cea mai mare parte a feței. La început i s-a părut foarte grasă, dar apoi, urmărindu-i mișcările, a înțeles că această impresie era dată de grosimea rochiei. Nu sunt complet treaz, gândea el, căci din locul acesta pare să aibă o coadă ce iese de sub rochie, de parcă ar fi o vulpe.

Vulpea! Degerase și vulpea?

— Utsu! a strigat el cu glas răgușit.

Femeia s-a întors cu o mișcare bruscă, apoi a revenit la treburile sale. Vulpea, care până în acel moment dormise într-un colț, s-a ridicat și s-a apropiat de el.

— Calul? a întrebat el.

— Într-o încăpere din spate.

— Un grajd?

— Da.

Nu părea dornică să-i dea prea multe amănunte.

— Cum ai ajuns aici?

— Este o poveste lungă. Una dintre cele care trebuie istorisite pe îndelete.

— Aici trăiești?

— Da.

Fiecare cuvânt rostit îi provoca suferință, așa încât samuraiul a ales tăcerea. Vulpea se agita și încerca să se lipească de el.

— N-o lăsa prea aproape. Vulpile au trupul fierbinte.

Vulpea și-a așezat bărbia pe pieptul samuraiului.

— Utsu! a mângâiat-o el cu blândețe.

Vulpea și-a lăsat capul pe pieptul bărbatului și a început să-i lingă gâtul, sub bărbie. Prin urmare toți suntem sănătoși, gândea samuraiul și această femeie nu este vulpea mea cu o nouă înfățișare. Nu-i făcea plăcere să se gândească că o astfel de întâmplare ar fi fost posibilă.

Femeia i-a adus un polonic mare plin cu ceai călduț și l-a sprijinit să bea. Apoi, cu grijă, l-a ajutat să se întindă la loc pe saltea, după care s-a retras în fața unei măsuțe joase și a început să taie ceva. Frigul părea să-i fi ascuțit simțul mirosului, așa încât avea impresia că simțea aroma de ridiche proaspătă și de batate. Dar, în același timp, îi făcea plăcere să creadă că tot ceea ce se întâmpla era doar un vis și că nu exista nicio femeie, că nu tăia nimeni legume și că nu exista nicio colibă împodobită precum o cameră de palat. Masa frumos lăcuită și femeia erau doar un vis.

— Mai ninge? a întrebat el.

— Da.

— Va continua?

— Da.

Femeia s-a aplecat și a luat ceva din coșul de răchită aflat în apropierea măsuței.

— Vom muri aici?

— Nu.

Durerea ascuţită a devenit mai puţin supărătoare, transformându-se în înţepături uşoare. Era ostenit şi dorea să se întoarcă pe o parte, dar îşi spunea că femeia s-ar fi ridicat din colţul în care se afla şi l-ar fi împiedicat.

— Ai face bine să dormi, l-a îndemnat.

Bărbatul a închis ochii şi imaginea încăperii a dispărut.

Visa că se afla în palat şi molima bântuia cu furie. Pretutindeni plutea izul greu al morţii, al trupurilor în descompunere. Exista o femeie asupra căreia el trebuia să vegheze – oare despre ce era vorba? – şi ea făcuse două mingi din pânză pe care le îmbibase cu arome. Una o ţinea ea la nas şi pe cealaltă i-o dăduse lui. În vis era convins că amândoi muriseră şi izul venea de la trupurile lor. A tresărit şi s-a deşteptat.

— Un vis urât, l-a liniştit femeia. Zăpada le aduce cu ea atunci când stai prea mult în mijlocul ei. Eu trebuie să ies acum.

Spunând acestea s-a întors cu spatele şi şi-a scos rochia neagră. Sub aceasta purta un chimonou mai scurt, dintr-un material gros. A încălţat apoi o pereche de cizme groase din blană de urs. Apoi a luat o haină din pai, mănuşi din piele de culoare albastră împodobite cu flori, a înfăşurat o bucată de material în jurul părului şi a fixat-o cu o pălărie mare din răchită pe care a legat-o sub bărbie.

— Mă întorc repede. Avem nevoie de apă şi trebuie să mai iau câte ceva din cămară.

Vulpea s-a neliniştit şi s-a ridicat din locul său privind-o cu atenţie.

— Vrea să meargă şi ea. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Este îmblânzită, a liniştit-o samuraiul.

Femeia a clătinat din cap în semn că a înţeles, a deschis uşa şi a măturat zăpada în afară, apoi ea şi vulpea au dispărut. Pentru o clipă încăperea se luminase, probabil atât cât rămăsese uşa deschisă, apoi a redevenit întunecoasă.

Şi-a rotit privirile în jur cu atenţie. Podeaua îi atrăgea atenţia în mod deosebit. Era convins că fusese făcută din lemn de chiparos şi era cu totul nepotrivită pentru o colibă. Scândurile erau îmbinate în mod ciudat, unele fiind mult mai scurte decât altele. Mai văzuse acelaşi gen de lucrătură. De obicei acesta era un semn că podeaua putea fi ridicată şi spaţiul era folosit pentru depozitare. Dar ce anume păstra în acel loc o femeie singură aflată în mijlocul zăpezilor? Doar dacă femeia nu avea şi un soţ. Trebuie să aibă soţ. Aceasta putea fi o explicaţie a faptului că supravieţuise într-un loc izolat, dar şi pentru că tăia legume pe măsuţă.

În acel moment şi-a dat seama că nu avea habar dacă era vorba despre o femeie tânără sau bătrână şi nici nu ştia cum arăta. Îmbrăcată cu rochia lungă şi neagră, apariţia ei îţi stârnea fiori asemenea unei stafii, mai ales că faţa şi părul îi rămâneau ascunse. Îşi aminti vârful părului ce-i ieşea de sub poala rochiei şi firele albe ce înspicau părul. Era clar că acea coadă fusese doar un vis. Femeia se mişca şi vorbea asemenea unei fiinţe omeneşti.

După un timp nu prea îndelungat, a auzit uşa scârţâind. Femeia purta cizme şi le-a scos înainte de a intra în casă. Se temuse că ar fi putut să rămână în zăpadă, dar nu se întâmplase aşa. Femeia părea să ştie foarte bine ce avea de făcut. Vulpea stătea în ușă cu un aer nehotărât. Se uita la femeie așteptând ca aceasta să-i spună ce avea de făcut.

— Scutură zăpada!

Vulpea s-a scuturat.

— Bravo!

Au intrat amândouă în colibă. Femeia căra un vas mare din lut ce lăsa băltoace pe podea. S-a apropiat apoi de unul din colțurile încăperii, și-a scos haina din pai și pălăria și a îmbrăcat iar rochia lungă și neagră. Din nou, era ascunsă bine ca în spatele unui paravan.

— Unde îți este bărbatul?

— Bărbatul?

— Cel care a construit coliba.

— Nu am bărbat. Nu am avut niciodată.

Samuraiul a stat și a chibzuit asupra celor aflate. Dacă nu avea bărbat, în mod sigur se bucura de protecția cuiva, a celui care construise coliba pentru ea. Dacă acesta era adevărul, atunci era probabil mai fericită decât dacă ar fi avut bărbat.

— Trebuie să fi existat cineva care a construit coliba.

— Bineînțeles. Colibele nu se înalță singure.

Era posibil ca, pornită într-un pelerinaj, femeia să fi dat peste colibă și luase hotărârea să rămână acolo. Dar dacă lucrurile stăteau altfel, atunci de ce nu avea și ea problemele de care se loveau toți cei ce trăiau în acele locuri. Toți cei pe care îi întâlnise în drumul său luptau cu foametea. Cu toate acestea femeia părea să se bucure de provizii din belșug. Nu era cu totul imposibil ca un samurai hotărât să-și petreacă restul vieții în singurătate să se fi retras în acele locuri. Murise și femeia îi luase în stăpânire casa și proviziile, ocupând coliba goală. Şi păsările fac la fel când întâlnesc un cuib gol.

— Ar trebui să dormi. Poate ceva mai târziu va fi posibil să scot pânzele ce te acoperă.

Le înlocuise pe cele reci, cu unele mai calde. Durerile asemănătoare unor împunsături de ac dispăruseră, lăsând în loc o stare de amorţeală. Când i-a înlocuit pânza de pe faţă nu i-a mai acoperit şi ochii.

— Eşti samurai?

— Am fost.

— Atunci nu trebuie să stai treaz pentru a te păzi de mine. Ai o strajă. Vulpea. Cum o cheamă?

— Are multe nume.

— Am auzit că ai strigat-o Utsu.

— Unul dintre alte multe nume.

— Ciudat nume.

— Aşa i se spunea când am găsit-o.

— Şi mai are şi altele? Ţi-e teamă că dacă îi ştiu numele voi avea putere asupra ei. Nu se va întâmpla aşa. Este a ta, îţi aparţine. Utsu, stai cu el!

Animalul, ascultător, s-a întins alături de samurai.

— Bravo!

— Bravo! a repetat şi samuraiul, lăsându-se purtat pe aripile somnului.

Ceva din glasul femeii îi stârnea o amintire. Dar ce anume? „Bravo" a mai auzit el repetat, apoi s-a cufundat într-un somn adânc.

Când s-a trezit din nou, a simţit că femeia înlocuise pânzele umede şi-l acoperise cu o haină neagră identică celei pe care o purta ea. În colibă era mult mai cald. În vatră focul ardea mai puternic. Femeia şedea pe o saltea într-un colţ al colibei şi citea un manuscris. Citea repede. Adesea se ridica şi se ducea la măsuţa joasă pe care, în locul ridichilor, se afla un suport pentru scris şi hârtie de scris. Femeia părea să scrie cu aceeaşi repeziciune dovedită la citit. După ce scria o vreme, revenea pe saltea şi citea.

— Acestea sunt îndeletniciri tipice pentru o femeie de rang.

— Se poate. Am fost în slujba unei femei din nobilime care m-a învăţat.

Samuraiul ţinea ochii aproape închişi astfel încât din poziţia în care se afla părea să fi adormit din nou. În felul acesta o putea urmări în voie. În ciuda faptului că o vedea bine nu putea să zărească trăsăturile chipului ei. Fie că scria sau citea, îşi ţinea capul plecat şi de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, gluga cădea acoperindu-i faţa.

La un moment dat s-a ridicat şi s-a apropiat de el. L-a privit, a dat aprobator din cap şi s-a întors la locul ei. Era evident mulţumită de felul în care evolua starea sănătăţii lui. Vulpea se furişase mai aproape de el, astfel încât trupul ei era lipit de pieptul samuraiului. A observat cum vulpea arunca priviri furişe către femeie. Văzând că aceasta era ocupată, s-a târât şi s-a lipit şi mai strâns de samurai.

În colibă era cald şi domnea pacea. Nu-mi este dat să ajung în ţinutul zăpezilor, gândea samuraiul. Poate că acea zăpadă m-a găsit pe mine.

Ceva mai târziu, femeia a observat că samuraiul dădea semne de nelinişte. S-a apropiat de el, l-a ajutat să se ridice în şezut şi l-a întrebat dacă dorea să mănânce din mâncarea pregătită de ea.

— Este caldă încă. Acum ai voie să mănânci mâncare caldă şi să bei ceaiuri calde.

Abia atunci, vorbind despre mâncare, a înțeles cât era de înfometat. Indiferent ce-i oferea era binevenit.

— Carne de urs înăbușită, i-a oferit ea.

Carne de urs. Cine ucisese ursul? Îl găsise ea, mort în pădure? Foarte puțini erau cei care aveau îndrăzneala să mănânce carnea unui animal mort, mai ales carne de urs. Animalele mureau, de obicei, din cauze clare.

— Carnea aceasta este bună, a spus ea de parcă i-ar fi citit gândurile. Chiar eu am afumat-o. Timp de câteva săptămâni am mâncat din ea și sunt încă vie pe acest pământ, după cum bine vezi.

Se simțea stânjenit și a preferat să păstreze tăcerea. Vulpea, cu urechile ciulite, urmărea ceea ce se întâmpla, din locul pe care și-l alesese aproape de vatră. Mă întreb dacă îi va da și vulpii să mănânce. Dacă nu, îi voi da eu ceva de mâncare.

Asediau un castel. Seniorul Norimasa le poruncise:

— Căutați urși! Sunt o mulțime în aceste ținuturi muntoase. Omorâți fiara mai înainte ca ea să vă răpună pe voi.

În castel, oamenii mureau de foame. Era castelul Kumanojima.

— Când vom avea carne de urs o vom pregăti atunci când bate vântul către castel. Vor simți mirosul de carne. Vor renunța la luptă și noi vom intra.

Dar oamenii din castel nu au renunțat. Cei care mureau îi hrăneau pe cei rămași în viață. Când, într-un târziu, seniorul Norimasa și oamenii săi au pătruns în castel, au dat peste oameni deveniți adevărate schelete care devorau trupurile fripte ale celor morți. Matsuhito l-a privit pe seniorul Norimasa.

Se aştepta să vadă sentimente de emoţie şi încântare în faţa unui astfel de spectacol care i se datora chiar lui. Dar nu se zăreau luminiţe în privirile seniorului, ci doar umbre întunecate.

— N-am vrut să-i aduc într-o asemenea stare. Ai în faţa ta nişte oameni neobişnuit de curajoşi.

Bătrânul sfetnic intrase în vorbă.

— Ar fi dat dovadă de şi mai mult curaj dacă ar fi murit fără a se bucura de astfel de hrană.

Dar seniorul avea altă părere.

— Au dorit să lupte. N-au făcut-o pentru a rămâne în viaţă.

— Nu cădem la o înţelegere.

Spunând aceasta, bătrânul sfetnic a întors calul şi s-a depărtat.

Femeia s-a apropiat de el aducând o farfurie de metal cu o porţie mică de mâncare.

— Mai târziu vei putea mânca mai mult. Porţiile mici sunt mai sănătoase. Dar tu, Utsu, tu poţi primi mai multă mâncare.

A pus farfuria pentru vulpe jos, alături de ea, şi animalul a început să mănânce cu poftă.

— Un animal sănătos care se întremează repede.

Samuraiul a auzit calul nechezând.

— L-am hrănit şi l-am adăpat. L-am acoperit cu o pătură de pai. Stă pe o rână de parcă ar fi câine.

— Este un cal ciudat. S-a obişnuit să se ia după vulpe.

Femeia a clătinat din cap şi s-a retras în colţul ei unde a început să citească din nou. Probabil ea mâncase ceva mai devreme.

În dimineaţa următoare, coliba era scăldată într-o lumină orbitoare. Soarele ieşise dintre nori şi strălucea asupra troienelor de zăpadă. Samuraiul ştia că oamenii îşi pierdeau vederea dacă petreceau prea mult timp afară, în astfel de condiţii. În lumina strălucitoare putea să vadă mai bine interiorul colibei. Suprafaţa lemnului era închisă la culoare şi prinsese luciu de folosinţă îndelungată.

După o vreme femeia a pregătit din nou mâncare şi a pus-o pe trei farfurii.

— Aş dori să-ţi pot vedea chipul.

— De ce?

— Tu îl poţi vedea pe al meu.

Femeia a râs.

— Aşa ar răspunde şi un copil.

— Şi totuşi.

— Când terminăm de mâncat.

— Pe când trăiam la palat, femeile se ascundeau totdeauna în spatele paravanelor. Sau îşi acopereau feţele cu evantaiul ori cu ajutorul mânecilor largi. Unele purtau văluri transparente. O singură dată am văzut limpede chipul unei femei.

Oftând, femeia a spus:

— Este mult mai bine pentru femei să-şi ascundă chipul.

— Cunosc obiceiul. Dar care este motivul?

— Împiedică iscarea unor sentimente de gelozie cu adevărat prosteşti, ca şi violente aprinderi de inimă.

— Şi aşa se pot înlătura astfel de neajunsuri?

— Nu.

Femeia s-a apropiat mai mult de el. Şedeau alături şi mâncau împreună.

Când farfuriile s-au golit, a întrebat-o:

— Acum pot să-ţi văd chipul?

— Dacă voi spune „nu“, vei continua să-mi ceri acest lucru?

— Da.

Şi-a dat deoparte gluga şi a înălţat capul.

Chipul ei! În mod sigur îl mai văzuse undeva. Dar unde? Semăna mamei lui care murise în flăcări şi ale cărei trăsături nu şi le putea aminti? Privirile lui reveneau iar şi iar asupra ochilor femeii. Erau mai rotunzi decât ai oricăror alte femei şi acest lucru îi dădea un aer ciudat. Părea uimită, ca şi când ar fi văzut ceva nemaiîntâlnit, surprinzător. Părul, împărţit de o cărare făcută pe mijloc, aşa cum purtau doamnele de la palat, era mai des şi mai bogat decât al altor femei. Avea o gură mică şi buze de un roşu aprins, deasupra gurii avea mici cute verticale şi în jurul ochilor apăreau riduri ori de câte ori zâmbea. Nu mai era o femeie tânără.

— Acesta este chipul meu.

Părul femeii era înspicat de fire albe ceea ce o făcea să pară şi mai bătrână. A dat să-şi ridice gluga, dar samuraiul a împiedicat-o.

— Te rog, nu! Pot să-ţi văd părul?

Oftând femeia s-a ridicat şi a lăsat rochia neagră să alunece la pământ. A făcut un pas la stânga pentru ca el să o poată vedea mai bine, apoi s-a întors, cu spatele către el. Părul îi cădea până la pământ, formând o trenă. Nu era de mirare că îşi imaginase că vede o coadă.

— Ducându-ţi viaţa în aceste locuri, nu m-aş fi mirat dacă îţi tăiai părul.

— Nu sunt călugăriţă.

Fumul ce se ridica din vatră a aşezat o perdea între el şi femeie, ascunzând-o oarecum privirilor lui, de parcă s-ar fi aflat în spatele unui văl. În acel moment şi-a dat seama cât era de frumoasă încă şi astfel îşi putea imagina frumuseţea de care se bucurase în tinereţe.

Femeia s-a apropiat de vatră și a pus câteva lemne peste jăratic, stârnind astfel focul. Acesta a început să ardă cu vioiciune și fumul a dispărut.

— Înțeapă ochii! De ce mă privești astfel?

— Pentru că ești frumoasă.

— Dacă ai știi cât de sătulă eram să aud aceste cuvinte! Abia așteptam să treacă anii care ar fi putut să-mi întunece frumusețea. Speram că lucrul acesta s-a întâmplat.

— De ce ai trăit cu această dorință?

— Frumusețea nu mi-a adus bucurie. Dimpotrivă. Aș fi vrut să nu mă fi născut frumoasă. Și aceasta a fost și dorința mamei mele. Dar pentru că m-am născut frumoasă, lucrurile s-au petrecut altfel decât ar fi trebuit. Fiecare avem regretele noastre.

Spunând acestea a îmbrăcat rochia din nou și a luat farfuriile. Samuraiul a înțeles că ea încheiase conversația.

— Aș dori să-mi văd calul.

— Să-i vezi chipul?

Vorbise cu ironie.

— Ca să știe că nu l-am părăsit.

— Îl vizitează vulpea.

— Nu-i același lucru.

— Mâine. Ai cuvântul meu. Nu l-am mâncat.

Pentru a doua oară în glasul ei răzbătea un ton ironic.

— De unde ai luat apă pentru el?

— Am topit zăpadă. De fiecare dată când ies din colibă umplu un vas cu zăpadă și aceasta se topește în staul. Într-un colț se adună zăpada din pricina unei găuri în acoperiș așa că poate să și lingă zăpada.

— Voi repara acoperișul.

— N-ai de unde să știi cum se face.

— N-am fost samurai toată viața. Am fost mai întâi copil, apoi un bărbat tânăr și în acele zile mă ocupam de treburile casei și făceam reparații.

— Vom vedea, mai târziu.

De fapt femeia gândise cu totul altceva. Dorise să spună: „Dacă vei mai fi aici."

În ziua următoare s-a simțit mai bine, așa încât a fost în stare să bată cuie în scândurile ce fixau acoperișul pe fața de nord a colibei, slăbit de furtună. În acele zile samuraiul trăia sentimentul că se afla într-o stare stranie, undeva la jumătatea drumului între fericire și o stare de împăcare. Noaptea când stătea întins în colibă, în apropierea vetrei în care mocnea focul îl încerca o stare de mulțumire.

Dar samuraiul credea în destin și dacă femeia luase hotărârea să-i ceară să plece, el nu avea cum să se împotrivească. Totuși își spunea că nu putea să-i ceară să plece mai înainte ca zăpezile să înceapă să se topească. Descoperise și locul unde se afla peria din rămurele și curăța podeaua cu ajutorul ei. Făcea tot soiul de treburi. Într-un târziu și-a spus că era firesc să aducă el lemnul de foc în casă. I-a cerut femeii permisiunea de a folosi cizmele ei pentru zăpadă și pentru că aceasta nu s-a împotrivit, le-a încălțat, a ieșit din colibă și urmând o potecă bătătorită ce ducea în pădure a descoperit un luminiș mai mic, la marginea căruia a dat peste un șopron șubred, format dintr-un acoperiș și patru trunchiuri de copac subțiratice, sub care era adunată o provizie serioasă de lemn de foc: ramuri, bușteni și buturugi. Încă o dată samuraiul s-a întrebat dacă exista cineva care să-i dea ajutor femeii. Cum ar fi fost altfel posibil să înalțe o stivă de lemne atât de înaltă, ordonată cu grijă? Mai era și măiestria dovedită în ridicarea și păstrarea colibei în stare perfectă. Din afară părea sărăcăcioasă, astfel încât foarte puțini ar fi fost cei dornici să-i cerceteze interiorul care se arăta mai mult decât confortabil, dovedind chiar oarecare bogăție. Nu o văzuse niciodată scoțând îmbrăcăminte sau mâncare din spațiul aflat sub podea, dar era convins că acele rezerve erau păstrate cu străşnicie. Viața de zi cu zi pe care o ducea femeia era simplă, obişnuită pentru o femeie singură, dar traiul ei era învăluit de taină. Cine îi purta de grijă? Cine se interesa să nu ducă lipsă de nimic?

Samuraiul a început să scoată lemne din șopron și, când a făcut o grămadă suficient de mare, a început s-o tragă după el spre colibă. Zăpada era adâncă. Cerul avea culorile apusului mai degrabă decât ale răsăritului de soare și copacii erau acoperiți cu un strat ușor de zăpadă. De ramuri atârnau încă frunze uscate și în jurul acestora se adunase omătul, dându-le înfățișarea unor muguri uriași. Fiecare ram al fiecărui copac era împodobit cu o dungă fină de zăpadă pufoasă. Cât se aflase la adăpost, în colibă, vremea se mai încălzise și zăpada se topise, ca mai apoi, în timpul nopții, să se întărească, îmbrăcând pădurea cu o pojghiță cristalină, scânteietoare, astfel încât chiar în lumina cenușie a dimineții arborii străluceau, dând impresia unei bijuterii create de un meșter uriaș. Semăna cu imaginea ce împodobește adesea marginea pieptenelui purtat de o femeie. Își simțea picioarele ostenite, dar continua să meargă tot înainte trăgând lemnele după el. A deschis ușa în tăcere, fără a face cel mai slab zgomot. Acest obicei îi intrase în obișnuință.

Samuraiul a rămas în ușă privind femeia care, așezată pe salteaua din papură aflată lângă vatră, mângâia vulpea și îi scotea păduchii pe care mái apoi îi arunca în foc. A luat apoi orez dintr-un castron și l-a dus la botul animalului ținând orezul în palmă. Aceasta l-a mâncat cât ai clipi. Femeie și animal păreau atât de apropiate una de cealaltă de parcă ar fi trăit alături de-o viață. Când l-a văzut privindu-le, a tresărit.

— Îi era foame.

Samuraiul a dat ușor din cap, apoi a pus lemnele lângă ușă.

— Cerul prevestește zăpadă, dar în aer nu plutește mirosul zăpezii, a spus el.

Apoi a început să caute printre lemne, a ales o bucată mai groasă dintr-un ram și a început s-o cioplească.

— Cioplitul în lemn este liniștitor și îți oferă bucurie. Vreau să fac o vulpe, asemenea celei care mă însoțește. Am cioplit și imagini legate de asediile la care am luat parte. A fost o vreme când am avut multe asemenea sculpturi, deși mulți erau cei care voiau să le dau și lor câte una. Noaptea sculpturile păreau să prindă viață. Deschideam ochii și le vedeam în alte locuri, diferite de cele în care credeam că le așezasem. Eu obișnuiam să spun că nu se înțeleg între ele și se ceartă. Și de aceea atunci când eu adormeam ele își schimbau locul apropiindu-se de imaginile pe care le simpatizau. Erau însuflețite. Probabil de-a lungul timpului mi-am pierdut îndemânarea.

Stătea lângă foc și ciopلea, bucurându-se de căldura focului din vatră și părea mulțumit de ceea ce făcea.

Ascultându-l, femeia îl cerceta din priviri și mângâia vulpea.

După o vreme, când femeia a vorbit, samuraiul pierdut în gânduri, a tresărit.

— Mi-ar plăcea să știu mai multe despre tine. Știu că nu este politicos să-ți cer acest lucru dar viața ta a fost foarte diferită de a mea.

— Viața mea a fost una obișnuită. Nimic special.

— Și totuși! Doar ai luat parte la bătălii. Ai ucis o mulțime de oameni și fără îndoială ai tăiat capetele celor uciși. Când părăseai câmpul de luptă, alunecos din pricina sângelui vărsat, te întorceai la familia și la casa ta de parcă ai fi fost plecat la o plimbare. Mie nu mi se pare nimic obișnuit în toate acestea.

— Și totuși, asta este soarta samurailor, așa încât viața mea nu are nimic neobișnuit.

— Și soția? Ea ce făcea atunci când plecai? Era îngrijorată?

— Nu am soție și nici copii. Am fost un singuratic, un *hagure karasu.* Am avut un stăpân pe care l-am iubit și l-am urmat. Și în această privință am fost la fel ca ceilalți.

— Și ceilalți samurai erau necăsătoriți?

— Nu. Ei aveau soții.

— De ce nu te-ai căsătorit?

— Pui multe întrebări pentru o femeie.

— Trăind aici în munți am ajuns lipsită de bună-cuviință și am devenit curioasă. Spune-mi de ce nu te-ai căsătorit. Ai fost călugăr? Ai făcut legământ de celibat?

— Poate că da, dar nu așa cum crezi tu.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești.

— Cu multă vreme în urmă, pe când eram tânăr, am întâlnit o femeie pe care am iubit-o. Și la acea vreme știam că o iubesc, dar nu știam cât de mult până când nu am fost despărţiţi. Chiar şi în vâltoarea bătăliei, chipul ei îmi apărea înaintea ochilor şi adesea credeam că lupt pentru a-i păstra chipul neatins, indiferent unde se afla în acele momente. Stăpânul meu îmi spunea că există astfel de oameni. Se îndrăgostesc o dată şi nicio altă femeie nu poate lua locul celei dintâi. Aşa s-a întâmplat cu mine, spunea el.

— Dar nu ai căutat să dai de urma ei?

— Nu am putut. A dispărut de parcă nu ar fi existat. Stăpânul meu a făcut cercetări. Oameni au fost trimişi să o caute, dar nu au dat de niciun semn care să-i ducă la ea. Unii dădeau de înţeles că era moartă. Dar eu niciodată nu am crezut că încetase să mai trăiască. Şi tot mai mult, străbătând munţii, văd chipul ei şi mai viu.

— Era tânără?

— Amândoi eram. La vremea aceea.

— Rareori am auzit de un asemenea devotament. În poveşti da, dar nu şi în viaţa de toate zilele.

— Un astfel de devotament nu înseamnă mare lucru. Am fost făcut astfel la naştere. Devotamentul s-a aflat totdeauna în mine.

— Cu toate acestea, eu tot susţin că nu există mulţi bărbaţi ca tine. Eu nu consider că eşti o persoană obişnuită.

Samuraiul a ridicat privirile către femeie, dar aceasta îşi făcea de lucru cu laba vulpii.

— Are o ţeapă? a întrebat el.

— Nu. Este bine îngrijită. Şi faţă de ea ai dovedit un mare devotament.

— Dar tu? Ai fost căsătorită?

— Am fost neîndurătoare şi m-am temut de căsătorie. Am avut banii mei, moşteniţi de la tata. Nu aveam de ce să mă căsătoresc. Din fire am fost bănuitoare şi geloasă. I-am pus la încercare pe bărbații care doreau să se căsătorească cu mine. Oamenii spuneau că îmi era teamă că cel care se căsătorea cu mine o făcea pentru banii mei, dar bărbații din jurul meu erau mult mai bogați ca mine. Îmi era teamă că un bărbat s-ar fi căsătorit cu mine pentru frumusețea mea, apoi s-ar fi plictisit. Chiar și cel mai frumos paravan din palat devine curând invizibil și atracția sa pălește.

— Încercări? Ce fel de încercări?

— Pentru ca un bărbat să-și dovedească sinceritatea. Dar lucrurile au mers rău, unul după altul și prezența mea în lume neplăcută.

— Eu am fost pe drumuri, călătorind singur, vreme îndelungată, așa că mi-ar plăcea să ascult povestea ta.

— Este o poveste cumplită. Spunând această istorie înseamnă să-mi dezvălui caracterul.

— Eu mi-am iubit stăpânul a cărui fire nu era deloc lipsită de defecte. Avea o înclinație spre cruzime care îi înfuria pe cei din jurul său. Dar când nu era crud, era cu totul altfel. Atunci toți îl iubeau și oamenii susțineau că faptele de cruzime se datorau unui spirit ce sălășluia în el. Oamenii pot avea diferite caractere.

Femeia a aruncat samuraiului o privire cercetătoare de sub glugă.

— De ce să nu-ți spun povestea? Poate atunci vei înțelege de ce am fost pedepsită așa cum merit.

Samuraiul a lăsat deoparte bucata de lemn la care lucra și a încrucișat picioarele. Vulpea, văzându-l că nu avea nimic de făcut, s-a întins alături, cu labele așezate pe coapsele lui.

— Ce-ai gândi despre tine dacă ai ucide vulpea? I-a întrebat femeia.

— N-aş fi fericit atunci când mi-aş aduce aminte de ceea ce am făcut şi cred că mi-aş aminti fapta în fiecare zi.

— Atunci poţi înţelege ce mi s-a întâmplat mie. Iată, aceasta este povestea mea. *Mukashi, mukashi,* a fost odată, demult o fetiţă a cărei mamă o iubea atât de mult, încât îşi dorea să păstreze copilul alături de ea. Mama şi copilul aveau înclinaţii către studiu, către învăţătură şi cu mult timp înainte o corabie ce venea din China se lovise de stâncile aflate în apropierea reşedinţei lor. Câţiva servitori au fost trimişi pentru a da ajutor celor care mai erau în viaţă, dar aceştia ardeau de dorinţă să afle dacă nu cumva existau lucruri de preţ pe care ar fi putut să şi le însuşească. Când au ajuns la malul mării, valurile erau atât de înalte şi de vijelioase încât tot ceea ce vedeau era spuma albă a valurilor. Într-un târziu, pe stânca înaltă ce se ridica din apă asemenea unui munte, au văzut un bărbat. Din pricina valurilor înalte, în acele momente stânca abia de ieşea din apă, dar omul avea totuşi norocul să se afle la adăpost.

Servitorii aduseseră cu ei funii în speranţa că vor trage încărcătura corabiei pe uscat. Văzând omul aflat pe stâncă au hotărât să-l salveze. Dacă reuşeau, ar fi putut mai apoi să-l tortureze pentru a afla ce încărcătură valoroasă transporta corabia.

După mai multe încercări de a-i arunca funia, un arcaş ce se alăturase oamenilor aflaţi pe ţărm, a avut o idee strălucită. A pus o săgeată în arc şi le-a spus celor din jur că o va trimite direct către omul aflat pe stâncă.

— Cum o să faci asta fără să-l ucizi? l-au întrebat ceilalţi.

Dar Hatsuie, arcaşul, le-a răspuns că era posibil.

Hatsuie era deja vestit pentru îndemânarea sa, fiind cel mai bun arcaş din ţinut. El se folosea de un arc uriaş şi deşi pentru el nu era greu să încordeze acel arc, nimeni altcineva nu reuşea. Era nevoie de doi oameni pentru a încorda arcul. Hatsuie era vestit şi pentru temperamentul său, astfel încât nimeni nu era dornic să i se împotrivească. În acele momente valurile deveneau tot mai înalte, astfel încât trebuia făcut ceva cât mai degrabă.

Hatsuie a pregătit arcul şi săgeata de care era legată funia şi a lansat săgeata. Aceasta a zburat peste stâncă, dar funia a rămas întinsă pe stâncă astfel încât bărbatul s-a prins de ea şi cei aflaţi pe mal au început să-l tragă.

Într-un târziu l-au adus pe faleză. Oamenii erau obosiţi, dar bărbatul fusese salvat. Vuietul mării şi răpăitul ploii împiedicau oamenii să vorbească şi să se înţeleagă cu bărbatul salvat din ape, aşa că l-au luat cu ei la castel, fără a-l mai întreba ceva.

Mama i-a dat haine uscate şi a pregătit ceaiul pentru el. În ziua următoare, când marea era mai liniştită, servitorii au pornit din nou către plajă. Bărbatul din China era neliniştit din pricina unor scrieri legate în piele de focă ce se pierduseră odată cu scufundarea corabiei. Servitorii au descoperit câteva piese de mobilier sculptate cu mare artă şi o oglindă minunată, mult mai bună decât cele pe care le aveam noi. Dar legătura din piele de focă nu era de găsit. În fiecare zi, mama trimitea servitorii pe mal să caute. Într-o zi, când apele mării erau mai liniştite, unul dintre oameni a zărit ceva ce semăna cu un peşte mort, plutind pe suprafaţa apei. A fost chemat Hatsuie care a înfipt o săgeată în obiectul plutitor, apoi, acesta a fost tras la malul mării. Era chiar legătura din piele de focă.

Chinezul nu dorea să se întoarcă în ţara lui şi nici nu voia să dezvăluie motivul. Deşi ştiau prea bine că trebuia să fie înştiinţaţi cei de la castel de prezenţa lui, mama a cerut să fie lăsat cu noi astfel încât să ne înveţe o seamă de lucruri, căci aflase că omul era un învăţat.

N-aş exagera dacă aş spune că mamă şi fiică s-au îndrăgostit de el. În privinţa chinezului, acesta s-a îndrăgostit de fiică a cărei minte era foarte ageră şi care, după spusele lui, devenea tot mai frumoasă cu fiecare zi.

— Ea este adevărata comoară a castelului, obişnuia să spună omul mării.

După mai mulţi ani, într-o zi, omul a dispărut. Mama a crezut că pornise înapoi către China, aşa încât au fost trimise corăbii în căutarea lui, dar nu a fost de găsit.

În tot acel timp cât bărbatul s-a aflat împreună cu noi, eu am învăţat chineza şi petreceam o bună parte din timp scriind poezii în această limbă. Când Împăratul şi Împărăteasa au vizitat castelul, Împărăteasa m-a îndrăgit şi a hotărât să mă ia la palat. Tata a spus că mă va însoţi chiar el.

Tot ceea ce-mi doream eu era ca omul mării să se întoarcă. Mă învăţase atât de multe lucruri şi ar fi putut să mă mai înveţe şi altele. Aveam doisprezece ani când el a plecat. Faptul că plecase fără un cuvânt mi s-a părut o cruzime din partea lui şi îmi repetam întruna în gând „Cum ai putut să pleci şi să mă laşi singură?“ Cu timpul amărăciunea s-a transformat în furie şi într-o teribilă bănuială că toţi bărbaţii erau lipsiţi de loialitate. Ştiam că părinţii mei nu mi-ar fi permis să mă căsătoresc cu el, dar în același timp gândeam că eram suficient de ageră la minte pentru a face ca lucrurile să iasă cum doream eu. Când omul din China a dispărut, toate planurile mele s-au năruit. Nimeni nu înțelegea de ce plecase.

Tatăl meu știa care îmi erau gândurile și de aceea de multe ori îmi spunea:

— Nu poți să te tot gândești numai la asta!

Deveneam tot mai furioasă și mai înveninată. După această întâmplare, am hotărât că nu voi accepta nicio propunere de căsătorie și am anunțat că nu mă voi căsători. Niciodată. Deși nimeni nu voia să creadă, eu chiar gândeam ceea ce spuneam. Odată, omul din China spusese că aveam o voință formidabilă, teribilă, și mă sfătuise să o îmblânzesc și să nu-mi pun mintea cu lucruri neînsemnate. După ce el a plecat, am rămas la voia temperamentului meu înspăimântător.

Când am fost chemată la palat, Împărăteasa, de care devenisem apropiată, studia limba chineză împreună cu mine. Bineînțeles că acest subiect era considerat o preocupare nepotrivită pentru o femeie, dar cine ar îndrăzni să contrazică o Împărăteasă? Mă înțelegeam bine cu celelalte doamne de la palat, dar curând aveam să capăt reputația unei femei ce dovedea o cruzime nemăsurată față de bărbați. Am primit numele de *Kuma,* Păianjen, și oamenii vorbeau despre ceea ce scriam eu numind poeziile mele *kumonosu* sau pânza de păianjen. Și astfel viața mergea tot înainte. Se știa prea bine că bărbații mureau luptând și când auzeam asemenea vești rămâneam indiferentă. Oamenii au ajuns să spună că eram rece. Dar eu nu eram rece. Ardeam de furie.

Și într-o bună zi am fost închisă împreună cu un bărbat căruia i s-a cerut să vegheze asupra mea. Toate femeile care mă slujeau, în afara uneia singure, au fost înlăturate și în fața pavilionului meu a fost adus un grup de ostași. Bărbatului i se poruncise să rămână cu mine. Nu știu ce înseamnă dragostea, dar presupun că este un sentiment ciudat. Este la fel ca vremea, nu poate fi prevăzută și nici evitată. Vremea este pretutindeni, nu poți scăpa de ea.

Gândeam că bărbatul era o jucărie în mâinile mele așa cum fuseseră și alții înaintea sa, dar când el a fost trimis în bătălie am fost lovită de o suferință ce amenința să mă răpună. Seniorul clanului care ținea la mine și mă ocrotea a chemat prezicători și exorciști. Nimic nu a fost de folos. Apoi chiar și seniorul a trebuit să plece la luptă. Am hotărât să dispar. Am plecat într-un palachin către nord și, ajunsă acolo, am înțeles că tot necazul și suferința prin care treceam se datorau bărbatului căruia i se ceruse să vegheze asupra mea. Am reluat vechea întrebare, repetând-o ca pe o incantație: „De ce ai plecat și m-ai lăsat singură?“ Atunci am înțeles că pe bărbatul care veghease asupra mea îl iubisem mai mult decât pe cel adus de mare. Dar era prea târziu. El plecase la luptă iar eu când părăsisem palatul nu lăsasem nicio urmă, de parcă nici nu aș fi trăit în acel loc.

Amărăciunea devenea tot mai adâncă, așa cum se poate aștepta oricine de la o persoană cu firea mea. În cele din urmă m-am lăsat tentată să caut adăpost în palatul doamnei Mika. La fel ca și mine și ea era interesată de studiu și scria. Era o poetă lipsită de talent, dar avea un suflet minunat. În palatul ei am trăit o viață liniștită.

Apoi, într-o zi, un nobil m-a zărit și după aceea am fost copleșită de valuri de scrisori și poezii de dragoste.

Era un poet talentat – poeziile sale sunt incluse în culegerile imperiale și stau alături de cele pe care le-am scris eu – și era atras de mine. Dar, în mod sigur, eu nu mai voiam pe nimeni. Am jurat că nu voi mai iubi niciun alt bărbat. Era o prostie din partea mea să fac un astfel de jurământ, dar credeam că luasem o hotărâre pe care puteam să o păstrez. De ce să mai trec o dată prin tumultul ce sfărâmă lumea în care trăiești asemenea taifunului care scoate copacii din rădăcini? Nu te-ai plictisit? Pentru mine lucrurile acestea sunt atât de vechi.

— Nu m-am plictisit.

— Vrei să continui?

— Te rog.

— Bărbatul care scria poezii nu voia să renunțe și după un timp am început să mă simt atrasă de el. Era o iarnă aspră și mi-am pus în gând să-l încerc. I-am spus că mă gândeam la căsătorie și că aș fi putut să-mi dau acordul dacă timp de o sută de nopți venea la castel în fiecare seară și folosea pumnalul pentru a face o mică scobitură pe mânerul palanchinului. Poți să înțelegi în ce monstru mă transformasem?

Prima săptămână lucrurile au mers bine. Apoi vremea s-a schimbat și a început să ningă. Zăpada cădea întruna și cu toate acestea el venea la palat în fiecare noapte, făcea o crestătură și pleca. Apoi, când se apropia cea de a nouăzecea zi, mama lui a căzut la pat și era limpede că i se apropia sfârșitul. Stătea și o veghea aproape permanent, părăsind-o târziu în noapte pentru a face crestătura pe mânerul palanchinului. Toată lumea știa ce se petrecea și toți îi aduceau laude pentru voința de care dădea dovadă și pentru că era fără teamă, riscându-și viața în fiecare noapte. La acea vreme puțini erau cei care părăseau casa pe timpul nopții. Toți mă rugau să-l dezleg de jurământul făcut, dar eu refuzam. El continua să vină în fiecare noapte și se apropia luna nouă care avea să pună capăt încercării lui. A venit întreaga săptămână – cea din urmă –, dar chiar în ultima zi nu a mai apărut și nu a mai fost făcută nicio crestătură pe mânerul palanchinului.

Am anunțat că încercarea luase sfârșit și că el pierduse iar eu nu voiam să mai aud despre această întâmplare. Eu și doamnele din palat ne aflam în grădină și înălțam un munte de zăpadă când a sosit un mesager. Așa cum se cuvine, ne-am ascuns fețele în spatele evantaielor de iarnă.

— Doamnă, mi-a spus el, am vești. Vă rog să vă apropiați.

Veștile erau cumplite. Pețitorul meu, care timp de nouăzeci și nouă de zile venise la palat înfruntând cele mai cumplite condiții, nu a izbutit să facă cea din urmă crestătură căci în acea noapte căzuse în zăpadă și nu se mai ridicase. Zăpada căzuse întruna și îl acoperise. L-au găsit două zile mai târziu, țeapăn ca un lemn, cu barba și sprâncenele acoperite de gheață. Era albastru din pricina gerului. Într-o mână ținea o foaie de hârtie roșie pe care era scris: „Iartă-mă, doamna mea". Văd că nu ești deloc mulțumit de cele auzite.

— Nemulțumit? Încerc doar să înțeleg.

— Ce este de înțeles. Sunt întruparea răului. Am fost și sunt.

— Eu nu cred că ești rea. Cred că este vorba despre altceva. Asta încerc eu să înțeleg. Spune-mi ce a urmat.

— Ce a urmat! Toată lumea nu mai vorbea decât despre cruzimea de care dădusem dovadă. Eram lipsită de inimă, mai ales că nu păream dornică să jelesc moartea peţitorului. În fond nu făcuse altceva decât să-şi încerce norocul. Dacă reuşea, eu mi-aş fi ţinut promisiunea şi aş fi devenit soţia lui.

Doamna în al cărei castel stăteam era îngrozită şi m-a luat cu sania pentru a vedea trupul bărbatului îngheţat. Pielea acestuia era albă cu vinişoare albăstrui. După urmele lăsate în zăpadă se înţelegea că se târâse înainte, încercând să ajungă la mine când de fapt ar fi fost mult mai înţelept să se întoarcă la reşedinţa sa. În acea noapte a murit şi mama lui. Se spunea că spiritul meu îi ucisese pe amândoi.

Doamna Mika se gândea să-mi ceară să plec, dar îi făcea plăcere prezenţa mea. Seniorul care fusese apropiat de peţitorul mort îi spunea doamnei Mika: „Ţinem la piept un şarpe".

Cu toate acestea am mai rămas acolo pentru o vreme. Devenisem un simbol al cruzimii şi toată lumea vorbea despre mine. „Este mult mai bine să te căsătoreşti cu persoana aleasă de părinţi", spuneau toţi cei din jur. Aceste învăţăminte se puteau trage din povestea mea. Devenisem vestită pentru frumuseţe, pentru poeziile pe care le scriam şi pentru cruzime. Oamenii mă priveau căci ofeream fascinaţia, atracţia unui şarpe. Bărbaţii erau dornici să încerce să-mi frângă voinţa aşa cum făceau cu un cal neîmblânzit. Am devenit tot mai rece. Şi totuşi existau femei care mă admirau. Una dintre ele s-a strecurat până la mine, în timpul nopţii şi mi-a spus că îşi dorea să fi făcut ceea ce făcusem eu. Există atâtea femei furioase. Asta am reuşit eu să aflu.

Am început să mă tem că seniorul în palatul căruia trăisem mai înainte ar fi putut să afle de cele întâmplate, după topirea zăpezilor. Știam că aș fi putut rămâne ascunsă în palatul doamnei Mika încă mult timp. Dar, într-o zi am hotărât să dispar, m-am îmbrăcat cu haine de pelerin și am ieșit prin poarta din spate, plecând fără niciun însoțitor. Când găseam un loc care să-mi placă, un pom sau o poartă, lăsam o poezie prinsă acolo și mergeam mai departe. Niciodată nu semnam poeziile și curând legenda fantomei călătoare care scrie poezii a devenit cunoscută pretutindeni. În cele din urmă, m-am trezit în acest loc. Acum repet cele întâmplate din pricina voinței mele lipsite de rațiune. De ce a trebuit ca acel om să moară înghețat în zăpadă? Dar mortul este dus și nimic nu-l mai poate aduce înapoi.

Aceasta este povestea mea. O poveste lungă dar, în realitate, lucrurile s-au întâmplat mult mai repede. Au trecut ca un fulger. După moartea pețitorului, timpul a trecut mult mai încet și fiecare zi părea fără sfârșit. M-am bucurat când te-am salvat din zăpadă. Am crezut că spiritelor li se făcuse milă de mine și mă puneau la încercare, așa încât eram hotărâtă să nu greșesc. Acum ești viu și eu nu știu ce să fac cu tine. Nu poți rămâne aici. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să mă ridic împotriva ta așa cum am făcut de-a lungul vieții.

Samuraiul a rămas tăcut o vreme, apoi a spus:

— Nu te vei ridica împotriva mea și chiar dacă o vei face, n-are nicio importanță. Am ajuns la sfârșitul vieții.

— Mai ai încă mult de trăit. Ce se va întâmpla cu vulpea dacă vei muri?

— Este adevărat că ea mă leagă de viață, dar nu este o legătură puternică.

— Este mult mai puternică decât crezi.

Femeia s-a ridicat, a luat câteva lemne, a rupt nişte rămurele şi cu ajutorul lor a reaprins focul din jăraticul din vatră. Vieţile noastre sunt inexplicabile, gândea ea, dar a rămas tăcută.

Cei doi au păstrat tăcerea, ferindu-şi privirile. Fiecare dintre ei era pierdut în propriile amintiri.

„Amintirile sunt ca pădurile întunecoase. Nu te afunda în ele!“, spunea odată seniorul Norimasa.

Capitolul 26

Bântuia molima. Lui i se încredinţase paza doamnei Utsu care, într-o noapte, plictisită şi înspăimântată, îl invitase înăuntru. Până atunci nu se mai aflase atât de aproape de o femeie de rang înalt. Vorbise o singură dată cu o doamnă, dar paravanul se aflase între ei şi schimbaseră doar câteva cuvinte.

Când a intrat în încăperea din castel, abia dacă putea zări obiectele din jur, camera fiind slab luminată de o torţă fixată în perete. Era înconjurat de licărul auriu împrăştiat de paravanele din aur iluminate de torţă. În jur stăpânea o linişte deplină. O aromă puternică plutea în încăpere şi samuraiul deja făcea legătura între parfumul pătrunzător, încăperea în care se afla şi persoana care locuia acolo.

— Vino şi aşază-te alături de mine, a auzit el glasul doamnei.

S-a împiedicat, a răsturnat paravanul, l-a îndreptat şi în cele din urmă s-a întins pe saltea alături de ea. Stăteau acolo şi priveau tavanul împreună ca un frate şi sora sa. Apoi, ea s-a întors către el şi pentru că privirile lui se obişnuiseră cu lumina palidă, a reuşit să-i vadă chipul. Niciodată, până atunci nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă. Aş putea să fiu ucis pentru că am trecut în spatele paravanului, gândea el. Privind paravanul a rămas impresionat de bogăţia chimonourilor aruncate peste el. Erau din brocart mătăsos, strălucind în întuneric. Încerca să deslușească modelele imprimate și a crezut că vede un cocor și păsări phoenix în flăcări.

Doamna a întins mâna și i-a atins obrazul, cu gingășie, de parcă dorea să-i aducă alinare. Atingerea ei era atât de blândă și exprima atâta compasiune, încât simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi.

— Vom scăpa cu bine. Nu te teme! Niciunuia dintre noi nu ne este dat să murim din pricina molimei. Întoarce-te cu faţa către mine! i-a cerut ea. Vreau să-ţi văd chipul. Te-am văzut de nenumărate ori prin paravane și de fiecare dată mă întrebam cum arăţi în realitate, fără ca trăsăturile tale să fie umbrite ca de pânze de păianjen.

El s-a întors așa cum i se ceruse și atunci ea a mai făcut un lucru ciudat: i-a prins capul între mâini.

— Un chip puternic. Curtenii au feţele pufoase ca și când nu ar avea oase. În urmă cu câteva zile am văzut un curtean care purta mai multe chimonouri și arăta de parcă trei oameni ar fi fost ascunși sub costumul său și capul rotund părea atât de mic, de parcă era o cireașă coaptă. Oare cum ajung femeile să admire asemenea bărbaţi fără forme?

El o asculta în tăcere. În acel moment, dacă glasul ei ar fi continuat zi după zi, anotimp după anotimp, până când ar fi devenit bătrâni, cu părul alb și cu oasele pârâind gata să se frângă, el și-ar fi dorit să moară acolo, alături de ea, pe acea saltea.

— În vremuri ca cele pe care le trăim, totul este permis.

Ea încerca să-l încurajeze. Pe când era mai tânăr, obișnuia să fugă de acasă uneori chiar pentru timp mai îndelungat și revenea în sat când era înfometat. La întoarcere se culca cu fetele din sat, dar nu simțea nimic pentru ele. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că era curios să le cunoască pe fete și dorea să afle cum răspundea trupul său și ce fel de transformări apăruseră. „Ești lipsit de sentimente“, obișnuia să-i spună mama lui. „Fugi de acasă și ne faci să ne pierdem mințile de spaimă. Și de parcă asta n-ar însemna mare lucru, știi foarte bine că ne-am pierde capetele dacă seniorul ar afla, căci ne-ar acuza că nu suntem în stare să-ți purtăm de grijă.“

Nu putea să spună că regreta ceea ce făcea. Deși acea femeie se purta cu el ca și o mamă, el știa că mama lui adevărată murise în flăcări. Și totuși acea femeie fusese foarte bună cu el. Murise mai înainte ca el să ajungă să trăiască în siguranță în castelul seniorului, unde el adesea ajungea să-i contrazică pe generali în consiliile de război, și unde seniorul îi dădea ascultare. Tot seniorul le ceruse celorlalți membri ai consiliului ca samuraiul să fie prezent la adunările lor ca parte a pregătirii lui pentru viitor și pe măsură ce samuraiul înainta în vârstă, seniorul îi dădea tot mai mult ascultare și avea tot mai multă încredere în părerile sale.

Privea chipul doamnei cu nesaț. Sprâncenele erau rase așa cum se cuvenea unei femei de rangul ei, dar ea uitase să traseze două linii în locul lor, deasupra fiecărui ochi. Când a observat acest amănunt s-a rupt ceva în sufletul lui. Simțea față de ea un sentiment profund de milă. El era tot ceea ce putea să aibă alături în acele zile fierbinți, atât timp cât arșița continua și bărbații din castel aruncau leșurile peste ziduri. El a ridicat mâna și i-a mângâiat fața și după aceea nu a mai existat nicio opreliște.

— Da, totdeauna poate exista fericire ascunsă undeva, a spus doamna Utsu după aceea.

Dacă aceasta ar fi doar fericire, ar fi mai bine, dar oamenii obişnuiesc să-i spună dragoste, gândea el.

— Te iubesc, a spus doamna Utsu.

— Nu spune asemenea cuvinte. Asta înseamnă ceva deosebit. Trebuie să simţi astfel când rosteşti aceste cuvinte.

— Dar acesta este adevărul.

— Pentru că eşti singură şi ai nevoie de alinare.

— Mă crezi chiar atât de slabă? Crezi că sunt la fel ca bărbaţii care spun „Te iubesc“ şi atunci când nu simt nimic. Eu n-aş repeta aceste cuvinte până nu ar deveni adevărate.

— Vrei să spui că pentru o clipă ai crezut că mă iubeşti, dar mâine lucrurile vor sta altfel.

— Nu este adevărat.

— Dar seniorul Norimasa te iubeşte. Eşti a lui.

— Chiar dacă el crede că sunt a lui, eu tot te voi iubi. Seniorul mă iubeşte, dar nu aşa cum crezi tu. Eu sunt fiica lui adoptivă. A jurat să mă apere. El m-a luat de la părinţi după ce am părăsit castelul şi m-a adus aici şi a promis că voi fi în siguranţă. Oamenii vorbesc pe la colţuri. Oamenii cred că aş fi fiica unui senior care a fost ucis în bătălie şi că aş fi una dintre cei doi moştenitori ai acestuia rămaşi în viaţă. Alţii cred că aş fi un copil nelegitim al seniorului Norimasa. Seniorului îi face plăcere să mă privească şi atunci când se simte nefericit, îi citesc poeziile mele. Îl iubesc aşa cum o fiică îşi iubeşte tatăl, nu aşa cum te iubesc pe tine.

Brusc a început să-l lovească uşor în burtă.

— Nu aşa cum te iubesc pe tine, a repetat ea.

— Încetează sau dau și eu!

Ea l-a lovit din nou.

Samuraiul a început să o gâdile. Ea a scos un țipăt ascuțit și s-a ferit de el, apoi l-a atacat din nou. Amândoi râdeau ca doi copii.

— Uf! Sunt sfârșită!

— Stoarsă de puteri? a întrebat el. Când ploaia cade nu auzi copacii spunând „Încetează“.

Era un vers dintr-un vechi poem pe care el și-l amintise.

— Serios? Și eu ar trebui să fiu un astfel de copac? Un copac dintr-un poem nu este unul adevărat.

El i-a desfăcut chimonoul și s-a aplecat peste trupul ei:

— Sâni atât de mici! Și sfârcuri mari! Ar fi trebuit să ai o mulțime de copii.

— Nu vreau copii.

El o pătrunsese deja și trupul femeii se arcuise întâmpinându-l. Strigătele lor de iubire se prea poate să fi fost auzite, dar cine se afla prin apropiere care să o învinuiască pe doamna Utsu pentru ceea ce făcea? Cele două slujnice ale sale dormeau în spatele paravanului sau cel puțin așa părea.

Întreaga noapte au petrecut-o în felul acesta. Încăperea începea să se lumineze și el a înălțat capul când i s-a părut că aude cântecul cocoșului. Apoi l-a auzit din nou. Noaptea se sfârșise.

— Îmi vei scrie o poezie pentru dimineața de după întâlnire? l-a întrebat doamna Utsu.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că asemenea poezii nu au nicio însemnătate. Pur și simplu trebuie scrise. Din obligație. Într-o zi îți voi scrie o poezie, atunci când voi avea un motiv serios.

— Ce necioplit! Dezonorant! Dar ai dreptate. Am scris astfel de poezii încât m-am plictisit de ele. Când se sfârșește noaptea, bărbații se îmbracă în grabă, își cer scuze pentru că trebuie să plece și pornesc repede către casă pentru a scrie o poezie. Între timp femeile implicate în relație nu pot merge la culcare dacă nu au scris și ele o poezie și apoi trimit poezia iubitului prin servitoarea lor. În acele dimineți îți spui că întreaga lume nu simte altceva decât dragoste. Ce minciună! Dar trebuie făcut așa cum cere obiceiul.

— Și trebuie să-ți spun că te iubesc? Așa cere obiceiul?

— Nu.

Știa că o rănise.

— Și cu toate acestea te iubesc.

— Ah! Am bănuit eu. Și m-ai crezut când ți-am spus că și eu te iubesc?

— Nu.

— Dar așa este.

— Să simți dragostea! Niciodată n-aș fi crezut că o voi cunoaște. Credeam că nu sunt capabil de asemenea sentimente.

— Am iubit odată un bărbat, dar atunci eram tânără. Era mugurul de dinaintea florii.

— De ce trebuie să simțim dragoste unul față de celălalt?

Era adevărat că pentru el acest lucru era de neînțeles. În asemenea lucruri se dovedea un copil.

— Acum pui întrebări care nu-și au răspuns. De ce răsare soarele dimineața? De ce apune?

— Trebuie să apună?

— În ceea ce mă privește soarele totdeauna apune.

— Poate la fel se va întâmpla și cu mine.

— Eu cred că tu ești altfel. Inima ta nu este sluțită ca a mea.

— Cum poți vorbi astfel despre tine? Inima ta nu este urâțită. Dacă îți tot spui că este astfel, vei ajunge să crezi ceea ce spui. Chiar dacă îmi vei întoarce spatele, inima ta va rămâne tot bună.

Spre uimirea lui, doamna a început să plângă și își ștergea lacrimile cu mâneca.

— Ești asemenea unei poezii: „Ea a tot plâns până când mânecile șiroiau."

A strâns-o la pieptul său, dar ea a continuat să plângă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

— Uneori, când sunt fericite, femeile plâng.

— Înțeleg.

— Crezi? Eu plâng pentru că tu crezi că inima mea este bună.

— Nu ai niciun motiv să plângi.

— Ba da.

Și doamna Utsu a început să plângă și mai tare.

— Nici eu nu mă pot plânge că plouă și nici să-i cer ploii să înceteze. Cum este posibil ca tu să plângi și totuși eu să mă simt fericit?

Ea își ascunsese fața în chimonou, dar în acel moment a înălțat capul. Chipul îi strălucea de lacrimi, dar el putea citi fericirea luminându-i trăsăturile.

— Nu mai pot respira pe nas.

— Acestea sunt tragediile la care ne-am așteptat, a izbucnit el în râs.

— Uneori ţi se pare că eşti atât de tânăr, iar alteori ai senzaţia că trăieşti de o veşnicie.

— Cred că toţi simţim la fel.

— Da.

Oftând, doamna Utsu şi-a îngropat faţa la pieptul său.

Şi aceea a fost prima noapte.

Capitolul 27

— Ești tânăr? l-a întrebat femeia.

— Nu.

— Voi pune în apă câteva batate și apoi le voi prăji. Cred că-ți este foame. Ești foarte tăcut, la ce te gândești?

— Mă gândeam... credeam că poate ai auzit de o femeie care călătorește împreună cu o vulpe.

— La fel ca și tine?

— Ca și mine.

— O singură dată, cred. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Știi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nimeni nu știe.

Samuraiul s-a ridicat cu gândul de a se ocupa de cal. Pe când se pregătea să iasă femeia a spus:

— Sunt două lucruri pe care aș dori să ți le cer. Mai întâi este vorba despre etajul aflat deasupra grajdului și de pașii care se aud uneori venind de acolo. Te rog să nu urci. În al doilea rând, există momente când mă plimb singură. Îți voi spune eu când se va întâmpla acest lucru. Trebuie să-mi promiți că nu mă vei urmări și nici nu vei deschide fereastra pentru a vedea încotro mă îndrept. Crezi că poți să-mi dai cuvântul tău?

— Acestea sunt încercările la care mă supui?

— Nu te supun la nicio încercare. Când te întorci de la grajd, aş vrea să-mi spui povestea ta. Aşa ne va trece timpul mai uşor.

— Povestea mea? Sunt un om obişnuit. Am iubit o femeie. Era talentată şi de rang nobil. Am fost chemat la luptă şi când m-am întors ea dispăruse. Orice om are o astfel de poveste.

— Şi ai căutat-o pe acea femeie?

— Nimeni nu ştie unde se află. Mi-am spus că dacă ar fi dorit să mă vadă, ar fi aşteptat întoarcerea mea. Apoi am fost ocupat cu îndatoririle faţă de stăpânul meu şi nu am mai avut timp şi pentru altele. Seniorul era totdeauna în război cu un clan sau altul aşa încât duceam o viaţă tumultuoasă. Nu mă pot plânge.

— Da! Eu mă plâng. Ce înseamnă să scrii poezii? Să te lamentezi. Iei ceva, refuzi să-i dai drumul şi aminteşti tuturor că a dispărut. Nu asta înseamnă a te plânge?

— Eu ştiu prea puţine despre poezie. Citesc poezii, dar rareori scriu. Totuşi ştiu atunci când calul meu este înfometat.

— Nu este drept să laşi un animal credincios să sufere de foame. Du-te!

Când samuraiul a revenit în colibă, femeia părea neliniştită.

— Trebuie să fac plimbarea despre care ţi-am vorbit mai devreme. Nu mă vei urmări şi nici nu vei privi pe fereastră până nu mă întorc. De acord?

— Cât mister!

— Trebuie să-mi promiţi!

— Voi fi la fel de orb ca şi un recitator de balade.

— *Yokatta.* Bine.

***

Femeia a îmbrăcat pelerina, şi-a pus în picioare ghetele din blană de urs, apoi după ce a ieșit și-a fixat schiurile. Când a plecat, umbra ei a trecut prin fața ferestrei dar el nu s-a ridicat. Schiurile scoteau un foșnet ciudat asemenea unui chimonou de mătase ce alunecă pe podeaua lustruită a castelului. Ceva mai târziu a auzit-o întorcându-se și umbra ei a trecut din nou prin dreptul ferestrei. Vulpea a început să scheaune și sărea pe perete, zgâria cu ghearele de parcă ar fi dorit să iasă din colibă.

— Ce ai, Utsu? Stai jos! Nu se întâmplă nimic interesant afară. Este doar o femeie.

Vulpea s-a apropiat de el, s-a așezat încovrigată și-l ațintea cu priviri strălucitoare.

— Nu te scot la plimbare suficient? Vom ieși mai târziu. Nu poți merge oriunde vrei cu femeia. Crezi că există o taină pe care ar trebui s-o cercetez?

— Nu reușesc să o înțeleg.

Seniorul Norimasa era nervos.

— Are o deosebită plăcere să facă lucrurile să pară altfel decât sunt în realitate. Ar da oricui aproape tot ce-i cere, dar refuză să spună ce combinații conțin aromele pe care nici nu le mai folosește. Își pregătește singură amestecurile de vopsele și culorile pentru mătăsuri după gustul ei și nu ar fi mai atentă și n-ar lucra mai tainic nici dacă palatul ar fi plin de spioni dornici să fure secretul vopsirii mătăsurilor. Dar dacă una dintre femei se plânge că toate rochiile ei s-au uzat, atunci ea se grăbește să-i dea trei chimonouri odată, de parcă ar arunca o foaie de hârtie pe care a scris câteva versuri jalnice. De unde vine această patimă pentru secrete?

— Trăim în spații atât de restrânse, a fost de părere samuraiul. Poate tocmai aceste mici secrete îi asigură sentimentul de intimitate. În mod sigur există momente când și tu, stăpâne, simți această dorință.

— Dacă aș putea să aflu ce înseamnă intimitatea mai înainte de a muri, aș fi mai fericit ca toți ceilalți. Mă retrag în cele mai îndepărtate încăperi și deși par să fiu singur, sunt o mulțime de samurai care veghează și sunt gata să mă slujească. Nimic rău nu trebuie să mi se întâmple, de aceea ei plutesc precum peștii. De ce are ea nevoie de intimitate când celelalte femei se înconjoară de creaturi ciripitoare și își spun unele celorlalte tot ce ar trebui să păstreze numai pentru ele?

— Pentru că ea nu este aidoma lor.

— Nu este aidoma. Nu cred că poate exista un răspuns mai potrivit.

Samuraiul era purtat mai departe de amintiri.

— Nu ai voie să intri fără pălăria de ceremonial, a strigat bătrânul sfetnic

— Dacă aș ști unde se află pălăria, mi-aș pune-o pe cap, a răcnit seniorul Norimasa la rândul său. Eu sunt stăpânul aici. Își vor aminti chipul meu chiar dacă nu port pălăria.

— Cât de grosolan și absurd poți fi! Oricum faci numai cum crezi tu de cuviință.

— Și-ar trebui să fac așa cum vor alții?

Seniorul era de-a dreptul furios.

— Intră acolo cu capul descoperit și n-ai decât să te faci de râs.

— Nu fi atât de sigur!

La auzul acestor cuvinte bătrânul sfetnic a devenit purpuriu și venele de pe frunte pulsau când a intrat în marea sală.

Ceva mai târziu, samuraiul i-a spus bătrânului sfetnic:

— Ar trebui să facem o glumă pe socoteala lui.

— Nimeni nu poate face așa ceva pe seama acestei fiare plină de toane.

— Exact asta vom face și dacă planul nu te atrage atunci voi lua totul asupra mea.

— Adică eu nu am curaj!? Dar chiar nu înțeleg cum este posibil ca seniorul să piardă atât de multe pălării. Cu mulți ani în urmă am comandat unui pălărier zece pălării. Acum nu mai are niciuna. Aceste pălării negre, lăcuite, nu pot fi făcute într-o singură zi. Nici măcar nu știu unde aș putea găsi un pălărier.

— Lasă totul în seama mea.

Câteva zile mai târziu, a venit aducând o cutie mare înfășurată într-o bucată de pânză brodată. Pe material era pictată o pasăre phoenix aurie și broderia era atât de bogată și de complicată încât ieșea în relief.

— Vino în apartamentul meu, i-a cerut bătrânul sfetnic. Toți cei aflați dincolo de acești pereți sînt orbi acum, a anunțat bătrânul sfetnic. Lasă-mă să văd ce ai adus.

Samuraiul a ridicat pânza și a deschis cutia lăcuită. Cutia se sprijinea pe patru picioare.

— Este destul de mare pentru un costum de luptă. Deschide! Deschide!

Bătrânul sfetnic zâmbea deja.

Samuraiul a deschis cutia:

— Tu trebuie să o scoți din cutie. Tu ai avut cea mai aprigă ceartă cu el.

Bătrânul sfetnic a început să ridice obiectul aflat în cutie și când l-a scos cu totul a izbucnit în hohote de râs.

— Lasă-mă să o încerc.

Bătrânul sfetnic și-a pus pălăria și pur și simplu a dispărut sub ea, pălăria căzându-i pe umeri.

— Va fi greu de pierdut o astfel de pălărie, a fost de părere samuraiul.

Din spatele pereţilor din lemn lăcuit se auzeau râsete înăbuşite.

— Nu uitaţi, voi cei aflaţi acolo înăuntru, nu vedeţi nimic; sunteţi orbi, a poruncit bătrânul sfetnic.

Râsetele înăbuşite s-au făcut din nou auzite.

— Există vreo cale de a reuşi să porţi această pălărie? a întrebat bătrânul sfetnic.

— Desigur. Dacă o întorci înăuntru, stă bine.

— Adu o oglindă! a poruncit bătrânul sfetnic.

Unul dintre străjeri ce stătuse ascuns în spatele peretelui a venit aducând o oglindă. Judecând după obrajii uzi era evident că râsese în hohote.

— Arată-mi cum să o port.

— Întoarce-o astfel!

După ce şi-a aşezat uriaşa pălărie pe cap, sfetnicul a cerut oglinda.

— Ce lucru ciudat! Ce caraghios arată!

— Mai puţin caraghios decât fără pălărie! a observat samuraiul.

— Nu! Un senior trebuie să poarte pălărie.

— N-o va purta pe aceasta, a fost de părere samuraiul.

— Nu fi atât de sigur. Este un om ciudat. Nu va fi uşor să-l păcălim.

La următorul consiliu, din nou, seniorul nu purta pălărie.

— Ştiam că nu ai înlocuit pălăria pierdută. Ţi-am cumpărat încă una, mai bună.

Spunând acestea, bătrânul sfetnic i-a prezentat cutia uriaşă.

— Dă-mi voie să o scot eu din cutie, s-a oferit samuraiul.

— Nu, nu! Dă-mi mie voie! a intervenit bătrânul sfetnic.

Uriaşa pălărie a ieşit la lumină. Chipul seniorului Norimasa a căpătat nuanţe violacee roşietice, apoi a izbucnit în hohote de râs. Şi a tot râs până când lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Voi purta această pălărie totdeauna de acum înainte. Cine şi-ar putea dori o alta mai bună? a spus seniorul când a reuşit să-şi stăpânească râsul cât de cât.

Uluit, indignat, bătrânul sfetnic a întrebat:

— Ai de gând să porţi pălăria în consiliul de război?

— Este o pălărie şi trebuie purtată.

Şi deodată capul său a căpătat dimensiuni uriaşe odată ce şi-a pus pălăria. Apoi seniorul a scos pălăria şi s-a adresat samuraiului:

— Presupun că tu ştii cum se poartă. Te rog arată-mi!

Seniorul Norimasa a intrat în sala consiliului de război arătând de parcă i-ar fi crescut o tigvă neagră pe cap. De atunci înainte aceasta a fost singura pălărie pe care a mai purtat-o vreodată la adunările oficiale. Şi despre această pălărie s-a vorbit timp îndelungat în lumea largă.

— Vezi? Nici măcar un joc de *go* nu poţi câştiga împotriva seniorului Norimasa! a fost de părere bătrânul sfetnic.

Brusc, samuraiul s-a trezit. Din nou vulpea devenise agitată, neliniştită. Se arunca asupra uşii şi zgâria lemnul, încercând parcă să iasă din colibă.

— Gata! Încetează!

Ascultătoare, vulpea a făcut ce i se ceruse și a revenit la locul ei, alături de samurai. Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis și femeia a intrat în colibă.

— Frig, foarte frig!

Femeia își scutura zăpada de pe haina groasă.

Utsu s-a apropiat de femeie și a început să adulmece poalele hainei. Vulpea își arunca privirile către samurai de parcă i-ar fi cerut permisiunea să sară pe femeie.

— Nu sări!

— Simte mirosul unui câine pe care l-am avut mai demult.

Femeia a agățat haina într-un cuier și spre uimirea samuraiului vulpea s-a agățat de poalele hainei și a început să tragă de ea de parcă ar fi fost un animal și încerca să-i frângă gâtul.

— Ustu! Încetează!

Vulpea scheuna atacând haina.

— Încetează!

În sfârșit, vulpea i-a dat ascultare și a revenit alături de el.

— Animalele au voință și viață proprie, a fost de părere femeia, care nu părea deloc mișcată de agitația animalului.

— *Gomen nasai, gomen nasai.* Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze. Sunt uimită că vulpea îți dă ascultare deplină.

— De obicei nu se poartă astfel. Îmi cer scuze. Se pare că își închipuie că poate să meargă oriunde cu tine.

— Nu trebuie să te scuzi. Vulpea îți este credincioasă. A crezut că o pândește un pericol și a vrut să dea de știre. Nu-mi este teamă că zgârie ușa, oricum câinele a lăsat urme pe ea.

Samuraiul i-a mulțumit înclinându-se adânc în fața ei.

— În seara aceasta voi pregăti o masă din pește de râu afumat, borș limpede și ridichi murate. Toate proviziile mele sunt fie afumate, fie murate. În munți trebuie să ai provizii care să dureze până după topirea zăpezilor.

S-a îndreptat către masă, a așezat o placă mare de lemn pe ea și apoi a scos din mâneca hainei o ridiche mare. A așezat-o pe placa de lemn și a început să o taie bucăți. Vulpea s-a furișat, târându-se pe burtă, până la haina atârnată în cui.

— Nu-i da atenție, l-a îndemnat femeia pe samurai.

Vulpea s-a târât înapoi, alăturându-se samuraiului.

— Mai am și legume îngropate în paie, în grajd. Vor rezista încă ceva vreme, adăpostite acolo. Mâine voi lua câteva rodii și le voi înăbuși cu fasole dulce. Iarna ajută la păstrarea sănătății, alungă bolile. Și pe deasupra sunt și gustoase.

Samuraiul a încuviințat clătinând din cap.

— M-am gândit la o poveste pe care aș putea să ți-o spun; despre un senior și o pălărie uriașă. Ai mai auzit o astfel de poveste?

— Nu.

— Vrei să o asculți?

— Te rog. O istorie atrăgătoare face ca treburile să pară mai ușor de făcut.

Samuraiul i-a povestit despre seniorul Norimasa și pălăria uriașă, dar nu a rostit numele seniorului Norimasa.

— Dificil om! Cred că ați râs cu mare poftă.

— Purta pălăria chiar cu puțin timp înainte de a muri, deși în cele din urmă a trebuit să i-o luăm de pe cap. Era atât de fierbinte, încât bătrânul sfetnic se temea că pălăria ar fi putut să se aprindă.

— Bătrânul sfetnic.

Femeia repetase aceste cuvinte cu o anume dulceață în glas.

Când mâncarea a fost gata, femeia a așezat un castron înaintea samuraiului și unul înaintea sa, apoi amândoi s-au așezat pe jos.

— Pe când trăiam în castel era îndatorirea mea aceea de a spune povești, mai ales în nopțile mai puțin plăcute când ni se cerea să nu adormim.

— Spune-mi o poveste, a îndemnat-o samuraiul.

— Este greu. Tu nu ai fost tentat să te abții de a le spune celor pe care i-ai întâlnit: eu am fost o astfel de persoană într-o altă viață? Când te-ai rupt de locurile în care ai trăit, ai vrea să crezi că ești persoana care ai fost mai înainte și de aceea tot repeți: „Iată ce am făcut eu și așa am fost." Tu nu ai această dorință?

— Cred că niciodată.

— Ai un caracter puternic. Femeile nu sunt atât de hotărâte. Ele nu renunță să tot repete celor care le ascultă: Acum sunt bătrână, dar odată am fost și eu tânără. Azi fața mea îi înspăimântă pe oameni, dar cândva am fost frumoasă." Ceea ce străpunge inima este regretul că frumusețea dispare, se pierde.

Samuraiul a privit-o cu atenție și zâmbind a întrebat-o:

— Încerci să mă faci să înțeleg cât de frumoasă erai odinioară?

Femeia s-a îmbujorat:

— Dacă asta este ceea ce aş fi vrut să-ţi spun, aş fi făcut-o în mod deschis. Nu mă gândeam la mine însămi, ci la toţi oamenii, în general. Mă gândeam cum îmbătrânesc oamenii fie şi numai în mintea lor.

— Când ajunge o femeie să ştie că a îmbătrânit?

Peştele afumat era tare şi samuraiul mesteca îndelung.

— Există un semn şi toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată îl consideră cel mai cumplit. Atunci când o femeie îşi priveşte chipul într-o oglindă foarte bună sau într-un iaz perfect limpede şi vede aceste cute perpendiculare brăzdând pielea de deasupra buzei superioare, înţelege ce se întâmplă. O femeie din castel le-a văzut şi a înnebunit. După aceea a ajuns să creadă cu cea mai mare convingere că soţul ei dorea să o otrăvească şi copiii o considerau o povară şi complotau să o asasineze. Avea nevoie de pază zi şi noapte. Cu toate acestea paza nu s-a dovedit îndeajuns de vigilentă. În cele din urmă a reuşit să facă rost de otravă şi au găsit-o moartă în jurul orei boului. Zvonurile circulă. Ştii cum sunt cei care locuiesc în castel, sute de molii într-o cutiuţă. Mulţi au fost cei care credeau că soţul îi dăduse otrava. Alţii gândeau că ar fi putut să fie copiii cei care au ajutat-o să moară. De fapt, cred că toţi au trăit un sentiment de uşurare sau aşa ar fi trebuit să fie. Acele linii care apar deasupra buzei produc în mintea femeilor un dangăt precum cel al gongului şi sună cam aşa: „Bătrână, bătrână, bătrână." Odată ce femeile aud bătaia lui, nu mai pot auzi altceva.

Samuraiul părea surprins de importanţa acordată frumuseţii.

— Ce altceva posedă o femeie?

În glasul ei se strecurase o undă de sarcasm.

— Când începe să îmbătrânească, se simte de parcă a fost prădată de tot ce avea, încet-încet a rămas fără nimic și de aici sentimentul de disperare. În asemenea situație, rațiunea nu-și are locul. Poate nici n-ar trebui încercat să găsești o cale rațională. O femeie este valoroasă și apreciată numai pentru frumusețea ei și de aceea când aceasta dispare, ea are dreptul să se simtă prădată.

— Și când vei îmbătrâni și tu?

— Niciodată n-am crezut că voi fi o excepție: femeia care nu îmbătrânește.

— Mi-aș dori să fi ascultat mai multe povești legate de femei. Sunt tare greu de înțeles.

— Doar pentru că nimeni nu crede că merită să fie înțelese.

— Nu. Pentru un bărbat este foarte greu să le descifreze chiar și atunci când vrea să le înțeleagă.

— De ce spui asta?

— Pentru că atunci când vrei cu adevărat să înțelegi pe cineva, când nu ești mulțumit cu ceea ce pare a fi, cu ce se vede la prima vedere, la suprafață, când vrei să cunoști adevărul despre o ființă umană, acesta pare absolut imposibil de deslușit. Și femeile sunt diferite de bărbați. Chiar și mintea lor este altfel. Ele gândesc și apoi vorbesc, de parcă ar pune mai multe paravane între ele și cealaltă persoană. Chiar și atunci când doresc să spună totul de-a dreptul, nici atunci nu reușesc.

— Și totuși unii bărbați și unele femei reușesc... să se înțeleagă.

Samuraiul a privit-o cu atenție și a rămas tăcut.

— Ar trebui scrisă o poveste despre toate acestea, a spus în cele din urmă.

— Poate că eu chiar ştiu una.

— Te rog, vreau s-o aud.

— S-ar putea să fie o istorie naivă, neghioabă chiar şi este posibil să o fi auzit şi în alte rânduri. „Bărbatul care dorea să picteze pe piele.“

— N-am auzit-o niciodată.

Vulpea s-a apropiat de uşă şi a scos un scheunat prelung.

— Când te întorci de la plimbarea cu vulpea, vom bea *sake* şi îţi voi spune această poveste caraghioasă.

Capitolul 28

Samuraiul și vulpea s-au întors de la plimbare. Femeia i-a cerut părerea despre ce avea să se întâmple cu vremea.

— Mai multă zăpadă, au fost cuvintele lui.

Ea a clătinat din cap încuviințând. S-a îndreptat către ușă, a deschis-o și a privit fulgii răzleți ce zburau în aer, atât de mici încât ar fi putut fi luați drept cenușa ieșită pe coșul colibei. L-a întrebat pe samurai la cât de multă zăpadă se puteau aștepta. În fond, văzuse deja ninsoarea. Samuraiul a început să râdă.

— Privește cerul! La ce altceva ne putem aștepta dacă nu la o furtună?

— Aici, sus în munți, zăpada poate fi atât de înaltă, încât acoperă și fereastra colibei. Înăuntru întunericul devine permanent, fie zi, fie noapte.

— Voi săpa o potecă astfel încât să putem ieși pe ușă și să ajungem la grajd cu ușurință. Știi destul de multe istorii încât să trecem mai ușor de viscol?

— Sunt făcută din povești.

— Ei, ce zici, îmi spui acum o poveste?

— Nu cred că este exact la ce te aștepți.

— Indiferent cum este aș vrea să o ascult acum. Am cunoscut o femeie căreia îi plăcea să-mi spună povești.

Femeia s-a așezat cât mai comod, și-a sprijinit cotul pe un suport pentru brațe și a început povestea.

— Această istorie este numită „Omul care dorea să picteze pe piele“.

Samuraiul aștepta nerăbdător. Femeia a turnat câte o ceașcă cu *sake* și a sorbit fără grabă, apoi a început:

— *Mukashi, mukashi,* a fost odată un om care dorea să picteze pe piele. Gândea că pielea omenească era mult mai bună și că picturile sale căpătau o strălucire deosebită și se transformau cu fiecare zi spre deosebire de hârtie care păstra imaginea neschimbată. Astfel a reușit să convingă câțiva oameni să-i permită să realizeze picturi pe trupurile lor. Lucrările sale erau de o frumusețe ieșită din comun. La acea vreme se dovedea neîntrecut în realizarea unor imagini simbolizând longevitate – cum ar fi broaște țestoase, cocori și pini. Picturile reprezentând apusul și răsăritul soarelui erau adevărate minuni. Cum spuneam, la acea vreme picta doar pe spatele oamenilor, dar imaginile erau atât de frumoase, încât oamenii pe a căror piele își realiza lucrările doreau să le poată vedea oricând, cu ușurință, așa încât a început să picteze pe brațe. Dar ideii sale îi lipsea ceva. Picturile nu rezistau. Când cei care-și lăsaseră pictate trupurile se îmbăiau, culorile păleau treptat.

— Nu asta mi-am dorit. Nu vreau ca picturile mele să dispară. Vreau doar să se transforme așa cum se întâmplă cu trupul omenesc. Trebuie să mă gândesc la altceva. Țesăturile rețin culoarea. De ce nu și pielea?

Și cu aceste întrebări în minte s-a pus pe treabă.

Dar nu a reușit să găsească nicio soluție care să ajute pielea să păstreze neschimbate imaginile realizate de el. Într-o după-amiază, descurajat profund, ședea în lumina soarelui privindu-și podul palmei pe care tocmai coborâse o gâză. Își privea venele ce semănau cu ramurile unui copac. Venele erau mai albastre și mai proeminente decât și le amintea el, căci de-a lungul timpului, tot lucrând la picturile sale, trupul omului începuse să îmbătrânească. Tot privindu-și venele albăstrii a fost străfulgerat de o idee: „Și dacă ar fi posibil să introduc pigmentul sub piele?“ Dar cum ar fi putut pune în practică gândul acesta?

Curând după această întâmplare a căzut, împiedicându-se de o piatră. În ziua următoare o vânătaie purpuriu-albăstruie se formase pe coapsa omului. Privind-o, omul și-a spus: „Trupul știe cum se poate face. Sub piele există sânge și arată de parcă ar fi o pictură.“ Dar cum putea să picteze sub piele? Părea zadarnic. Era nefericit, atât de profund dezamăgit, încât nici măcar nu a mai încercat.

După o vreme, un sălbatic din nord a fost adus într-o căruță și oamenii erau poftiți să vină să-l privească printre barele cuștii. Ce crezi că a văzut pictorul? Un sălbatic pictat din cap până în picioare în nuanțe de roșu și albastru. Omul nu și-a putut stăpâni emoția. L-a convins pe proprietarul sălbaticului să-l lege pe acesta în fiare și a început să comunice cu omul sălbatic folosindu-se de limbajul semnelor. Putea omul să-i arate cum să realizeze astfel de picturi?

Într-un târziu a înțeles că sălbaticul se folosea de *hari,* un ac sau un cuțit dreptunghiular, foarte ascuțit. Acest instrument îl ajuta să introducă vopseaua sub piele.

Omul nu obosea în căutările sale. A reușit să dea peste un grup de *hinin,* neoameni, care au consimțit să se lase pictați dacă aveau apoi dreptul să trăiască alături de el. Cred că și acum se mai află în preajma lui. Nu știu sigur. Până când nu mi-am început peregrinările, nu am cunoscut nici măcar un țăran și nici nu eram absolut sigură dacă oamenii ce muncesc pe câmp sunt ființe omenești sau nu. *Hinin* sunt disprețuiți chiar și de către țărani și pescari, astfel încât pictorului nu i-a fost greu deloc să-i convingă.

Timp de câteva ore pe zi, fiecare dintre ei se lăsa pictat pe spate și pictorul încerca să le introducă vopseaua colorată sub piele, dar nu reușea să obțină pictura dorită. Vopseaua se risipea dincolo de marginile desenului sau și mai rău, trupul o absorbea și nu mai rămânea nici urmă din munca pictorului. Și au mai apărut și alte probleme. După câteva săptămâni unul dintre *hinin* a murit. A făcut febră mare și în scurt timp s-a prăpădit. Și nu a fost singurul. Așa cum avea să descopere pictorul, unele dintre cernelurile folosite erau otrăvitoare. Pictorul ajunsese în culmea disperării.

Hotărât să-i cunoască pe sălbaticii care dețineau taina picturii pe piele, omul a pornit într-o călătorie către nord, spre cea mai îndepărtată prefectură. Pentru a ajunge acolo, trebuia să traverseze ținutul zăpezilor și pentru că pornise în mare grabă, a ajuns în acele locuri în miezul iernii. Într-o zi s-a pornit o vifornită înspăimântătoare și omul a înțeles că avea să moară. Atunci a zărit intrarea într-o peșteră și, în ciuda spaimei pe care i-o trezea gândul că un urs s-ar fi putut afla acolo, a intrat în peșteră. Norocul a făcut ca peștera să-i salveze viața și chiar ursul aflat acolo l-a ajutat. Omul s-a ghemuit alături de ursul adormit și acesta i-a ținut de cald. Deși nu suferea de frig și nu era nici însetat, căci lingea picăturile de apă ce se prelingeau de-a lungul pereților, foamea îl chinuia. Ursul se pare că a înțeles că omul era în pericol. În ținutul zăpezilor, urșii depozitează pastă de furnici. Ursoaica își mânjea laba cu pastă și îi oferea pictorului. Acesta lingea pasta și astfel a reușit să iasă din iarnă. Când zăpezile s-au topit, omul s-a înclinat adânc în fața ursoaicei și apoi și-a continuat călătoria către nord.

Într-un târziu, a ajuns în ținutul sălbaticilor. Pictorul l-a găsit pe omul care i-l încredințase pe sălbatic și acesta l-a condus la căpetenia tribului. Când a ajuns înaintea acestuia, pictorul i-a explicat ce dorea să afle. Sălbaticii l-au învățat cum să picteze pe piele și, îndată ce a stăpânit secretele acestei științe, a pornit înapoi către casă. Încercând să picteze din nou pe *hinin* aceștia nu au mai pierit din pricina vopselelor otrăvitoare și nici picturile nu mai dispăreau și nu se mai dizolvau sub piele. Picturile rămâneau neschimbate în ciuda trecerii timpului.

Pictorul continua să-și perfecționeze talentul. Lucrările sale deveneau tot mai luminoase. Oamenii veneau la el și îi ofereau sume mari de bani pentru a se folosi de trupurile lor, dar cel mai adesea bărbații își aduceau concubinele și cereau ca acestora să li se picteze anumite imagini pe trup. N-a trecut mult și pictorului a început să-i placă să picteze femei. A devenit tot mai pretențios și mai degrabă refuza decât accepta cererile care i se făceau. Dar totdeauna femeile erau cele pictate. Dacă totuși se întâmpla să refuze o femeie, atunci îi explica bărbatului care o însoțise că el căuta o anume femeie și după ce va picta pielea acesteia, atunci avea să se ocupe și de femeia pe care tocmai o refuzase. Toți bărbații puneau aceeași întrebare: „Cauți femeia perfectă?“ Și, cu sinceritate, pictorul răspundea: „Nu“.

Ceea ce căuta el cu adevărat era și mai ciudat. El dorea să găsească femeia al cărei trup să poată fi pictat în întregime; căuta un trup care atunci când îmbătrânea și se rida nu ar fi adus schimbări majore în picturile sale, ci, dimpotrivă, ridurile ar fi oferit o frumusețe și mai strălucitoare picturilor sale. O astfel de femeie căuta el. Pielea ei trebuia să fie deosebită. Și nu numai. De vreme ce nu reușea să găsească o astfel de femeie el continua să-și perfecționeze talentul pe cadavre furate anume pentru el sau pe oameni în viață.

Și iată că într-o zi o tânără femeie i-a fost adusă de către tatăl acesteia. „Am înțeles că ești în căutarea unei femei perfecte“, a spus tatăl. „Iat-o pe fiica mea! Pictează-i pielea!“

Pictorul și-a trecut vârful degetelor de-a lungul brațului tinerei femei pe care o dezbrăcase trăgându-i chimonoul de pe ea fără a pierde vremea. „Ar trebui să se întindă ca să o pot cerceta.“ Tatăl a ezitat un moment, apoi a poruncit fiicei sale să se întindă și chiar el a dezbrăcat-o până la brâu.

Degetele pictorului alunecau de-a lungul trupului. În cele din urmă a rostit: „Da, ea este.“ În ciuda emoției și agitației care pusese stăpânire pe el, căuta și chiar reușea să-și ascundă emoțiile cât se poate de bine.

„Prin urmare vei picta pielea ei“, a spus tatăl care nu îndrăznise să spere că pictorul ar fi putut lua o astfel de hotărâre. „Fiica mea, vei fi vestită în toată țara. Nu va exista bărbat care să nu te dorească.“

„Nu vreau să fiu dorită de toți bărbații“, a răspuns tânăra femeie. Dar tatăl ei își pierduse firea din pricina bucuriei și nici măcar nu auzise cuvintele ei.

„Când începem?“, l-a întrebat tatăl pe pictor.

Pictorul era un om cinstit, așa că i-a arătat tatălui care erau riscurile și cât de dureros era să pictezi pe piele, dar tatăl repeta neîncetat: „Perfect! Sigur, nicio problemă.“ Așa cum era de așteptat fata plângea, dar atunci când pictorul i-a cerut și ei acordul, aceasta a încuviințat dând din cap. „Va trebui să rămână cu mine, până când voi termina lucrul și tu trebuie să pleci și să o lași cu mine. Ești de acord?“, l-a întrebat pictorul pe tată.

„Desigur, desigur.“

„Ciudat!“, a murmurat pictorul. „O fată extraordinară, fiica unui astfel de om.“

Și astfel tânăra femeie a rămas alături de el și pictorul și-a început lucrul. Când ea stătea întinsă pe burtă, el a pictat scene reprezentând cele patru anotimpuri. „Niciodată nu te vei plictisi de aceste scene. Se schimbă permanent.“

Când a sosit timpul ca tânăra femeie să se întindă pe spate pentru a-i picta cealaltă parte a trupului, pictorul a realizat imaginile unor doamne și domni de palat. A petrecut timp îndelungat să împodobească chimonourile femeilor, hainele elegante și complicate.

Când a sfârșit, a cercetat cu un ochi critic lucrarea sa și a hotărât că era perfectă. Mâinile, gâtul, fața și labele picioarelor nu au fost pictate. Astfel, nimeni nu putea să vadă picturile dacă ea dorea să le țină secrete.

A venit timpul când trupul femeii s-a vindecat și tânăra s-a aflat în fața pictorului. Acesta i-a spus: „Un altul ți-ar fi spus astfel: Acum trebuie să ai grijă de trupul tău. Nu ai voie să te îmbolnăvești. Eu îți spun doar atât: Mănâncă, slăbește, îngrașă-te, dar mai ales îmbătrânește!“

Tânăra femeie a încuviințat din cap. Tatăl sau a venit și a rămas vrăjit de frumusețea picturilor.

— Frumusețe și tot mai multă frumusețe! Perfecțiune! Acesta este cuvântul cel mai potrivit.

Fata a început să plângă și i-a reproșat tatălui ei că o transformase într-o ciudățenie pe care nimeni nu avea să o iubească vreodată. Îi fusese destul de greu și înainte când fusese iubită pentru frumusețea ei, dar devenind o curiozitate, nu avea cum să afle dacă îi păsa cuiva de ea cu adevărat.

— Cum poate o femeie să afle dacă îi pasă cuiva de ea? a întrebat tatăl întorcându-se către pictor.

— Tatăl tău are dreptate. Nimeni nu poate spune.

După această experiență, pictorul a acceptat și mai multe femei când acestea îi erau aduse pentru a le picta trupurile. Dar el tânjea să o vadă pe acea femeie, să vadă cum se transformau picturile sale pe măsură ce ea îmbătrânea. Dacă avea copii cum se schimbase trupul ei? Era hotărât să trăiască cât mai mult pentru a vedea lucrările sale. Și într-adevăr a trăit vreme îndelungată. Oamenii spuneau că hotărâse să devină nemuritor.

Anii treceau și pictorul lucra în continuare și aștepta să o vadă pe tânăra femeie îmbătrânind. Adesea își spunea că era posibil să fie moartă și de aceea nu venise să-l vadă. Dar, într-o zi, a văzut o bătrână ce venea de-a lungul drumului. Șontăcăia și se sprijinea într-o cârjă din lemn.

— Eu sunt tânăra femeie pe care ai pictat-o.

Pictorul și-a ieșit din minți de bucurie și emoție:

— Dezbracă-te! i-a cerut el bătrânei.

Îți poți imagina scena? O femeie bătrână și un bărbat și mai bătrân? Dar ea și-a scos rochiile și a rămas înaintea lui goală. Îi pictase părțile intime ale corpului după ce îi răsese părul și ea continua să se radă.

— Lasă-mă să văd! i-a cerut el și ascultătoare, femeia s-a întors cu spatele spre el. Zbârciturile bătrâneții transformaseră imaginea iernii și nămeții de zăpadă păreau și mai înalți. Imaginea toamnei se schimbase și ea: frunzele strălucitoare, luminoase nu mai aveau aceiași luciu și aceeași netezime, ci păreau uscate așa cum se întâmplă când se apropie iarna. Soarele licărea în arșița verii și primăvara părea învăluită într-o pâclă subțire. Văzând toate acestea, pictorul a spus:

— Munca mea a luat sfârșit. Am trăit să văd perfecțiunea.

Apoi și-a amintit de imaginile cu domni și doamne și i-a cerut să se întoarcă. Femeia i-a dat ascultare. Veșmintele erau boțite și păreau destrămate. Chipurile oamenilor erau adânc brăzdate de riduri și pictura care căpătase semnificații și mai adânci înfățișa oamenii ce trăiau într-un palat, ajunși niște ruine.

— Aha! Asta am dorit.

Apoi a privit chipul femeii cercetător.

— Mi-ai dăruit tot ceea ce mi-am dorit. Îți mulțumesc.

S-a înclinat adânc înaintea ei.

— Acum pot pleca?

— Desigur.

Și pictorul continua să zâmbească și să se închine, să se închine și să zâmbească.

Atunci femeia s-a ridicat în aer de parcă ar fi plutit și hainele ei s-au ridicat odată cu ea. Abia atunci pictorul a văzut că femeii îi lipseau labele picioarelor.

— O fantomă!

Era îngrozit.

— Acum pot să mă odihnesc în pace!

Glasul femeii părea să vină din toate părțile.

Bătrânul pictor era tulburat. A început să facă cercetări. În cele din urmă a dat peste familia femeii.

— Aha, Kimiko! şi-a amintit un bătrân. A murit demult.

— Când?

— Nu mult după ce a fost pictată. Oamenii spun că era sfârşită din pricina numărului mare de oaspeţi ce veneau dornici să o vadă, dar eu nu cred că acesta a fost motivul.

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat?

— Cred că a murit din pricina perfecţiunii. Era frumoasă, dar pictura a făcut-o şi mai frumoasă şi atunci nu a mai fost om. Plângea şi spunea: „Sunt mai puţin om decât un *hinin.*" Nimeni nu-i putea alina suferinţa. În cele din urmă s-a otrăvit şi s-a aruncat în apele râului. Dorea să moară şi nici nu e greu de înţeles de ce.

Bătrânul pictor era înspăimântat, cutremurat.

— Mi-am spus că era fericită. Gândeam că îi plăceau picturile.

— Suntem amândoi bătrâni. Te rog, hai să nu ne amăgim. Nu exista nicio cale prin care aş fi putut să o ajut. Tu ai pictat-o pentru că doreai perfecţiunea. Nu te-ai gândit niciodată la fericirea ei, la soarta ei. Să fim cinstiţi, măcar acum când moartea pluteşte asupra noastră şi se poate aşeza oricând pe umărul nostru stâng, precum un vultur.

— Acum voi pleca. Iartă-mă!

— Mă bucur să te aud spunând aceste cuvinte, dar ele nu schimbă nimic. Vrei apă pentru drum?

Pictorul a încuviinţat. Bătrânul i-a adus o tigvă plină cu apă rece. Pictorul a luat câteva guri.

— Bună. Rece. Foarte rece.

— Apa este din râul în care s-a înecat Kimiko. Bucură-te de ea!

Auzind acestea, pictorul a părăsit casa în fugă, alergând de-a lungul drumului. Câteva seri mai târziu a fost găsit mort, ascuns în spatele unui tufiş, la marginea drumului. Trupul lui se uscase precum o păstaie. Cu greu se putea spune că fusese o ființă umană. Pielea ce-i acoperea oasele uscate era aspră şi arsă de soare, aducând cu pielea de animal. Oamenii din sat spuneau că aceasta fusese răzbunarea lui Kimiko. Bătrânul nu era de acord. Kimiko nu s-ar fi răzbunat niciodată, nu era în firea ei să se poarte astfel.

— A murit şi el din dorința de a atinge perfecțiunea. Nu suntem făcuți să ne întrecem cu zeii. Menirea noastră nu este de a deveni tot mai frumoşi pe măsură ce îmbătrânim.

Înțeleptul satului l-a contrazis spunând că zeii doreau ca oamenii să devină tot mai frumoşi pe măsură ce îmbătrâneau, căci zeii înşişi erau nespus de bătrâni. Se spune că oamenii din sat încă mai dezbat această dilemă. Dar în ceea ce o priveşte pe fată nu există nicio îndoială că a avut o soartă tragică.

— Şi tatăl? a întrebat samuraiul. Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în pace, respectat de toată lumea. Aceasta este soarta neghiobilor.

În glasul femeii se strecurase o undă de amărăciune.

— Înspăimântătoare poveste, a fost de părere samuraiul.

Femeia şi-a coborât privirile. Samuraiul ştia că femeile îşi ascund astfel privirile doar când nu doresc să-şi dea în vileag gândurile şi sentimentele.

— Este o poveste adevărată?

— În niciun caz. Cine a mai auzit de picturi pe piele?

— Poate într-o zi va fi posibil.

Femeia a clătinat din cap.

— Este o poveste veche?

— Nu.

— Tu ai plăsmuit-o?

Era limpede că această întrebare o pusese în mare încurcătură.

— Da. Eu inventez povești. N-am fost cinstită când ți-am răspuns mai înainte. Este o poveste adevărată doar în cea mai mare parte. Istoria cu pictura pe piele nu este reală.

— Deci acea parte nu este reală.

Samuraiul căzuse pe gânduri.

— Nu-ți mai spun povești dacă după aceea mă iei la întrebări.

Femeia vorbea serios, nu glumea.

Samuraiul nu i-a dat niciun răspuns, dar o fixa din priviri.

— Ce dorești? a izbucnit ea.

— Te-a tulburat propria poveste. Eu nu mă emoționez la fel de ușor.

— Povestea este cutremurătoare. Chiar tu ai fost de acord.

— Povestea da, dar eu nu m-am lăsat impresionat.

— Nu te înspăimântă și nu te impresionează nimic?

— Acum ne-am întors la vechea întrebare. Dacă nu-ți este teamă că-ți poți pierde viața, atunci nu te înspăimânți ușor. Nu ajungi un samurai destoinic, dacă îți este teamă de moarte. Te cutremuri atunci când cugeți la moartea celorlalți, deși ești învățat să gândești altfel. Eu aș fi înspăimântat dacă s-ar afla în pericol cei la care am ținut.

— Și nu mai există nimeni dintre aceștia?

— Niciunul.

— Atunci ne asemănăm în această privinţă.

— Să fie oare adevărat? Când tot ce vezi în jur, în această colibă, este o dovadă a atenţiei pe care cineva ţi-o acordă?

— Porunci din partea unei persoane care nu mai există.

— Chiar şi stăpânul meu dădea astfel de ordine şi cei care i-au supravieţuit şi-au dat toată silinţa pentru a-i împlini voia, dar împrejurările ni s-au dovedit potrivnice.

Femeia s-a ridicat, a frânt câteva rămurele şi a înteţit focul, apoi şi-a luat pelerina din cui.

— Se face tot mai frig. La noapte va fi greu de suportat.

— Da. Noaptea este ger.

— Cel puţin vulpea ta doarme alături de tine.

— Adevărat. Mă ajută să mă încălzesc.

— Avem câte o saltea de fiecare parte a vetrei. Am putea să le punem alături una de cealaltă şi să dormim cu vulpea între noi.

Surprins de vorbele femeii, samuraiul a rămas tăcut. Odată, demult, i se mai întâmplase ceva asemănător, dar de atunci nu mai întâlnise nicio femeie faţă de care să nutrească sentimente deosebite. Îndrăzneala femeii îl uimise. Ştia că bărbaţii pe care îi comandase erau adesea brutali faţă de femeile lor, uneori întâlnirile lor fiind extrem de violente, asemănându-se violului. Seniorul Norimasa nu era de acord cu un astfel de comportament, dar nici nu lua măsuri pe faţă împotriva celor despre care ştia să se purtau astfel. Femeia trebuie să fi cunoscut mulţi samurai de-a lungul vieţii sale trăite în castel şi probabil auzise de astfel de întâmplări. Erau singuri. Ea se afla în puterea lui. O asemenea încredere totală sau un astfel de curaj îl emoționau profund.

— El este totdeauna un domn, afirmase odată seniorul Norimasa. O femeie de rang înalt poate începe să se dezbrace în prezența lui și el este în stare să se prefacă atât de bine, încât ai zice că nu se întâmplă nimic. Dar, în același timp, îl poți găsi făcându-și de lucru cu femeile din sat, ce-și vând trupurile.

— Nu-mi place să mă simt prins într-o relație care să mă oblige într-un fel sau altul.

— Cine poate evita astfel de situații? Nici măcar eu nu am reușit.

— De fiecare dată când pornim o nouă bătălie pierd oameni. Nu vreau să mai pierd și din cauza unor astfel de obligații.

— Dar o femeie se agață de tine ca o iederă. Femeile-iederă sufocă o casă și cresc tot mai mult până când duc totul la ruină. Nici nu trebuie să-ți faci griji că ai putea să le pierzi.

— Oricum, nu mă interesează.

— Vei vedea că vei ajunge să gândești altfel. Se va ivi o mică fisură în armura ta și un braț firav de iederă se va strecura asemenea unui vierme otrăvit. Vei vedea tu ce înseamnă vorbele mele.

— Da, am putea să tragem saltelele una lângă cealaltă, a fost de acord samuraiul. Vom fi ca un frate și o soră?

— Eu n-am avut frați. Tu ai avut o soră?

El i-a răspuns că, după câte își amintea, nu avusese surori.

— Prin urmare nu avem cum să știm care sunt relațiile dintre o soră și un frate, a hotărât femeia.

Patima are darul de a elibera focul arzător al pasiunilor și abia după ce acestea sunt descătușate, cele mai blânde încep să iasă la lumină. După câteva săptămâni, samuraiul și femeia se liniștiseră și se obișnuiseră unul cu celălalt. Se asemănau în multe privințe. Niciunul dintre ei nu se temea să-i pună întrebări celuilalt.

— Ciudat! Ești cu totul neobișnuită. Foarte îndrăzneață! Pui permanent întrebări unui bărbat.

— M-am născut întrebând. Și nici tu nu ești altfel.

— Un vechi obicei și un talent nebănuit.

— Te deranjează?

— Nu. Îmi place. Între bărbați și femei există prea multe văluri.

Stăteau întinși alături sub pelerina ei lungă și groasă și vulpea se afla între ei doi. La început, Utsu se arătase nemulțumită și protestase când înțelesese că o altă persoană avea să ia parte la pregătirile pentru culcare. Animalul s-a liniștit atunci când femeia a început să o mângâie și a înțeles că era mai cald dacă dormeau toți trei la un loc.

— Utsu este fericită? a întrebat femeia.

— Foarte fericită, cu excepția timpului când îți faci plimbările acelea lungi. Atunci își iese din fire, devine sălbatică. Încearcă să rupă ușa. Este foarte atașată de tine.

— Vulpile sunt foarte iscoditoare, dornice să știe cât mai mult.

Pleoapele femeii s-au coborât. Părea că se pregătea să doarmă.

— Mă întreb dacă doar acesta-i motivul.

— Cine poate şti ce se petrece în mintea unei vulpi.

— Bravo! a şoptit femeia.

Glasul ei a sunat într-un mod ciudat care a stârnit curiozitatea samuraiului. Răscolea amintirile încercând să retrăiască momentul în care auzise pentru prima oară o voce asemănătoare, dar îi era imposibil. Acest lucru îl neliniştea şi totuşi nu dorea să creadă că se amăgea singur. Era vremea să se ridice să aducă lemne pentru foc. Apoi avea să curețe poteca dintre colibă şi grajd şi să petreacă ceva timp alături de cal. Cu fiecare zi era tot mai greu să deschidă uşa. Femeia avea şi ea sarcinile ei. Pregătea micul dejun şi bineînțeles nu uita de plimbarea tainică în care pornea după ce samuraiul îşi îndeplinea corvezile. L-a privit îmbrăcându-se şi împingând uşa. Apoi la urmărit din priviri cum se lupta cu nămeţii, păşind cu greutate. Nu are nici cea mai mică bănuială, gândea femeia.

De la sosirea samuraiului, doamna Utsu retrăia momente din trecut la care nu se mai gândise de o bună bucată de vreme.

— Pasiuni arzătoare şi obiceiuri şi mai arzătoare, spusese seniorul Norimasa. Asta-i legătura dintre un bărbat şi o femeie, dar să nu crezi că este valabil şi în ceea ce le priveşte pe femei.

Adesea, seniorul amintea aceste cuvinte oamenilor săi, căci, aşa cum obişnuia el să spună, aceasta era o fărâmă din înțelepciunea pe care o dobândise. Într-o zi, în timpul sărbătorilor de iarnă, într-o încercare de a înveseli atmosfera într-o zi cenuşie, femeile au avut o idee. S-au năpustit asupra seniorului asemenea unui roi de viespi şi nu i-au dat pace până când seniorul nu a amenințat că își va chema gărzile. Una dintre femei a fost de părere că trebuia organizat un concurs. Fiecare bărbat și fiecare femeie din palat trebuia să scrie despre lipsa de credință a femeilor.

— Cine a mai auzit vreodată de o astfel de temă pentru un concurs?

Seniorului Norimasa nu-i făcea nicio plăcere o astfel de temă.

— Există subiecte și legi stricte și nu ne putem abate de la ele, a insistat seniorul.

Adevărul era altul. Deși avea dreptul să facă tot ce-i poftea inima în palatul său, dacă Împăratul și Împărăteasa nu aprobau ceea ce se întâmpla, atunci seniorul putea să dea de necaz.

— Știți ce? Vom face în așa fel încât acest concurs să pară tradițional, intervenise doamna Utsu. Ne vom folosi de această temă și vom scrie poezii care să reflecte și trecerea anotimpurilor. Eu voi scrie despre iarnă. Dar nu voi uita nici celelalte anotimpuri.

Spaima, chiar ura doamnei Utsu, față de anotimpul fierbinte erau bine cunoscute.

— Toate merg rău vara, era auzită spunând ades.

Cu glas nevinovat a continuat conversația pe seama concursului:

— Dacă procedăm așa cum am sugerat eu, avem un concurs tradițional.

— Poezii despre lipsa de credință și loialitate a femeilor. Ne putem permite un astfel de subiect? Și dacă află Împărăteasa?

Privirile seniorului Norimasa o străfulgerau.

— Eu am fost în slujba Împărătesei. O voi ruga să participe cu o poezie și dacă va refuza pentru că este ocupată cu îngrijirea unui copil bolnav, poate ne va ajuta să stabilim câştigătoarea. Am înţeles că în prezent are la curte trei femei foarte agere la minte.

— Să-i cerem Împărătesei să participe? Ce-ai zice de un nou război? Nu vrei să începem să pregătim şi nişte flamuri?

Buzele seniorului Norimasa erau albe de furie.

— Flamuri? Nu mă interesează. Sunt bune doar la război.

— Dar chiar tu vorbeşti despre începerea unui război, a răcnit seniorul. Sau poate ai speranţa că va izbucni unul. Ceri femeilor să scrie poezii îndreptate împotriva a tot ce credem că înseamnă realitate, adevăr.

— Ne prefacem, doar.

— Dacă apar necazuri din povestea asta, te voi izgoni din palat, doamnă Utsu.

Femeile au început să râdă. De cel puţin două ori pe săptămână seniorul Norimasa ameninţa să o alunge pe doamna Utsu din palat.

Apoi seniorul s-a adresat celorlalte femei:

— Dacă una dintre voi, doamnelor, va propune organizarea unui concurs de parfumuri, fiecare dintre voi va primi câte două rochii noi.

— Nu, nu. Vrem să scriem despre cât suntem de crude şi de necredincioase. Nu este drept ca un senior atât de ilustru să trăiască fără să le cunoască pe femeile de care este înconjurat.

La auzul acestor cuvinte, seniorul a hotărât să bată în retragere, îndemnat de hohotele de râs ale femeilor, întrebându-se de ce nu căutase femei mai lipsite de farmec şi strălucire şi de ce fusese atât de lipsit de inspiraţie încât să sugereze organizarea unui concurs ce i-ar fi putut aduce numai necazuri.

La acea vreme, Împărăteasa era furioasă căci soțul ei își luase o nouă nevastă în timpul cât ea avusese probleme de sănătate din pricina unei sarcini. Auzind zvonuri legate de concurs, trimisese după doamna Utsu, a cărei prezență adesea o dorea.

— Acum s-a sfârșit! Vor începe necazurile. Să nu spui că nu te-am prevenit, i-a amintit seniorul Norimasa.

Când doamna Utsu a sosit la palatul Împărătesei, a fost așteptată de un palanchin care a purtat-o până la ușile apartamentului. După ce Împărăteasa și-a exprimat iar și iar regretul pentru faptul că nu o mai avea pe doamna Utsu în preajma sa și s-a plâns îndelung de plictiseala și somnolența din palat, a îndemnat-o:

— Hai, spune-mi tot ce știi despre concurs!

Doamna Utsu i-a povestit în amănunt.

— Bărbații sunt, într-adevăr, niște ființe revoltătoare. Femeile trebuie să fie necredincioase, a fost de părere Împărăteasa.

— Înălțimea Voastră ar trebui să fie în juriul concursului.

— Câtă sobrietate în glasul tău! Nu te-ai schimbat. Cât de mult mi-au lipsit șiretenia ta, jocurile ciudate plănuite de tine, rămășagurile caraghioase, cum ar fi cele puse pe cât va dura zăpada mai înainte de a se topi.

— Șiretlicurile Înălțimii Voastre nu pot fi date nici ele uitării. Cum ar fi de exemplu cel pus la cale pentru înlăturarea zăpezii, încetul cu încetul, cu ajutorul grădinarilor, în miez de noapte. Și îmi amintesc cum stăteam cât mai târziu împreună cu femeile mele așteptând să înlocuim zăpada cărată de grădinari. Înălțimea voastră totdeauna era uimită la vederea rochiilor noastre ude la poale.

— Ești imposibilă! Cât de bine ne-am distrat.

— Așa este, Înălțimea Voastră, dar asta se datorează faptului că vă aflați acolo, cu noi.

— Acum înțeleg că vrei să obții ceva.

— Nu, Înălțimea Voastră. V-am simțit lipsa în fiecare zi. Ca să fiu sinceră trebuie să vă spun că femeile din castel nu sunt la fel de spirituale și pline de viață precum Înălțimea Voastră și nu țin la ele așa cum țin la voi.

— Nu există prea multe ocazii în care o Împărăteasă să-și poată dovedi agerimea și vioiciunea într-un loc precum acesta. Totdeauna trebuie să faci totul cum se cuvine, fără cea mai mică greșeală. Singură nu reușesc acest lucru.

— Trebuie să dați poruncă, Înălțimea Voastră.

Rostise aceste cuvinte cu blândețe în glas, trecând peste regulile ce indicau ce trebuie și ce nu trebuie spus.

— Felul în care am fost crescută mă împiedică să fac un asemenea lucru. Am și eu voință, dar a ta este nemăsurată.

— Înălțimea Voastră, acum sunteți mama moștenitorului tronului. Aveți dreptul să spuneți și să faceți tot ce doriți. Dacă cineva se opune voinței voastre, nu aveți decât să dați de înțeles că persoana respectivă va abate nenorociri asupra copilului. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Dai dovadă de mare îndrăzneală vorbindu-mi astfel.

— Am dreptate? a șoptit doamna Utsu.

Împărăteasa a consimțit clătinând din cap, în tăcere. A rămas cufundată în propriile gânduri, timp îndelungat. În cele din urmă a rostit:

— Câte resentimente!

— Ale voastre?

— Ale cui?! Se simte Împăratul ofensat sau jignit vreodată? I se dau motive? Ai dreptate. Acum, având un copil, trebuie să mă schimb. Oricând poate fi luat de lângă mine și transformat într-un pion.

— Dacă tot trebuie să devină un pion acest prințișor imperial care abia a fost scos din încăpere de către dădacă, atunci este firesc să fie pionul vostru. Este normal. De ce să nu-l folosiți, Înălțimea Voastră? O veți face mai bine ca oricine altcineva pentru că este al vostru.

— Împăratul intenționează să îl crească în altă reședință până va deveni mai mare.

— Opuneți-vă!

— Să mă opun?

Împărăteasa devenea tot mai gânditoare.

— Cine altcineva o poate face mai bine ca Înălțimea Voastră?

Glasul doamnei Utsu plutea ca o adiere ușoară de vânt blând, abia auzit.

— Sosește! Auzul meu este ascuțit ca al vulpilor. Am auzit despre vulpea ta.

Împărăteasa vorbea cu un aer firesc:

— Să fii convinsă că va trebui să-mi vorbești pe larg despre ea.

— Cum dorește Înălțimea Voastră.

Doamna Utsu părea resemnată și vorbise cu un aer sfârșit.

Împărăteasa a izbucnit în hohote de râs.

— Tachinează-l când va sosi. Poate părea nedumerit și supărat, dar acest lucru îi face plăcere.

— N-am mai auzit asemenea hohote de râs de când doamna Utsu a părăsit palatul. Aha, tu ești dușmanul ascuns al păcii și armoniei!

— Adevărat, Înălțimea Voastră, Luminăția Voastră și cel mai iubit.

— Nu te-ai schimbat.

Împăratul intrase și se așezase alături de Împărăteasă.

— Dar voi v-ați schimbat. Înălțimea Voastră Regală și Augustă. Acum sunteți tată. Și am auzit că sunteți atât de fericit de faptul că ați devenit părinte, încât v-ați mai luat o soție.

Era evident că acest comentariu nu era defel pe placul Împăratului.

— Așa este, a răspuns Împărătesa în locul lui.

Vorbise cu aerul celui care tocmai și-a amintit un lucru neînsemnat.

— Ce? Cum? Nu ești furioasă, nu-ți arăți dezaprobarea în fața doamnei Utsu? Sau poate doamna Utsu te-a ajutat să te împaci cu ideea.

— Nu este treaba mea, mult prea venerat și atotputernic stăpân, cel care poruncește vântului, ploii și soarelui.

— Înțeleg că ți-ai pus în gând să ceri o favoare.

Împăratul își mușca buzele așa cum se întâmpla ori de câte ori era nedumerit și nu reușea să dea de capăt lucrurilor.

— Este vorba doar de un concurs, Înălțimea Voastră mult iubită și prea înțeleaptă.

— Spune-mi despre ce este vorba! a îndemnat-o Împăratul. La ce fel de concurs te-ai gândit?

Doamna Utsu i-a dat lămuririle pe care i le ceruse.

Împăratul a izbucnit în hohote de râs nestăvilite.

— Și seniorul Norimasa ce gândește? Care sunt temerile lui? Femeile pun la cale o revoltă sau augustele noastre persoane vor fi nemulțumite?

— Amândouă, mult prea vestit conducător și stăpân al zeilor care veghează din înaltul cerului.

— Gata! Destul! Nu te-ai schimbat. Totdeauna ai mers cu un pas prea departe.

— Dar, Înălțimea Voastră, cine altcineva ar putea să o facă?

— Adevărat.

Împăratul părea indispus, dar și-a regăsit zâmbetul în cele din urmă.

Cu privirile plecate, Împărăteasa a întrebat:

— Ce crezi despre concurs? Trebuie să sărbătorim în mod deosebit acest moment fericit, bucuria de a avea un moștenitor, un băiat. Dacă vom începe cu un astfel de concurs oamenii vor spune despre tine: „Un om cu adevărat înțelept și cu inima veselă. Nu trebuie să-i subapreciem calitățile și trebuie să dovedim prudență."

— Hhm. S-ar putea să ai dreptate.

— Desigur. Are dreptate, părinte mărinimos și nobil al tuturor celor ce trăiesc în aceste ținuturi.

— Nu ți-am spus să încetezi? Vorbele tale o fac pe Împărăteasă să chicotească. Când te afli aici, este imposibil să spui un singur cuvânt serios.

— Nu chicotesc, ci râd din toată inima. Fetele chicotesc. Mamele împăraților râd.

— Ce se întâmplă cu tine?

Împăratul o privea nedumerit.

— Am început să înțeleg care este rolul meu. Este firesc.

— Da, presupun că așa stau lucrurile. Și ești de acord să organizăm un astfel de concurs când știi prea bine că în literatură femeile sunt înfățișate ca ascultătoare, supuse și credincioase? Poeziile sunt exemple demne de urmat. Cred că cele scrise pentru acest concurs nu vor oferi astfel de exemple.

— Oh, nu, doar se știe că oamenii nu sunt influențați de poezie.

— Va fi o încântare pentru toate femeile din țară. Femeile de pretutindeni s-au săturat să se poarte cu umilință și ascultare.

— Vrei să spui că fiecare preot din țară va avea un subiect pentru predică și fiecare soț va avea ocazia să țină o lecție soției.

— Nu ne-am eliberat total de esența diplomatică a firii noastre. Chiar dacă în palat trăim cu capul în nori, ar trebui să ne scoatem ghearele din când în când, pentru a nu uita cum să le folosim.

— Înspăimântătoare atitudine.

— Cu atât mai mult trebuie să vă protejăm, mult prea iubitul nostru Împărat.

— Să nu mai aud niciun cuvânt din partea ta asupra acestui subiect, doamnă a haosului și a infidelității. Vă las singure pentru a complota împotriva *shogunului.* Sper că nu v-am întrerupt din urzirea planurilor subversive atunci când am intrat.

— Nicidecum, Înălțimea Voastră atotputernică, neîndurătoare și cu voință de fier. Noi deja am pus planul la punct și am hotărât și momentul când vom da atacul.

— Perfect. Lucrurile trebuie gândite în amănunt. Încercați să nu produceți dezastre uriașe, a mai spus Împăratul, din pragul ușii.

— Așa vom face, stăpâne.

Vorbise cu un aer supus, umil.

Abia ieșise Împăratul din încăpere și cele două doamne au izbucnit în hohote de râs. Auzindu-le, Împăratul era mulțumit, căci doamna Utsu contribuise la îmbunătățirea stării de spirit a Împărătesei. Aceasta nu mai era deprimată, nu-și mai ascundea lacrimile în spatele mânecilor largi ale chimonoului. Niciunui bărbat nu-i face plăcere să-și vadă nevasta asemuindu-se cu o zi ploioasă, furtunoasă, Înălțimea Voastră, atotputernică, neîndurătoare și cu voință-de-fier, își amintea el zâmbind. Regretase plecarea ei din palat, dar îi era mai ușor să stăpânească viața de zi cu zi din palat, fără ea. Un alt hohot de râs a răsunat, ecoul său străbătând coridorul. Împăratul a zâmbit, din nou. Formidabilă femeie, își spunea el. Ar fi trebuit să se nască bărbat. Deși, așa cum își spusese și în alte rânduri, doamna Utsu fusese și rămăsese credincioasă Împărătesei. Unele dintre doamnele din preajma Împărătesei nu se sfiiseră să împartă patul cu el, dar în privința doamnei Utsu Împăratul se mulțumise doar să viseze la ea. Este asemenea unui câine credincios, gândea el cu amărăciune, dar chiar pe când reflecta astfel, știa în adâncul sufletului că nu era adevărat.

Vorbele femeilor! În cele din urmă, gândurile și stilul poeziilor s-au dovedit mult mai reținute.

Femeile ascund pumnale în inimile lor
Cel mai bine este ca ele să fie îndreptate împotriva celorlați.

Împăratul avea toate motivele să-și amintească această poezie. Într-o noapte, mâniată din pricina trădării Împăratului, atunci când acesta își luase o a doua soție, Împărăteasa a pus mâna pe un pumnal și a sfâșiat toate paravanele din mătase abia făcute, căci ele reprezentau chipul unei femei ce semăna cu proaspăta sa soție. Împăratul nu avea nicio îndoială: Împărăteasa s-ar fi simțit mai bine dacă l-ar fi sfârtecat pe el. Împăratul gândea că era cel mai bun moment pentru organizarea concursului. Era timpul ca bărbații să-și amintească faptul că acele micuțe creaturi, soțiile lor, erau în stare să-i îngenuncheze pe cei atotputernici.

S-a vorbit mult despre concursul organizat de seniorul Norimasa și acesta era foarte mulțumit și încântat. Și totuși exista un samurai care gândea că femeile erau în stare să plăsmuiască basme, una mai talentată ca alta, dar, de fapt, niciuna dintre ele nu era capabilă de sentimente violente și de pasiuni nimicitoare ca cele despre care scriau. Stând de vorbă cu el, din spatele paravanului, doamna Utsu îi spunea acestuia:

— Îmi pare rău pentru tine. Îmi este milă. Nu este plăcut să afli astfel de lucruri.

— Doar dacă ele sunt adevărate, a rostit el cu îngâmfare.

Capitolul 29

Iarna se scurgea încet.

— Niciodată n-am mai văzut atâta zăpadă. Parcă încearcă să ne împiedice să părăsim acest loc. Ciudat! era de părere femeia.

Doar din când în când se întâmpla ca samuraiul să-şi dea seama cât de stranie devenise existenţa lui, şi chiar în asemenea momente zărea o nuanţă fugară colorând zăpada şi se întreba cum era posibil.

— Cum este posibil? De ce se întâmplă tot ceea ce se petrece?

Aceste întrebări i le pusese odată seniorul Norimasa şi el nu fusese în stare să găsească răspuns. Nici atunci şi nici în coliba femeii nu reuşea să desluşească astfel de lucruri.

Samuraiul era mai fericit decât fusese vreodată. Mai înainte nu se gândise niciodată la fericire. Aceasta se putea obţine sau te puteai gândi la ea abia după împlinirea datoriei. Ciudat! Trăia fericirea fără ca mai întâi să fi îndeplinit o misiune dificilă.

La căderea serii erau amândoi fericiţi. Adesea, fără a mărturisi în cuvinte, amânau momentul când ar fi trebuit să se culce, până când trăiau o dorinţă sălbatică unul faţă de celălalt. Când o simţea deasupra lui şi părul ei îl acoperea, îi vedea chipul limpede şi trăia o bucurie pe care nu o încercase niciodată în bătălie.

Odată, seniorul Norimasa îi spuse aceste vorbe:

— Se spune, şi oamenii ar trebui să recunoască faţă de ei înşişi, dacă sunt sinceri, că trăieşti un sentiment mult mai copleşitor, mai cutremurător, atunci când eşti cu o femeie, decât atunci când te afli în mijlocul bătăliei.

Şi totuşi samuraiul nu gândea la fel. Plăcerea pe care o trăia era atât de mare, încât îşi pierdea minţile; nu-şi putea imagina ceva mai plăcut, mai îmbietor. Dacă la început samuraiul se temuse că poftele sale nepotolite ar fi putut să o îndepărteze pe femeie de el, curând a înţeles că şi ea era asemenea lui, lacomă, nestăpânită. Şi tot la începutul relaţiei lor, samuraiul trăia momente de uluire şi adeseori simţea o undă de spaimă din pricina curiozităţii nestăvilite a femeii.

— În mod sigur te-ai culcat şi cu bărbaţi. Ţi-a plăcut? l-a întrebat ea.

— Nu pot să spun că mi-a plăcut ceva ce nu am făcut. Mulţi tineri se leagă de samuraii mai vârstnici care-i iau sub aripa lor ocrotitoare. Eu am fost strâns legat de seniorul Norimasa.

— Şi vrei să cred că acel câine veşnic în călduri nu te-a făcut să fii al lui?

— Niciodată. Deşi l-am iubit şi cred că şi el m-a iubit, nu a fost o iubire legată de sex.

— Uluitor.

— După fiecare bătălie, el o purta pe a doua. Propria sa bătălie. De obicei cu mai multe femei. Nici acum nu ştiu de unde veneau.

— Îţi spun eu de unde. Când dădea foc unui sat astfel încât să facă mai multă lumină, samuraii puneau mâna pe femeile atrăgătoare când acestea îşi părăseau colibele în fugă. Dacă o femeie ţinea în braţe un copil, smulgeau copilul din braţele femeii şi-l aruncau prin aer, înapoi. Seniorul Norimasa şi oamenii săi erau bine-cunoscuţi pentru astfel de fapte. Se spune că acesta era motivul pentru care oamenii nu îndrăzneau să se ridice împotriva lui. Dacă dovedea atâta cruzime când avea nevoie de mai multă lumină, îţi poţi închipui cum s-ar fi purtat în alte situaţii, atunci când simţea nevoia să se răzbune? N-ai fost martor la astfel de întâmplări?

— Ba da.

— Ce-ai zice dacă ne-am imagina că eu sunt bărbat şi m-ai pătrunde aşa cum ai face-o cu un alt samurai?

— Te porţi asemenea unui samurai, a spus el încercând să amâne momentul unei astfel de experienţe.

— Atunci nu-ţi va fi greu să-ţi imaginezi.

S-a rostogolit şi s-a întins pe burtă. Nu părea să se teamă de situaţii ridicole şi tocmai de aceea tot ceea ce făcea avea un aer spontan, un farmec deosebit, pe care nu-l mai întâlnise la nicio altă femeie. Uneori părea o copilă, ceea ce era departe de a fi.

Femeia a simţit că el nu era dornic să trăiască o astfel de experienţă, dar în cele din urmă, samuraiul a făcut ceea ce i se ceruse şi a aflat că şi în astfel de momente putea găsi plăcerea.

— Descoperim plăceri chiar şi la vârsta noastră, îşi arăta el încântarea.

Stăteau întinşi alături, pe saltea, ea cu faţa în jos şi el pe spate privind tavanul.

— Noaptea, când suntem împreună, te simţi bătrân?

Alături de ea, noaptea se simţea un băietan şi ea era doar o fetişcană. Lumina palidă, chiar şi atunci când luna plină scânteia pe cer risipindu-şi razele asupra zăpezii, se strecura prin ferestruici desenând diverse forme ciudate în încăpere și ascundea imperfecțiunile celor două trupuri. Ea petrecea timp îndelungat trasând conturul chipului celui aflat alături de ea.

— Un chip atât de frumos, spunea ea.

La rândul său, el îi cuprindea fața în mâini și o privea de parcă ar fi fost însetat și ea era cana cu apă din care dorea să-și potolească setea.

— Chipul tău este minunat!

— Este asemenea cu cel al tuturor femeilor de vârsta mea.

Ea pretindea că sute și mii de femei arătau la fel ca ea. Samuraiul izbucnea în râs și spunea:

— Mă întreb unde s-au ascuns în toți acești ani în jurul capitalei.

— În țara zăpezilor. Oricare dintre femeile de acolo îmi seamănă.

— Ce lucruri poți să spui!

— Acesta este adevărul.

De îndată ce activitățile lor nocturne încetau, vulpea, care în tot acest timp stătea întinsă în dreptul ușii, se apropia cu pași precauți de parcă cerea voie să li se alăture.

Atunci începeau să stea de vorbă. Ea era cea care găsea mai ușor subiecte pentru conversațiile lor și de obicei tot ea era cea care începea prin a pune întrebări. Într-o noapte când stăteau alături, întinși pe saltea, copleșiți de un sentiment de adâncă fericire, ea l-a întrebat:

— Care este lucrul cel mai emoționant în luptă? Odată, îmi trecea prin minte să mă îmbrac în haine bărbătești și să merg în luptă, ca soldat de rând.

Râdea și hohotul venea puternic, din gât. Râsul ei îi trezea amintiri.

— Există multe momente emoționante legate de o bătălie. Este greu să alegi dintre ele.

— Alege!

Samuraiul a rămas pe gânduri.

— Ai adormit?

În glasul ei se simțea o undă amenințătoare.

— Nu! Mă gândeam.

— Gândește mai repede, altfel voi adormi eu.

Știa deja că el nu-i răspundea la întrebări până când nu era sigur de înțelesul faptelor și atunci când vorbea o făcea limpede, cu precizie.

— Cred că cel mai emoționant moment într-o bătălie este chiar cel de dinainte de începerea ei. Toți oștenii sunt masați, așteptând comanda. Călăreții pornesc totdeauna primii, astfel încât caii preiau neliniștea și emoția oamenilor și din acestă cauză devin greu de stăpânit. Calul de colo sau cel de dincolo se va ridica în două picioare, poate din pricina spaimei. Sforăie și nechează. În spatele lor, pedestrașii așteaptă plecarea cailor în galop către oastea dușmană și în spatele lor se află arcașii. Aceștia așteaptă ca pedestrașii să coboare dealul – aproape totdeauna se află un deal. Seniorului Norimasa îi plăcea să lupte în preajma înălțimilor. Prin urmare toată lumea era în așteptare. Seniorul Norimasa ridica evantaiul de război și în clipa în care îl cobora, caii și călăreții se aruncau în josul dealului și lupta începea. Dar uneori dura ceva timp până când evantaiul cobora. Seniorul aștepta un anume moment și numai el era cel care cunoștea, simțea clipa în care bătălia putea să înceapă. Dacă seniorul face cea mai mică mișcare, atunci întreaga adunare începe să se mişte de parcă un val se pune în mişcare şi trece destul timp până când oamenii se linişteşc.

Toată lumea are privirile aţintite asupra seniorului şi a evantaiului. Nimeni nu respiră. Timpul stă în loc. Nu există nimic mai aţâţător decât această aşteptare. Nici măcar bătălia în sine nu provoacă mai mare emoţie. Odată ce lupta se porneşte, nu mai există raţiune. Nimeni nu mai gândeşte. Toţi se lasă purtaţi de instinct.

Îşi amintea plecarea din satul de pescari pe care el şi ceilalţi samurai îl apăraseră. Îi povesti despre calul ce se ridicase pe cele două picioare din spate către cerul mort şi cum el se năpustise înainte apucând frâul şi ceva mai târziu cei din jur îi spuseseră despre cum îi vorbise calului în timp ce se apropiase de el, dar nu-şi amintea acele momente. În acele clipe se purtase de parcă ar fi privit pe altcineva făcând tot ceea ce făcea el, de fapt.

— Ai apărat un sat? De ce? De cine?

— De o bandă de tâlhari. Îi chinuiau pe săteni. Aceştia ne-au cerut ajutorul. Noi nu aveam ce să mâncăm. Oamenii ne-au oferit orez. De fapt, ne-au oferit o bătălie demnă de luptat. Sorţii păreau să ne fie potrivnici. Când am sosit în sat, tot ceea ce puteau face locuitorii din acel loc era să bată un om rănit până îl lăsau mort, folosindu-se de o coadă de mătură.

Zâmbea, amintindu-şi acele întâmplări.

— Ai dus o viaţă neobişnuită.

— Ţi-am mai spus şi cu alte ocazii, viaţa mea a fost una obişnuită.

— De ce te irită atunci când ţi se spune că viaţa ta este cu totul extraordinară?

— Pentru că m-am născut ca o fiinţă umilă. Am fost țăran într-un sat de țărani agricultori. Ce ți se pare extraordinar?

— Ciudat! Să te bucuri de astfel de realizări și să nu înțelegi mersul lumii!

— Îl înțeleg.

A prins o șuviță din părul ei și a început să-l încolăcească pe încheietura mâinii.

— Acum încearcă să adormi și stai liniștită, căci altfel ți se va încurca părul în jurul brațului meu și mâine vei avea o durere de cap.

— Împreună cu Împărăteasa ne jucam cu părul nostru. Într-o zi ni s-a încurcat părul atât de tare, încât a fost nevoie de șase femei și trei ore pentru a-l descurca. Eu îi luam șuvițe de păr și ea lua șuvițe din al meu și formam mici poduri, ferestruici și tot ce ne venea în minte. Așa cum era de așteptat într-o zi am mers mult prea departe. Amândouă am suferit din pricina durerilor de cap. Hei, m-ai tras de păr!

— Nu! Tu te-ai mișcat. Ți-am spus că așa se va întâmpla?

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Nu este drept, mă ții legată.

— Doar de păr.

— Chiar nu vrei să-mi dai drumul?

— Nu.

— Pot dormi fără să mă mișc până la ziuă. Am fost învățată acest lucru. Dacă nu-mi țineam picioarele lipite unul de celălalt și perfect întinse, doica avea grijă să-mi corecteze poziția. Mă întreb de câte ori făcea acest lucru în timpul nopții! Groaznic! Viața slujnicelor este cumplită.

— Îţi era devotată şi, având grijă de tine, avea un scop în viaţă.

— Când m-am retras în acest loc, luni în şir am dormit în cele mai diferite poziţii pe care mi le-am putut imagina, apoi m-am plictisit. Prin urmare am revenit la poziţia în care doarme un copil ascultător din nobilime. Ar fi bine să-mi dai drumul la păr.

— Nu. Vreau să văd cum poţi dormi nemişcată o noapte întreagă.

Samuraiul râdea încântat.

— Mă plec în faţa ta. De data aceasta.

Samuraiul a adormit imediat, dar femeia a rămas trează. Drumurile ei secrete deveneau o povată tot mai grea. Paşii creaturii ce trăia în pod, deasupra grajdului sunau singuratici. Mai devreme sau mai târziu trebuia să stea de vorbă cu samuraiul. Încerca să-şi imagineze care aveau să fie sentimentele lui, dar nu reuşea să ghicească. Pe când voia să se întoarcă pe o parte şi-a amintit că era legată de samurai. Probabil bănuie cine sunt, gândea femeia, dar asemenea mie şi el se ascunde. Ne este teamă să mărturisim; fericirea s-ar putea spulbera dacă am recunoaşte că ne-am regăsit. A oftat şi a rămas nemişcată lăsându-se în voia somnului!

Capitolul 30

În dimineața următoare femeia l-a întrebat:

— Dacă-ți spun ceva, un lucru surprinzător, secret, ce vei gândi despre ceea ce se întâmplă?

— Nu-mi pot prevesti reacțiile, așa cum nu pot să prevăd ce aș face în fața unui nor, a răspuns el continuând să mănânce orez.

După o vreme a încetat să mestece. Soarele s-a strecurat prin zăbrelele ferestruicii și razele sale aruncau dungi întunecate pe chipul femeii. Arăta asemenea unui tigru.

— De fapt, ce încerci să-mi spui?

Samuraiul rostise aceste vorbe cu blândețe.

— Este vorba de drumurile mele secrete. Despre asta vreau să stăm de vorbă.

Samuraiul a clătinat capul în tăcere și a continuat s-o privească.

— Aș vrea să nu mă mai ascund față de tine, dar trebuie să știi că am avut un motiv pentru a face acest lucru.

— Are legătură și cu mătura pe care o iei cu tine pentru a-ți șterge urmele la întoarcere?

— Da. Cum ai aflat asta?

— Tu poți să stai întinsă toată noaptea fără să te miști, pot și eu, la rândul meu, să dezleg șarade.

Femeia a tăcut o vreme, rămasă pe gânduri.

— Trebuie să-ți vorbesc. Nu mai putem continua astfel. Nu este corect față de fiară.

Chipul samuraiului a rămas împietrit.

— Era obișnuită să trăiască alături de mine în casă.

— Este un câine?

— Nu, nu este câine.

— O vulpe atunci?

În acel moment amândoi au amuțit privindu-se intens unul pe celălalt.

— Este o vulpe, a răspuns tot ea cu blândețe în glas.

— Trăiește deasupra grajdului, aproape de calul meu?

— Da.

— Prin urmare tu ești femeia pe care o căutam, femeia care călătorește însoțită de o vulpe.

— Da.

— Dar chiar tu mi-ai spus că nu ai întâlnit o astfel de femeie.

— Nu știam de ce doreai să mă vezi.

— Și acum ai aflat?

— Da.

Rostise acest cuvânt cu glasul pierit, încât samuraiul abia auzise răspunsul ei.

— Prin umare știi cine sunt.

— Da.

Femeia plângea în tăcere.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte?

Femeia a răspuns fluturând din mână și ținându-și capul plecat.

— Mă voi gândi bine la ceea ce mi-ai spus.

Probabil vorbele lui au sunat aspru, ca un reproș. Femeia s-a întors cu spatele spre el, plângând în hohote. Suferința ei îi sfâșia sufletul.

— Până atunci, aş putea să văd vulpea?

Femeia s-a întors către el şi a zâmbit printre lacrimi.

— O voi aduce aici.

Vulpea care se numea doamna Utsu auzise cuvântul vulpe rostit ceva mai devreme şi îşi înălţase capul. Îi privea cu mare atenţie pe cei doi.

Femeia, doamna Utsu, s-a ridicat, şi-a pus cizmele şi haina groasă şi a pornit către uşă. Aceasta s-a deschis cu greu. Femeia s-a strecurat dincolo de uşă. Samuraiul a rămas şezând pe saltea cu picioarele încrucişate. În acoperişul din trestie, şobolanii se fugăreau. Pentru ei şi acesta era un mod plăcut de a-şi petrece iarna. Samuraiul îşi dorea să poată înţelege ce se întâmplase de fapt, dar ştia prea bine că nu-i era suficient timpul până la întoarcerea lui Utsu. Atenţia lui se concetra în totalitate asupra minciunii ei, a înşelătoriei. De ce nu-i mărturisise cine era? Trecerea anilor adusese schimbări mari în înfăţişarea amândurora, dar el era convins că tăcerea ei nu se datorase unui sentiment de vanitate. Niciodată nu-i păsase de propria frumuseţe şi chiar îşi dorea să scape de ea. Şi povestea pe care i-o spusese despre bărbatul îngheţat care murise doar pentru a-şi ţine o promisiune făcută ei nu constituia un motiv suficient pentru ca samuraiul să-i întoarcă spatele. Samuraii respectă atât o provocare, cât şi pe cel care o acceptă. Oare văzuse ceva în privirile lui, ceva respingător, ceva care o alungase? Părul ei atât de frumos altădată era înspicat cu multe fire albe, dar el nu dădea importanţă unor astfel de amănunte. Apoi şi-a spus: Şi femeile îmbătrânesc. Gândul acesta l-a luat prin surprindere.

— N-ar trebui să fii atât de neştiutor faţă de problemele casnice, îi spusese odată seniorul Norimasa. În palat există probleme mult mai complicate decât cele pe care le punem noi în ordine dând o bătălie. Într-o zi te vei trezi prins în păienjenişul unor astfel de situaţii complicate şi atunci ce se va întâmpla cu tine?

El nu înţelesese că femeile îmbătrânesc, căci el nu iubise decât o singură femeie şi asemenea celui care-şi găseşte sfârşitul cât este încă tânăr şi a cărui imagine nu se şterge din mintea celor care l-au iubit, tot aşa şi doamna Utsu rămăsese în amintirea lui aşa cum era în ultima zi când se văzuseră. Celelalte femei se pierduseră de-a lungul timpului, imaginea lor risipindu-se asemenea unor nouri străvezii. Excepţia o făcea doamna Tsukie, al cărui chip se schimonosise într-un mod greu de imaginat, pe măsură ce îşi pierdea minţile tot mai tare. Ea se schimbase, ea nu îmbătrânise şi samuraiul o păzea îndeaproape, căci se temea că aceasta l-ar fi putut ataca pe seniorul Norimasa.

Oare de ce nu le permisese doamna Utsu să afle ce se întâmplase cu ea? Este imposibil să nu fi bănuit câtă suferinţă îi provocase seniorului dispariţia ei, faptul că nu se mai putea bucura privindu-i chipul. Dacă ea le-ar fi trimis vorbă, o ştire cât de neînsemnată, el ar fi fost nespus de bucuros. Şi dacă ea i-ar fi cerut să nu pornească în căutarea ei, el poate că i-ar fi ascultat şi împlinit dorinţa. Sau poate că nu. Probabil ar fi dorit să o mai vadă încă o dată. Şi apoi seniorul Norimasa găsise copila, copie perfectă a mamei. Oare ce se întâmplase cu ea? Atât de multe taine întreceau puterea lui de înţelegere. În mod sigur existau motive pentru care ea luase anume hotărâri, cel puţin bărbaţii totdeauna au motive, dar poate că, la fel de bine, femeile pot fi altfel. Nu ştia ce să spună. Dacă seniorul Norimasa ar fi fost în viață, l-ar fi întrebat. Seniorul Norimasa cercetase două lucruri: bătăliile și purtarea femeilor.

— Sunt două subiecte asemănătoare, spusese seniorul Norimasa, deși strategia unui război poate părea mult mai simplă decât încercarea de a deslusi ițele urzite de femei. Citesc despre tactica militară, dar îmi ascut mintea încercând să le înțeleg pe femei.

Ce-ar fi avut de spus seniorul Norimasa despre situația în care se afla el?

— Oh, ești până peste cap vârât în treaba asta, Matsuhito. Trebuie doar să ai speranța că ea îți vrea binele. Este mai ușor de înțeles de ce în munți poți striga și ecoul îți răspunde. Atunci când este vorba de femei, totdeauna auzi ecoul și nu glasul adevărat al femeii. Doar celelalte femei îl pot auzi, spunea seniorul Norimasa.

— Dar trebuie să înțeleg, se încăpățânase Matsuhito.

— Îmi pare rău pentru tine. Și totuși trebuie să încerci. Nu te zbuciuma prea tare odată prins în plasă. Dacă te vede zbătându-te, va porni către tine asemenea păianjenului. Nu se pot abține. Dar dacă ești liniștit, vei avea timpul necesar să pui lucrurile în ordine. Pășește cu băgare de seamă. Are auzul fin. Cred că știi asta, altfel nu i-ai fi spus cine ești. Este de înțeles că îți este teamă că s-ar putea să te rănească din nou sau să suferi o nouă dezamăgire. Experiența m-a învățat că samuraii se tem de femei, doar de femei.

Samuraiul simțea cum lumea pe care o știa el se destrăma. Asta se întâmplă doar pentru un timp, este ceva trecător, își spunea el. Când mintea mi se limpezește, voi înțelege din nou și voi vedea lumea așa cum este ea.

Cineva se lupta să mişte din loc uşa colibei. Doamna Utsu. Nu s-a ridicat pentru a-i da ajutor, aşa cum ar fi procedat de obicei şi nici ea nu se aştepta la vreun sprijin din partea lui. Ea bănuia că bărbatul era împietrit din pricina veştii aflate. Şi dezamăgit. A împins uşa din nou, deschizând-o şi mai mult şi vulpea a ţopăit prin zăpadă, intrând în colibă. Animalul a rămas nemişcat pentru o clipă cu urechile ciulite şi cu dinţii rânjiţi. Apoi fie l-a acceptat, fie l-a recunoscut pe samurai. Vulpea doamnei Utsu i-a privit în tăcere pe cei doi oameni, fără a da atenţie celuilalt animal. Vulpea samuraiului se ridicase în picioare şi stătea lipită de perete, cu urechile ciulite. Brusc, vulpea doamnei Utsu şi-a luat avânt şi a sărit în braţele samuraiului, începând să-i lingă faţa.

— Îţi aminteşti de mine. Ai memoria mai bună decât oamenii.

Chiar când se pregătea să o mângâie, vulpea samuraiului spunându-şi că stăpânul său era în pericol a străbătut încăperea ca fulgerul şi s-a aruncat în spatele vulpii aflate în poala samuraiului, încercând s-o apuce de gât. Vulpea doamnei Utsu a fost luată prin surprindere. Amândouă animalele mârâiau şi lătrau. Samuraiul a uitat de femeie şi a încercat să-şi stăpânească vulpea, dar femeia părea convinsă că celălalt animal voia să-l atace pe samurai. Acesta începuse să strige la vulpea sa cerându-i să înceteze. În acelaşi timp, doamna Utsu îşi striga animalul; văzând că acesta nu-i dădea ascultare, a început să ţipe din ce în ce mai tare. În cele din urmă, fiecare dintre ei a reuşit să-şi stăpânească animalul, dar cele două vulpi erau încă agitate, încercând să se arunce una asupra celeilalte. Dacă ar fi fost lăsate în libertate, probabil s-ar fi sfâşiat una pe cealaltă.

— Ei bine, asta este o complicaţie.

— Vulpea ta este geloasă, a fost de părere doamna Utsu.

— Şi crezi că numai asta este important? De fapt, nu se plac una pe cealaltă.

— Nu sunt obişnuite să locuiască împreună. Cred că asta-i tot.

— Şi ce vom face pentru a le învăţa să trăiască împreună când de fapt ele s-ar arunca una împotriva celeilalte dacă le-am lăsa libere?

Doamna Utsu îl privea pe samurai aşa cum te uiţi la un prostănac.

— Nu le dăm drumul, nu le lăsăm libere. Cel puţin deocamdată.

Pentru o vreme au rămas tăcuţi amândoi, fiecare cu privirile aţintite în podea. Samuraiul a fost cel care a rupt tăcerea.

— Ai avut un copil. Cred că seniorul Norimasa a găsit fata şi a adus-o la palat. Am sperat că era copilul meu, dar seniorul o ţinea în preajma sa. N-ai putut să trimiţi vorbă?

— Tu de ce nu ai încercat să mă găseşti pe mine?

— Ai uitat de ce. Tu erai cea care nu putea fi găsită iar eu eram cel care stătea în palat.

— Era posibil să fi murit în bătălie.

— Nu ţi-ar fi fost greu să afli.

— Era iarnă. Drumurile erau cumplite.

— Era iarnă, a repetat el cu glas monoton. A fost toamnă. În fiecare an când sosea toamna, mă gândeam la tine şi cum aş fi putut să te găsesc, dar fie planurile mele nu izbândeau, fie eram destul de norocos şi uitam. Dar nu era iarnă. Acum tu mă minţi.

— Eu nu mint niciodată.

— Ești caraghioasă! Toate femeile mint. Toți oamenii mint. Probabil ai avut un motiv pentru care ai mințit și minți în continuare, după atâta amar de vreme.

— Și ce motive aș avea?

— Din noianul lor mi-ar fi imposibil să-l găsesc pe cel bun.

— Poate că nici măcar eu nu-l știu.

— Reușești să pui la cale o evadare – căci asta a fost, de fapt – hotărăști să rămâi ascunsă și reușești, nu iei legătura cu nimeni și tu ești cea care nu știe de ce ai făcut toate aceste lucruri?

— Nu știu. Nu mă aștept să deslușesc tâlcul tuturor acestor fapte.

— Încearcă.

Femeia a respirat adânc, apoi a spus:

— Eram însărcinată. Știam că doamna Tsukie ar fi crezut că era copilul seniorului Norimasa.

— Unde este copilul?

— Nu știu. L-am dat la câteva zile de la naștere.

— Ai dat copilul?

— Da. Știam că nu aș fi putut să-i ofer o viață bună.

— Ai fi putut să te întorci la mine.

— Cum? Dacă tu nu m-ai fi crezut? Doamna Tsukie era deja pornită împotriva mea. S-ar fi ridicat și împotriva ta. Nu știam ce altceva puteam să fac. Părăsisem palatul. Nu știam cum aveam să sfârșesc sau unde.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Ar fi trebuit să-mi acorzi o șansă.

— La vremea aceea nu gândeam așa.

— Și Aki? Ea ce a avut de spus?

— A fost împotrivă. La fel și sora mea.

— Și totuși tu ai insistat?

— Așa am crezut că va fi mai bine. A fost luată de o familie bună. Știu sigur.

Prin urmare era adevărat. Avea un copil. Totuși, dacă nu era fata pe care seniorul Norimasa o găsise, atunci ea era pierdută pentru totdeauna. Cum fusese posibil ca toate astea să se întâmple?

— Nu pot să înțeleg, a spus el.

— Nu, este posibil să nu reușești.

— Acesta-i cel mai teribil lucru pe care l-ai făcut.

Vulpea samuraiului a lătrat o dată, ascuțit.

— Vulpile se agită din pricina ta.

— Nu da vina pe mine. Oricum aș fi eu, nu sunt totuși ușor de amăgit.

— Îmi spuneam că dacă îți doreai să mă găsești ai fi reușit într-un fel sau altul.

Glasul ei era firav, abia dacă se auzea.

— Te rog nu repeta asta sau mă vei scoate din minți. Cunosc destul de bine viața pentru a ști că atunci când o persoană vrea să fie găsită, chiar în cele mai vitrege condiții, tot lasă o urmă cât de mică.

— Probabil mi-am împlinit scopul mult prea bine.

— Perfect.

Spunând aceasta, samuraiul s-a ridicat, și-a pus pălăria de pai și s-a dus către ușă unde a încălțat ghetele din blană.

— Acum voi ieși. Utsu, hai cu mine!

S-a întors către vulpe și aceasta a început să sară în jurul lui. Vulpea doamnei Utsu a început să latre, dar femeia nu i-a aruncat nicio privire.

— Așa fac bărbații. Ies pe ușă.

Samuraiul i-a aruncat o privire, apoi a ieșit din colibă și a tras ușa în urma lui.

Era adânc recunoscător pentru întinderea pustie care l-a întâmpinat la ieșirea din colibă. Până în acel moment nu înțelesese, nu simțise cât de apăsătoare devenise atmosfera în colibă. Și nici furia care de ceva timp pusese stăpânire pe el.

— Hai, Utsu!

A pornit de-a lungul potecii care ducea către pădure. La câțiva pași de luminiș s-a oprit și a privit în jurul său. Cerul era ca lavanda. Umbrele copacilor aveau nuanțe albăstrii ca cenușa sau purpuriu intens. În timp ce ei stătuseră de vorbă în colibă, o ninsoare ușoară cernuse zăpadă până și pe rămurele și conuri.

— Cred că a avut nevoie de multă voință pentru a-mi vorbi despre copil, a rostit el cu glas tare. Nu i-a fost ușor nici să mă lase să văd vulpea sau să-mi spună cine este de fapt.

Vulpea a lătrat încetișor, parcă în semn de compasiune.

Cât de frumos este să te afli în mijlocul zăpezii, gândea el. Câte bătălii am pierdut din pricina zăpezii. Dar acum este frumos. Văzuse destulă zăpadă roșie din pricina sângelui vărsat. În locul acela, zăpada era încântătoare, pură, era o lume curată. Și, cu toate acestea, femeia din colibă nu era pură. Și nici lumea nu era curată. Cum putea să-i ceară să rămână nepătată într-o lume ca a lor? Nici el nu rămăsese pur. Învățase să plănuiască intrigi și ucisese mai mulți oameni decât putea număra. Nu-mi aduce învinuiri pentru că sunt samurai, gândea el, dar brusc a înțeles că minciunile și înșelăciunile lui fuseseră provocate de cauze cu totul diferite de ale ei.

A continuat drumul. Când a ajuns în pădure a mai făcut câțiva pași pentru a nu fi văzut și, cuprins de o dorință nestăvilită, s-a trântit în zăpadă. Nemulțumită de atitudinea lui, vulpea a început să latre.

— Stai liniștită! Nu am de gând să stau aici până îngheț, dar în aceste momente cerul este atât de frumos privit printre copaci și frigul este și el la fel de plăcut. Frigul, asemenea apei, purifică.

Vulpea a schelălăit ascuțit. „Ridică-te“, părea să spună.

— O clipă doar, i-a cerut el.

— Ești uimit de minciuna ei? întreba seniorul Norimasa. Când ajung pe la patru ani, devin incapabile să spună adevărul. Cred că are legătură cu imaginația lor. Sunt menite să-și petreacă viața urzind tot soiul de povești și visând ceea ce nu pot face. În mintea lor duc o viață dublă. Uneori și noi procedăm la fel, dar când visăm o facem din ambiție sau din pricina unei înfrângeri. De cele mai multe ori este vorba de ambiție. A observat reacția ta și lucrul acesta a pus-o în mare încurcătură. Este posibil ca nici ea să nu mai știe exact de ce a făcut toate acestea. Odată ce începe să țeasă o istorie, găsește un grăunte de adevăr în ea și se va folosi de acest grăunte pentru a face o gaură cât de mică în gheața ce acoperă apele unui lac, apoi va continua să lărgească gaura până când va reuși să își vadă chipul reflectat în apele lacului. Atunci când va fi reușit, fie va privi cu atenție ceea ce vede, fie va dori să se arunce în apă. Tu ceri prea mult. Nu este în stare să-și pună în ordine motivele pentru care a săvârșit anumite fapte și de aceea devine furioasă în fața acuzațiilor tale. Nu vei ajunge niciunde dacă vei continua astfel. Îți va spune tot mai multe minciuni care mai de care mai naivă.

— Dar sunt furios. N-am fost niciodată atât de furios.

— Acum poate înţelegi cum a fost viaţa mea. Nu poţi obţine victoria împotriva lor. Totdeauna am spus că mă tem de un singur lucru: de femei adunate laolaltă sub stindarde şi bătând toba de război. Am avut şi coşmaruri în care vedeam astfel de scene. Când mă trezeam, o vedeam pe soţia mea care mă ţintuia cu priviri de şarpe. Să nu crezi că nu le tulbură deosebirile dintre noi şi ele. Totdeauna sunt înconjurate de slujnice, însoţitoare şi doamne-de-onoare şi toate se înţeleg perfect între ele şi astfel se obşnuiesc să creadă că bărbaţii trebuie să le cunoască aşa cum se cunosc ele între ele. Este imposibil. Am încercat. Ştiu. Sunt convins că mai înainte de a părăsi castelul s-a sfătuit cu una dintre femei, una în care avea încredere şi care nu a găsit niciun motiv împotriva strategiei pusă la cale de ea. Aici începe tot necazul. O femeie se simte nedreptăţită de iubit, şi cu cine se sfătuieşte? Cu o altă femeie. Totdeauna sunt de acord. Noi credem că ele pun la cale comploturi împotriva noastră, dar de fapt nu avem dreptate. Când două femei devin apropiate şi stau de vorbă îndelung, de fapt, vorbesc despre ele însele. Niciodată nu-şi deschid sufletul în faţa noastră aşa cum o fac între ele. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu înţeleg nimic.

— Există oare vreun bărbat pe pământ care să fi iubit o femeie şi să nu fi simţit tot ceea ce simţi tu acum?

Capitolul 31

— Ridică-te! La ce te gândeşti?

Îl scutura violent de umăr şi striga la el.

— Chiar atât de mare îţi este dorinţa de a muri? Atunci lasă-mă pe mine să-ţi arăt! Voi merge la râu neîntârziat.

Doamna Utsu se înălţa deasupra lui, purtând pelerina şi strigând cu disperare:

— La ce ţi-a fost capul atunci când te-ai culcat în zăpadă?

— Dar n-am adormit. Doar mă gândeam.

— Acum tu eşti cel care nu poate spune adevărul. Dormeai. Dormeai adânc. Vulpea ta lătra neîncetat. Când am auzit-o, am bănuit că ceva nu este în ordine. Vrei să te ridici? Sau poate vrei să mă îndrept către râu. Pelerina mă va trage în adâncuri. Pe un asemenea ger totul se va termina repede. Nici nu mă deranjează. Dacă îţi doreşti atât de mult acest lucru, eu mă duc bucuroasă. Sunt o femeie bătrână şi nimeni nu-mi va duce dorul.

— Încetează! Vorbeşti fără noimă! Nu trebuie să te arunci în râu; cuiva îi va fi dor de tine.

Samuraiul se lupta cu sine pentru a se ridica în picioare.

— Nimeni nu va plânge după mine şi nu ştii câtă bucurie îmi aduce gândul acesta. Cât este de bine să devii total lipsită de importanță, neînsemnată. Altădată mă deranja gândul propriului meu sfârșit, dar acum nu-mi mai este teamă. Nu am niciun regret.

— Prin urmare așa stau lucrurile. Toate sunt schimbătoare ca și vremea.

— Vrei să vii înapoi?

— Utsu, hai să mergem! și-a strigat el vulpea care-i privea uimită când pe unul, când pe celălalt.

Vulpea și samuraiul au pornit înainte.

— Nu poți să m-aștepți și pe mine? a strigat femeia.

Oftând, samuraiul a rămas în loc așteptând ca femeia să-i prindă din urmă.

S-au întors la colibă în tăcere. Furia lui era asemenea arșiței verii. Simțea valurile furiei îndreptându-se către ea.

Când au intrat în colibă, femeia a izbucnit:

— Puteai să mori înghețat!

Îl impresiona grija ei ca și spaima pe care o încercase.

— Gata, gata! N-am murit! Nu sunt mort! Ar trebui să nu ne mai gândim la asta. Tot ce am făcut a fost să stau întins și să privesc cerul și din această pricină te porți ca o nevastă de pescar!

— Nevastă de pescar! Crezi că soții lor pleacă pe mare atunci când este furtună cu speranța de a se îneca? Dacă unii dintre ei pier pe mare, care crezi că sunt gândurile soțiilor? Cred că și-ar dori să-i poată altoi cu un ciomag.

— Sunt convins că asta ți-ai dori și tu să faci cu mine.

— Crezi că ar fi de folos când ești atât de îngust la minte?

„Nu-ți petrece prea mult timp într-o ceartă cu o femeie, căci s-ar putea să te trezești în mijlocul unui labirint din care nu mai ai scăpare. Fugi și salvează-te!", acestea erau cuvintele seniorului Norimasa.

Samuraiul a spus doar:

— Nu vreau să mă cert cu tine. Sunt obosit.

— Ești obosit? Ești obosit! Eu sunt cea care a bătut pădurea în căutarea ta în timp ce tu zăceai ca mort. Tu ești cel care a ieșit pe ușă de parcă nu aveai de gând să te mai întorci. Tu ești obosit.

— Gata! a răcnit samuraiul.

— Ești la fel ca ceilalți. Mai întâi mă faci să-mi pierd mințile de panică și apoi tot ce poți să spui este că te simți obosit. N-o să mori de osteneală. Trebuie să mă lămurești care au fost intențiile tale. Ai vrut neapărat să mă scoți din minți de spaimă?

— Nu știu care au fost motivele pentru care am plecat, a răspuns el folosindu-se de spusele ei.

— Aha! Foarte bine, bate-ți joc de mine. N-a fost destul că m-ai făcut să-mi sară inima din piept și să o simt zbătându-se ca un pește pe moarte. Nu, tu trebuie să-ți bați joc de mine. Acum trebuie să-mi cer și scuze pentru că tu ai plecat și te-ai întins în zăpadă. Chiar asta vrei?

— Nu vreau nimic altceva decât liniște.

— Liniștea este singurul lucru pe care nu-l vei obține. Cum aș fi putut să-mi imaginez că ești în stare să dai dovadă de o astfel de prostie?! Este de mirare că ai câștigat o bătălie. Seniorul Norimasa trebuie că-și pierduse mințile atunci când te-a numit înlocuitorul său la comanda oștilor. Mă întreb ce ar fi avut de spus dacă te-ar fi văzut dormind în zăpadă.

— Vrei să taci odată? s-a răstit samuraiul la ea.

— Ai dreptate! Îmi ceri mie să tac în vreme ce tu răcnești de se dărâmă casa. Presupun că asta ți se pare firesc.

Nu ai nicio șansă să câștigi, spunea seniorul Norimasa. Renunță la dispută mai înainte ca ea să se îndrepte către ușă și tu să fii obligat să pornești în urmărirea ei.

— Totul s-a sfârșit cu bine. Și tu și eu suntem la adăpost în colibă. Hai să dăm uitării ce s-a întâmplat! a spus el cu blândețe.

— Să dăm uitării?! După tot ce am îndurat?

— Voi dormi în grajd alături de calul meu. Asta este mai presus de ce se poate îndura.

Și-a pus pălăria și haina din pai și a plecat privirile pentru a prinde încheietorile hainei. În acel moment, doamna Utsu a scos un pumnal și l-a dus la gât.

— Pleacă, du-te în grajd, dacă asta însemn eu pentru tine!

Plângea cu amărăciune.

Samuraiul era împietrit de uimire. Dezvăluirea faptelor trecute însemnase mult pentru ea și conversația avută mai înainte ca el să părăsească coliba fusese dureroasă. Faptul că adormise în zăpadă era de condamnat, dar ea încerca să transforme totul într-o poveste complicată, în *monogatari.* Dacă aceasta era dorința ei, el nu voia să ia parte la un asemenea joc.

— Mă duc la grajd.

— Du-te! Omoară-mă!

— Depinde numai de tine.

— Nu vei avea niciun regret?

Apăsase pumnalul și o dâră de sânge subțiratică se formase de o parte a gâtului.

— Nu așa cum crezi tu, a spus el ieșind pe ușă.

Femeia s-a năpustit după el, fără haină groasă.

— Du-te înapoi! O să îngheți.

— Am greșit chiar atât de mult? Chiar nu mă poți ierta?

— N-am spus asta.

Era neliniștit rostind aceste cuvinte, căci era conștient că femeia ar fi putut să-l ducă pe drumul pe care ea îl dorea.

— Dar există o speranță cât de mică să mă poți ierta?

— Totdeauna există speranță.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Femeia plângea și după aceste ultime cuvinte a lovit cu piciorul în zăpadă.

— Nu am altul mai bun.

— Nu mai sunt așa cum eram pe vremea aceea.

Plângea tot mai tare, cu suspine.

Să nu te lași impresionat de lacrimile femeilor, auzea el glasul seniorului Norimasa. Uneori, totuși, pot fi lacrimi adevărate. De exemplu, atunci când le moare mama. Sau la moartea unei prietene apropiate.

Dar el nu era impresionat. Conștient de faptul că își pregătea oarecum înfrângerea, că se preda, samuraiul a spus:

— Dacă mă întorc în colibă, promiți să te liniștești?

— Da, da! Desigur.

Părea ușurată, mulțumită.

— Atunci, hai să intrăm! a îndemnat-o el.

S-a lăsat liniștea și s-au întors împreună către ușă. Când ea s-a împiedicat, samuraiul a prins-o de braț și a susținut-o până când au ajuns înăuntru. Cele două vulpi erau cuprinse de o stare de agitație pricinuită de teamă. Dăduseră uitării ura dintre ele și atitudinea suspicioasă și îi priveau pe femeie și samurai cu mare atenție.

— Vino aici, Utsu! a strigat samuraiul.

— Vino aici, Matsu! a spus femeia.

— Matsu? a repetat samuraiul.

— După plecarea ta la luptă, i-am schimbat numele.

— Înțeleg.

— Da, după ce ai plecat, am început să notez o seamă din gândurile mele. Cele mai multe dintre ele sunt legate de așteptare. Știu, eu sunt cea care a plecat, dar te-am așteptat. Înțelegi?

— Nu.

— Mai am încă însemnările. Chiar eu le-am legat într-un caiet. Trebuia să fie ceva frumos. Este cusut cu fir de aur. Pe copertă are desenată o pasăre phoenix peste care am presărat praf de aur. Nici nu mai știu câte ore mi-a luat până l-am terminat. Vrei să-l vezi?

— Da, îmi doresc foarte mult, dar nu în acest moment.

Niciodată nu se simțise mai obosit, nici măcar după ce călătorise pe jos mai bine de douăsprezece ore, nici măcar după ce o noapte întreagă stătuse de veghe trăgând cu urechea la cele mai slabe sunete. Femeia aflată în fața lui îl storsese de puteri mai rău decât o armată întreagă.

— Îmi pare rău că am ajuns să ne certăm. Nu-mi plac certurile.

— Am trecut prin câteva conflicte, a spus el.

Chiar în acel moment și-a dat seama că printr-un astfel de conflict nu mai trecuse vreodată. Când era nemulțumit din pricina unui samurai sau a unui soldat, dădea un ordin și persoana care îl deranjase era îndepărtată de servitori. Un conflict, așa cum îl cunoștea el, consta din faptul că el își exprima nemulțumirea iar obiectul acestei nemulțumiri putea cel mult să spună:

„Dar stăpâne, știți, stăpâne...“ Dacă o persoană care fusese pedepsită de el vorbea mai mult decât ar fi trebuit, era alungată cu forța din palat. Samuraii aflați sub comanda lui simțeau amenințarea execuției, în spatele cuvintelor mânioase. Dar acolo?! Femeia nu asculta. Refuza să gândească rațional. Totul i se părea incredibil. Indiferent ce spunea el, ea aducea alte explicații, până când el se simțea prins în păienjenișul iederii plină de țepi. Și ea era gata oricând să-și piardă mințile. Mai văzuse astfel de situații – doamna Tsukie. Dar seniorul Norimasa avea capacitatea mentală de a-și face soția să dispară. Cerea servitoarelor să o târască în pavilionul ei și apoi spunea: „Mă voi ocupa de ea ceva mai târziu. O discuție cu ea înseamnă pierdere de vreme.“

— Vrei ceva de mâncare? a întrebat femeia. Ce faci? Ești gata să adormi?

Se simțea o undă de reproș în glasul ei. Și ea era asemenea vulpii, avea nevoie de atenție fără încetare. Și totuși pe ea nu o putea scărpina pe gât așa cum făcea cu vulpea. Aceasta totdeauna se calma când era scărpinată. Exista oare o altă cale de a o liniști?

— Părul tău s-a ciufulit. Lasă-mă să te pieptăn!

Femeia a zâmbit, s-a ridicat și i-a dat pieptenele.

— Seniorul Norimasa mi l-a dăruit. Este foarte rezistent.

— Este frumos, a spus el privind cu atenție desenul pictat pe el.

— Așa este. Și valurile sunt atât de frumoase.

Pieptenele era împodobit cu imagini reprezentând un grup de cocori zburând deasupra unei mări agitate. Fiecare val era format din linii atât de fine, încât părea imposibil ca ele să fi fost făcute de mâna omului. Penele cocorilor erau și ele desenate tot cu linii la fel de fine, dar care la prima vedere păreau făcute din aur masiv.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el arătând imaginea.

— O lună roșie. Este semn bun. Se spune că luna roșie prevestește lucruri bune, indiferent de ceea ce se întâmplă pe mare.

— Înțeleg.

I-a despărțit părul în șuvițe și a început să-l pieptene. Avea să-i ia ceva timp să-l pieptene. Își amintea de slujnicele care făceau această treabă. Când avea să termine, știa că liniștea va domni în colibă. Dar avea să fie atât de obosit, încât îi vor cădea pleoapele de oboseală și atunci ea ar fi putut să creadă că pieptănatul îl plictisise. Viața era mult mai ușoară pe vremea când se afla în palat, alături de seniorul Norimasa.

— Nu ne-am certat niciodată până acum. Astăzi a fost pentru prima dată.

Părea mulțumită, chiar fericită că voințele lor se încleștaseră de parcă astfel legătura dintre ei ar fi devenit și mai puternică. Samuraiul și-a înăbușit dorința de a ofta din adâncul inimii și a continuat să-i pieptene părul. După o vreme liniștea a pus stăpânire și pe el.

După aceea pacea deplină părea să se fi lăsat în colibă. Atât samuraiul cât și femeia păreau dornici să dea uitării orice motiv care ar fi putut isca scântei între ei. Amândoi se purtau de parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat. Doamna Utsu nu a mai adus vorba despre faptul că seniorul Matsuhito nu răsturnase munții pentru a da de urma ei și seniorul Matsuhito nu a mai amintit despre copil – copilul lui – care fusese încredințat unor străini.

În schimb, doamna Utsu i-a istorisit tot soiul de povești lui Matsuhito până târziu, când s-a lăsat noaptea. Apoi, mai înainte de a se culca pe saltelele lor, aflate una lângă cealaltă, ea a luat jurnalul şi a început să citească din însemnările sale.

— Am să-ţi citesc unele dintre paginile pe care le-am scris legate de ce înseamnă aşteptarea. Deşi eu am fost cea care a plecat, chiar am fost convinsă că te aşteptam pe tine.

Era conştientă de faptul că acest subiect nu era unul dintre cele preferate de samurai, aşa că a deschis repede caietul cu însemnări, dar mai înainte de a apuca să citească, el a cuprins-o în braţe şi a tras-o la pieptul său. După o vreme, cele două vulpi adormiseră încolăcite una alături de cealaltă. Când în colibă s-a lăsat linişte deplină, vulpile s-au apropiat fiecare de stăpânul său. Utsu, vulpea samuraiului s-a încolăcit chiar deasupra capului stăpânului ei. Acesta i-a spus femeii că prezenţa vulpii nu-l deranja. Chiar îi ţinea de cald.

— Te simţi bine? a întrebat-o el, ţinându-i capul pe pieptul său.

— Da, minunat. Este atât de plăcut.

— Hai să ascultăm ce ai scris în jurnal.

Doamna Utsu l-a prevenit că nu erau lucruri scrise cu măiestrie, ci doar un fel de mărturisire şi poate era bine ca el să asculte toate acestea.

— Sunt pregătit să ascult, nu?

Aşa cum se obişnuiseră, erau amândoi întinşi alături, înveliţi cu pelerina groasă.

— Ciudat! Ori de câte ori deschid jurnalul, încep să-mi amintesc întâmplări din zilele tinereţii mele.

— Ce anume? Cred că încerci să mă împiedici să aflu ce ai scris în jurnal. Probabil că este vorba doar de pagini albe.

— Nu-i adevărat, a protestat ea și s-a strâns și mai tare la pieptul lui. Dar îmi amintesc de mama mea care mă iubea nespus de mult. Și-mi mai amintesc și de cum tăia mama petalele crizantemelor atunci când erau pe cale să se scuture și apoi le punea într-o plasă fină și una dintre servitoare le ducea în podul casei servitoarelor. Mama mea era o doamnă foarte distinsă și nu urca în pod, dar eu aveam voie. Acolo am văzut pentru prima oară viermii de mătase; toți mâncau frunze de dud și doica mi-a spus că acei viermi se transformau în coconi din care servitoarele desprindeau firele din care mai apoi se țesea mătasea din care erau făcute rochiile mele. Un copil nu poate da crezare unor astfel de povești. Și-mi amintesc și zgomotul pe care îl făceau: sute și sute de viermi ronțăiau frunzele, scoțând sunete ciudate asemenea unui zumzet. Și mai erau și viespile leneșe care bâzâiau prin aerul plin de praf și fâșiile luminoase pe care le formau razele de lumină ce pătrundeau prin crăpăturile obloanelor. Când eram copil nu voiam să îmbrac chimonourile făcute din mătasea pe care o dădeau viermii ce mâncau frunze de dud. Și-acum, bătrână fiind, un chimonou magnific din mătase tot mă duce cu gândul la viermii de mătase. Suntem înveliți în munca viermilor de mătase. Ciudat, nu-i așa?

— Mama ta te iubea nespus de mult.

— Da, dar în casă se petrecea un lucru ciudat. Niciodată n-am reușit să înțeleg despre ce era vorba. Șoapte rostite prin unghere, servitorii care-mi aruncau priviri ciudate din când în când și mama și tata care stăteau de vorbă și priveau în jur, temându-se că aș putea să aud conversația lor. Știu că era vorba de o taină. M-am gândit că era posibil să nu fi fost părinții mei. Nu știu de ce aveam acest sentiment. Toți își aminteau momentul nașterii mele, prin urmare ar fi trebuit să fiu copilul lor. Apoi a fost adus un copil care să se joace cu mine ca să nu fiu singură. Am învățat împreună să dansăm și să cântăm și ea mă întovărășea și atunci când îmi făceam lecțiile. Și îmi spunea: Tu crezi că această femeie este mama ta, dar nu este. Te-au schimbat cu adevăratul lor copil. Fiica ei a murit. Totdeauna am dat crezare acestor vorbe. Am știut-o dintotdeauna, chiar mai înainte ca acea copilă să-mi fi spus toate acestea. Dar de ce m-ar fi luat de lângă părinții mei?

— Doar dacă?

— Doar dacă nu cumva eram ostatică. Sau poate mă ascundeau de alți oameni care îmi doreau răul. Dar cine erau aceștia?

— În război, clanul învins adesea își încredințează copiii celor învingători ca zălog. În felul acesta cei biruitori se asigură că învinșii nu se vor mai ridica din nou la luptă, dar nu totdeauna se întâmplă astfel. Unele clanuri au conducători atât de îndârjiți, încât sunt gata să-și sacrifice propriii copii. Îmi amintesc de un astfel de senior care spunea că oricând poate avea copii, dar onoarea clanului său n-ar mai putea fi recăpătată vreodată.

— Am fost ostatică pentru a preîntâmpina răscoala unui alt clan? Sună ciudat. Este greu de imaginat.

— Poate ai devenit ostatică pentru că erai fiica unui senior învins în luptă.

Un tremur a făcut-o să se scuture din cap până în picioare.

— Este prea mult. Prefer să cred că erau adevărații mei părinți.

— Semeni cu ei?

— Acesta a fost marele necaz. De aceea s-au stârnit bârfele. Nu erau oameni urâți, dar nici deosebit de arătoși. Când am mai crescut, toți spuneau că probabil fusesem găsită într-o ridiche. O vreme mi s-a părut amuzantă povestea.

— Jurnalul, i-a reamintit samuraiul, simțind că aducerile aminte o întristau.

— Fără glume, fără remarci morocănoase sau ironice. Promiți? Jurnalul s-ar putea să nu fie grozav, dar pentru mine este foarte important.

— Nu voi da ascultare celor citite.

— Vezi, deja ai început să râzi de mine.

— N-am mai văzut vreodată asemenea tactici pentru a întârzia producerea unui eveniment. Cred că ai făcut parte din Consiliul de război. Hai, începe!

— Fie, dar nu uita că toate acestea le-am scris imediat după ce am părăsit castelul. Nu eram chiar în cea mai bună dispoziție.

— Iar tragi de timp.

Femeia a început să citească. Glasul ei părea mai dulce, mai înalt ca de obicei. Acest amănunt l-a luat prin surprindere și uimirea lui a fost și mai mare atunci când s-a simțit purtat în zilele de demult, când amândoi se aflau la castel. I se părea ciudat cât de mare putere avea glasul ei, cum de putea să-l reîntinerească.

— Dintre toate felurile în care poți aștepta, acesta este cel mai plăcut, spunea ea. Când ești sigur de ceea ce se va întâmpla în final și când știi ce aștepți, așteptarea te face să te simți plin, așa cum se întâmplă când mănânci castane învelite în prune; te simți învăluit într-o culoare în nuanțele prunelor, culoarea certitudinii. Totul este doar o chestiune de timp. Timpul este aliatul și slujitorul tău. Timpul pare să fi depus un jurământ.

— Ești plină de tine, deși nu vrei să-ți arăți îngâmfarea, dar certitudinea este acolo în tine, în timp ce tu aștepți. Oamenii spun: Cât de mulțumit ești! și tu răspunzi: Sunt la fel cum am fost totdeauna. Este o zi ca oricare alta. Și îți spui că astfel poți aștepta la nesfârșit.

— Vremea nu are nicio importanță. Dacă plouă cu șiroaie, dacă din jgheaburi cade o perdea de nepătruns cu privirile, dacă iarba începe să dispară când un atac crâncen s-a năpustit asupra ei, tu te afli tot sub razele soarelui. Dacă este frig, arșița te înconjoară. Un sunet. O umbră aruncată de ramura unui prun. O ușă alunecând pentru a se deschide și apoi se închide. Lumina se stinge treptat. Ape întunecate. Deodată certitudinea începe să se risipească. Oare când s-au întâmplat toate astea? Călătorii aflați pe drumuri totdeauna se pot aștepta la accidente. Inima parcă nu-ți mai aparține. Bate altfel. Și atunci ușa se deschide alunecând ușor și cel drag se află acolo și așteptarea ia sfârșit. Așa este cel mai bine. Ce se poate compara cu momentul în care așteptarea ia sfârșit așa cum doreai? Văd că încă nu ai început să râzi.

— Sunt adânc mișcat. Să știi că ești cel care a stârnit un astfel de dor este emoționant.

— Chiar și când veneai în fiecare zi la mine, îmi petreceam timpul gândind astfel. Este mai greu decât să jelești.

— Da. Cred că ai dreptate.

— Și mai sunt și altele, dar cred că ți-este foame.

— Te rog, citește!

— Dintre toate felurile de așteptare, acesta este cel mai plăcut. Timpul se furișează pe coridoare asemenea unui asasin. Chiar în lumina strălucitoare a zilei, nu-l poţi vedea, aştepţi doar să îmbătrâneşti. Acest fel de aşteptare are instrumentele sale, daltă şi vopseluri. Pictorul este asemenea unei persoane despre care nu ai nici cea mai mică idee că se află acolo. Habar nu ai că de fapt aştepţi. Ieri una dintre doamne s-a privit în capacul de email al casetei sale şi a scos un strigăt: „Priviţi ce s-a întâmplat cu faţa mea!“ Am dat fuga la ea. Descoperise o cută ce abia se vedea între sprâncene, o cută ce părea doar o umbră, pielea doar mai puţin strălucitoare. Ei, nu te teme! Este doar din cauză că ai adormit cu capul pe braţ în timp ce citeai. Şi era atât de cald. Nicio adiere nu făcea să tremure obloanele. Într-o oră cel mult, cuta va dispărea, am spus eu. Femeia a început să plângă în hohote, apoi să urle ascuţit şi în cele din urmă şi-a înfipt unghiile în faţă. Una dintre santinelele imperiale a strigat întrebând ce se întâmplase. Eu mi-am spus că femeia era posedată de unul din duhurile rele ce pusese stăpânire pe ea în timp ce dormea într-una din acele nopţi când trebuia să stai trează. Nu reuşeam să o liniştim. Am împins-o către obloanele ce se deschideau spre verandă, astfel încât santinela să o înşface şi să o poată ţine să nu-şi mai facă rău. Nu va mai veni niciodată la mine! El nu va mai veni, striga ea. Niciodată.

— Este vorba de doamna Kitsu?

— Nu, ea a rămas în palatul seniorului Norimasa. Te-ai plictisit.

— Nu, nu. Continuă.

— Asta s-a întâmplat pe vremea când mă aflam în palatul Împărătesei. Pe când scriam mi-am amintit de această întâmplate din trecut. După aceea, Împărăteasa ne-a chemat la ea şi a spus: Ceea ce s-a întâmplat azi a fost cumplit. Ne aşteaptă pe toate aceeaşi soartă. Nimeni nu scapă de bătrâneţe. Să vă amintiţi aceste cuvinte atunci când neglijaţi cărţile şi vă gândiţi numai să vă îngrijiţi chipurile şi să le priviţi reflectate în iazul crapilor. Amintiţi-vă de asta ori de câte ori vă aplecaţi peste marginea bărcilor în care vă plimbaţi şi vă priviţi feţele. Mi se părea că mi se adresa în special mie. Împărăteasa era o femeie minunată. Doar ne arunca o privire şi imediat înţelegea cum eram noi de fapt, care ne era firea. Oare chiar aştepta să îmbătrânească fără să simtă niciun fior de teamă? Şi am întrebat-o: Vreţi să ştiţi dacă mă tem de bătrâneţe? Toată viaţa am iubit oamenii bătrâni. Abia aştept să îmbătrânesc. Şi când soţul meu va îmbătrâni şi el, nu-i voi întoarce spatele. Să aştepţi ca soţul să îmbătrânească!? Niciodată nu mă gândisem la o astfel de situaţie. Eu îmi imaginam cum aş fi arătat eu cu riduri, zbârcită ca o foaie de hârtie lăsată în ploaie, uitată acolo şi după ce soarele s-a ivit dintre nori şi a scorojit-o. Când veţi îmbătrâni, veţi înţelege o seamă de lucruri, a mai spus Împărăteasa. Nu este şi acesta un motiv pentru a îmbătrâni? Privirile ei au alunecat asupra noastră şi s-au oprit la mine. Voi nu sunteţi nişte fetişcane prostuţe. Eu nu m-am înconjurat de fete lipsite de minte. Mergeţi înapoi în odăile voastre şi cugetaţi. Urmăriţi pe cei care au îmbătrânit şi încercaţi să-i atrageţi în conversaţie. Încercaţi să-i descoaseţi. De ce trăiţi în lumi atât de mici? Cei vârstnici au lumi fără hotar. Poate vor fi dornici să vă deschidă calea către ele. Cu toate acestea eram nelămurită: să doreşti să îmbătrâneşti? Frumuseţea nu este totdeauna o binecuvântare, a mai spus Împărăteasa. Jucăm un joc în seara aceasta? Potrivim scoicile? O iubeam pe Împărăteasă. În suflet era mai bătrână ca mine, deși ca vârstă era mai tânără. Frumusețea ei atingea perfecțiunea și cred că nici nu era conștientă de asta. Mi-am spus că trebuia să devin ca ea.

— Mai este mult? a întrebat samuraiul.

— Nu. Era tot mai dureros pentru mine să aștept și să scriu despre așteptare. Și știam că îmbătrâneam în timp ce te așteptam pe tine.

— Prin urmare ai încetat să compui versuri? Din pricina mea?

— Nu. Am scris poezii una după alta pentru Împărat și Împărăteasă. Cât de serbede erau. Abia după ce am părăsit palatul pentru ultima oară, am scris poeziile pentru care am ajuns vestită. Pentru Împărat și Împărăteasă am compus poezii ca acestea. Ai ascultat mii de astfel de poezii.

Legendarele câmpii Moshino:
Anii voștri de domnie
Mai mulți să fie
Ca iarba din câmpie.

Străbătând trecătoarea Shirakama:
Arțarii roșii frunzele și-au scuturat
În patru zări călătorind
Apusul tot, culoarea domniei
voastre-a-mprumutat.

Doamna Utsu plângea înăbușit. Samuraiul simțea respirația ei.

— Ai obosit acum. Dar după ce te mai odihnești poate îmi vei citi din poeziile tale și vei depăna amintiri de când erai tânără. Îmi dă forță ascultând acele povești. Este ca și când m-aș întoarce în trecut.

— Voi face așa cum dorești și asta va însemna o bucurie pentru mine. Și îmi vei spune Utsu.

— Lacrimi ca roua dimineții. Și ele sunt pentru mine. Aceasta este o fericire necunoscută mie. Îți sunt recunoscător pentru ea.

Zâmbind ea a recitat o altă poezie:

Florile de lotus în mâl prind rădăcini
Iar eu gândesc la veșnicia lor.
Și totuși, chiar și palatul seniorului Kuronosuke
Sub iarba din câmpie a dispărut.

— Sunt o seamă de lucruri despre care trebuie să vorbim, a spus ea.

— Mai târziu.

Cele două vulpi simțind despre ce era vorba s-au retras lângă perete și îngemănate s-au cufundat în somn.

Există momente când viața și dorințele oamenilor își dau mâna și, atunci când se întâmplă minunea, aceștia își închipuie că viața pe pământ este o binecuvântare. Odată ce omul simte că minunea este posibilă, uită că de nenumărate ori a spus cu glas tare sau în tăcere: „Viața este un iad“ sau „Suntem, cu adevărat, în iad“. Atât samuraiul cât și femeia gândiseră și rostiseră aceste cuvinte, dar fericirea poate deveni o obișnuință mai repede decât se întâmplă cu suferința și uneori se dovedește mai atrăgătoare decât mâncarea și ceea ce este și mai interesant poate naște pofta de viață. Samuraiul și femeia se bucurau de binecuvântarea fericirii și dacă ar fi fost întrebaţi, ar fi recunoscut că erau dornici să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a o păstra. Pentru asta, tot ce aveau de făcut era să uite dezvăluirile care aprinseseră cearta dintre ei, să şteargă amintirea celor spuse şi să meargă mai departe de parcă toate acele amintiri s-ar fi risipit ca fumul în înaltul cerului. Erau pe deplin fericiţi, dar amintirea are forţă şi, în ciuda faptului că îşi ţineau amintirile în frâu, trebuie să fi fost conştienţi că frâiele erau fragile. Dar oamenii aflaţi pe culmile fericirii dau uitării astfel de lucruri.

Au pierdut şirul zilelor. Ninsoarea a încetat şi adesea vedeau streşinile picurând, ceea ce însemna că zăpada de pe acoperiş începea să se topească. Probabil iarna se apropia de sfârşit, dar primăvara era încă departe căci pe ramuri nu se vedea niciun mugur. Îşi spuneau că probabil se aflau în cea de a patra lună, dar nu erau siguri şi nici nu avea vreo importanţă pentru ei. Viaţa se conducea după regulile lor, orânduite numai de ei şi de nimeni altcineva. Doamna Utsu gătea mâncăruri simple. Samuraiul avea grijă să cureţe potecile de zăpadă căci, aşa cum spunea doamna Utsu, chiar dacă se topea zăpada, oricând exista riscul unei noi viforniţe, aşa că era mai înţelept să fie prevăzători. Samuraiul îngrijea de cal şi îl călărea de-a lungul potecilor eliberate de omăt. Întreaga dimineaţă, vulpile erau lăsate libere şi aveau obiceiul să dispară în pădure până când erau chemate înapoi. Samuraiul era cel care ţinea morţiş să lustruiască podeaua astfel încât aceasta strălucea ca oglinda. Doamna Utsu începuse să dea mare atenţie înfăţişării sale aşa că într-o zi, când a revenit în colibă, samuraiul a găsit-o îmbrăcată cu un chimonou purpuriu, cu broderii măiestrit aplicate, toate reprezentând simboluri ale longevității și prosperității. Văzând-o astfel îmbrăcată, arătând cu totul altfel decât de obicei, ochii samuraiului s-au umezit.

— Ce s-a întâmplat cu noi?

— Ce să se întâmple? Am devenit ceea ce ne-a fost sortit să fim. Crezi că este chiar atât de rău? Vino, întinde-te alături de mine, pe saltea, ca în zilele de altădată! I-a îndemnat ea.

Abia se așezaseră pe saltea, acoperiți cu rochia ei când samuraiul a simțit un fior de neliniște:

— De unde ai rochia? a întrebat-o el.

— Când m-am retras aici am adus și câteva chimonouri cu mine.

— Și cum le-ai ascuns? Nu există niciun loc în colibă în care să fi putut ascunde rochia cu trenă.

— Sub podea există încăperi în care păstrez rochiile și separat alimentele.

Samuraiul s-a mulțumit cu acest răspuns, deși încă de la început, de când deschisese ochii în colibă pentru prima oară, trăise un sentiment ciudat. Simțea o prezență nevăzută care urmărea tot ceea ce se întâmpla și veghea asupra femeii. Avea din nou acea senzație, dar deja trăia într-o altă dimensiune. Nu-i mai era greu să alunge suspiciunile.

Doamna Utsu se întorsese la obiceiul ei de a face însemnări în jurnal și, din când în când, îi citea ce scrisese. Se obișnuise cu felul ei de a se opri brusc din ceea ce făcea; măcina praf de scris, adăuga apă și apoi făcea o însemnare pe foaia de hârtie. Niciodată nu păta foaia sau nu întindea cerneala. Uneori era uimit de toate astea, dar mai apoi își spunea că visa sau că amândoi erau deja morți și trăiau într-o lume de vis sau că doamna Utsu era o vrăjitoare ori una dintre vulpi pusese stăpânire pe ei și, posedându-le spiritele, îi adusese în lumea de vis. Erau timpuri atât de fericite, încât și cele mai cumplite bănuieli se spulberau purtate de vânt ca un fulg.

Salteaua însăși părea vrăjită. Când se întindeau pe saltea, timpul se destrăma. Deveneau copilăroși și spuneau lucruri caraghioase, râzând împreună. Se amuzau și se simțeau în siguranță, apoi adormeau îmbrățișați.

Într-o noapte, doamna Utsu a avut un vis. Se făcea că în timp ce umbla în odăile de sub podea, a dat peste jurnalul samuraiului, dar când l-a deschis, toate paginile erau goale. S-a trezit din somn. Luna strălucea risipindu-și razele împrejurul colibei. Vedea aievea palanchinul în care urcase atunci când părăsise castelul. Își amintea cu câtă măiestrie fusese lucrat acel palanchin și cum se legăna în timp ce patru oameni îl purtau tropăind de-a lungul drumului. Își mai amintea și grețurile provocate de acel legănat și brusc și-a dat seama că o încercau aceleași stări. Ciudat, și-a spus ea.

A adormit din nou, dar a doua zi dimineața și-a amintit visul cu jurnalul plin de pagini goale și când samuraiul a revenit în colibă după ce sfârșise treburile zilnice, femeia i-a spus:

— Ți-am spus atât de multe lucruri despre mine dar eu nu știu mai nimic despre tine, despre viața ta dinainte de a veni la palat. Mi-ar plăcea să știu cum erai de fapt pe vremea când erai doar un copil.

— Eu n-am fost niciodată, cu adevărat, copil, nu așa cum crezi tu. Mama mea spunea: Te-ai născut bătrân.

— Dar ai fost un copil bun și ascultător.

Vorbea plină de încredere de parcă știa în mod sigur că astfel stăteau lucrurile.

— Nu, am fost un copil năbădăios. Nimeni nu mă putea ține în frâu. La un moment dat, părinții m-au trimis la un unchi, în alt sat, pentru a învăța meșteșugul olăritului. Dar eu mă trezeam cu mult înainte de ivirea zorilor, mă furișam afară din casă și plecam să cutreier împrejurimile. Atunci am văzut tot soiul de lucruri fascinante: albine mari cât păsările și flori gigantice. Nu se pot descrie niciunele dintre ele. Am urcat pe vârful munților pentru a urmări cum apune soarele, scufundându-se în apa care devenea aurie și stâncile căpătau nuanțe de cenușiu închis care deveneau tot mai luminoase cu cât stânca era mai departe de mine. Cutreieram munții întreaga zi până când mă încolțea foamea. Cum era de așteptat, unchiul s-a săturat curând de mine.

— Dar după aceea ai devenit un copil bun.

— După aceea am fost tot mai rău, dar toate acestea s-au petrecut demult. De ce mi-aș mai aminti de acele zile?

Samuraiul râdea încetișor.

— Pentru că nu te-ai născut dintr-o piersică și nici nu ai fost găsit în floare de zorele.

— De ce ții să știi astfel de lucruri? Femeile totdeauna pun astfel de întrebări și insistă să capete răspuns. Nu înțeleg de ce.

— Atunci când iubești pe cineva vrei să știi totul despre persoana iubită. Cu cât știi mai multe despre el, cu atât poți să ții mai mult la el.

— Și să ai control asupra lui.

— Și asta este adevărat. Femeile au totdeauna armele lor și de obicei cuvintele sunt cei mai buni aliați ai lor. Dar trebuie să fim cinstiți și să recunoaștem că ele sunt cele care își doresc să înceapă o poveste de dragoste.

— Prin urmare vrei să ştii în ce privinţă am fost bun şi ce foloase ai putea avea tu din asta.

— Nu-mi place să cred că nu pot înţelege firea persoanei pe care o iubesc. Şi nu pot înţelege cum o persoană care nu a fost un om de treabă s-a transformat în bine.

— De câte ori ai spus unui bărbat că îl iubeşti?

— Niciodată. Am spus cuvinte amabile, lucruri plăcute, am permis bărbaţilor să creadă că îi iubeam, dar nu am spus niciunui alt bărbat că îl iubesc. Tu eşti singurul. Atunci când erai la palat şi molima plutea peste tot în jurul nostru.

— Şi ai mai supus şi alţi bărbaţi unor astfel de interogatorii?

— Desigur. Doar tu ai spus că aşa se întâmplă. O femeie trebuie să aibă cât de cât putere. Şi aşa cum ţi-am mai spus şi eu, cuvintele reprezintă puterea femeilor.

— Dar acum nu asta urmăreşti tu, nu-i aşa?

— Nu. Totuşi mi-am păstrat obiceiul de a ţine minte lucrurile de însemnătate pentru mine.

Samuraiul a cugetat, apoi a clătinat din cap.

— Am tot fugit de acasă; asta înseamnă că am devenit şi mai rău. Când părinţii mei sătui de dispariţiile şi întoarcerile mele acasă au refuzat să mă mai ajute, am plecat în pădure, căci acelea erau locurile pe care le cunoşteam bine. Găseam o potecă sau un drum şi porneam de-a lungul lui. Poţi întâlni oameni interesanţi străbătând drumurile. Se mai întâmpla să nu-mi iasă nimeni în cale şi atunci mă încolţea foamea şi oboseala. În acele momente mă culcam la marginea drumului.

Doamna Utsu a întrerupt povestirea recitând aceste versuri:

E praf pe drum și niciun strop de ploaie
Ca cingătoarea poteca se așterne.
În gând cu tine eu mă culc
Tu unde oare dormi?

— Niciodată nu mă gândeam la părinții mei sau la grija care-i măcina din pricina mea. Mă distram. Satul nu era un loc atrăgător pentru mine. Viața devenea mai plăcută doar atunci când adunam mai mulți băieți la un loc și organizam bătăi cu lăncii din bambus. Eu obișnuiam să stau cățărat într-un pom și de acolo dădeam ordine asemenea unui general. Dar părinții au pus capăt și acestei distracții. Mulți copii se răneau în luptă și oamenii din sat ajunseseră să mă considere un monstru. Mama mi-a luat apărarea. Susținea că aveam să ajung mult mai important decât oricare dintre săteni. După aceea oamenii din sat o considerau arogantă și mândră și susțineau că tocmai atitudinea ei mă transformase într-un monstru. Este dureros să-mi amintesc toate acestea ca și toate necazurile pe care i le-am pricinuit.

— Așa deci. Tot timpul erai pe drumuri. Ce alte întâmplări interesante au mai avut loc? Femeile nu se pot purta astfel, mai ales atunci când sunt tinere. O femeie tânără, singură, poate fi oricând violată sau ucisă. Doar atunci când ajungi bătrână ca mine poți proceda astfel. Sau cel puțin așa am crezut la vremea acea.

— Cea mai frumoasă perioadă a fost cea în care m-am alăturat bandiților.

— Bandiți?

Era uluită.

— Da. Tâlhari. Într-o zi fierbinte de vară, m-am strecurat sub un pod frumos arcuit, unde era mult mai răcoare.

Am adormit. Am fost trezit din somn când se întunecase deja. După zgomotul care venea de pe pod am înțeles că se aflau mai mulți oameni acolo. Am rămas nemișcat. Oamenii puneau la cale jefuirea unei case. Unul dintre ei a spus: Trebuie să știi cum să intri într-o casă care este totdeauna păzită cum se cuvine. Au tot vorbit și au plănuit cum să intre în casă. Și deodată m-am trezit rostind: Nu există nicio casă în care să nu poți intra. A durat ceva timp până au înțeles despre ce era vorba, apoi s-au năpustit sub pod și m-au descoperit.

Unul dintre ei a spus privindu-mă: Acum va trebui să te ucidem. Dacă doriți, așa puteți face, i-am înfruntat eu, dar mai întâi priviți-mă cât de mărunțel sunt. Căpetenia tâlharilor a spus: Nu se teme de nimeni și este prea tânăr pentru a fi iscoadă. Să-l luăm cu noi. Așa că m-am alăturat bandei de tâlhari. Și eu am găsit cum să intru în casă. Exista o gaură în acoperiș pe unde ieșea fumul. Pot intra pe acolo. Sunt priceput și mă pot coborî de pe înălțimi. Nu este nimeni înăuntru și prin urmare nu arde focul. Apoi vă voi ajuta să intrați. Dacă sunt gărzi va trebui să vă ocupați de ele: să-i omorâți sau să-i legați. Dar să nu uităm că e una să intri într-o casă și alta să ieși. Cum veți ieși? Zidul din jurul casei este foarte înalt. Caii nu pot sări peste zid. Și-atunci ce vom face? Până în acel moment nu-și puseseră această întrebare. Vă voi arăta eu, am spus cățărându-mă pe zid și coborând pe partea cealaltă, după care am deschis poarta. Vedeți? N-a fost mare lucru. Apoi căpetenia m-a întrebat: Ai mai trăit alături de tâlhari? Nu. Văd că duci o viață interesantă. A dat norocul peste noi, a adăugat căpetenia. Am trăit alături de ei pentru o bună bucată de vreme. Îmi plăcea când intram în casele altora și vedeam cum trăiau oamenii. Cel mai mult îmi plăcea când intram în depozite de alimente sau în magazii. Eu nu eram interesat de bani. Îmi doream o sabie bună și am găsit-o în cele din urmă. Toți m-au sfătuit să n-o iau. Numele celui care o făurise era bătut pe mâner. Toți îmi spuneau că era un meșteșugar vestit, dar săbiile făcute de el aduceau ghinion. Spiritul meșteșugarului pusese stăpânire pe ele și erau greu de ținut în frâu. Eu totuși am luat-o. Și acum se află aici, alături de mine, pe saltea.

— Totdeauna am fost o ființă plină de îndrăzneală, dar oare aș fi dat dovadă de un astfel de curaj? Nu cred, a fost de părere doamna Utsu.

— Ai fost cât se poate de curajoasă. Îndrăzneala a fost izvorul din care ți-ai tras seva. Eu a trebuit să învăț să-mi arăt curajul și îndrăzneala. Seniorul Norimasa a fost cel care m-a învățat. Dacă amândoi am fi fost la fel de năvalnici și lipsiți de stăpânire de sine, ar fi fost un dezastru pentru clan. Am fost norocos atunci când m-am legat de un loc atât de zbuciumat. Îmi spuneam adesea: Nu pot fi eu cea mai rea persoană din palat și asta îmi aducea alinare. Astfel am ajuns să cred că nu eram chiar atât de rău și lipsit de stăpânire de sine. Am devenit bine-crescut, deși de multe ori se spunea despre mine că foloseam căi mai puțin bătute. Așa și erau de fapt.

— Când am părăsit palatul pentru ultima oară am scris aceste versuri:

Pe când călare pe poarta roșie ieșeam
Calul în loc a stat de parcă
De-a lui umbră se temea
Nu-mi simți teama, nu te-ntorci?

De fapt eu eram cea cu adevărat înspăimântată.

— Tu aveai înțelepciune, în vreme ce toți se întreceau în a-mi spune că eram total lipsit de așa ceva. Toți îmi povesteau că voi ajunge cerșetor, la marginea unuia din drumurile pe care le îndrăgeam nespus. Și s-ar fi întâmplat astfel dacă nu-l întâlneam pe seniorul Norimasa.

Satul lui Matsuhito era un cătun înconjurat de dealuri pe trei laturi, sub forma pe care o ia luna în cel de al treilea pătrar. Culmile muntoase abrupte se aflau chiar în spatele satului. Urca dealul și privea satul. Din acest loc vedea acoperișurile rotunde ale colibelor și oamenii agitându-se ca furnicile. Căuta din priviri casa lui și își privea mama trebăluind, aducând apă de la fântâna satului. Încălzea apa, își spăla hainele, se spăla și ea, apoi și tatăl făcea baie când se întorcea de la muncă.

Vara, Matsuhito cobora de cealaltă parte a dealului și stătea sub cascadă. Urca dealul din nou, străbătea tot drumul până în locul unde obișnuia să stea în vreme ce urmărea ceea ce se întâmpla în sat și în tot acest timp hainele sale se uscau. Din acel loc satul părea o jucărie, oamenii arătau toți la fel și toți păreau să facă același lucru. Se întreba ce i-ar fi plăcut lui să facă. Își dorea să învețe să mânuiască sabia și să aibă una meșteșugit lucrată. Voia să facă ucenicia în ale războiului și să devină un oștean vestit. De ce și-ar fi pierdut vremea cu lucruri neînsemnate?

Primăvara privea câmpurile cu orez și trăia o plăcere nemăsurată bucurându-se de razele scânteietoare ale soarelui, reflectate în apă. La vremea aceea orezăriile aveau culoarea argintului bătut. Când se lăsa noaptea, orezăriile căpătau nuanțe roșii-aurii. De sus, iubea satul, deşi nu dorea să rămână în acele locuri. De când se ştia, simţea că locul lui era în altă parte.

— La ce te gândeşti?

— La *furasato,* satul meu.

— Eu credeam că cei care locuiau în sate nu erau fiinţe umane. Toţi cei ca mine gândeau astfel. Când părăseam palatul şi făceam lungi plimbări, dacă întâlneam în calea noastră un ţăran agricultor sau un negustor ambulant, îi priveam de parcă ne-am fi aflat în faţa unor vietăţi de pe alte meleaguri. Ei se prosternau în faţa noastră, la marginea drumului, cu frunţile în ţărână, cu mâinile întinse în faţă, şi nu se ridicau decât după ce noi ne îndepărtam. Ştiam că cei care şi-ar fi ridicat privirile la noi şi nu s-ar fi închinat cum se cuvine ar fi fost ucişi de samuraii care ne însoţeau. Dar se pare totuşi că un sat este un loc mai paşnic decât un palat. La palat se ţes atât de multe intrigi.

— Este mai paşnic, dar nu există blândeţe. Pe timp de foamete, cei prinşi furând fie şi numai un cartof dulce erau ucişi. Hoţii erau aruncaţi în gropi şi îngropaţi de vii. Revolta, repulsia, indignarea se răspândeau ca muştele. Rivalitatea între femei devenea adesea greu de suportat. O mamă susţinea că fiul ei era mai deştept şi mai puternic decât un altul şi mama aceluia nu ierta o astfel de jignire, dar în cele din urmă se legau una de alta pentru că nu se aveau decât una pe cealaltă.

— Pentru mine toate acestea sunt fermecătoare. Simplitatea este minunată. La palat ea nu exista sau poate ne bucuram de ea atunci când noi femeile rămâneam singure şi bărbaţii plecau la război.

— Dar nu exista simplitate, puritate, ţi-am mai spus. Soacrele îşi spionau nurorile şi stăpâneau asupra lor zi şi noapte. Ţi-ar fi plăcut să trăieşti astfel? Dacă te-ar fi prins citind, erai bătută fără milă pentru că îți pierdeai vremea în loc să muncești pe câmp sau să-ți îndeplinești sarcinile în gospodărie. Ți-ai fi petrecut timpul în orezărie, unde s-ar fi prins lipitorile de tine și ar fi trebuit mai apoi să le îndepărtezi cu un băț arzând. Când îmbătrâneai, ai fi umblat cu greu sprijinită într-un toiag și te-ai fi adus de spate, privind drumul pe care pășeai. N-ai fi văzut cerul. Este o viață grea.

— Poate chiar și așa s-ar fi dovedit norocoasă.

— Dulcegării. Mi se pare caraghios să mi te imaginez astfel. Dacă te-ai fi horărât să ții o vulpe lângă tine, cei din sat ar fi chemat ghicitoare și exorciști și dacă nici ei nu te-ar fi făcut să renunți la această dorință, leșul tău ar fi fost descoperit undeva departe de coliba în care locuiai. Țăranii pot fi mai cruzi decât oricare samurai. Este o amăgire să gândești altfel.

Înserarea cobora și cele două vulpi erau tot mai neliniștite. Samuraiul le-a scos din colibă și s-au pierdut în pădure în vreme ce el înlătura zăpada din potecă. Streșinile adânci nu mai picurau și se lăsase gerul din nou. Era posibil să ningă iar.

Când s-a întors în colibă, doamna Utsu pregătea masa. Mâncau de obicei cam același fel de mâncare: un borș limpede, pește uscat de râu, fiert cu ridichi și ceapă, din când în când câte un bol de orez, deși în ultima vreme doamna Utsu drămuia orezul spunând că iarna era lungă și drumurile nu puteau fi încă străbătute pentru a reface proviziile. Părea să aibă rezerve nesfârșite de ceai verde și amândoi nu simțeau că masa s-a încheiat, dacă nu beau ceai proaspăt.

Abia terminaseră masa când doamna Utsu s-a ridicat, a deschis ușa și a ieșit din colibă. Nu-și pusese pelerina pe umeri și chipul ei avea un aer ciudat, încordat. Samuraiul a urmat-o. A găsit-o în zăpadă, cu brațele încrucișate în jurul sânilor.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia nu a răspuns, ci a clătinat doar din cap. A urmărit-o cum s-a prăbușit în genunchi, și-a sprijinit palmele pe zăpadă și a început să vomeze.

— Ești bolnavă.

Femeia a încercat să spună ceva apoi a continuat să verse. Asta s-a întâmplat de patru-cinci ori.

— Mâncarea nu a fost bună. Te duc eu înăuntru.

A ridicat-o în brațe și a dus-o în colibă.

— Nu cred că mâncarea este de vină.

— Atunci de ce te simți rău, așa, deodată?

— Nu s-a întâmplat deodată.

— Nu?

— Mi s-a întâmplat în fiecare zi, în ultimele douăzeci de zile.

— Trebuie să găsim o cale de a ajunge la un doctor.

— Niciun doctor nu-mi poate fi de folos.

— Este o boală ce nu se vindecă?

— Da și nu. În momentul de față nu există leac pentru ea, dar mă voi vindeca peste opt luni.

— Opt luni este timp îndelungat.

— N-ai auzit niciodată de grețurile de dimineață?

— Grețuri de dimineață?

— Când doamna Tsukie se simțea rău în timpul zilei, ce se întâmpla cu ea?

— Era însărcinată.

O privea uluit.

— Este posibil?

— Credeam că necurățenia mea de fiecare lună a dispărut, dar cu două luni în urmă a revenit. Nu m-am mai gândit la asta spunându-mi că sunt prea bătrână pentru astfel de lucruri.

— Prin urmare vei avea un copil. Şi este copilul meu, se minuna samuraiul.

— Dar este o ruşine! Un copil la vârsta mea. Toţi vor râde de mine, îşi vor bate joc de mine. Nu se cuvine.

— Şi cine ar putea să râdă de tine?

— Aş putea...

Ezită pentru câteva momente apoi:

— Aş putea să-l fac să părăsească trupul meu.

— Adică vrei să ucizi copilul.

Samuraiul era îngrozit. Doamna Utsu a rămas tăcută.

— Spune-mi ce-ai vrut să spui de fapt, a insistat samuraiul.

— Când va veni primăvara îţi vei relua peregrinările. Eu voi rămâne în această colibă. Cum să-mi cresc copilul în acest loc?

— N-am nici cea mai mică dorinţă să plec.

— Vrei să păstrez acest copil?

— Desigur. Suntem amândoi sănătoşi. Putem trăi încă destui ani pentru a creşte un copil. Le-am putea învăţa pe vulpi să se joace cu ea.

— Cu ea?

— Sau cu el.

— Dar este o ruşine pentru mine!

— În satul meu nimeni n-ar privi lucrurile în felul acesta. O femeie mai vârstnică ar spune că a fost binecuvântată de Kannon şi copilul ar fi un dar nepreţuit.

— Eu nu am fost crescută în sat.

S-a ridicat şi s-a năpustit pe uşă afară. Samuraiul a urmat-o în zăpadă, privind-o cum vărsa violent.

— Cât de des se întâmplă? a întrebat-o el după ce se mai liniştise şi îşi ştergea faţa cu zăpadă.

— De obicei dimineaţa, dar este posibil să apară în fiecare zi.

Îi răspundea răstit, nervoasă.

— Groaznic.

Compasiunea lui era sinceră.

— Este ceva normal. La o femeie de vârstă cuvenită.

— Te agiţi mult prea tare atunci când este vorba de vârstă. Poate că pur şi simplu ai fost binecuvântată de Kannon.

— Am fost binecuvântată de tine.

— Trebuie să ştiu. Acum. Vei păstra copilul?

— Nu-ţi pot răspunde deocamdată. Poate că nu-ţi voi da un răspuns clar, nici ceva mai târziu. Multe lucruri nu pot merge bine în cazul femeilor bătrâne aşa cum sunt eu. Pruncul poate muri, la fel şi mama, căci nici ea nu este în siguranţă dacă nu este tânără.

— Prin urmare este periculos.

— Totdeauna reprezintă un pericol, dar mai ales atunci când mama este mai bătrână.

— Atunci tu trebuie să hotărăşti. Tu eşti cea care îşi riscă viaţa.

— Dacă aş putea să fiu sigură de viitor ar fi important pentru mine. Dacă aş putea trăi cu siguranţa că nu voi da naştere unui monstru.

— Dacă ai avea certitudinea că vei supravieţui?

— Viaţa mea s-a sfârşit oricum, mai puţin în privinţa timpului pe care-l petrecem împreună. Moartea nu m-ar deranja prea mult. Unde sunt vulpile?

Aruncă priviri cercetătoare în jurul ei. Dacă vreunul dintre ei vorbea răstit, vulpile apăreau de îndată.

— Sunt încă în pădure.

— Petrec tot mai mult timp împreună. Asta nu-mi place.

— Strigă-ți vulpea! a îndemnat-o samuraiul.

Doamna Utsu a strigat-o, dar aceasta nu a răspuns chemării. Samuraiul și-a strigat și el vulpea, dar nici ea nu s-a ivit din pădure.

— Iată încă un motiv de îngrijorare. Ai observat că vulpea ta a devenit mai rotunjoară? a întrebat doamna Utsu.

— Este frig. Hai să intrăm! Vulpea mea arată neschimbată, la fel ca totdeauna.

— Da, așa, la fel ca mine. Dar curând nu voi mai arăta la fel.

După ce au revenit în colibă, doamna Utsu și Matsuhito au continuat să vorbească despre ce trebuia făcut.

— Suntem prea bătrâni. Copilul va rămâne fără părinți, insista doamna Utsu.

— Poate că ar trebui să privim lucrurile altfel. Acest copil este menit să-l înlocuiască pe cel pierdut.

— Eu n-am pierdut niciun copil și nici nu poți înlocui un copil cu altul.

— Atunci poate că el va reprezenta spiritul celui care a murit înghețat în cea de a nouăzeci și noua zi. Se întâmplă astfel de lucruri.

— Nu. Nu se întâmplă.

A rămas tăcută cugetând la spusele samuraiului, apoi într-un târziu l-a întrebat:

— Crezi că este posibil?

— Da.

— Gândeam că nu dai crezare unor astfel de aiureli. Păreai asemenea seniorului Norimasa, care disprețuia toate interdicțiile, căile aducătoare de ghinion, zilele nenorocoase. Niciunul dintre voi nu rămânea de veghe în nopțile în care bântuiau spiritele rele. Acum, deodată, ai început să crezi în reîncarnare. Ai fi în stare să crezi în orice.

— Și tu ai face la fel ca mine dacă ai fi văzut-o pe fata pe care seniorul Norimasa a adus-o la palat. Pentru noi era ca un basm devenit aievea. Te aflai, din nou, printre noi.

— Era deșteaptă?

— Foarte.

— Scria poezii?

— Picta. Și tot ce ieșea din mâna ei părea însuflețit.

— Eu nu știu să pictez.

— Doar pentru că nu te interesează pictura.

— Și ce picta?

— Îi plăcea nespus de mult să picteze cele zece iaduri chinezești. Dar castelul devenise mult prea înfricoșător. Și stăpânul Norimasa totdeauna cerea să-i fie adus un astfel de paravan atunci când poruncea să se înfățișeze înaintea lui unul dintre cei care îl mâniaseră. Și mai obișnuia să picteze și evantaie. Toate femeile îi cereau să le picteze evantaiele.

— Și ce picta cel mai adesea pe ele?

— Cele mai multe dintre femei îi cereau să picteze cireșii în floare. După o vreme ea a refuzat să mai facă astfel de evantaie și a hotărât să împodobească numai paravane. Dacă subiectul nu o interesa, atunci nu picta. Îmi amintesc ce mult îi plăcea să picteze paradisul de peste marea răsăriteană, muntele Horai. Era frumoasă, o încântare pentru cei din jur. Toți spuneau asta.

— Era la fel de frumoasă cum am fost și eu?

— Mult mai frumoasă, a răspuns samuraiul râzând. Avea un suflet mult mai puţin complicat.

— Cu alte cuvinte era prostuţă.

— Nu era prostuţă, a replicat samuraiul cu asprime în glas.

— Ai iubit-o?

— Am iubit prezenţa ei şi toate amintirile pe care le reînvia.

— S-a descurcat foarte bine fără mine.

— Ai dat-o unei familii când avea doar câteva săptămâni. Avea părinţi.

— Prin urmare nu are nicio importanţă cine creşte copilul.

— Am văzut cum cel mai laş dintre bărbaţi poate fi tatăl unui erou şi cel mai mârşav dintre bandiţi cel al unui preot care poate schimba modul de a gândi al unei ţări întregi. Copiii sunt creaţi de părinţii lor, dar nu sunt copiile acestora. Par să fie umbra părinţilor dar, în cele din urmă, sunt tot ei înşişi. Aşadar, poate părea adevărat că nu are importanţă cine îi creşte.

— Da, am fost şi eu martora unor situaţii asemănătoare. Copilul meu ar putea fi foarte diferit faţă de cum sunt eu. Şi asta poate fi o mulţumire.

Doamna Utsu avea un aer gânditor spunând aceste cuvinte.

— În mod categoric.

— Sunt chiar atât de înspăimântătoare?

— Cred că ar trebui să te întinzi pe saltea şi să tragi un pui de somn.

— Deja sunt tratată ca o femeie de rând.

— Atunci stai trează. Stai de veghe o săptămână.

Doamna Utsu i-a aruncat o privire furioasă, apoi s-a întins pe salteaua ei.

— Și trebuie să stau aici singură?

— Mă voi așeza alături de tine după ce voi chema vulpile înăuntru.

— Știu ce se întâmplă cu ele. Timp de săptămâni în șir au fost împreună și acum vulpea ta se pregătește să aducă pui pe lume. Își construiesc o vizuină în pădure, fie într-o scorbură, fie sub casă. Așa fac vulpile atunci când așteaptă pui.

— Sunt convins că vulpea mea nu așteaptă pui.

— Mă crezi pe mine când îți spun că voi avea un copil, dar nu crezi că vulpea va avea și ea pui. Niciodată nu am reușit să-i înțeleg pe bărbați. Probabil pentru că i-am tot ascultat vorbind.

Samuraiul a strigat vulpile, dar acestea nu au răspuns chemării lui.

— Poate au fost ucise.

— Ce prostie! Vor veni când vor fi înfometate.

În vis, doamna Utsu trăia din nou în apartamentele din palat. Poarta prin care abia trecuse era de un roșu mai strălucitor decât își amintea. Era pe la mijloacul primăverii și frunzișul avea o culoare galben-verzuie. Câțiva dintre arțarii roșii înfrunziseră deja. Purtată de palanchin pe străzile aflate în preajma palatului, vedea case frumoase cu acoperișuri din țiglă roșie. La colțul fiecărui acoperiș, veghea câte un pește-dragon pentru alungarea spiritelor rele. Când a ajuns chiar în curtea palatului imperial, palanchinul a fost oprit în fața unei porți înalte, masive, prinsă într-un perete ridicat din plăci uriașe de piatră. Unul dintre purtătorii palanchinului a strigat:

— A sosit doamna Utsu.

O ferestruică săpată în zidul din piatră s-a deschis. Persoana aflată de cealaltă parte a zidului a cercetat din priviri pe cei abia sosiți apoi s-a auzit un sunet cavernos și poarta s-a deschis.

Un slujitor a pornit alături de ea însoțind-o dintr-o grădină în alta. În cea dintâi nu se aflau plante. Era o grădină din nisip, greblat în diverse modele.

— Aceasta este Grădina vieții veșnice. Aici nimic nu moare, nimic nu dispare. Este locul în care nu există anotimpuri și unde poți gândi la veșnicie în liniște.

Au trecut apoi prin cea de a doua grădină în ale cărei havuzuri gemene se răsfrângeau deja siluetele albe ale crinilor.

— Aceasta este Grădina iernii, unde florile au culoarea zăpezii și odată cu venirea acestui anotimp totul se acoperă de nea și grădina arată exact ca acum. Doar iarba lipsește. Următoarea este Grădina decăderii totale și în coliba aceea vei locui.

— Trebuie să trăiesc aici?

— Da. Există motive întemeiate și noi știm care sunt acelea.

Doamna Utsu s-a întors, privind într-o parte și în alta, încercând să vadă mai bine unde se aflã. Apoi a urmat cea de a patra grădină. Acolo exista un lac artificial pe care pluteau o mulțime de rațe alături de nuferi albi. Pe marginile lacului se înălțau sălcii ale căror ramuri se aplecau asupra apei, oglindindu-se în unde. Un pod minunat lega cele două maluri ale unui pârâu și purta vizitatorii către o insulă. Sălciile se unduiau grațios pe malurile pârâului, coborându-și ramurile până deasupra apei. Câțiva oameni se agitau în jurul a două bărci pe care le vopseau și a dragonilor care le împodobeau. Curând bărcile și dragonii auriți urmau să alunece pe apele lacului. Câteva dintre colibele situate în apropiere erau îmbrăcate în wisteria; potecile erau acoperite cu nisip alb și câțiva oameni purtând mături și greble îndepărtau orice frunză moartă și nivelau nisipul ștergând urmele pașilor. Sub o salcie se afla o platformă din lemn destinată ieșirilor în aer liber. Pe insula din mijlocul lacului se înălța o mică seră la care se ajungea traversând un alt podeț. Doamna Utsu își spunea că pășise în paradis. În acel loc parcă și aromele și mirosurile erau deosebite: un iz slab de ape stătute amestecat cu cel al îngrășămintelor peste care plutea aroma florilor și mirosul inconfundabil ce se ridica din iarba abia cosită. Pretutindeni parfumul era același și doar din când în când se simțea în aer un val ușor de tămâie. Privind în jur, doamna Utsu vedea o mulțime de statui ale leilor ce protejau grădina; erau lei sacri. Uimită, își spunea că nu mai văzuse niciodată locuri mai frumoase ca cel în care se afla.

— Aceasta este grădina Împărătesei, a spus unul dintre slujitori.

O cioară a trecut în zbor în apropierea lor.

— Nu va fi prea bine pentru tine, a croncănit cioara.

— Nu sunt bani în visteria Maiestăților Imperiale, de aceea seniorul Norimasa plătește pentru toate cele necesare. Este un om mare. Îl vei întâlni într-o zi.

— Aș dori să-l pot întâlni chiar acum și să aud de la el tot ce trebuie să fac.

Glasul doamnei Utsu era tremurător.

— Toate la vremea lor, a liniștit-o slujitorul. Te rog să te porți firesc în fața Maiestăților lor. Te-au adus aici pentru a le ține companie. Ar fi neplăcut pentru ei dacă ești rezervată, rigidă.

De jur-împrejur acoperișurile din ardezie păreau să alunece spre ea. Plăcile erau în cele mai diverse culori: albastru, verde, roșu. Păuni zgomotoși pășeau agale prin grădină.

— Au fost aduși în dar pentru Maiestățile lor tocmai din China. Privește, unul dintre ei tocmai își deschide coada!

— Este imposibil. Nicio creatură nu poate fi atât de frumoasă.

— În palat există tot felul de minuni. Încearcă să rămâi aici. Să trăiești aici. Nu există un loc mai bun pe pământ.

Doamna Utsu era încântată. Cu toate acestea, după ce s-a înfățișat Maiestăților lor, după ce s-a închinat înaintea lor, când s-a ridicat în picioare, plângea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Împărăteasa. Vrei să mergi înapoi, acasă?

— Da, Maiestatea-Voastră. Îmi este străin acest loc și n-aș face altceva decât să vă nemulțumesc.

Ascultând-o, Împărăteasa zâmbea:

— Prefer să primesc la curte una dintre acele tinere care are o părere mai puțin bună despre ea însăși, decât una care sosește aici cu gândul de a-mi lua locul. Vom încerca să te ajutăm să treci peste aceste clipe grele și dacă nu vei fi fericită, este de la sine înțeles că te vom trimite acasă. Hai, apropie-te și privește maimuța pe care o pictez. Un bărbat din China m-a învățat să pictez.

Doamna Utsu a urcat pe platforma pe care stătea Împărăteasa.

— Arată ca o maimuță?

— Da, a răspuns doamna Utsu, cu îndoială în glas.

— Ce este nepotrivit?

— Nu are fața turtită așa cum ar trebui, Maiestatea Voastră.

Împărăteasa a izbucnit în râs.

— Arată mai mult ca o ființă omenească. Parcă ar fi un bebeluș, nu-i așa? Vrei să mă ajuți?

Doamna Utsu a încuviințat din cap, plină de entuziasm apoi și-a amintit că trebuia să vorbească.

— Desigur, Înălțimea-Voastră.

Din acel moment, doamna Utsu a știut că avea să fie fericită trăind în acel loc.

Dar, apoi, s-a petrecut un lucru ciudat în vis. Timpul trecea. Se aflau amândouă așezate pe platformă când Împărăteasa s-a ridicat brusc și a întrebat:

— Cine crezi că am fost în tot acest timp?

Apoi a continuat:

— Am ucis-o pe Împărăteasă. De fapt sunt o vulpe care a luat înfățișarea Împărătesei. Intenționez să te ucid și pe tine. Acesta este motivul pentru care te-am chemat la palat. Hai cu mine să mergem ·să te înec în lac. Dar mai întâi trebuie să-ți vezi chipul reflectat în apă. Să vezi ce ai ajuns.

Împărăteasa i-a înșfăcat mâna ce părea să fie aidoma cu o gheară de fier și a început să o tragă pe doamna Utsu afară din pavilion, de-a lungul coridorului acoperit cu ardezie și apoi prin iarba din grădină.

— Vă rog, Maiestate! striga doamna Utsu.

— N-am fost niciodată Împărăteasa pe care o vedeai înaintea ochilor. Te voi îneca în lac așa cum am făcut-o și cu alte fete. Când vei înceta să respiri, celelalte se vor ridica spre tine și te vor trage la fundul apei între rădăcinile încâlcite ale nuferilor.

Doamna Utsu țipa, striga, dar nimeni nu-i sărea în ajutor. Nu se auzea niciun glas omenesc. Și brusc s-a trezit pe malul lacului. Împărăteasa o ținea strâns de mână și cu cealaltă mână încerca să-i țină capul sub apă. Simțea cum se cufunda, ducându-se la fundul apei.

— Nu știu să înot, a încercat să strige.

Dar Împărăteasa râdea, râdea în hohote, dar râsul nu era omenesc.

Tremurând cumplit, doamna Utsu s-a trezit. În colibă frigul era pătrunzător. Când a reușit să străpungă întunericul cu privirea, a observat că cele două vulpi deschiseseră ușa și intraseră în colibă, ocupându-și locul de lângă perete. Vulpea ei s-a ridicat și s-a apropiat de ea. Șoptind, doamna Utsu i-a spus:

— Acum trebuie să mă ridic și să închid ușa. Altădată să te întorci mai înainte de a închide ușa pentru noapte.

S-a ridicat, a închis ușa, apoi a revenit pe salteaua ei. Vulpea s-a cuibărit alături de ea. Cât de mare se făcuse din ziua când o găsise. A privit către salteaua pe care se afla Matsuhito. Vulpea acestuia dormea lipită de coapsa lui. Totul era așa cum trebuia să se întâmple își spunea doamna Utsu. Dar visul? De ce avusese un astfel de vis? Părea o poveste petrecută aievea. Totdeauna o iubise pe Împărăteasă. Oare Împărăteasa se întorsese pentru a-i spune ceva despre copil? Dimineață avea să stea de vorbă cu samuraiul. Apoi, deși n-ar fi vrut să doarmă, ochii i s-au închis și curând s-a cufundat într-un somn adânc, fără vise. Dar, mai înainte ca somnul să o fi cuprins, își spunea că îi era dor de palat. Îi era dor de Împărăteasă, de Împărat și de seniorul Norimasa. Lumea pe care o cunoscuse nu mai exista.

A doua zi dimineață i-a povestit samuraiului visul său.

— Este un vis prevestitor.

— Dar tu nu crezi în astfel de vise.

— Dar acesta este cu adevărat o premoniție. În vis Împărăteasa voia să-ți facă rău. Tu ai părăsit palatul pentru că te-ai temut pentru viața ta și a copilului tău. Dar acum Împărăteasa nu mai există. Prin urmare ești în siguranță. Asta este semnificația visului. În vis, te-ai temut de Împărăteasă, dar când te-ai trezit ai înțeles că nu ai de ce să te temi.

— Când am fost aruncată în apă, mi-am văzut chipul reflectat. Și l-am văzut și pe cel al bărbatului care a murit înghețat. Și femeile moarte din lac au venit către mine. A fost cumplit. Mi-aș dori ca seniorul Norimasa să fie aici.

— Eu nu sunt destul de bun pentru a te proteja?

— Nu despre asta este vorba. Seniorul Norimasa mi-a adus totdeauna alinare, încă de pe vremea când eram o copilă. Chiar și în vis îi duceam dorul. Și îmi era dor și de palat așa cum arăta când am ajuns acolo pentru prima dată, mai înainte de a înțelege pericolele ce pândeau în acel loc.

Și-a ascuns fața în spatele mânecii.

— Tata obișnuia să spună: Dacă mama ta plânge fără niciun motiv, înseamnă că în curând vei avea un frate sau o soră. În asemenea momente și ea visa lucruri înfricoșătoare, a liniștit-o samuraiul.

— Adevărat?

— Cât se poate de adevărat. Adesea se trezea noaptea țipând. Și nu numai ea. Multe femei din sat se trezeau țipând când erau însărcinate. Și aveau gusturi ciudate în privința mâncării. Una dintre ele nu mânca decât castane și prune și copilul pe care l-a născut avea o culoare gălbuie în primele zile, apoi a ajuns să arate ca un copil obişnuit. O alta mânca numai ouă. Toate familiile din sat o ajutau cu ouă şi unii chiar erau nemulţumiţi de situaţia asta până când în sfârşit a născut un fiu.

— Inventezi tot soiul de poveşti.

Spunând acestea, doamna Utsu şi-a descoperit chipul.

— Nu. Sunt poveşti adevărate.

— Prune şi castane. Ce idee! Pe de altă parte, cred că mi-ar displăcea să mănânc prune şi castane. Am din amândouă uscate.

— Prin urmare acesta va fi regimul nostru.

— Chiar acum voi pune câteva la înmuiat. Este de la sine înţeles că nu mă aştept să mănânci şi tu la fel.

— Şi dacă ţi-aş spune că unele femei mănâncă numai iarbă şi muguri de prun, atunci ai mânca şi tu?

— Nu, a răspuns doamna Utsu, după un scurt răgaz de gândire.

— Prin urmare doreşti acest copil.

— Dacă aş spune nu, m-ai părăsi?

— Nu.

— Atunci voi încerca să dau naştere copilului. Şi voi fi fericită dacă se va naşte.

Certurile lor păreau să devină ceva obişnuit. Furie şi supărare cumplită urmate de iertare şi împăcare, ce aduceau cu ele o fericire nespusă, de care simţeau nevoia permanent.

Când zăceau întinşi pe saltele, Matsuhito părea vrăjit de schimbările pe care le suferea trupul doamnei Utsu. Îi examina pântecul şi se arăta tot mai nedumerit dacă acesta părea să nu crească şi ajungea în al nouălea cer de fericire dacă observa o cât de mică modificare.

— Ştiu şi eu... nu cred că alţi oameni, în spatele paravanului lor...

Matsuhito o întrerupea hotărât:

— Nu avem nicio treabă cu alți oameni și cu ce fac sau nu fac în spatele paravanelor. Vezi pe cineva urmărind ce facem noi?

Și astfel trecea timpul.

— Pare un vis. Și cu toate acestea mi se pare nepotrivit ca la vârsta mea să fiu într-o asemenea situație.

Înfășurându-și în jurul mâinii o șuviță din părul ei, Matsuhito îi răspundea:

— Gata! De-ajuns cu asta! Curând voi ajunge și eu să mă gândesc la vârsta mea.

Râdeau, spuneau povești și doamna Utsu citea din caietul cu poezii. În acest timp, vulpile erau în cea mai mare parte a zilei plecate, dar se întorceau târziu, în noapte. Dimineața cei doi priveau vulpile cu atenție. Vulpea lui Matsuhito avea pântecul tot mai rotund.

— Puii ei se vor naște mai înainte ca eu să am copilul. Dacă totul va fi bine cu ea, acesta va fi un semn bun și pentru mine.

— Hai să nu facem legături nepotrivite.

— Amândouă suntem în aceeași situație. Nu poate fi o întâmplare.

— Nu este o întâmplare. Este natura.

— Vrei să citesc tare această poezie? Abia am scris-o. M-am plictisit să scriu așa cum se cuvine. M-am săturat de reguli. Niciodată nu mi-au plăcut regulile. Ascultă!

Primăvară! Și peste tot sunt numai muguri,
E înspăimântător!
De parcă de sub pajiște
Mii de trupuri
Brațe amorțite își întind.

— Mii de trupuri de sub pământ își dezmorțesc brațele. Dacă morții ar putea să se întoarcă.

Tristețea răzbătea în glasul lui Matsuhito:

— Dacă prietenii s-ar întoarce, ar putea-o face și dușmanii.

— Adevărat.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum a murit seniorul Norimasa.

— Nu a fost o imagine plăcută.

— Povestește-mi acum.

Și i-a povestit despre arșița cumplită și despre moartea grabnică a seniorului.

— Și doamna Tsukie?

— Cred că deja își pierduse mințile. După moartea seniorului a fost nevoie să fie îndepărtată din palat.

— Oamenii se temeau că își va face rău singură?

— Se temeau pentru viața lor.

— Aha.

— Ce se întâmplă? Îți tresaltă pântecul de parcă ai avea broaște în el.

— Este firesc.

— Este o senzație ciudată?

— Foarte.

Chipul doamnei Utsu se albise.

— Curând va adormi, a spus samuraiul.

— Este agitat. Bietul broscoi prins în fântână.

— Va obosi.

— Este obosit de acum. S-a oprit. Se întâmplă ceva cu el.

— S-a culcat. A adormit.

Și cu aceste cuvinte s-au cufundat și ei în somn, în visul lor de fericire, dorindu-și să dureze veșnic.

Capitolul 32

Într-o zi, la vremea când zăpada se topise și copacilor le dădeau frunza, cele două vulpi au dispărut în pădure. În seara acelei zile nu s-au mai întors la colibă. Doamna Utsu și Matsuhito erau îngrijorați, dar a doua zi dimineață, vulpile au revenit. Vulpea lui Matsuhito ținea ceva în gură.

— O pasăre sau un șobolan, a fost de părere Matsuhito, cu resemnare.

Dar era cu totul altceva. Era un puiuț de vulpe, încă ud, după ieșirea din pântecul mamei. Vulpea a așezat ușor puiul în fața celor doi și a ridicat privirile către ei. Doamna Utsu și Matsuhito au început de îndată să aducă laude ghemotocului de blană. Apoi vulpea Utsu a ieșit în goană pe ușă și a dispărut în pădure. Curând a reapărut aducând un alt pui. Acesta era mai măricel și mai roșiatic decât primul. Și din nou doamna Utsu și Matsuhito s-au întrecut cu lauda. Încântată, vulpea a plecat din nou și a revenit aducând un pui și încă unul.

— Minunat! a exclamat doamna Utsu. Pot să iau unul?

Spunând asta a întins mâna către puiul cel mai mare, dar vulpea nu i-a permis să-l atingă. A țipat ascuțit, a luat puiul în gură și l-a mutat mai departe de doamna Utsu.

— Înțeleg. Nu ai încredere decât în tine.

Apoi doamna Utsu și-a așezat mâna pe pântec.

— Patru pui de vulpe minunați. Nu-i ăsta un semn bun?

— Da, este.

Curând cele două vulpi au început să-și ducă puii înapoi, în pădure.

— Îi vor ține în vizuină până când vor mai crește.

— Îmi va fi dor de ei, a murmurat doamna Utsu.

— Nu ne vor părăsi.

Doamna Utsu a rămas tăcută.

— Vei vedea. Se vor întoarce.

În acea noapte, vulpea doamnei Utsu a revenit la colibă și și-a reluat locul alături de ea. În noaptea următoare, a apărut vulpea lui Matsuhito.

— Pesemne au întocmit un plan. Ți-am spus eu că vor reveni.

— Le sunt recunoscătoare. Am scris și o poezie pe când tu erai afară. Nu-i înțeleg semnificația.

Vorbea sfios. Nu o mai auzise niciodată vorbind astfel.

— Te rog, citește-mi versurile.

În vară te-ai întors purtând daruri mărețe
Și când am vrut să-ți dau și eu ceva în dar
Am găsit doar cerul amăgitor
Te poți înveșmânta în el?

— M-ai înveșmântat în cer? Curând voi avea ce ține în brațe.

Ochii lui Matsuhito străluceau înlăcrimați.

— Sunt atât de fericită. Nu este firesc.

— Și totuși nu este nici ciudat.

Astfel zilele se scurgeau în tihnă și nimic n-ar fi trebuit să le umbrească viața senină. Dar noaptea fie unul, fie celălalt se trezea și tot ceea ce putea să vadă în jur era reliefat într-o lumină albă, strălucitoare. Cu neliniște, doamna Utsu își spunea că era posibil ca lemnul să fi devenit fosforescent din pricina putregaiului. Matsuhito își spunea că spiritele înaintașilor le dădeau binecuvântarea lor. Și totuși niciunul dintre ei nu vorbea despre toate acestea. Fiecare părea temător și în acele momente trăiau o senzație de spaimă cumplită.

Timpul trecea, primăvara era pe sfârșite și așteptau sosirea verii. Apăruseră florile sălbatice în luminiș și doamna Utsu culegea mănunchiuri pe care le ducea în colibă, deși îi era tot mai greu să se aplece. O vreme pântecul ei părea să nu mai crească, după care brusc începea să devină tot mai mare, cu fiecare zi ce trecea. Noaptea era și mai greu. Avea adesea dureri intense și amândoi gândeau că se apropia sorocul.

— Este prea curând! Mult prea curând! plângea doamna Utsu.

La început, Matsuhito a fost înspăimântat, dar după un timp a gândit că era ceva obișnuit, căci durerile apăreau cu regularitate. Matsuhito și-a amintit cum bunica sa era chemată noapte de noapte de către o femeie din sat. De câte ori sosea la ușa lor, bărbatul femeii obișnuia să spună „De data asta este sigur".

— Sunt lucruri firești uneori, spunea bunica în timp ce se lupta cu haina și pălăria din pai dacă era vreme ploioasă. Probabil că atunci când nu va mai fi o alarmă falsă, nu va avea niciun fel de probleme cu nașterea.

Și aceste cuvinte s-au dovedit adevărate.

Dar durerile din timpul nopții o istoveau pe doamna

Utsu și de aceea ziua dormea mult și era greu să o trezești din somn.

Într-o zi, pe la amiază, s-a auzit mugetul unui bou, venind chiar din fața colibei. Vulpea lui Matsuhito a răspuns scâncind ascuțit. Matsuhito a privit din spatele ușii, încercând să afle cine se împotmolise chiar în fața colibei lor. A zărit o căruță frumoasă, cu coviltir. Pe când privea, un bărbat a coborât și a început să descarce mai mulți saci. Matsuhito se pregătea să-i spună omului că tocmai ajunsese în alt loc decât cel cuvenit când doamna Utsu s-a apropiat în grabă și i-a făcut semn să rămână ascuns privirilor străinului.

Cele două săbii ale lui Matsuhito se aflau la locul lor, vârâte în teci, iar el se afla în dreptul uneia din ușile cele mici tăiate în pereții colibei. L-a văzut apoi pe bărbat închinându-se adânc în fața doamnei Utsu, care ieșise din colibă și care purta pelerina lungă și largă într-o încercare de a ascunde starea în care se afla. Părea să-i vorbească omului cu hotărâre.

— După ce am bătut atâta drum? Nu voi face asta. Viața mea n-ar mai valora nici doi bani.

— Ia totul înapoi! Nu mai vreau nimic din toate acestea.

Doamna Utsu părea furioasă.

— Nu tu hotărăști, doamnă.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Cum îndrăznești? Pentru că sunt o femeie singură.

— După câte văd, te-ai îngrășat. O să țin minte asta și îi voi spune și stăpânului meu.

— Nu m-am îngrășat prea tare. A fost o iarnă lungă și grea și n-am făcut altceva decât să mănânc și să scriu. Am un vraf de poezii pe care ți le voi da la plecare. Ia totul înapoi cu tine.

— Nu. În ruptul capului.

— Pleacă!

Strigând la el, doamna Utsu și-a dus mâna la pântec, fără voie.

— Dacă mai este cineva în colibă, să iasă afară. Acum.

Omul pusese mâna pe sabie.

Matsuhito a ieșit din colibă.

— Nu ți-a cerut să pleci?

— Te voi despica în două! l-a amenințat străinul.

— Ai grijă! Nu scoate sabia! Când porți sabie, știi ce se poate întâmpla. Odată ce un bărbat scoate sabia, celălalt bărbat trebuie să lupte. Nu te cunosc și nici nu știu de ce cauți pricină. Așa că voi fi nevoit să te ucid.

Străinul a ezitat. Trăsese sabia din teacă doar pe jumătate, atât cât lama acesteia să prindă razele soarelui în ea.

— Doamnă Utsu, intră în colibă, i-a cerut Matsuhito.

— Voi rămâne aici.

— Trebuie să-l ucid? a întrebat Matsuhito.

— Nu încă.

— Cine ești? a dorit străinul să știe.

— Nu așa trebuie să-mi vorbești. Sunt seniorul Norimasa de Omi. Chiar trebuie să te învăț cum să te porți?

— Seniorul Norimasa. Parcă am auzit că a murit.

— M-a înfiat și mi-a dat numele lui. Port acest nume de la vremea când a avut loc bătălia de la Sanomi.

— Sanomi?

Omul a făcut câțiva pași înapoi.

— Care-ți era numele înainte de bătălie?

— Pui prea multe întrebări. Numele meu era Matsuhito.

— Matsuhito cel cu bătălia de la Sanomi? Cel care a poruncit construirea zidului şi i-a distrus pe Minaga?

— Eu am construit zidul.

— Şi tot tu eşti cel care a ucis un om înălţându-se în picioare, în şa?

— Nu. Acela a fost seniorul Norimasa Yoshihide, cel plecat dintre noi.

— N-am de ce să mă lupt cu tine.

Mâinile omului tremurau vizibil.

— Vrei toate aceste provizii? a întrebat-o Matsuhito pe doamna Utsu.

— Da, fie aşa, a răspuns doamna Utsu, plecând privirile.

— Descarcă totul, prostănace! a răcnit Matsuhito.

Omul a început să descarce aruncând saci şi alte lucruri, la întâmplare.

— Să duc totul în staul?

— Face asta de obicei?

— Da, a răspuns doamna Utsu.

— Du totul la staul. Şi nu mai pune întrebări atunci când cunoşti deja răspunsul.

— Cer iertare, stăpâne! a spus omul, grăbindu-se să ducă sarcina la îndeplinire.

După ce toate proviziile au fost puse la adăpost, a luat din căruţă un cufăr mare din lemn lăcuit.

— Aici se află cele două chimonouri pe care le primeşte doamna în fiecare an. Pe unul dintre ele a fost pictat un cireş în floare. Celălalt este de un albastru închis şi ca model au fost imprimaţi fluturi şi căruţe în nuanţe de roşu, alb şi auriu. Dacă sunt haine ce trebuie ţesute, reparate le pot lua cu mine.

— Nu am nimic ce trebuie reparat.

Faţa doamnei Utsu devenise purpurie.

— Atunci sunt liber să plec?

— Da, a şoptit doamna Utsu.

— Dacă aud vorbe despre o doamnă din pădure care a început să se îngraşe, te voi căuta. Şi eu sunt în stare să lupt stând în picioare în şaua calului.

— Da, stăpâne! Desigur, stăpâne. Nu voi rosti niciun cuvânt.

Spunând acestea, omul se retrăgea către căruţă. Apoi a urcat în grabă.

— Dacă rosteşti fie şi numai un cuvânt, voi afla de la Yoshida.

— Yoshida tâlharul?

— Este prietenul meu.

Omul a întors carul şi a plecat cât de repede a putut.

Doamna Utsu rămăsese nemişcată ferindu-şi privirile de cele ale samuraiului.

— Hai să intrăm. Te voi ajuta să te întinzi pe saltea.

Doamna Utsu i-a dat ascultare şi bărbatul i-a văzut chipul înlăcrimat.

— Totdeauna mă învăluie tristeţea la sosirea acestui om. Îmi aminteşte de ceea ce am făcut odată.

— Aşază-te şi eu voi pregăti ceaiul.

După ce a turnat ceaiul în ceşti, s-a aşezat şi el alături pe saltea.

— Bea! i-a poruncit el.

Femeia tremura din tot trupul.

Samuraiul s-a ridicat şi întorcându-se cu sticla de *sake* i-a turnat în ceaşcă.

— Acum bea! a îndemnat-o cu blândeţe. Bea pentru mine!

A ridicat privirile asemenea unui copil şi apoi a început să bea. După ce a terminat ceaiul, a rămas cu privirile ațintite în podea. Samuraiul o urmărea atent. Continua să tremure dar mai puțin violent. Când în sfârșit s-a liniștit, samuraiul a întrebat-o cu glas blând:

— Acum vrei să-mi spui cine este acel om?

— Trebuie.

— Ascult.

— Este unul din oamenii de încredere ai familiei față de care am greșit. Bărbatul care a murit în zăpadă înainte de împlinirea celor o sută de zile făcea parte din familia aceasta.

— Și familia aceasta te ajută să trăiești în bună stare și îți trimite rochii?

— În fiecare an primesc două chimonouri brodate, din mătase.

— Aș putea să te întreb de ce?

— Omul a cerut familiei sale să-i promită că vor avea grijă de mine în cazul în care el își pierdea viața. A lăsat ordine clare și amănunțite: ce mâncare să mi se dea, câte rochii, ce fel de piepteni și oglindă, chiar și câte ace de cusut pe an, câte bobine de ață și câte valuri de mătase. Nu a uitat nici pelerina groasă pentru iarnă și nici cizmele din blană de urs. Ce le rămânea lor de făcut era să stabilească locul în care urma să trăiesc. Totul a fost pus la punct. Rușinea pe care o trăiesc este imposibil de suportat. În fiecare an, când îl văd sosind, mă gândesc la mine. În felul acesta se plătesc păcatele. Mai înainte de sosirea ta, omul acesta m-a numit *obakemano* și *kitsune onna,* femeia vulpe și spirit rău, care vrăjește bărbații apoi îi ucide.

Samuraiul s-a ridicat.

— Unde te duci?

— Să-l ajung din urmă și să-l ucid.

— Nu. Nu mai vreau vărsare de sânge. Stai jos! Crezi că un alt cadavru pus în seama mea ar putea să mă înveselească? Sunt destul de umilită fără a mai ucide pe altcineva.

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Bărbatul a răspuns provocării tale. Dacă ar fi refuzat-o, nimeni nu ar fi avut de ce să-i aducă reproşuri. Toţi ar fi spus despre tine că eşti o femeie egoistă, plină de toane şi toţi l-ar fi întrebat: De ce nu-i dai ascultare? Întreaga vină o poartă numai el.

— Nu suport să mă gândesc la cele întâmplate. Faţa acoperită cu barba albă de gheaţă. Se spune că în iad există un munte de ace. La acea vreme oamenii îmi spuneau că acolo voi ajunge. Am fost. Şi mai sunt încă. Eram atât de plictisită, de sătulă să am putere asupra unor bărbaţi de care nu mă lega nimic. L-am ucis pe acel om fără niciun motiv. Era un bărbat blând şi bun.

— Nu tu l-ai ucis. El singur a adus moartea asupra lui. Dacă ar fi rămas acasă, alături de mama sa aflată pe moarte, ar mai fi încă în viaţă.

— Sunt sigură că spiritele lor nu-şi găsesc pacea. De câte ori nu am spus sutrele în temple aflate pe tot cuprinsul ţării? De câte ori nu am copiat sutre în onoarea lor? Totul a fost în zadar. Ei tot nu-şi găsesc liniştea.

— Ai primit o lovitură grea. Trebuie să te odihneşti.

— Nu pot dormi. Îmi este teamă. Şi copilul este neliniştit. Nici măcar el nu este fericit.

— Dacă mă întind alături de tine, vei adormi?

— Voi încerca.

Amândoi s-au cufundat în somn şi când s-au trezit, doamna Utsu părea să-şi fi revenit. Şi-a văzut liniştită de treburi, apoi a ieşit din colibă şi s-a jucat cu vulpile.

Târziu, în noapte, după ce doamna Utsu adormise, samuraiul s-a dus la grajd și a început să cerceteze cele aduse de străin. A descoperit prune proaspete și uscate, tot felul de fructe uscate, carne de vită și cerb, uscată, legume conservate și *sake,* trei saci cu orez și multe altele. Când a ajuns la cufărul lăcuit, a avut un moment de ezitare, de parcă ar fi fost pe cale să deschidă scrisorile unui îndrăgostit. Dar, în cele din urmă, curiozitatea s-a dovedit mai tare. În cufăr a descoperit unul dintre chimonouri, înfășurat în hârtie *washi.* A despachetat-o și a ridicat chimonoul înaintea sa. Era de un purpuriu intens și pe măsură ce culoarea cobora către poale, devenea tot mai întunecată. Pe față ca și pe spate se aflau cireși înfloriți, brodați în culori strălucitoare. Se folosise chiar fir de aur pentru broderii.

— Aș vrea ca eu să fi fost cel care a poruncit ca aceste rochii să fie făcute pentru tine, a rostit el cu glas tare.

— Nu spune asta!

Doamna Utsu se afla în pragul ușii. Privirile ei erau arzătoare.

— Cireșul este minunat desenat, dar în jurul trunchiului se află păuni. Acesta este un reproș. Eu sunt un păun de o frumusețe amețitoare, dar glasul este oribil și de fapt este o oglindă a spiritului. În fiecare an îmi aduce două chimonouri și totdeauna unul dintre ele este un reproș fățiș.

— Lucrurile ar trebui făcute cu bunăvoință sau nu ar trebui făcute deloc.

— Nu există bunăvoință față de mine. Te rog, împăturește chimonoul și hai să ne culcăm.

În acea noapte au avut sentimentul că au dormit foarte bine.

Zilele treceau una după alta și într-o dimineață senină și răcoroasă samuraiul i-a spus doamnei Utsu:

— Ar trebui să mănânci carne proaspătă. Voi vâna câțiva fazani.

— Nu-i vâna ci prinde-i doar, l-a îndemnat doamna Utsu râzând.

Totul este așa cum ar trebui să fie, și-a spus el plecând în pădure.

Când a revenit, în amurg, doamna Utsu nu i-a ieșit în întâmpinare, așa cum făcea totdeauna. A lăsat jos sacul în care se aflau fazanii și a intrat în colibă. Odată intrat, a privit cu atenție în jur, încercând să deslușească prin semiîntunericul din încăpere de unde veneau gemetele înfundate.

— Utsu! Utsu! *Doshita! Doshita!* Ce se întâmplă? a strigat el privind silueta chircită aflată pe podea.

A încercat să o ajute să se ridice.

— Ce se întâmplă?

— Voi muri. Asta este ce mi-am dorit.

— Ți-a sosit sorocul? Trebuie să naști?

— Nu. A sosit ceasul meu. Sunt otrăvită.

— Străinul este de vină? Ce-ai mâncat?

— Nicidecum. Am fost în pădure și am mâncat ceva.

— Ce-ai mâncat? Ce anume?

— Ciuperci. Lasă-mă să stau întinsă.

— Ai mâncat ciuperci otrăvitoare?

— Da. Nu suport gândul că anul viitor ar putea să vină din nou și te va găsi aici.

— Cine?

— Omul care mână carul.

— Îl voi ucide dacă-l mai întâlnesc o singură dată.

S-a ridicat și s-a îndreptat către cana cu apă. Își amintise învățăturile seniorului Norimasa.

— Ridică-te! i-a poruncit cu asprime doamnei Utsu. Vei bea apă. Dacă nu vrei să bei, ți-o voi turna pe gât cu forța.

A turnat apă într-o cănuță și i-a dat-o doamnei Utsu.

— Bea! Nu glumesc!

Doamna Utsu a făcut ceea ce i se ceruse.

— Îmi este și mai rău!

— Îmi pare rău. Bea din nou!

Și au tot continuat astfel până când doamna Utsu a spus:

— Nu mai pot bea. Dacă mai beau voi începe să vărs.

— Bea! Taci și bea!

A încercat să înghită o picătură de apă, dar așa cum prevăzuse a început să verse icnind. S-a ridicat sprijinindu-se în mâini și în genunchi, precum un animal, și a continuat să verse. În cele din urmă, când totul fusese dat afară din stomac, pe gură și nas îi țâșnea numai apă de culoare gălbuie.

— Bea din nou!

Doamna Utsu s-a luptat cu sine și în cele din urmă a reușit să înghită apa. După încă două căni a început să verse din nou.

— Bea!

Făcea tot ce-i stătea în puteri să-l asculte. După încă două-trei căni a început din nou să verse și de fiecare dată apa care-i țâșnea din stomac era tot mai curată, în cele din urmă fiind la fel de limpede ca cea din cană. Samuraiul a ridicat femeia sleită de puteri și a așezat-o pe saltea.

— Arăți de parcă ai fi înghițit o lună nouă. Te mai doare? a întrebat-o el mângâindu-i pântecul.

— Puțin.

— Spune-mi adevărul.

— Doar puțin. O ușoară apăsare, acesta-i adevărul.

— Tu vei dormi și eu voi face curat.

Stoarsă de puteri, femeia a adormit de îndată.

După ce a curățat podeaua, samuraiul s-a așezat alături de saltea, cu picioarele încrucișate și o privea cu interes. Se întreba dacă nu exista sfârșit pentru caznele la care îi supunea pe bărbații pe care îi prindea în mreje. Cum fusese posibil să facă un asemenea pas? Era oare drept să distrugă fericirea lui, doar pentru că ea se simțea umilită? Cât de importantă era umilința?

— Sucește-mi gâtul! Sucește-mi gâtul!

Glasul soldatului părea aievea. Nu vreau să mă întorc în viață. Gândește-te la rușinea pe care aș îndura-o. Și la familia mea... Și eu aș face asta pentru tine.

Era oare viața de familie asemenea unui câmp de luptă? De ce se înfruntau unul pe celălalt? Oare el era câștigătorul? Habar nu avea și era posibil nici să nu afle prea curând. În zori avea să știe. Poate. Lacrimile se prelingeau pe obrajii lui și din când în când le ștergea cu mâneca chimonoului.

Mâneca mea udă de lacrimi. Aceeași imagine în cinci din zece poeme ale antologiei regale. În acel moment a înțeles că ceea ce considerase a fi o expresie banală era de fapt un adevăr teribil. Oare mai era în viață? S-a aplecat asupra ei, și-a ținut răsuflarea și a ascultat. O auzea respirând regulat dar slab. Cele două vulpi s-au furișat înăuntru și și-au ocupat locurile de o parte și de cealaltă a saltelelor. Într-un târziu, cel mai mare și mai roșiatic dintre pui, care semăna cu o vulpe matură la prima vedere, s-a apropiat de ușă cu prudență, a privit înăuntru curios și apoi a intrat și s-a întins alături de vulpea samuraiului. Ei bine, tu ești cel mai curajos dintre pui, gândea samuraiul. A întins mâna să mângâie puiul dar acesta s-a ferit. Se temea încă de oameni întrebându-se care le era rostul în lume.

Unele vieți se scurg molcom, în pace, gândea samuraiul cu amărăciune. S-a aplecat din nou ascultând respirația doamnei Utsu. Nu se schimbase nimic.

Probabil adormise, căci la ivirea zorilor când a deschis ochii ședea în aceeași poziție, dar doamna Utsu se trezise și se ridicase în capul oaselor.

— Sunt în viață. Mă mir.

Samuraiul nu i-a răspuns.

— Regreți că sunt încă în viață?

— Nu. Te mai doare?

— Foarte puțin.

— Așa spuneai și azi-noapte.

— Cred că îți este foame. Și dacă promit că nu se va mai întâmpla?

— Nu te obosi. Voi veghea îndeaproape.

— Nu mai ai încredere în mine.

— Este de la sine înțeles.

S-au privit îndelung.

— Puiul de vulpe a intrat în colibă, a spus ea în cele din urmă. Este pentru prima dată când se întâmplă.

Samuraiul a rămas tăcut, căzut pe gânduri. Nu am încredere în ea. Dacă un alt samurai s-ar fi purtat asemenea ei, l-aș fi ucis pentru trădare și după aceea când m-aș fi gândit la el, mi l-aș fi amintit ca pe o persoană lipsită de importanță, ca pe un nimic. Nu am încredere în ea și cu toate acestea simt numai iubire față de această femeie. Seniorul Norimasa a fost un bărbat mare, cu adevărat mai mare decât și-a imaginat el însuși. El era în stare să treacă ușor de la lumea războiului, la cea în care trăiesc femeile.

— Mi-e foame; a șoptit doamna Utsu.

— Nu vei mânca nimic. Poate abia mâine dimineață. Îți voi pregăti ceai de prune. Ceaiul îți va alina durerea. Până la urmă cele aduse de căruțaș, se dovedesc folositoare.

— Te rog nu-mi aminti de el.

Ochii ei mari și rotunzi păreau și mai mari ca de obicei și în ciuda șuvițelor de păr alb, arăta asemenea unui copil.

— De ce gândești așa? De unde toate aceste resentimente? Doar a mai venit aici și în alte rânduri.

— M-a batjocorit în fața ta. Mai înainte, atunci când ți-am spus povestea omului înghețat, știam că pentru tine era o simplă poveste, ceva petrecut cu mult timp în urmă, greu de crezut. Dar venirea omului aceluia a făcut ca povestea să devină realitate. Asta este greu de îndurat.

— Și din această pricină ai dorit să curmi viața ta și pe cea a copilului?

— A fost mai mult de atât. M-am temut că se va întoarce aducând cu sine mai mulți oameni și te vor ucide. Acesta este adevărul. N-aș îndura să știu că am mai pricinuit moartea unui om.

Pe doamna Utsu a podidit-o plânsul.

— Nu pot să cred că ești în stare de o astfel de faptă. Eu te pot apăra singur și dacă am nevoie de mai mulți oameni, oricând îi pot chema în ajutor. Ce nebunie! Acum ce mai încerci să faci? Vrei să-mi sfărâmi spiritul sau ceva și mai rău?

— Înțeleg. Din nou mă port ca o femeie cumplită.

— Fie ai o pornire spre fapte teribile, fie ești nesăbuită, naivă, ceea ce nu prea cred.

— Și chiar nu am voie să mănânc nimic până mâine?

— Nu.

— Am otrăvit și copilul?

— Sper că nu. Cred că am sosit la timp.

— Bine Așa e bine.

Părea să fie sinceră rostind aceste vorbe.

— Dar a fost oribil cât de multă apă a trebuit să beau.

— Nu te mai plânge. Uneori dă roade, alteori nu.

Doamna Utsu a rămas un timp pe gânduri, apoi a recitat:

În iarnă, peste o colibă am dat
O mână de cenușă argintie am aflat
Jarul se stinsese
La fel și viața mea.

— Am fost aproape.

— Foarte aproape.

— Și tu? Dacă vor veni mai mulți oameni vei fi la fel de aproape? Din cauza mea?

— Nu-ți face griji din pricina mea. Voi lua măsuri de apărare în plus.

Brusc s-a zărit lumina unui fulger apoi a urmat bubuitul tunetului.

— Acum nu vom mai putea merge afară, s-a plâns doamna Utsu.

Faptul că trebuia să rămână închisă în colibă o nemulțumea.

— Oricum nu plecai nicăieri prea curând.

— Dar ploaia aceasta ar putea să dureze zile în șir.

— Dacă stă ploaia și este destul de cald, te voi duce afară.

— Urăsc ploaia.

Stropii grei loveau cu putere acoperișul colibei și șuvoaie groase de apă se scurgeau din jgheaburi.

— Cel puţin nu trebuie să ne temem că apa va trece prin acoperiş, a spus samuraiul.

— Câţiva stropi ar fi făcut ca totul să fie mai interesant.

— Ai caietul pentru poezii şi papirusurile pentru *monogatari*. De ce nu încerci să scrii sau să citeşti. Poate ar trebui să exersezi pictura.

— Te porţi cu mine de parcă aş fi copil.

— Ţi-am mai spus o dată. Dacă se face vreme bună, te voi duce afară.

— Mă vei duce?

— Trebuie să te refaci.

— Pântecul meu este ciudat de liniştit, a spus ea cu oarecare teamă.

— Te deranjează dacă nu se va încorda decât arcul meu? Nu vor fi nici preoţi care să rostească sutre şi nimeni nu va arde esenţe parfumate şi nu vor fi nici slujitoare.

— Nu mă supără nimic. Nu-mi pasă atâta timp cât vom trăi.

Samuraiul a înţeles că în spatele cuvintelor se aflau înţelesuri mai adânci.

— Ce se întâmplă? Există un alt pericol de care ar trebui să ne temem?

— Bărbatul care a murit îngheţat mă iubea mai presus de orice pe lume, dar familia lui nu.

— Spune-mi tot ce-ţi trece prin minte. Nu pot înţelege totul cum se cuvine dacă nu ştiu tot ce ar trebui să ştiu. Ce altceva trebuie să cunosc?

— Ceea ce ţi-am spus mai înainte. Sunt îngrijorată. Când omul va reveni la familia aflată la castel, le va spune şi celorlalţi. Trăiesc alături de un bărbat şi sunt însărcinată. Cât timp au știut că trăiesc singură asemenea unei călugărițe, erau mânioși, plini de amărăciune, dar nu atât de furioși încât să încerce să se răzbune. Când vor auzi de sarcină, vor gândi că am întinat memoria fiului lor și nu știu ce vor dori să facă. Pot prea bine să facă orice le trece prin minte. Și furia lor se poate îndrepta și către tine. Din acest motiv ar fi mai bine să pleci.

— Ți-ai pierdut mințile. Nu plec nicăieri și nu mă tem de moarte. Dar este înțelept să veghez cu mai mare atenție.

— Dacă ar fi mai mulți oameni care să ne apere... Dar suntem numai noi doi și eu nu sunt de niciun folos.

— Seniorul Norimasa obișnuia să spună că valoram cât o mie de oameni.

— Exagerare. Hiperbolă. Figură de stil. Își exprima respectul, doar atât. Dar nu se aștepta nicicum să dai dovadă de forța a o mie de oameni.

— O să mă mai gândesc la asta.

— Mă bucur. Ce ușurare!

— Nu vor trimite prea mulți oameni împotriva mea. Câțiva dintre ei pot face rost de documente false pentru a trece de bariere, dar o mică armată nu ar reuși. Ideea este să știu când se apropie chiar mai înainte ca ei să fi ajuns aici.

— De vreme ce ai hotărât să veghezi neîncetat asupra mea cum crezi că vei putea să stai de strajă?

— Mă voi gândi la asta. Totdeauna reușesc să pun la cale un plan.

— Cere vulpilor să stea de pază.

— Habar nu ai câtă înțelepciune se află în vorbele tale.

***

— Anotimpurile se schimbă și nimeni nu observă până când nu trece un fior prin aer și totul pare altfel, nimic nu mai este așa cum a fost. Am trecut prin iarnă și vară și acum au început ploile și nopțile sunt mai reci. Se apropie toamna și apoi va veni din nou iarna. Mă întreb dacă voi mai vedea iarna încă o dată.

— Bineînțeles. Și vei fi ocupată cu pruncul. Și eu voi fi ocupat să avem foc în vatră pentru copil.

— Abia aștept iarna. Totdeauna mi-a plăcut iarna.

— Zăpada înseamnă griji, neplăceri. Soldați și cai împreună lasă urme în zăpadă. O furtună de zăpadă stinge torțele și pune capăt unui plan ce depinde de incendierea unei case sau a unui castel. Proviziile nu ajung totdeauna la vreme. Poate să nu existe niciun dușman și este posibil ca nimeni să nu te amenințe, dar zăpada te ține sub asediu. Zăpada poate fi un dușman teribil. Și cu toate acestea este atât de plăcută privirilor.

— Da, este. Niciodată nu m-am gândit că totul se va sfârși așa cum s-a întâmplat.

— Sunt convins. Dar erai tânără și nesăbuită. Tu n-aveai ce căuta într-un castel sau într-un palat.

— Am fost aproape fericită la palat alături de Împărăteasă, care mă ocrotea, dar nu am fost în stare să întrec în istețime intrigile țesute de doamna Tsukie. Profesorul ei în arta scrisului! El era asediul meu în zăpadă, el a fost cel care m-a distrus.

— Profesorul!?

— El era în stare să imite scrisul oricui. De multe ori, seniorul Norimasa intercepta scrisorile altor șefi de clan, le înlocuia cu altele, cu totul diferite de cele pe care autorii le scriseseră. Profesorul său în arta scrierii imita perfect scrisul de mână al oricărei persoane. Seniorul Norimasa îi făcea astfel pe șefii clanurilor să se suspecteze unul pe altul de complot împotriva celuilalt. Și atunci când legăturile între ei deveneau tot mai firave, seniorul Norimasa se arunca asupra lor asemenea „unei păsări de pradă“, cum obișnuia el să spună.

— Și tu crezi că doamna Tsukie se folosea de profesorul ei pentru a scrie mesaje ce imitau scrisul tău?

— Cred că îi făcea pe alții să fie convinși că eu complotam împotriva ei pentru ca seniorul Norimasa să fie al meu. Sau îi făcea pe unii să bănuiască că nu eram loială. Sunt aproape sigură că le-a spus unora dintre doamne că eram spioana Împărătesei și că, asemenea cuplului imperial, consideram că seniorul Norimasa devenea tot mai puternic, mult prea puternic. Ori de câte ori mă vedea, era cumplit de tulburată. Era o femeie bolnavă de gelozie.

— Trebuie să uiți de ea la fel cum este bine să dai uitării tot ceea ce te nemulțumește, te tulbură. Frunzele deja au căpătat nuanțe roșietice. Curând va veni toamna și te voi duce afară și vom privi muntele. După aceea iarna nu va mai fi departe. Bărbatul care a murit în zăpadă... Făcea parte dintr-un clan puternic?

— Era un Fujiwara. Sunt foarte puternici.

— Spune-mi! Ajung negustorii ambulanți până în aceste locuri?

— Arareori. Dacă sosește vreunul, asta se întâmplă în toamnă, cu puțin înainte de căderea zăpezii. Ei știu unde locuiesc oameni și vin pentru a le vinde mărfurile mai înainte de venirea iernii. De obicei, găsesc lucruri de care nu am nevoie și le dau *sake* la schimb. Altfel devin furioși. Deseori spun: Iarna, când te înconjoară tăcerea și începi să-ți faci griji din pricina banditilor, un strop de *sake* este binevenit. Dar de ce întrebi? Ai nevoie de ceva anume?

— Da. Dacă la sosirea unuia dintre ei mă aflu în grajd sau în pădure, trebuie să lovești cu putere în oala cea mare. Nu vreau să pierd sosirea lor.

— Cât de ciudat te porți. Dacă va veni cineva din partea clanului Fujiwara, asta se va întâmpla înainte de sosirea iernii. În mod sigur. Ceea ce înseamnă că ne putem aștepta oricând să-i vedem.

— Da, dar nu trebuie să ne facem griji.

În ciuda umbrelor ce pluteau deasupra colibei lor, timpul trecea cu mici bucurii. Doamna Utsu își făcea de lucru înșirând pe sfoară prunele uscate și afuma carnea de căprioară. În acel an aveau chiar și carne de mistreț. Existau și ciuperci sumedenie și pe toate le punea pe sfoară, deși o treceau fiori la vederea lor. Într-o zi, sprijinindu-se pe călcâie, le-a privit și a spus:

— Niciodată nu m-am gândit că ar fi putut să-mi trimită mâncare otrăvită. Dar nici nu cred că le-ar trece prin minte s-o facă. Bărbatul care a murit înghețat în zăpadă era un om bun și n-ar fi trebuit să sfârșească astfel.

— Așa trebuie să gândești. Este mort și spiritul său și-a găsit liniștea.

— Aș vrea să pot crede astfel.

— Dacă a lăsat poruncă ce să se facă pentru tine, s-a gândit că era posibil să i se întâmple ceva și cu toate acestea nu-ți purta pică. Credea că meritai să ducă la îndeplinire îndatorirea pe care și-o asumase. Când un samurai moare împlinindu-și datoria, atunci spiritul său nu este mânios. Ți-am mai spus asta.

Doamna Utsu a încuviinţat dând din cap, în semn că avea dreptate, apoi şi-a dus mâna la pântec.

— Micuţul s-a trezit. Este foarte ocupat.

— De la o vreme nu te mai ţii bine pe picioare. Dacă îţi mai creşte burta, te va trage în faţă. Te văd stând pe pântecul rotund şi când vântul intră pe uşă, începi să te învârţi în aer ca o insectă pe o minge *temari.*

— Ştiu cât de ciudat arăt, a fost ea de acord cu un zâmbet.

A observat-o cum de multe ori ducea mâna la spate şi îşi masa mijlocul.

Când le doare spatele, este posibil să fie începutul, obişnuia să spună bunica lui. O urmărea îndeaproape. Continua să nu-i dea voie să părăsească singură coliba.

— Ar trebui să te consideri un ostatic. Totdeauna te-a interesat arta războiului.

— Şi-n ce război sunt prinsă acum?

— Marele război al ciupercilor.

Frunzele toamnei începuseră să capete culori înflăcărate şi când vântul adia mai tare, unele dintre frunzele roşietice se desprindeau de pe ram şi pluteau în luminiş.

— Iarna se apropie cu adevărat, spunea doamna Utsu.

Da, şi oamenii din clanul Fujiwara vor fi şi ei aici, în curând.

De la o vreme, samuraiul avea grijă ca vulpile să petreacă tot mai mult timp în colibă. Dacă închidea uşa, vulpea doamnei Utsu începea să scheaune şi să latre şi el îi dădea voie să intre.

— Vreau să stai aici, îi spunea vulpii. Stai cu ea.

Şi vulpea părea să înţeleagă ce i se cerea.

— Lasă bietul animal în pace. De ce trebuie ca orice ființă din jur să fie ținută prizonieră?

— Ușa este deschisă. Dacă vrea, poate pleca.

Câteva nopți mai târziu, vulpea a părăsit coliba și a dispărut. Samuraiul, care era neliniștit, a simțit plecarea ei dar nu s-a trezit. Câteva momente mai târziu s-au auzit mai întâi două țipete ascuțite, urmate de altele două. Samuraiul a ascultat cu atenție. Se părea că scâncetele veneau de sub podea. S-a auzit un lătrat ascuțit, apoi vulpea a amuțit. Ceva mai târziu a început să zgârie sub podea.

A trezit-o încetișor pe doamna Utsu și a șoptit.

— E cineva aici. Vreau să te întinzi, lipită de perete, și să te acoperi cu pelerina. Ascunde-te bine și lasă loc doar cât să poți respira.

Doamna Utsu l-a ascultat și a făcut întocmai ceea ce îi ceruse.

De câteva săptămâni bune, samuraiul dormea cu sabia alături. În apropiere se aflau arcul și tolba cu săgeți. A stat și s-a gândit ce avea de făcut. Vulpea lui avea auzul extrem de fin. Probabil că încă mai avea ceva timp mai înainte să apară inamicul. Luna nu răsărise și doar cărbunii din vatră ofereau un strop de lumină. Samuraiul purta chimonoul cel negru pe care îl alesese de ceva vreme. În felul acesta putea fi aproape invizibil în întuneric. A ieșit pe ușă și a rămas ascuns, în umbra pe care o arunca un jgheab pentru apa de ploaie. S-a furișat de-a lungul peretelui până a ajuns în spatele casei. Nu era nimeni. Deodată vulpea a apărut alături de el.

— Liniște.

A pornit să urce pe acoperișul din stuf și când a ajuns în vârf a ridicat capul și-a cercetat luminișul. Vulpea, care îl urmase, s-a întins pe burtă alături de el.

— Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm, a şoptit el către vulpe.

Se întâmpla adesea să simtă că vulpea înţelegea ceea ce îi spunea el sau cel puţin încerca să priceapă. În acele momente chiar trăia un sentiment liniştitor ştiind că avea vulpea alături de el, un ajutor bine-venit în apărarea colibei.

Nu se întâmpla nimic. Doar foşnetul ramurilor, diferit de cel de la începutul anului; frunzele erau mai uscate şi copacii păreau ţepeni. Îl toropea somnul şi începea să creadă că nu se apropia nimeni şi că totul fusese doar o alarmă falsă. Dar, brusc, vulpea l-a împuns cu botul în obraz şi atunci samuraiul s-a târât ceva mai sus, către creasta acoperişului şi a cercetat din priviri luminişul. Ochii săi se obişnuiseră cu întunericul şi atunci a reuşit să zărească cele trei siluete ce se furişau ieşind din pădure în capătul cel mai îndepărtat al luminişului.

Trebuie să-i las să se apropie îşi spunea samuraiul în vreme ce pregătea arcul şi săgeţile. Dacă ucid unul dintre ei, ceilalţi vor avea timp să dispară în pădure. Vulpea urmărea cu atenţie fiecare mişcare a samuraiului de parcă ar fi aşteptat instrucţiuni din partea lui. Samuraiul a clătinat din cap şi vulpea s-a făcut una cu acoperişul. Cele trei siluete se apropiaseră suficient. A slobozit o săgeată şi una dintre siluete s-a prăbuşit la pământ. A încordat arcul din nou şi cea de a doua siluetă s-a prăvălit. Al treilea atacator a pornit în fugă către colibă şi în momentul următor a intrat.

— Să mergem! a îndemnat samuraiul vulpea.

În acea clipă a şi ajuns pe pământ. În loc să intre în colibă s-a strecurat pe sub ea. Făcuse, din timp, câteva uşi-capcană ce se deschideau chiar sub casă. A deschis una dintre ele. Știa dinainte că omul din colibă nu ar fi putut să-l vadă, dar el îl putea vedea. Străinul se apropiase de vatră și vârâse mâna în cenușă să vadă dacă era caldă. Samuraiul a închis trapa prin care intrase și s-a îndreptat către cea de a doua trapă construită de el. Aceasta era mai mare și îi permitea să stea în picioare și să se miște fără să-l stânjenească nimic. Și-a tras pumnalul de la brâu și l-a strâns în pumn. În acel moment a înțeles că vulpea nu se mai afla alături de el. Dinăuntrul colibei s-a auzit un schelălăit. Intrusul s-a întors roată încercând să afle ce se întâmpla și în felul acesta a întors spatele samuraiului. Matsuhito a aruncat pumnalul. L-a văzut pe om clătinându-se ca și când era gata să cadă, dar a continuat să rămână în picioare.

Matsuhito s-a ridicat prin ușa-capcană spunând:

— Sunt seniorul Norimasa Matsuhito. Spune-ți numele.

Intrusul s-a întors cu fața către el.

— Sunt Fujiwara Yoshihide, fratele lui Fujiwara Yasumoto, cel pe care l-a ucis femeia. Am venit după ea. Tu ești un samurai care înjunghie oamenii pe la spate?

— Tu ești unul dintre cei care vine cu doi bărbați pentru a ucide o femeie? Ești un laș. Nu meriți respect. Trage spada!

— Dacă fac asta, vei muri.

— Hai! Omoară-mă!

Bărbatul s-a aruncat asupra lui, dar Matsuhito s-a ferit în lături și chiar în ultima clipă și-a năpustit sabia asupra umărului adversarului său, tăindu-i brațul care a căzut la pământ cu o bufnitură răsunătoare.

— Nu vei trăi mai mult de un minut. Dacă ai ceva de spus, acum e momentul.

Omul s-a prăbuşit în genunchi respirând cu lăcomie.

— Doamnă Utsu, fie să arzi în iad. Vor mai veni şi alţii după tine.

Apoi a rostit o rugăciune, una budistă probabil, şi s-a prăbuşit cu faţa înainte.

— Pot să mă ridic? a întrebat doamna Utsu.

— Rămâi unde eşti până cercetez locul.

A ieşit din colibă luând vulpea cu el. Aceasta alerga înaintea lui, aşa cum făcuse adesea în trecut, de parcă ar fi cerut samuraiului să îl urmeze. Păşind după ea, samuraiul se mişca cu paşi mărunţi, pe nesimţite. După ce au intrat în pădure au dat peste un izvor la care vulpile veneau adesea. În acel moment au auzit zgomote făcute de un animal ce lovea pământul cu piciorul. Erau cai. Poate se aflau şi oameni în preajma lor. S-a apropiat cu prudenţă, adăpostindu-se în spatele copacilor. Unul dintre cai a nechezat şi atunci samuraiul a înţeles că se apropiase la doar câţiva paşi. În sfârşit a reuşit să vadă trei cai, unul pentru fiecare om. Prin urmare îi ucisese pe toţi trei. În acel moment, norii s-au risipit şi luna s-a ivit pe cer. Nu arunca o lumină strălucitoare, dar era suficient pentru a vedea limpede caii şi copacii.

Vulpea era neliniştită. Privea adesea în sus către coroanele pomilor, de parcă se aştepta ca pericolul să vină dintr-acolo. Probabil o maimuţă de munte, şi-a spus samuraiul. Atunci a zărit un licăr argintiu. Cineva se ascundea în copac. S-a retras în spatele unui alt copac şi a încordat arcul. Voi avea o singură şansă. Dacă nu-l dobor fie mă va ucide, fie va fugi. Un alt licăr în copac. Samuraiul încerca să-şi dea seama unde se afla duşmanul şi în ce poziţie şedea. Se întreba dacă inamicul ridicase braţul ţinând un pumnal sau un arc sau dacă îl întinsese înainte. Indiferent de arma pe care o ţinea în mână, aceasta era ridicată deasupra capului. Prin urmare licărul venea de undeva din apropierea capului. Continua să-şi bată capul imaginându-şi poziţia omului aflat în copac. Apoi a avut impresia că l-a zărit. Acum este momentul, şi-a spus, depărtându-se de copac şi slobozind săgeata. Nu s-a întâmplat nimic. N-am atins ţinta, gândea, retrăgându-se la adăpostul copacului.

Vulpea mârâia înfundat. Samuraiul a auzit picăturile căzând la pământ. Venea ploaia, dar pe cer nu mai erau prea mulţi nori. Vulpea s-a târât până la tulpina unui pin. Matsuhito a auzit-o adulmecând şi apoi lingând ceva.

— Înapoi! a poruncit el.

Vulpea s-a făcut una cu pământul şi a rămas în locul în care se afla. Pământul era acoperit cu frunze de arţar astfel încât vulpea nu se zărea dintre ele.

Vulpea aştepta. Samuraiul aştepta şi el.

S-a auzit un trosnet şi s-a prăbuşit ceva printre ramurile copacului. Vulpea a ţâşnit în picioare. Trupul lovit. Samuraiul s-a apropiat cu prudenţă. Omul căzuse pe spate şi samuraiul l-a întors. Ochii omului erau aţintiţi în gol. Era mort. Dar era posibil să se mai afle şi alţii ascunşi în copaci.

Vulpea şi-a arătat bucuria sărind şi agăţându-se de el. Samuraiul s-a aşezat în spatele unui copac. Vulpea a încercat să se cuibărească în poala lui.

— Te-ai făcut uriaşă. Cum crezi că te mai pot ţine în poală?

Dacă vulpea era veselă şi liniştită, nu mai exista niciun alt inamic. Sosise momentul să se întoarcă la colibă. Vulpea s-a ridicat şi în salturi a înconjurat copacul, apoi a început să urle ascuţit.

— Se mai află cineva în împrejurimi. N-ar fi trebuit s-o las singură, a spus el către vulpe.

Dar când a intrat în colibă nu a zărit decât leşul omului ucis de el şi pe doamna Utsu care, aflată încă sub pelerină, părea să se lupte cu cineva. S-a apropiat şi a ridicat pelerina. Doamna Utsu îşi ţinea pântecul cu amândouă mâinile şi se legăna dintr-o parte în alta gâfâind. Ştia că ar fi vrut să ţipe, dar fusese crescută într-o familie de samurai şi un astfel de lucru nu se cuvenea.

— Încetează! Te poţi lovi singură.

Matsuhito s-a ridicat şi a aprins lanterna. În acel moment vedea limpede ce se întâmpla. S-a aplecat din nou asupra doamnei Utsu.

— Ţi-am spus să încetezi. Mă voi aşeza în spatele tău şi te voi sprijini. Nu va dura mult.

A făcut precum spusese şi atunci când a ridicat-o de subţiori a părut să se relaxeze, de parcă durerile nu mai erau la fel de puternice.

— Credeam că ai fost ucis, atunci când am văzut că întârzii.

— Nu este chiar atât de uşor să fiu răpus.

Susţinută de el, femeia a început să împingă ritmic. Matsuhito îşi păstra cu greu echilibrul. Deodată, doamna Utsu s-a încordat aproape aruncându-l pe samurai înapoi. A mai împins încă o dată şi a rostit:

— A ieşit.

— Aici? Unde?

A aşezat-o binişor pe doamna Utsu şi a luat lanterna apropiindu-se de ea. Pe podea se afla un băieţel tare mic. A ridicat copilul, dar podeaua alunecoasă l-a făcut să cadă. A continuat să ţină pruncul chiar şi atunci când a ajuns să zacă pe spate cu fața în sus. În acel moment copilul a început să plângă. Țipa și își agita brațele.

— Știi ce trebuie făcut? a întrebat doamna Utsu.

— Da.

După ce a legat și apoi a tăiat cordonul ombilical, doamna Utsu a întins brațele pentru a primi pruncul.

— Este vie? s-a mirat ea.

— Este viu.

— El?

— El.

Doamna Utsu a început să plângă încetișor.

— N-am crezut că ar fi posibil așa ceva. Îl vom păstra?

— Bineînțeles.

— Bine.

Samuraiul a scos câteva bucăți de pânză dintr-un fel de ladă aflată sub podea și a înfășat copilul, apoi l-a dat din nou doamnei Utsu și i-a acoperit pe amândoi cu pelerina.

— Am făcut treabă bună în această noapte. Trebuie să-i mulțumim doamnei Utsu vulpea.

Și astfel i-a povestit cele întâmplate în pădure, dar chiar în momentul în care se pregătea să-i spună cum căzuse omul din copac, a observat că doamna Utsu adormise. S-a ridicat cu greu și l-a târât din colibă pe Fujiwara cel mort. Mă voi ocupa de el mâine.

Îl copleșise oboseala. Îi era somn. Emoțiile prin care trecuse în acea noapte îl sleiseră de puteri. S-a prăbușit pe saltea și vulpea s-a lipit strâns de el și a adormit îndată. Într-un târziu, vulpea doamnei Utsu a apărut urmată de pui și toți s-au culcat alături de el. În zori ușa era încă larg deschisă și soarele strălucitor își revărsa razele în colibă. Samuraiul s-a ridicat într-o rână și a privit către doamna Utsu şi copil. Aş putea rămâne astfel pentru totdeauna, îşi spunea el. Doamna Utsu a deschis ochii şi a zâmbit. Ca la un semnal, copilul a început să plângă şi chipul său a devenit roşu.

— *Genki desu.* Este sănătos.

— *Yokatta,* a răspuns samuraiul cu un zâmbet larg.

Capitolul 33

— Nu înțeleg de ce, dar în ultimul timp am scris numai poezii proaste. Dar, cu toate acestea, sunt fericită.

— Dacă ai fi fost nefericită, ai fi scris poezii vesele?

— Nu este ușor să scrii poezii vesele. Cele melancolice au o notă dramatică și oamenii le dau mai multă atenție. Dar să descrii fericirea... Voi încerca. Ascultă!

Adierea vântului primăvăratic
Leagănă ațele colorate legate de arc.
Vântul tot mai puternic în păr mi se joacă
Și-mi amintesc că nu sunt nălucă.

— Ce poezie veselă! Probabil încă mai ești speriată după cele întâmplate cu Fujiwara. De aceea apare stafia în poezie.

— Nu-mi place să mă gândesc la el.

— Atunci, nu te gândi.

— Ascultă, iar! Spune-mi dacă-ți par fericită.

Ceva straniu zărit-am în primăvară
Un cuib de viespi.
Și-n el, ciripind vesel, păsărele.
Oare-mi este căminul oriunde mă aflu?

....

Prunele s-au uscat în ciuda lacrimilor mele
Și-ntr-un târziu nici lacrimi n-au mai rămas.
Și totuși în zori, chiar și acoperișul sărmanului
Purta colierul de rouă.
Nicicând cu adevărat sărmană nu voi fi.

....

O zi cenușie de vară.
Și totuși, la fereastra mea,
Un mac uriaș înflorește
Îmi spun: ochii deschide-i mai des.

....

Acoperișurile lucesc în bătaia ploii nesfârșite
Două păsări negre așteaptă încremenite
Și eu aștept, gândindu-mă doar la tine.

....

Toamna
Viespea și umbra ei urcă pe paravan
Vânturi reci scutură merii
Deși în odaie e cald.
Iarna-i aproape.
Și tu simți la fel?

— Ce părere ai?

— Sunt și nu sunt despre noi.

— Sunt vesele sau nu? Totdeauna am scris poezii melancolice. Adesea am fost criticată din această pricină.

— Nu sunt un adevărat cunoscător. Încercările mele de a scrie versuri s-au dovedit dezastruoase. Aceste poezii îmi par purtătoare de fericire.

— Sper. Pentru că sunt fericită.

— Și copilul este fericit, iar eu sunt înfometat.

— Mi se pare ciudată această stare de fericire. Mă înspăimântă. De parcă nu ar trebui să recunoaştem acest sentiment căci dacă o facem, este posibil să dispară. De parcă nu ar fi altceva decât un vis şi dacă îl povestim se risipeşte.

— Nu este vis. Mărturie stau patru leşuri îngropate la poalele pinilor din pădure.

— Ce mod de a gândi!

— Seniorul Norimasa obişnuia să spună că este important să ştii cât valorează viaţa unui om. Şi nu iei hotărârea de a cheltui acea sumă decât dacă este ceva important, căci este posibil să ajungi să plăteşti cu viaţa ta în cele din urmă.

— Îi duc dorul.

— Este ciudat că doamna Tsukie a crezut că el era tatăl copilului tău.

— Da, ciudat.

S-a sprijinit de perete, ţinând copilul adormit în braţe. După o vreme s-a întins, dar copilul a continuat să doarmă pe burtă, iar mama îi ţinea o mână pe spate.

— Nu te desparţi de copil nici măcar pentru o clipă. Îţi voi arăta cum trebuie să faci pentru a-l duce în spate.

— Dar nu-mi va vedea faţa. Şi nici eu nu-l voi vedea pe el.

— Dar el tot fericit va fi. În cea mai mare parte a timpului doarme. Ar trebui să urmezi exemplul lui. Petreci prea multă vreme stând trează ca să poţi veghea asupra lui. Nu i se poate întâmpla ceva rău.

— Sper. Crezi că negustorul ambulant ar putea sosi curând? a întrebat ea.

— Curând. Da.

***

— Dar el nici nu este ca toţi copiii. Este ca o armată de copii.

— Bebeluşii dau o mulţime de bătăi de cap. Şi ce este mai rău este că ne fac să ne pierdem minţile de teamă. De câte ori strănută, mă gândesc la tot ce poate fi mai rău.

— Este rezistent chiar dacă nu pare un viteaz. Ieri când l-am dus în luminiş, o cioară s-a apropiat fâlfâind din aripi iar el se holba gata să-i sară ochii.

— Va fi curajos.

Şedeau amândoi în luminiş şi priveau muntele aflat în faţa lor. Drept înainte se conturau, asemenea unui model, pomii de un alb cenuşiu, dezgoliţi de frunze. Soarele începea să apună aruncând umbre ciudate, asemănătoare unor bărbaţi înalţi şi subţiratici.

Samuraiul era uluit de felul în care doamna Utsu se ataşase de copil.

— Eram convinsă că nu-mi doream un copil şi acum sunt gata să întorc spatele întregii lumi doar pentru el.

— Eşti o mamă adevărată. La fel ca şi vulpea mea.

— Sper, a şoptit doamna Utsu cu un aer visător, privind către copil.

— Nu va învăţa să meargă dacă nu-l laşi să atingă pământul.

— Atunci vei învăţa să zbori, nu-i aşa?

Spunând acestea plimba copilul prin aer, imitând zborul unei păsări.

— Dacă aş fi ţinut copilul cum îl ţii tu în acest moment s-ar fi aflat în două provincii.

— Este minunat. A făcut ca totul să pară mai simplu.

— Sau ne-a prostit.

— Nu. El ne învaţă ce înseamnă simplitatea. Şi asta înseamnă mult. Cred că este un mic înţelept.

— Totdeauna ai dreptate.

— De când a venit pe lume, tot ce scriu este mult mai simplu.

De zile-n şir n-a mai plouat
Şi iarba-naltă se unduie în bătaia vântului
Precum un lac.
Şi-mi spun că nu pot să mă-nec în el,
Sunt, în sfârşit, în siguranţă.

— Până şi iarba a început să-şi schimbe culoarea.

— Aş sta aşa o veşnicie.

Vorbele ei l-au făcut pe samurai să se cutremure înfiorat ca de un vânt rece adus de norii negri ce acopereau soarele.

Din ce în ce mai des fiecare dădea frâu liber propriilor gânduri, mai degrabă decât să răspundă celuilalt.

Au apărut ţânţarii şi când aceştia au devenit tot mai agresivi, samuraiul a întrebat:

— Nu crezi că este timpul să mergem înăuntru?

— Da, cred că trebuie. Este mare păcat să stai în casă atâta timp cât nu este zăpadă.

— Îi voi face o săniuţă pentru la iarnă.

Abia intraseră în colibă şi aşezaseră copilul în leagăn când au auzit clinchetul de clopoţei.

— Negustorul ambulant.

— Mă duc să stau de vorbă cu el.

— Invită-l înăuntru, a fost de părere doamna Utsu.

A stat o clipă pe gânduri, apoi şi-a spus că era mai bine să-l poftească în casă, astfel omul putea afla de existenţa copilului ceea ce făcea parte din planul său.

— Intră! Intră! Fii bine-venit! spuse samuraiul.

— Ce primire călduroasă!

Era evident că doamna Utsu nu-l întâmpinase cu căldură în trecut.

— Ei, ce ai pentru noi de data aceasta?

— Tot ce există pe lume și chiar mai mult. Piepteni și perii, oglinzi, fir de aur pentru legarea părului, o minge scânteietoare din pietre de râu – copilului i-ar plăcea, fructe uscate, câteva băuturi împotriva durerilor de burtă, foarte bune pentru copii.

— Vom lua mingea și o sticlă cu băutură tonică dacă vrei să-ți dăm ceva la schimb.

Doamna Utsu s-a ridicat și a deschis cufărul din lemn negru aflat într-un colț al încăperii.

— Am câteva materiale brodate. Sunt perfecte pentru a împacheta daruri.

— Arată-mi! i-a cerut negustorul.

Doamna Utsu i-a arătat o bucată de mătase de formă pătrată de culoare portocalie, pe care chiar ea însăși brodase un dragon. Broderia era pusă în evidență de firul de aur folosit din belșug. Un alt pătrat de mătase în tonuri de roz fusese brodat cu șiruri de munți în culoarea lavandei, ce se pierdeau treptat din vedere.

— Mi-ar plăcea dragonul.

— Atunci va trebui să ne dai mai multe lucruri la schimb, a intervenit samuraiul.

— Ce altceva dorești?

— O favoare.

— Ce anume?

Negustorul ambulant îl privea surprins, cu neîncredere.

— Ceea ce nu poți atinge nu este neapărat lipsit de valoare.

— Îmi plac lucrurile pe care le pot atinge. Celelalte aduc necazuri.

— Eu doar îți cer o favoare, nu-ți poruncesc ceva anume.

— Fie. Despre ce este vorba?

— Nu trebuie să fii bănuitor.

— Un samurai în mijlocul pustietății, cerând o favoare... Și tu îmi ceri să nu fiu bănuitor. Crezi că am ajuns la această vârstă fără să dau dovadă de prudență? Spune-mi ce dorești și eu voi lua hotărârea.

Privirile negustorului fugeau neîncetat către imaginea dragonului în fir de aur. Era evidentă dorința lui de a pune mâna pe bucata de mătase.

— Odată exista o bandă de tâlhari. Erau conduși de unul, pe nume Yoshida. Este prea complicat să-ți spun cum am ajuns să-i cunosc, dar unul dintre ei, Shinda, a fost cel de care m-am apropiat. Ai întâlnit un astfel de om?

— În drumurile mele întâlnesc mulți bărbați. Dar nu am auzit niciodată de aceștia doi.

— Gândește-te bine! Yoshida spunea că unii dintre tâlharii săi cutreierau țara dându-se drept negustori. Chiar și unii dintre *hinin* procedau la fel. Și eu cunosc un număr mare de *hinin.*

— Cunoști oameni cu reputație proastă. De ce ai nevoie să-i găsești pe acești oameni? Poate că ești un spion al palatului și încerci să dai de ei. Cred că viața mea n-ar mai valora mare lucru dacă aș da în vileag locul unde se află astfel de oameni – asta în cazul în care aș avea știință despre ei.

— Înțeleg. Îi cunoști pe unii dintre cei pe care i-am pomenit.

— N-am spus asta.

— Yoshida şi Shinda sùnt prietenii mei. Am luptat alături în bătălia de la Sanomi. Nu le-ar fi pe plac să afle că nu ai vrut să-mi faci o favoare.

— Tâlharii sunt mereu pe drumuri. Dacă aş reuşi să dau de ei, ce-ar trebui să fac?

— Aş vrea să duci o scrisoare la reşedinţa familiei Fujiwara, în afara capitalei. Dar, mai înainte ca tu să ajungi acolo, aş dori ca Shinda să intercepteze scrisoarea. Astfel ar putea duce chiar el scrisoarea familiei Fujiwara în schimbul unei recompense. Ar putea să le spună că a ucis un negustor ambulant care de fapt era un bandit şi a descoperit scrisoarea printre lucrurile acestuia.

— Aş putea duce eu însumi scrisoarea.

— Ar fi mult prea simplu pentru cei din familia Fujiwara. Vor gândi că noi am pus totul la cale şi în cel mai scurt timp ne-am trezi cu ei la uşă. Pe Shinda şi Yoshida îi cunosc de vreme îndelungată. Am încredere în ei.

— Ce vrei să fac eu?

— Ia legătura cu Shinda. Cere-i să vă întâlniţi într-un loc pe care tu să-l alegi mai înainte. Dă-i scrisoarea. Spune-i cui trebuie să o ducă. Dacă unul dintre cei din familia Fujiwara citeşte scrisoarea cu glas tare în prezenţa lui, el trebuie să înceapă să plângă şi să se lamenteze cât de tristă este viaţa lui. Este un actor bun. Vrei să faci ceea ce ţi-am cerut?

— S-ar putea să reuşesc să dau de el.

— Dacă Yoshida află că nu m-ai ajutat, nu vei fi niciodată în siguranţă atunci când cutreieri dealurile. Înţelegi?

— *Wakatta.* Înţeleg.

— Şi poate fi mai rău. Dacă Yoshida află că nu ai îndeplinit ordinele date de mine, viaţa ta nu mai are nicio valoare. Înţelegi.

— *Wakatta,* a repetat negustorul oftând adânc.

— Nu va fi greu de găsit.

— Nu. Ştie unde mă aflu, de obicei. Are iscoade.

— Ei bine, a sosit momentul să scriem scrisoarea, s-a adresat samuraiul doamnei Utsu. Scrie că nu mai suporţi să trăieşti cu amintirea vie a morţii iubitului tău, moarte cauzată chiar de tine. Mai scrie că ai luat otravă şi ai dat şi copilului. Nu uita să aminteşti că mori cu speranţa că spiritul seniorului Fujiwara poate astfel să-şi găsească liniştea. Mai ai daruri din cele oferite de seniorul Fujiwara?

— Doar o oglindă cu cocori zburând spre munte.

— Dă-i oglinda negustorului. Vei arăta în scrisoare că dai familiei înapoi singurul obiect rămas de la seniorul Fujiwara. Cere familiei să îngroape oglinda pentru ca astfel sufletul celui mort să fie eliberat. Scrie, Utsu! Voi ţine eu copilul.

Doamna Utsu a luat caseta cu cele necesare scrisului şi hârtie *michinoku* ceva mai groasă.

— Este perfect! şi-a arătat samuraiul mulţumirea.

Apoi s-a îndreptat către cufărul în care se aflase caseta. Privind înăuntru a zărit imaginea unei femei. A luat obiectul în mână.

— Aceasta este statueta pe care am făcut-o eu?

— Da, a recunoscut doamna Utsu, roşind.

— Ai păstrat-o în tot acest timp.

— M-a însoţit pretutindeni şi va fi alături de mine şi în mormânt.

— Nu vorbi de morminte, a tresărit negustorul.

Doamna Utsu și Matsuhito au rămas tăcuți, privind unul la celălalt.

— Scriu? a întrebat ea într-un târziu. Crezi că vor gândi că spun adevărul?

— Asemenea oglinzi au o valoare deosebită. Femeile nu renunță la ele cu ușurință. Ele cred că spiritele intră în oglindă. Am dreptate?

— Da, a răspuns doamna Utsu. Este adevărat.

— Atunci, scrie exact ce ți-am cerut eu.

Samuraiul și negustorul ascultau foșnetul lin al pensulei alunecând pe hârtie. Când a sfârșit, doamna Utsu a presărat nisip pe foaia de hârtie pentru a usca cerneala.

— Nu știu dacă se vor lăsa amăgiți. Seniorul Fujiwara a fost foarte iubit, în special de către familia lui. Și asta este cât se poate de firesc.

— Cel puțin încercăm să câștigăm timp. Dacă luăm legătura cu Yoshida și cu oamenii lui, le putem cere protecția. Dacă pun la cale expediții, pot lua și eu parte la ele. Ei nu sunt atât de buni strategi ca mine și toți știu acest lucru.

Apoi, întorcându-se către negustor a continuat:

— Fără șiretlicuri. Nu ai o misiune complicată.

— Tâlhari, familia Fujiwara. Nu-mi pare simplu deloc.

— Nu trebuie să iei tu legătura direct cu Fujiwara. Acesta va fi rolul lui Shinda. Indiferent cine va primi scrisoarea doamnei Utsu va fi adânc mâhnit și nu va mai da atenție persoanei care a adus scrisoarea. Și te mai rog ceva: de îndată ce ți-ai arătat marfa, dispari cât poți de repede. De acord?

— Da. Nu-i pot refuza pe Yoshida și pe Shinda.

— Dai dovadă de înțelepciune procedând astfel.

— Crezi că toate acestea vor fi de folos?

— Sunt convins că planul meu va da roade. Cel puțin pentru o vreme. Până când ne vom muta în altă parte.

— Am ceva bani. Sunt în staul sub o scândură din podea.

— Dacă avem nevoie de bani, voi pleca în câteva expediții cu Yoshida.

— Ideea asta mă înspăimântă.

— Pentru toate acestea ne vom face griji atunci când va sosi vremea. S-ar putea ca vremea aceasta să nu vină vreodată.

— Sper.

Spunând acestea, doamna Utsu a strâns toate cele necesare scrisului și apoi s-a aplecat asupra pruncului.

— Cât de liniștit doarme. Mă întreb ce va gândi despre țurțuri când va veni vremea lor.

Capitolul 34

Samuraiul trăia cu uimire și recunoștință un sentiment de bucurie, de împlinire, purtând de grijă doamnei Utsu și copilului. Era mult mai liniștit și împăcat cu sine decât pe vremea când se afla în fruntea oștirilor. Cu toate acestea, permanent, un gând nu-i da pace: nimic nu este făcut să dureze, mai ales fericirea, atât de firavă și delicată.

Într-o dimineață, pe când doamna Utsu încă dormea și pruncul ce nu primise încă un nume ca de obicei dormea și el pe pântecul mamei sale, samuraiul a scos calul din staul, hotărât să găsească un loc încântător care să-i facă plăcere doamnei Utsu. A descoperit o potecă veche aflată în pădure, dincolo de luminiș, folosită probabil în mare parte de cerbi și căprioare și a pornit de-a lungul ei dorind să vadă unde ducea. Poteca era îndeajuns de lată, încât crengile copacilor să nu-l atingă pe el și nici calul și să nu foșnească la trecerea lor.

După o vreme, a auzit susurul unei ape curgătoare venind de undeva din apropiere. A descălecat, a priponit calul și a pornit în direcția din care venea zgomotul. Curând a dat peste un râu lat, cu apa nu foarte adâncă. În ultimele săptămâni nu plouase și pietrele de pe fundul râului se vedeau limpede ieșind ici-colo din apa puțin adâncă. Dar mâna omului sau pur și simplu natura formaseră un fel de baraj în calea apei astfel încât frunze roșii de arțar și altele galbene de stejar acopereau suprafața apei transformând-o într-un uriaș val de brocart de o frumusețe amețitoare. Auzise vorbindu-se despre astfel de râuri dar nu mai văzuse niciunul aidoma. Fericit de propria descoperire, și-a spus că locul acela era cel mai potrivit pentru doamna Utsu și pentru copil.

Aruncându-și privirile pe malul opus, a zărit un prun ale cărui fructe, deși erau ușor scofâlcite, puteau fi mâncate. Și-a scos sandalele și șosetele din bumbac, și-a suflecat *hakoma* și a pornit să treverseze râul. Pe la jumătatea drumului a simțit cum se prăbușește într-o groapă aflată pe fundul apei. Simțind apa rece trăgându-l în adâncuri a început să înoate cu mișcări energice. Îndată a ajuns din nou, în ape puțin adânci, dar hainele îi musteau de apă. Foamea îl împingea și ea de la spate așa încât a continuat traversarea, îndreptându-se către prun.

Era limpede pentru samurai că nimeni nu se ocupase de acel copac. Crengile crescuseră la întâmplare, cele mai bătrâne aplecându-se până la pământ. Samuraiul a cules și a tot mâncat prune până când a simțit că foamea s-a mai domolit. Atunci și-a spus că era timpul să pornească înapoi și a intrat în apele râului. Știa din experiența proprie că adâncimea unui râu este diferită din loc în loc, dar groapa în care se afundase era mult prea adâncă și nu părea să fi fost o creație a naturii. A pornit să caute groapa și curând a găsit-o. Pietre și ramuri mărgineau pereții gropii. Un animal poate ar fi încercat și reușit să adune ramurile, dar cu pietrele lucrurile stăteau cu totul altfel. Erau așezate cu grijă pentru a forma un adevărat perete. S-a lăsat să alunece în adâncul apei cu hotărârea de a cerceta groapa. La început nu a reușit să deslușească ceva, dar la a doua scufundare a observat un licăr auriu pe fundul apei. A urcat la suprafață, a respirat adânc și s-a scufundat din nou.

Când a ajuns pe fundul apei, a zărit cufărul ferecat. A urcat din nou și a căutat o piatră ascuțită. A găsit una în formă de săgeată și s-a scufundat din nou. A început să sape în jurul cufărului și în tot acest timp apa devenea tot mai mâloasă. Simțea cum îi ardeau ochii. Abia mai zărea, dar continua să sape. În cele din urmă a reușit să desprindă cufărul din mâlul adunat pe fundul apei și samuraiul a pipăit cufărul până când a descoperit cele două mânere. Le-a prins bine și s-a ridicat la suprafață.

Cufărul nu era greu.

Samuraiul era hotărât să-l ducă doamnei Utsu pentru a-l deschide împreună. Imediat ce a ajuns pe mal cele două vulpi l-au întâmpinat lătrând și alergând fericite în jurul său.

— Ce-ați mai pus la cale? le-a întrebat.

Vulpea lui a sărit urcându-i-se pe picioare și l-a privit cu uimire simțind hainele ude. Lătra și alerga pe poteca ce ducea către colibă, apoi se întorcea și-l privea cu nerăbdare.

— Vin, vin!

Puii de vulpe nu se zăreau.

Doamna Utsu ținea copilul în brațe și îl aștepta în pragul ușii, pe când el tocmai intra în luminiș. A descălecat și a dus calul la grajd, a scos șaua și a șters calul. Când a ridicat privirile, a zărit-o pe doamna Utsu.

— Ești ud și vremea s-a făcut mai rece. Schimbă-ți hainele, te rog. Înțeleg că vulpile te-au găsit.

Apoi a văzut cufărul pe care-l adusese.

— Ce-i asta?

— L-am găsit în râu. Presupun că cineva a încercat să-l ascundă şi a reuşit de minune. Nu l-aş fi descoperit dacă mai întâi nu aş fi alunecat într-o groapă aflată pe fundul apei.

— *Kappa* ascund comori pe fundul apei, s-a încruntat doamna Utsu.

— Sunt sigur că nu crezi aşa ceva.

— Cred, cu adevărat.

Apoi samuraiul a luat o găleată şi a aruncat apă de ploaie peste cufăr până l-a spălat. A cules câteva frunze de arţar şi a şters bine cufărul. Apoi a mai aruncat apă încă o dată. Şi-a trecut mâna peste el. Era neted, în ciuda faptului că stratul de lac dispăruse după atâta vreme petrecută sub apă.

— Hai să-l deschidem. Aş vrea să ştiu ce pot ascunde *kappa.*

— Nu mă bucură să aflu ce este înăuntru, a răspuns doamna Utsu.

— Nu pot să nu fiu uimit de cât eşti de superstiţioasă ori de câte ori te porţi astfel.

Au intrat în colibă, au aşezat copilul în coşul împletit de doamna Utsu şi s-au aşezat pe saltea. Au rămas un timp privind cufărul.

— Are un lacăt masiv. Va trebui să-l spargem, a fost de părere doamna Utsu a cărei curiozitate se înfierbânta.

Samuraiul a ieşit din colibă, a căutat o piatră şi a revenit.

— Îl voi forţa. Acum?

Doamna Utsu a încuviinţat din cap.

A fost nevoie de cinci lovituri puternice pentru a-l sfărâma. Apoi cei doi au rămas privind cufărul. Păreau să nu fie tentați să-l deschidă. Într-un târziu, doamna Utsu l-a îndemnat.

— Deschide-l!

Samuraiul a ridicat capacul ale cărui balamale scârțâiau ascuțit.

— A stat vreme îndelungată în apă. Privește cât de umflat este capacul, l-a îndemnat doamna Utsu.

Odată capacul ridicat, samuraiul a înclinat ușor cufărul, astfel încât să vadă ce conținea. Se mișca încetișor parcă temându-se și el de ceea ce ar fi putut să descopere.

În primul rând au văzut obiectele din aur strălucind. Doamna Utsu a luat unul dintre ele. Era un pieptăn pe care fusese gravată imaginea unei furtuni cumplite pe mare și a unei femei aflată pe malul mării. Aceasta privea apa învolburată cu un aer pierdut. Doamna Utsu a pus pieptănul pe podea. Apoi a mai găsit câteva ornamente de păr făcute tot din aur, încrustate cu pietre verzi.

— Este jad? a întrebat ea, așezându-le pe podea.

— Iată un obiect mai mare, i-a atras atenția samuraiului, ridicând un alt lucru, înfășurat într-o pânză din care se scurgea apa.

— Desfă-l!

— O oglindă. Fața ei este cam roasă. Vezi? a îndemnat-o samuraiul.

— Este din aur! Privește!

Pe spatele oglinzii se vedea aceeași imagine a mării furtunoase, apa lovindu-se de stânci nemilos. Femeia aflată pe mal privea cu același aer pierdut și imaginea ei semăna cu cea de pe pieptăn. Departe de țărm, pe apă, se afla o corabie luptându-se să nu se scufunde. Valurile acopereau jumătate din punte și pânzele fuseseră rupte în mai multe locuri.

— Ce părere ai? a dorit să știe samuraiul.

— Obiectele acestea vor să țină vie amintirea unei persoane care a dispărut pe mare. Femeia le-a făcut pentru alinarea sufletului celui plecat.

— Dar poate nu este vorba de un bărbat. Poate a murit o femeie sau un copil.

— Femeia se afla pe țărm.

— Poate este vorba de un țărm diferit.

— Vrei să spui că ea este cea care a murit?

— Este posibil.

Doamna Utsu a privit îndelung obiectele aflate pe podea.

— Sper că niciunul dintre ei nu a murit. Ce este globul acela aflat pe fundul cufărului? Dă pânza la o parte!

Samuraiul a desfășurat cu greutate pânza udă. Pânza fusese legată în fir de aur și erau multe noduri pe care trebuia să le desfacă. După ce a dovedit și ultimul nod, a ridicat privirile către doamna Utsu și a întrebat:

— Ești pregătită?

Doamna Utsu a încuviințat în tăcere.

Samuraiul a dat pânza la o parte.

Doamna Utsu a scos un țipăt scurt. Globul era de fapt o țeastă, iar în interiorul ei se aflau tot soiul de obiecte care probabil aparținuseră acelei persoane. Printre ele era și o sticluță din jad verde. Doamna Utsu a scos dopul.

— Arome, a rostit ea cu glas tremurător.

Apoi a continuat.

— Un urs din lemn, o cutie cu fard, pudră de orez și pomadă. Iată și o cutiuță cu pomadă pentru buze și obraji. Doi dințișori înfășurați într-o bucată de pânză brodată. Aceștia sunt dinți de copil.

Doamna Utsu a pus totul pe podea și s-a așezat sprijinindu-se pe călcâie. Tremura ușor.

— Sfârșitul unei mari povești de iubire.

— Sau a uneia de ură neîmpăcată. De ce crezi că un bărbat a îngropat toate acestea? Poate fi mama femeii moarte. Sau tatăl ei. Și de ce aici? Cum a ajuns cufărul în acel loc?

— Probabil cineva fugea să se ascundă. De cine fugea?

— De propriile lui amintiri. Sau de amintirea ei.

— Dar de ce aici? insista samuraiul.

— Indiferent despre cine este vorba, cred că și-a spus că apa aceasta este curată, nu o tulbură nimeni și nimic și obiectele acestea urmau să se purifice. Chiar dacă pentru asta era necesar să treacă mai multe secole. Astfel sufletul femeii căreia i-a aparținut țeasta avea să-și găsească liniștea.

— Poate că au murit doi oameni. Țeasta aparține bărbatului și nimicurile femeii au fost puse înăuntru pentru ca cei doi să pășească alături în viața de după moarte.

— Am tulburat pacea unui loc sacru.

— L-ai văzut pe negustor. Eu am cunoscut bandiți. Este posibil ca tot ceea ce se află aici să fie prada cuiva și a fost pusă în acel loc până la momentul potrivit.

— De ce ar ascunde cineva o țeastă?

— Țeasta și dinții. Da, asta-i ciudățenia. Obiectele din aur sunt o adevărată comoară. Ar merita să le ascundem.

— Cel care a ascuns acest cufăr nu este nici bandit, nici negustor. Mă înspăimântă toate acestea. Parcă cineva anume le-a pus toate la un loc pentru ca noi să le descoperim și să încercăm să dezlegăm ghicitoarea. Mi se spune că nu mai am mult de trăit și viața copilului meu se va sfârși curând.

Doamna Utsu a început să plângă în tăcere.

— Nu vorbi așa! Oricine altcineva ar fi putut să dea peste cufăr.

— Dar nu a fost oricine. Ai fost tu și am fost eu.

— Îl voi duce înapoi la râu.

— Prea târziu.

— Utsu, o să te îmbolnăvești. Nu te mai gândi la lucruri atât de înspăimântătoare.

— Am trimis înapoi oglinda seniorului Fujiwara și acum, iată, avem o nouă oglindă.

— Coincidență.

— Nu cred.

— Voi duce cufărul înapoi pe fundul apei și vom da totul uitării.

— Cufărul ne-a fost menit. Trebuie să-l păstrăm.

— Ești plină de toane care de care mai ciudate. Cum aș putea să înțeleg ce se întâmplă?

— Este suficient că unul dintre noi înțelege. Te rog, pune totul înapoi în cufăr și ascunde cufărul sub podea.

— Poate ar trebui să îngropăm țeasta. Nu cred că este bine să păstrăm în casă o țeastă așa cum păstrezi un fleac drept amintire.

— Indiferent cine l-a păstrat nu l-a considerat un fleac. Ne este menit să-l păstrăm.

— Greșești. Nu vom fi fericiți trăind deasupra unei țeste. Și nu cred că țeasta ar fi fericită dacă nu o îngropăm.

— Ne-a fost destinată.

— Chiar vrei să ai ultimul cuvânt?

— Da.

— Asta poate aduce ghinion.

— Răul a fost deja făcut. Sau poate înseamnă cu totul altceva. Ne amintește de doi oameni care au fost fericiți împreună și care ne îndeamnă să luptăm pentru a fi la fel de fericiți ca și ei.

— Este imposibil să câștigi în fața doamnei Utsu, ar fi spus seniorul Norimasa. Dacă trebuie să păstrăm cufărul, ar trebui pus într-o despărțitură anume. Tu ești marea preoteasă ce se ocupă de acest cufăr.

— Nu mă deranjează.

— Te rog, schimbă-ți hotărârea.

— Nu se poate. Știu că așa este bine. În scurt timp vei uita că se află aici.

— Eu nu voi uita.

Doamna Utsu s-a ridicat de pe saltea, a luat cufărul și s-a apropiat de una dintre despărțiturile aflate în podea lângă perete și l-a așezat acolo.

— De acum încolo, țeasta va putea să-și găsească liniștea.

Sau să țească un plan al răzbunării, își spunea samuraiul.

Doamna Utsu avusese dreptate într-o privință. În răstimp de o săptămână după ce pusese cufărul în despărțitura aflată în podea, samuraiul dăduse deja uitării întreaga poveste și își amintea cele întâmplate doar când se afla deasupra locului în care se aflau obiectele. Ori de câte ori vulpea lui intra în colibă se așeza în acel loc, de parcă ar fi stat de strajă. Într-o zi, când și-a dat seama că se afla deasupra cufărului, a simțit privirile doamnei Utsu ațintite asupra lui. Când s-a întors către ea, a observat că aceasta spunea ceva în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat?

— Recitam o poezie pe care mi-am amintit-o acum. Ascultă!

De-ajuns, mi-am spus azi.
Și când am rostit vorba
Al deșertăciunii sens
L-am înțeles.

Copilul a început să plângă și amândoi și-au îndreptat atenția asupra lui.

Viața își urma cursul deja stabilit, deși atât Matsuhito cât și doamna Utsu păreau ușor mai agitați decât de obicei. Matsuhito observase că doamna Utsu veghea cu mai multă atenție asupra copilului. Nu-și găsea liniștea și permanent se ridica și privea copilul.

— Cum vrei să doarmă dacă una-două țâșnești în picioare?

— Are un somn adânc.

Într-o dimineață, devreme, i-a trezit ploaia.

— Plouă întruna de trei zile. Totul este jilav, a șoptit cu obidă doamna Utsu.

S-a întors pe o parte și a privit copilul.

— Cât de roșii îi sunt obrajii. Este tot mai voinic.

Copilul a tresărit în somn, a ridicat o mânuță și doamna Utsu i-a prins-o ușor.

— Are mâna caldă.

— Pentru că încă doarme și este acoperit.

— Are o iritație pe mână.

— Cum? Ce spui?

Matsuhito s-a ridicat.

— L-am hrănit numai cu mâncare proaspătă. Probabil ceva nu-i priește. Când se trezește, îi vom da apă și zahăr de sfeclă.

— Niciodată nu a mai dormit ca acum, și-a arătat doamna Utsu neliniștea.

— Este o ființă omenească. Nu face totdeauna același lucru.

— Nici măcar nu i-am dat un nume.

— M-am gândit că poate vei fi de acord să-i spunem Shinda. Shinda mi-a adus totdeauna noroc.

— Să-i dăm un nume ce înseamnă moarte? Cum ți-a putut trece prin minte?

— Gândește-te la un nume.

— I-am putea spune Hiro.

— De ce nu? Cel puțin pentru o vreme. Dacă nu ne mai place, îl schimbăm atunci când va crește.

— Hiro. Este un nume potrivit.

Apoi au rămas tăcuți pentru o vreme ascultând ploaia și privind șiroaiele ce se prelingeau pe ferestre.

— Presupun că nu va dormi niciodată într-un palat. Tu ce crezi? a întrebat Matsuhito după o vreme.

— Nu. Va crește liber și va fi propriul său stăpân.

Doamna Utsu a încuviințat din cap și apoi a părut că se lasă toropită de somn, după care pe neașteptate a spus:

— De multe ori am vrut să te întreb. Cum l-ai cunoscut pe seniorul Norimasa?

— Pe când eram foarte tânăr eram îndrăzneț, lipsit de sfială și mi-am spus că el era singurul conducător pe care merita cu adevărat să-l urmez. M-am dus la el în tabără și am răcnit. Lăsați-mă să mă înfățișez seniorului

Norimasa. Am primit o bătaie zdravănă pentru fapta mea. Străjile sale spuneau că nu aveam niciun drept să cer unui conducător atât de vestit să mă primească pe mine, care nu eram altceva decât o sperietoare de ciori. Dar eu am continuat să strig și să spun că trebuia neapărat să-l văd, căci aveam știri importante pentru el. Presupun că seniorul Norimasa a devenit curios. Totdeauna îl atrăgeau străinii. La un moment dat l-am auzit strigând: „Lăsați-l să intre“. Eram negru-vânăt. I-am spus că nu avea niciun oștean care să dovedească o loialitate mai mare ca cea pe care i-o purtam eu și că avea nevoie de oșteni mai buni, căci altfel cum aș fi reușit eu să mă apropii atât de mult de el.

Seniorul a rămas pe gânduri cântărind cuvintele mele și m-a trimis să mă spăl și să mănânc. Apoi mi-a poruncit să mă înfățișez din nou înaintea lui. M-a întrebat ce știam să fac. I-am mărturisit că deocamdată nu știam prea multe, doar că eram un arcaș foarte bun, în pofida tinereții mele, și că pot să trec și prin pietre odată ce mi-am pus asta în gând. Și-a spus că îl mai înveseleam cu prezența mea, așa încât m-a luat pe lângă el. Într-o noapte, în timp ce bântuiam de colo-colo, am auzit doi samurai ce puneau la cale un complot și au rostit numele unui om care era de fapt o iscoadă. Am pus la cale un plan pentru a-l prinde și am pus mâna pe el. Din acel moment eu și seniorul Norimasa am devenit de nedespărțit. Presupun că așa a vrut soarta.

— De când m-a văzut prima oară a știut ce vrea. Niciodată n-a dat greș, a spus doamna Utsu.

— Doar atunci când a fost vorba de soția lui.

— A fost o căsătorie aranjată. La început era atât de frumoasă și de blândă. Atunci ai fi înțeles de ce s-au căsătorit.

Doamna Utsu şi-a îndreptat din nou atenţia către copil. Apoi, cu nelinişte în glas, l-a îndemnat:

— *Akachan! Akachan!* Copile! Copile! Trezeşte-te!

Copilul nu a mişcat.

— Se întâmplă ceva rău cu el.

În acel moment Matsuhito l-a luat în braţe.

— Este fierbinte, mult prea fierbinte.

A luat apoi câteva bucăţi de cârpă, le-a înmuiat în apă şi le-a pus pe fruntea copilului.

— Va muri! a strigat cu disperare doamna Utsu.

— N-o să moară. Are febră. Atât. Toţi copiii fac febră.

Doamna Utsu a început să umble de colo-colo, frământându-şi mâinile până când încheieturile degetelor s-au albit.

— Fă-i un ceai de prune. I-l vom da când s-a răcit, a îndemnat-o Matsuhito.

Plângea, dar s-a grăbit să facă ceea ce i se ceruse.

Amândoi priveau copilul atât de încordaţi, încât Matsuhito a simţit cum îi ardeau ochii. Uitase să şi clipească.

La căderea nopţii ploaia a stat şi copilului îi scăzuse febra. Doamna Utsu l-a luat în braţe şi a refuzat apoi să-l mai pună jos.

— Se simte mulţumit când îmi aude bătăile inimii.

Nu l-au hrănit deloc, ci i-au dat numai ceai de prune. Într-un târziu a adormit şi trupul copilului s-a mai răcorit.

— N-ar trebui să ne pierdem minţile de fiecare dată când răceşte.

— Dar este doar un prunc şi singurul pe care-l am şi nu vreau să-i pun viaţa în primejdie.

— Dar nu este vorba de a-i pune viaţa în primejdie. Acum s-a oprit şi ploaia.

— Este atâta linişte! a şoptit doamna Utsu.

S-a auzit un zgomot la uşă.

— S-au întors vulpile, a spus Matsuhito, îndreptându-se spre uşă.

Vulpea lui a fost cea care a intrat mai întâi şi atunci a văzut primii fulgi de nea. Vulpea a dat ocol copilului adulmecând. Mulţumită că lucrurile erau în ordine, s-a întins la capul copilului. Din când în când îi lingea creştetul.

— În felul acesta va ţine febra în frâu, a spus Matsuhito.

Apoi îndreptându-şi atenţia către doamna Utsu a spus:

— Ştii, Utsu, şi eu am vrut să-ţi pun o întrebare. Vulpea ta nu poate fi cea pe care o aveai pe vremea când trăiai în palat. Am dreptate?

— Da. Aceea a murit de bătrâneţe. Îi căzuseră toţi dinţii. Acesta este un pui de la cealaltă vulpe. Seniorul Norimasa a făcut ca eu să am acest pui.

— Şi cât timp a durat până ţi-ai revenit după pierderea primei vulpi?

— Multă vreme am suferit, a oftat doamna Utsu. Niciodată nu mi-am imaginat că voi avea o vulpe ca doică pentru copilul meu.

— Ninge, a şoptit cu blândeţe samuraiul.

Sosise vremea zăpezii?

Capitolul 35

Viața lor continua după tiparul deja stabilit. Matsuhito părăsea coliba o dată la trei-patru zile pentru a merge la pescuit la râul în care descoperise cufărul, deși doamnei Utsu îi spusese că găsise un altul, ceva mai adânc. În groapa în care descoperise cufărul se aduna totdeauna pește mult și pentru că vremea era mai rece ca de obicei îi era ușor să prindă peștele în acel loc.

Într-o noapte senină, luminată de o lună strălucitoare, după ce a mai admirat cei patru păstrăvi de râu pe care-i pescuise, și-a spus că doamna Utsu va fi foarte mulțumită de captura lui. Chiar mai înainte de a ajunge la colibă a auzit țipetele doamnei Utsu:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el îndată ce a intrat.

— Nu se trezește! Este încă în viață. I-am ținut oglinda la gură. Cu toate astea nu se trezește. Ceva mai devreme a avut o criză. A făcut spume la gură.

Samuraiul a lăsat peștele jos și a luat copilul în brațe. Era fierbinte. Așa cum era, îmbrăcat, l-a cufundat în găleata cu apă.

— Ce faci? Îl îneci.

— Dacă nu scade febra, moare. Îmi aduc aminte de alte situații asemănătoare. Și încetează cu țipetele.

Doamna Utsu a început să suspine în tăcere.

— Va fi mai bine? a întrebat ea, așa cum un copil cere ajutorul când se teme de întuneric.

— Da.

Răspunsul scurt nu era nicidecum sincer.

— Voi scoate dinții de copil din cufăr și îi voi îngropa. Poate îi fac farmece dăunătoare. S-ar putea să fie din pricina invidiei. El este în viață și celălalt copil este mort.

— O idee minunată! a aprobat-o samuraiul, deși nu știa prea bine despre ce era vorba.

Ținând copilul de subsuori l-a scunfundat încă o dată în găleată. Copilul suferea de febră asemenea seniorului Norimasa și acest gând îl înspăimânta cumplit.

Țipetele doamnei Utsu l-au făcut să se întoarcă spre ea:

— Dinții au dispărut! Nu mai sunt! striga ea cuprinsă de spaimă.

— Trebuie să fie acolo. Caută mai atent!

— Nu sunt aici!

— Tu ține copilul în apă și-i voi căuta eu. Apoi voi lua niște zăpadă și o voi arunca în găleată. Este singura lui șansă.

Dinții de copil dispăruseră cu adevărat.

— Vezi? Am avut dreptate. Au ieșit din cutie, l-au blestemat și au dispărut.

— Nu, nu au dispărut. Eu i-am luat din cufăr și i-am aruncat.

— I-ai aruncat?

Era îngrozită.

— Cum ai putut? Este numai vina ta.

— Este vina mea, a fost el de acord, deși nici nu atinsese dinții.

Era totuși mai bine ca doamna Utsu să creadă că el era vinovat de dispariția dinților decât să creadă că aceștia se plimbau prin colibă cu dorința de a ucide copilul.

— Trebuie să-i găsim. Spune-mi unde să-i caut, insista doamna Utsu.

— Mai întâi dă-mi mie copilul și apoi adu zăpadă, după care îți voi spune unde am aruncat dinții.

Spre uimirea lui, femeia i-a dat ascultare.

— Și-acum spune-mi unde sunt, a dorit ea să știe.

— I-am aruncat în spatele grajdului unde iarba crește mai înaltă ca în oricare alt loc.

Fără a sta pe gânduri, a ieșit din colibă, uitând să-și pună chimonoul cel gros.

Se va îmbolnăvi, și-a spus samuraiul, în timp ce cufunda din nou copilul în găleată. Copilul începuse să-și țină capul drept deși încă nu-și revenise complet.

N-ar fi putut spune cât timp trecuse când a apărut doamna Utsu cu părul fluturând în dezordine. O privea spunându-și că arată ca o fantomă ieșită din munți.

— Nu-i găsesc. Suntem pierduți! Pierduți definitiv.

— Privește-l cum își ține singur capul. În mod sigur acesta este un semn bun.

— Acum suntem în voia semnelor.

Spunând acestea s-a apropiat de găleată și privind copilul a spus:

— Arată mai bine.

— Chiar se simte mai bine. Când se va mai răcori, vei putea să-l ții în brațe.

— Mă duc afară să caut dinții din nou.

— Caută și în staul unde își ascund vulpile micile lor comori.

Doamna Utsu a ieșit și samuraiul a sperat că avea să-i ia ceva timp căutarea. Dar curând a revenit, întrebând:

— Trăiește?

— Desigur, și i-a scăzut febra. Îl poți ține în brațe.

I-a smuls copilul din brațe, l-a așezat pe saltea și s-a întins alături de el. Privirile ei alunecau de la piept la pântec urmărind fiecare ridicare și coborâre.

— Este în viață, a șoptit.

Samuraiul s-a așezat alături de ea fără a rosti un cuvânt. În sat, bunica lui obișnuia să spună că acei copii care sufereau de astfel de atacuri nu mai erau la fel după aceea. Și copilul lor nici nu se trezea. Bunica lui ar fi spus că acesta era un semn rău. Dar ceea ce îl înspăimânta pe samurai cu adevărat era soarta doamnei Utsu în cazul în care murea copilul. Se temea că ar fi putut să-și piardă mințile.

— Poate ar trebui să dormim cu schimbul, a fost de părere samuraiul. În cazul în care se întâmplă ceva rău cel puțin unul dintre noi este treaz.

— Culcă-te tu mai întâi, l-a îndemnat doamna Utsu.

Privindu-l în acel moment a observat că el ședea așa cum obișnuia pe vremea când conducea un consiliu de război. Mâinile sale odihneau pe genunchi și spatele era perfect drept. Chipul său era mai sălbatic ca oricând. Va lupta și va învinge, și-a spus ea și deodată a simțit cum puterile o părăsesc și o cuprinde toropeala.

— Dormi tu mai întâi. Eu sunt perfect treaz. Pune-l pe burtă astfel încât să-i simți respirația.

În acel moment vulpea lui s-a apropiat și și-a așezat capul pe coapsa samuraiului.

— Bravo!

— Crezi că este posibil ca una dintre vulpi să fi luat dinții?

— Desigur. Orice este posibil.

În momentul următor doamna Utsu a adormit.

Când s-a trezit, l-a văzut pe Matsuhito stând nemișcat, în aceeași poziție, urmărindu-i din priviri. I-a zâmbit și a tras copilul mai sus, pe piept. Capul copilului i-a atins bărbia și a simțit o răceală de gheață, ca o piatră pe vreme de iarnă. Ochii i s-au rotunjit și a început să se sufoce.

— Trezește-te! a strigat ea, scuturând copilul. Trezește-te!

Dar copilul nu mișca, așa încât doamna Utsu, ținându-l în brațe, a început să-l scuture violent.

— Ce faci? Încetează!

Matsuhito a încercat să-i smulgă copilul, dar femeia îl ținea strâns de parcă ea și pruncul erau una și aceeași ființă.

— Dă-mi-l mie și mă voi ocupa eu de el.

În cele din urmă, cu aceeași privire uluită, doamna Utsu i-a încredințat pruncul.

Matsuhito și-a dat seama dintr-o privire că pruncul era mort.

— Nu se simte bine. Fă-i un ceai cald de prune, i-a cerut el doamnei Utsu.

— Cald? Ceai cald de prune?

Repeta cuvintele de parcă nu le mai auzise vreodată.

— Îi vom da ceai că să-l trezim. Mă voi plimba prin colibă cu el.

— Este numai vina ta, a izbucnit doamna Utsu. Tu ai aruncat dinții de copil. Mai înainte să adorm te-am întrebat dacă a fost cu putință ca vulpile să-i găsească și tu mi-ai spus că da, dar lucrurile nu stau așa, pentru că mi-ai spus chiar tu că i-ai aruncat în spatele grajdului. De ce m-ai mințit?

— Te-am minţit. Este adevărat.

— Ce s-a întâmplat cu dinţii de copil?

Glasul doamnei Utsu se transformase într-un ţipăt prelung.

— Nu ştiu.

— Nu i-ai luat tu din cufăr?

— Nu m-am atins de cufăr din momentul în care tu l-ai pus în despărţitură.

— Crezi că vulpile ar fi putut să-i ia?

— Nu. Vulpile nu s-au atins de dinţi.

— Atunci spiritele au venit după copil. Doreau tovărăşia cuiva sau poate le mâna invidia, gelozia, aşa încât i-au luat sufletul.

— Copiii mor fără motive întemeiate.

Matsuhito a început să plângă privind-o. Ochii ei deveniseră şi mai rotunzi cu pupilele dilatate nefiresc.

— A avut o febră ucigătoare, Utsu. Trebuie să înţelegi. Crezi că pe vremea molimei toţi cei care au murit au fost atacaţi de spirite?

— Molima înseamnă o armată de spirite răzbunătoare care se apropie de cei vii fără ca aceştia să le poată vedea. Chiar nu-l poţi trezi? a întrebat ea plângând.

— Nu. Nu vrea să se trezească. Priveşte-l cât de fericit pare. Oriunde s-ar afla acum, sufletul său este fericit.

Lacrimile şiroiau pe chipul samuraiului.

— Nu-mi spune poveşti. Oriunde s-ar afla, înseamnă că nu se află aici, aşa încât este posibil să nu mai fie nicăieri. Nu-l vom mai vedea.

Matsuhito simţea un nod crescându-i în gât. Îi era imposibil să rostească fie şi numai o vorbă.

— Trebuie să-l îngropăm.

— Sau să-l ardem, a reușit bărbatul să rostească.

— Nu. Vreau să-l îngrop. După aceea putem să-i facem o imagine pe care să o ardem, astfel încât sufletul său să se înalțe liber.

Vorbea calm, cu răceală de parcă ar fi dat ordine bucătăresei din palat.

Cu glas frânt, Matsuhito a obiectat:

— Am putea să-l mai ținem cu noi.

— Cât timp crezi că va trece până va începe să miroasă? Până va deveni vinețiu cu pete? Știi foarte bine ce se întâmplă. Ai văzut cum arată moartea.

— Moartea? Cum poate fi asta moartea?

— Este. Oricum tot asta este.

Doamna Utsu vorbea cu același ton rece.

— Moarte pe timp de pace. Îngrozitor!

— Dacă nu ai fi dat peste cufăr, am fi putut avea o șansă.

— Nu începe iar. Cufărul nu are nimic a face cu toate acestea.

Matsuhito continua să plângă.

— Prin urmare tu crezi că lucrurile din cufăr au dorit ca tu să le găsești și când ai deschis cufărul, spiritul femeii moarte a fost eliberat.

— Nu știu ce să cred. Doar am fost curios să știu ce se afla înăuntru.

Durerea din glasul său era sfâșietoare.

— Acum e prea târziu. Mult prea târziu pentru a ne întreba care au fost motivele.

Femeia vorbea cu asprime.

— Pe mine mă învinovățești.

— Nu. Vina este a mea. Am înapoiat oglinda și am sperat că am alungat blestemul familiei Fujiwara, dar râul mi-a înapoiat oglinda, una chiar mai scumpă și mult mai frumoasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că oglinda însemna o și mai mare răzbunare decât cea a familiei Fujiwara. Dacă aș fi aruncat-o, poate că lucrurile ar fi luat o întorsătură diferită.

— Astea-s vorbe spuse la mânie. Tu nu ai nicio vină. Și nici copilul nu este vinovat. Ceva rău a ajuns până la el. Pruncul nu a fost suficient de puternic să lupte și asta l-a răpus. Doar atât.

— Doar atât?

— Ascultă, te vei îmbolnăvi, a încercat să o liniștească, cu glasul frânt.

Privindu-l oarecum cu un sentiment de milă, i-a răspuns la fel de rece:

— Odată ce va fi îngropat, mă voi simți mai bine.

— Hai să-l îngropăm acum! Stratul de zapadă nu este prea înalt.

— Nu. Mai bine așteptăm până mâine. Am auzit povestindu-se despre morți care au revenit la viață.

— Cum vrei tu.

Au aprins două lumânări, le-au pus pe saltea și apoi au așezat copilul. Fiecare ședea de o parte și de cealaltă a saltelei. Copilul era țeapăn. După o vreme stomacul copilului a bolborosit. Doamna Utsu l-a privit pe Matsuhito plină de speranță.

— Sunt gazele rămase în trup. Stomacul se poate mișca, dar asta nu înseamnă nimic.

— Nimic.

— Nu este mai bine să ne alinăm unul pe celălalt? Să stăm alături unul de altul?

— Ba da. Am uitat. De acum nu mai suntem decât noi doi, din nou.

S-a auzit un zgrepţănat la uşă. Vulpile.

— Am să le las înăuntru.

— Nu vor mânca pruncul acum, pentru că este mort?

— Nu. Are încă mirosul lui. Ele ştiu prea bine cine este.

Vulpea lui Matsuhito a încercat să i se urce în poală aşa cum făcea pe vremea când era pui. Samuraiul a tras-o alături de el şi a strâns-o la piept. Plângea ascunzându-şi faţa în blana vulpii. Vulpea doamnei Utsu rămăsese la oarecare distanţă, cu urechile ciulite de parcă se pregătea să fugă.

— Până şi vulpile înţeleg că se întâmplă ceva rău, a rostit doamna Utsu.

După o vreme, vulpea doamnei Utsu s-a apropiat de ea.

— Vino! a îndemnat-o ea.

Vulpea s-a aşezat în poala ei.

— Doar tu mi-ai mai rămas, a şoptit doamna Utsu, izbucnind în lacrimi.

Matsuhito a rămas tăcut, deşi auzise cuvintele ei. Eu o am încă pe doamna Utsu, şi-a spus el. Cu vremea glasul acela metalic avea să dispară şi ea avea să redevină cea dintotdeauna.

În colibă domnea o tăcere adâncă. Din această cauză vulpile erau neliniştite şi scânceau din timp în timp. Matsuhito ţinea vulpea strâns lângă el. Doamna Utsu a început să mângâie capul vulpii sale cu un gest involuntar şi brusc. Foşnetul scos de mâna ce aluneca pe blana animalului părea să se amplifice transformându-se într-un zgomot.

Au rămas astfel până în ziua următoare.

La amiază, doamna Utsu a spus:

— Este timpul să-l îngropăm.

Matsuhito a ieşit din colibă şi a săpat o groapă.

— Înfăşoară-l în acestă pânză, i-a cerut doamna Utsu, dându-i o bucată de material brodat cu măiestrie. Merită să se odihnească în ceva frumos.

Matsuhito a încercat să înfeşe copilul, dar mâinile lui refuzau să-i dea ascultare. A ridicat privirile către doamna Utsu cu un aer neajutorat.

— Mă ocup eu de el. Sunt obişnuită să înfăşor lucruri.

— Mă duc să fac un coşciug.

N-a vrut să adauge: Este mic aşa că nu va dura mult.

A intrat în staul şi a urcat scara ce ducea la pod. Acolo erau depozitate scânduri mari, de culoare cenuşie, dintr-un lemn bine uscat. A căutat printre ele şi în scurt timp a găsit şase bucăţi de dimensiuni asemănătoare. A bătut cinci dintre ele în cuie şi astfel a făcut o cutie. A aşezat capacul înăuntru, a luat cutia sub braţ şi a coborât scara. Asta-i noua lui casă, gândea samuraiul.

— Am terminat, i-a spus el doamnei Utsu.

Au luat apoi copilul şi l-au aşezat în cutia de lemn făcută de Matsuhito.

— Poate ar trebui să încordezi arcul. Eu voi arde arome, a hotărât doamna Utsu.

De data aceasta vorbea cu glas blând.

Fiecare a făcut ceea ce se cuvenea.

— A venit vremea să punem coşciugul în pământ. Altfel s-ar putea ca animalele să fie atrase de miros.

Doamna Utsu a tresărit violent, apoi a încuviinţat din cap.

— Nu te uita când închid coşciugul, a sfătuit-o Matsuhito.

— Ba da. Trebuie să văd. Trebuie să înţeleg că s-a dus pentru totdeauna.

Dar, la fiecare lovitură de ciocan, tresărea din cap până în picioare.

— Am terminat. Ajută-mă să-l așez în groapă.

Și astfel amândoi l-au îngropat.

— Mâine vom arde imaginea lui și în felul acesta totul va lua sfârșit.

Lui Matsuhito i-a displăcut felul în care doamna Utsu rostise aceste cuvinte.

— Da, mâine, a încuviințat el.

Era hotărât să n-o scape din priviri, nici măcar pentru o clipă. Cu toate acestea era posibil să se trezească în timp ce el dormea și să mănânce ciuperci otrăvitoare. Poate chiar păstrase câteva.

În ziua următoare, au rostit o scurtă rugăciune și au ars imaginea copilului.

— De acum nu mai este nimic de făcut. Nu-ți fie teamă, nu am de gând să mă otrăvesc. Nu te pot lăsa singur. Dar te rog să nu mă părăsești. Azi-noapte am visat că m-ai părăsit și ai început să călătorești așa cum ai mai făcut-o și altădată. În somn scriam versuri. Când m-am trezit, mi le-am reamintit și le-am așternut pe hârtie. Vrei să le auzi?

— Desigur. Ascult.

— În visul meu te îndepărtai tot mai mult. Promite-mi că nu mă vei părăsi, indiferent cât de greu îți va fi să mă suporți.

— Promit. Citește-mi versurile.

— Veneau unul după altul și nu se mai sfârșeau, a mai spus ea cu voce tremurândă, apoi a început să citească.

Pe masă văzut-am o carte deschisă
Pe ramuri frunze pe jumătate deschise

Oare cum voi îndura să le văd
Pe de-a-ntregul înverzite?

……

Lumina din cameră
Căsuța păsărelelor o învăluie
Dar ele, toate, de mult sunt duse
Și nicicând nu s-or întoarce

……

Un vas mare rotund, pe perete
În gong s-ar putea preface
Ai să vii? Eu tot mai sper
Dar drumu-l vei găsi?

……

Spre seară, ceru-i albastru
Curând bezna-l învăluie
Așa cum pe tine te-a prins
De ce eu am rămas cum am fost?

Casa.
Una câte una bârnele putrezesc.
Și altele le iau locul
Când casa aceasta o alta va fi?
De ce nu li se întâmplă oamenilor la fel?

……

Când ploaia curge șiroaie
Căuș îmi fac mâinile
Sorb apa și toate înfățișările luate de ea
De ce nu văd că tocmai chipul tău lipsește?

……

O lună mică și rece.
Morților nu le pasă
Și chipurile lor sunt asemenea ei,

De ce stau departe de noi, atât de departe?

……

Mici mușuroaie ca gropile în iarbă,
Tunele de cârtițe săpate
Guri nevăzute deschise în pământ
Gângania dispare în ele.
M-aș duce și eu odată cu ea.

……

Doar norii trec agale
Și umbrele lor.
Prin lume, în baston, voi umbla
Și veșnic doar pe tine te voi căuta.

— Utsù nu mă vei pierde. Ne vom petrece împreună restul zilelor ce ne-au rămas.

L-a privit neîndurător. Era furioasă.

— Pot să spun mai departe? Cred că ceea ce urmează nu este prea vesel.

— Este mult mai ușor să scrii despre tristețe decât să ai bucuria ca subiect. Chiar tu ai spus asta.

Doamna Utsu a încuviințat din cap și a început să citească din nou:

Când te-am părăsit
Zăpada cernea pe ramuri dezgolite.
Acum, gândul spre tine îmi zboară.
Zăpada cade
Printre cireșii în floare.

În zare, soarele apune.
Iar și iar pe tine te chem.
Pășind, în zare te pierzi,
Și de-asta mă tem.

E scris să se întâmple
Și de vis eu mă tem.

— Aici se încheie. Sunt versuri cumplite.

— Da. Într-adevăr. Trebuie să-mi promiți că nu mă vei părăsi.

— Promit, a șoptit Utsu.

— Și eu promit să nu te părăsesc.

— Uneori versurile sunt pur și simplu niște premoniții și de aceea mă tem că mă vei părăsi.

— Niciodată. Niciodată în această viață.

Apoi ea a mai citit câteva versuri:

Când ploaia a stat
Apa se scurge de pe ramuri
Ca bătăile inimii.

— Și mai este unul de care am uitat. De fapt, avem atât de puțin timp în viață.

— Trebuie să ne amintim mereu de asta, a spus Matsuhito.

— Nu-mi place deloc ceea ce am scris.

— Te rog, citește!

Din nou, cerul albastru, senin
O povară îmi pare.
Două păsări negre la margine de drum adastă
Văzându-le împietrite, îmi spun
Că inima-mi cernită rămâne.

— Uneori inima se poate asemăna cu arcul meu. Îl încordezi și apoi lași săgeata să zboare, iar arcul revine cum a fost.

Cu ochii înlăcrimați, doamna Utsu a încuviințat.

După aceste întâmplări, viața lor s-a schimbat. Erau momente când doamna Utsu îl privea pe Matsuhito de parcă și-ar fi amintit de cufăr și l-ar fi învinuit pentru aducerea lui în colibă. Alteori, el o privea și își amintea de copilul dispărut și ochii i se umpleau de lacrimi. Tot ceea ce fusese senin odată era acum umbrit de nori. Adesea, Matsuhito își spunea: acum am devenit cu adevărat ființe omenești. Suntem aidoma cu toți cei care au trăit pe acest pământ. Avem multe regrete, și unele dintre ele sunt încă dureroase. Mai înainte fiecare trăia cu regretele lui, acum avem dureri ce ne aparțin în aceeași măsură. Ne-am bucurat de puritate, dar am pierdut-o.

Și totuși, moartea copilului i-a apropiat făcându-i să înțeleagă profunzimea sentimentelor pe care le nutreau unul față de celălalt. Doamna Utsu nu se mai întreba dacă era în stare să dovedească iubire statornică unui bărbat și samuraiul nu se mai întreba dacă iubirea lui era suficient de profundă. Ea era cea care exprima în versuri sentimentele amândurora. Zilele se stingeau în noapte, pentru ca mai apoi să se deschidă asemenea unei cărți și tot așa mereu, cu fiecare zi, tot mai puțin timp le rămânea. Deși le era tot mai greu, făceau totul împreună.

Își citeau unul celuilalt. Găteau cot la cot. Podeaua o măturau împreună. Când el mergea la staul, ea îl însoțea și când el urca în șa, urca și ea pe spinarea calului. Curând au descoperit că le era mai ușor dacă nu înșeuau calul. Se opreau în drumurile lor și priveau atent tot ceea ce li se părea deosebit. Cu timpul, au regăsit împăcarea.

Apoi a început să ningă fără încetare. În colibă erau fericiți împreună și vulpile veneau și plecau după pofta inimii. Cele tinere arareori apăreau.

— Curând vor pleca definitiv. Sunt tinere și au dorințe. Cu toate acestea vor reveni la părinții lor. Așa sunt vulpile, a spus odată doamna Utsu.

Într-o zi, în vreme ce mânca orez și prune uscate, Matsuhito i-a împărtășit un gând:

— În ciuda a tot ce s-a întâmplat, suntem fericiți.

Un moment doamna Utsu a ezitat, apoi a spus:

— Da, suntem fericiți. S-ar fi putut să nu fi avut copilul vreodată.

Au terminat de mâncat, apoi după ce s-au așezat pe saltea, a adăugat:

— Știu sigur că nu voi mai avea un altul. Așa a fost să fie.

Matsuhito a rămas tăcut alături de ea.

Capitolul 36

Într-o lume învăluită în zăpadă oamenii pierd șirul zilelor, uită de trecerea timpului. Când zăpada nu se topește ci se adună mereu în straturi nesfârșite, ritmul vieții pare să înghețe asemenea apei și arareori picură precum streșinile. Dacă n-ar fi fost nopțile, privind afară ar fi fost ușor de crezut că timpul stătea în loc și oricât de straniu putea să pară, cei aflați în colibă ar fi gândit că erau prizonierii unei zile fără sfârșit. Oamenii fericiți se bucură și trăiesc din plin asemenea momente. Cei nefericiți sunt chinuiți de gândul că suferința lor este fără sfârșit.

Matsuhito și doamna Utsu care atinseseră o stare de liniște interioară fragilă se simțeau bine înconjurați de zăpadă. Echilibrul părea uneori să dispară atunci când doamna Utsu ieșea din colibă și dădea cu ochii de țurțuri. Își amintea propriile cuvinte, când se întrebase ce-ar fi gândit copilul despre țurțuri. Atunci ochii ei se umpleau de lacrimi. Dacă ar fi fost convinsă că Matsuhito nu poate vedea ceea ce face, ar fi rupt un țurțure și ar fi spus:

— Vezi, Hiro, acesta este un țurțure!

Apoi ar fi ținut țurțurele ca și când i l-ar fi dat să sugă.

Adevărul era că țurțurii o tulburau profund: groși, mari, grei, îndreptați asemenea cuțitelor către pământ, atârnați de streșinile colibei. Matsuhito spărgea țurțurii din dreptul ușii, spunând că erau atât de mari și de grei, încât i-ar fi putut ucide când ieșeau din casă. Când țurțurii zăceau sparți pe zăpadă, culoarea lor era aidoma cerului, de parcă însăși bolta cerească prea grea se prăbușise peste lume. Doamna Utsu a tăcut privind doar la țurțurii sparți.

În colibă, țurțurii se vedeau limpede prin hârtia de orez aflată în ferestre. Era o iarnă rece și Matsuhito și-a spus că era mai bine să înlocuiască hârtia de orez cu cea impregnată cu ulei. Aceasta era mai dură și mai rezistentă în fața zăpezii. Doamna Utsu s-a arătat mulțumită. Spera ca astfel umbrele țurțurilor vor dispărea, dar chiar și așa țurțurii erau acolo, imaginea lor distorsionată și mai puțin clară, dar erau tot acolo. De fiecare dată când privirile ei întâlneau imaginile acestea, îi veneau în minte șiruri de dinți fioroși și, la rândul lor, aceștia îi aminteau de dinții de copil care dispăruseră. În acele momente o spaimă teribilă creștea în sufletul ei, la fel de cumplită ca cea trăită în momentul în care simțise capul rece al copilului atingându-i bărbia. Se obișnuise să se așeze și să stea în așa fel încât să nu vadă fereastra. Și astfel se poate spune că în cea mai mare parte a timpului trăiau liniștiți și mulțumiți.

Iarna se scurgea încet.

— Avem provizii uscate pentru încă doi ani. În primăvară voi merge la vânătoare, a hotărât Matsuhito.

Nu-și mai doreau să părăsească acel loc.

— Este mai bine să pornești la vânătoare abia spre sfârșitul primăverii, atunci când animalele s-au mai îngrășat mâncând iarbă proaspătă.

Adesea samuraiul se gândea la râul în care găsise cufărul și era convins că animalele mergeau acolo pentru a se adăpa. Nu avea de gând să-i spună doamnei

Utsu că se va duce la râu. Avea să se urce într-un copac și să aștepte acolo cu arcul pregătit până când vedea un animal gras pe care să-l doboare. Era hotărât să ia și animalele cu el și să meargă călare. În timpul iernii, Kuro suferea din pricina lipsei de mișcare.

— Omul familiei Fujiwara n-a mai apărut.

Era un gând care o chinuia de ceva timp și pe care-l exprimase în cuvinte abia atunci.

— Sunt convins că Yoshida și Shinda au reușit să-i păcălească. Amândoi pot minți cu ușurința cu care alții spun adevărul! Te pot convinge că pământul nu se cutremură chiar dacă munții se prăvălesc peste tine.

— Îți plac oamenii aceia?

— Sunt oameni de treabă. Trăiesc altfel decât noi, dar sunt la fel de demni de respect ca și noi.

— Bandiți demni de respect.

— Nu toți tâlharii sunt ca Yoshida. Am fost norocos să-l întâlnesc. La vremea când l-am cunoscut, nu gândeam astfel.

— Norocul și ghinionul sunt asemenea gemenilor. La început este greu să faci deosebirea între ei.

— Trebuie să aștepți să vezi ce-ți aduc. Utsu, de ce nu încerci să brodezi? Îmi place să te privesc cum lucrezi.

— Și ce anume să fac?

— Brodează casa noastră învăluită în zăpadă. Sau poate cele două vulpi ghemuite alături una de cealaltă.

— Mi-ar plăcea să brodez imaginea vulpilor.

Au început să caute împreună materialul de care era nevoie, acul și firele.

— Ciudat! Credeam că le-am pus în altă despărțitură.

— Nu te-ai mai gândit la toate acestea de ceva vreme, a liniștit-o el.

Doamna Utsu a început să brodeze și samuraiul o urmărea ore în șir cum stătea aplecată asupra lucrului. Lucra și după un timp, oftând, punea lucrul deoparte și pregătea masa. El se ridica, lua lucrul și îl cerceta. Curând, conturul celor două vulpi a fost gata și capetele lor terminate. Păreau însuflețite. În acele momente gândul samuraiului zbura la copil și îl vedea zăcând în coșciug. Nu mai este copilul nostru, își repeta el. Apoi, cu greu, încerca să-și smulgă imaginea din minte și să se gândească la altceva.

Timpul se scurgea molcom și într-un târziu țurțurii au început să se topească.

— S-ar putea să fie doar o perioadă de moină, a fost de părere doamna Utsu.

Broda labele vulpilor la acea vreme.

— Este aproape gata, a adăugat ea.

— Azi am fost pe afară și am văzut câteva floricele în zăpadă. S-ar putea să fie vremea când se pot culege rădăcini proaspete de primăvară.

— Mă duc să văd, a hotărât doamna Utsu. Unde este pelerina? Și cizmele?

— Acolo unde le este locul. În lada de lângă ușă.

Lada. Acea ladă. Și țeasta. Acei dinți.

Samuraiul și-a pus pălăria de pai și amândoi au părăsit coliba.

— Vezi? Iată, aici sunt rădăcinile.

— Mâine vom veni să le culegem. Va fi o masă gustoasă, fără mâncare uscată.

Apoi, ridicându-și privirile către cer a adăugat:

— Este un albastru mai blând. Ai dreptate. Cred că nu este doar moină trecătoare.

Un tunet asurzitor a spulberat liniștea urmat imediat de un fulger strălucitor.

— Furtuna. Hai să ne întoarcem.

Ploaia a început îndată. Turna cu găleata şi în câteva minute bucăţi mari de zăpadă îngheţată au început să alunece de pe acoperişul colibei.

— Intră, a îndemnat-o Matsuhito.

Doamna Utsu rămăsese nemişcată privind cum aluneca zăpada. Când Matsuhito a strigat la ea, a părut să se trezească ca dintr-un vis.

Afară continua să toarne şi curând urletul vântului croindu-şi drum printre copaci a ajuns până la ei.

— E bine că ploaia mătură zăpada de pe acoperiş. Mă temeam că acoperişul s-ar fi putut prăbuşi sub greutatea zăpezii.

— Oricum, tu ai mai dat jos zăpada cu grebla, a spus doamna Utsu cu un aer absent.

— Chiar şi aşa. N-am ajuns în toate locurile, iar tu nu m-ai lăsat să mă urc pe acoperiş.

— Coliba a fost construită să reziste îndelung.

Matsuhito a privit-o cercetător. Vorbele ei sunau ciudat. Părea să rostească fiecare cuvânt ca prin vis.

— Prin urmare vine primăvara, a şoptit ea cu greu.

— Aşa se întâmplă totdeauna.

Doar pentru unii dintre noi, şi-a spus ea în gând.

În mod inevitabil, iarna se sfârşea şi începea primăvara.

— Curând se va încălzi. Urăsc vremea caldă. Este atât de greu să te mişti.

— Aş putea să mă apuc de grădinărit, a fost de părere Matsuhito.

— Avem nevoie de seminţe.

— Este posibil ca negustorul să revină.

— Nu cred. Părea să ne creadă periculoşi pentru viaţa lui.

— Dar mai există și alți negustori ambulanți.

Ea a rămas tăcută. Privirile îi erau ațintite în gol. Într-un târziu a murmurat:

— Au dispărut țurțurii.

— Curând se va topi și zăpada. Doar în locuri umbroase și adăpostite mai poți vedea zăpada. Primăvara va sosi mai curând decât credem noi. Cu toate acestea iarna mai are încă putere.

— Căldura! Nu vreau să mai trec printr-o altă vară.

— Nu vorbi așa! Ai promis.

— Voiam să spun... Vezi, ploaia a trecut, soarele strălucește și deja este cald în colibă.

— Cald? Aici?

— Este. Soarele.

A privit-o cu atenție. Obrajii ei erau îmbujorați.

— Ai răcit, a constatat el cu reproș în glas.

— Nu e mare lucru. Totdeauna răcesc primăvara.

— Adevărat?

— Da, a răspuns ea și a început să strănute.

— Cred că ar trebui să stai în pat.

— Eu sunt de părere că ar trebui să culeg niște rădăcini proaspete. Mișcarea este bună pentru sănătate.

— Doar dacă te simți bine.

— Desigur.

Iarna s-a dus și primăvara a sosit într-o explozie de nuanțe de verde și auriu. La marginea pădurii au apărut macii sălbatici și doamna Utsu a transplantat câțiva pentru a-i avea mai aproape de casă.

— Când vor avea semințe, le voi aduna și le voi planta în fața casei.

Cu toate acestea gândul de a pune ceva în pământ îi stârnea fiori de groază.

După ce transplantase macii, doamna Utsu s-a așezat printre ei mângâind florile.

— Cât de catifelați sunt! Și atât de gingași! Îmi place să mă uit la ei mai mult decât la forsythia. Galbenul nu poate fi la fel de frumos ca roșul aprins.

Samuraiul era fericit să o vadă găsindu-și de lucru. Își lua micul pupitru afară, își pregătea cernelurile amestecând culorile cu apă, spăla pensulele, le lăsa în soare să se usuce și apoi petrecea întreaga dimineață aplecată peste hârtia de scris. Privind-o, nimeni nu ar fi bănuit că răul se ascundea în ea.

— Cât de cald poate să fie, chiar și primăvara.

— Îți amintești umbrelele uriașe din palat? a întrebat el. Indiferent cât de cald era, ele tot ofereau răcoare.

— Uneori îmi amintesc acoperișurile palatului asemănătoare solzilor de pește și strălucirea lor în bătaia ploii. Mă întreb de ce îmi revine în minte această imagine.

— Și delfinii din vârful pavilionului tău.

— Și seniorul Norimasa și doamna Kitsu și toți ceilalți. Doamna Kitsu nu apare în visele mele, dar pe seniorul Norimasa îl văd ades. Chiar și în moarte este blând.

— Eu visez bătălii. Uneori văd oamenii bătând tobele și atunci ceilalți generali pornesc la drum călare, trecând prin porțile cele mari. Totdeauna mi se înfățișează precum zeii răzbunători. Îl văd și pe bătrânul sfetnic în armura sa de un roșu sângeriu.

— Și obrajii săi erau roșii ca sângele. Bea mai mult decât ar fi fost sănătos pentru el.

Această amintire a adus un zâmbet pe chipul doamnei Utsu.

— Cum crezi că a fost dăunător pentru el când a atins o vârstă atât de înaintată? Când în cele din urmă a murit, şi-a găsit sfârşitul în bătălie.

Matsuhito zâmbea şi el acestor amintiri.

— Voi intra în colibă. Lumina îmi oboseşte ochii.

Samuraiul a continuat să stea afară. Era doar o părere sau se apropia un cal în galop. S-a ridicat şi şi-a încordat auzul. În mod sigur era vorba de un cal ce se apropia. Din pădure, ajungea până la el scheunatul vulpilor. A pus o mână pe sabie şi cu cealaltă a verificat pumnalul, dar nu voia să intre în casă după arc. S-a retras în umbra hambarului şi a aşteptat.

Tropotul se apropia. Deodată un cal puternic, cenuşiu a năvălit în luminiş. Oprit brusc de frâul călăreţului, s-a ridicat în două picioare, apoi a revenit pe pământ.

— Sunt eu, Shinda! a răcnit bărbatul. Am venit să văd cum o mai duci.

Matsuhito strălucea de bucurie.

— Apropie-te! Apropie-te!

Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat, apoi şoptind, Matsuhito l-a atenţionat pe Shinda:

— Trebuie să-ţi spun că am pierdut copilul, a murit şi doamna Utsu este încă îndurerată. Ar fi bine să nu mai vorbim despre asta.

— A murit? De moarte bună? N-are nimic a face cu cei din neamul Fujiwara?

— Nimic de a face cu ceea ce este în această lume. Hai cu mine în pădure. Îţi voi spune ce s-a întâmplat şi ce crede Utsu că l-a ucis pe copil.

Şi Matsuhito i-a spus întreaga poveste despre cufărul găsit în râu.

— O ţeastă şi câteva obiecte din aur, a cântărit Shinda informaţiile primite. Fie este vorba de un hoţ care a omorât o femeie, fie de o soţie ucisă chiar de soţ.

Matsuhito i-a vorbit şi de dinţii de copil.

— Ciudat. S-ar putea să fie vorba de răzbunare.

— Aşa cred şi eu. Dacă Utsu aduce vorba despre asta, spune câteva cuvinte de alinare. Ea crede că acel cufăr a adus nenorociri. Mai ales dinţii de copil.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Să nu-i spui şi ei.

— În niciun caz. Am înţeles perfect tot ce mi-ai spus.

— Acum se teme de arşiţa verii.

— Şi eu mă tem. Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina ei. Îşi va reveni.

Cei doi bărbaţi au intrat în colibă.

Doamna Utsu strănuta şi strănutul ei a continuat ceva vreme.

— Shinda, a spus ea în cele din urmă. Te-am recunoscut. Matsuhito te-a descris foarte bine.

Shinda zâmbea încântat.

— Nu sunt întâmpinat prea des de femei cu atâta bucurie.

— Nu înţeleg de ce. Probabil pentru că totdeauna le întâmpini acoperit de praf din cap până în picioare. Vom pregăti baia pentru tine.

— Şi pâraiele reci sunt bune, dar o baie caldă este minunată, şi-a arătat Shinda mulţumirea.

Doamna Utsu a scos chifteluţe de orez şi rădăcini murate de lotus.

— Avem şi carne proaspătă. Matsuhito a vânat un porc sălbatic.

— Periculoase animale, a spus Shinda.

— Mă aflam într-un copac atunci când l-am ucis.

— Aşa este mai sigur.

Shinda înfuleca tot ce i se pusese pe masă. Doamna Utsu a ieşit şi când a revenit în colibă, a adus noi chifteluţe de orez şi fasole roşie dulce.

— Utsu vrea să facă o grădină.

— Yoshida se va ocupa de asta. Eu însumi voi aduce seminţele pentru ca astfel să mănânc şi mai multe prăjituri din orez.

— Şi să guşti supa mea dulce din rădăcini.

— Supă din rădăcini! Nici nu-mi pot aminti când am mâncat această delicatesă ultima oară, şi-a arătat Shinda entuziasmul.

— A ajuns scrisoarea la familia Fujiwara? a dorit Matsuhito să ştie.

— Aveai vreo îndoială? Oameni proşti. Au fost foarte mulţumiţi de cele aflate şi nu au avut nicio bănuială în privinţa mea.

— Cum s-ar fi putut?! Se ştie că tâlharii şi samuraii sunt în vrajbă unii cu alţii.

— Ei bine, i-am dus de nas.

Shinda era de două ori mulţumit. Stomacul plin era cea de a doua bucurie a sa.

Au stat de vorbă îndelung, întreaga noapte. A doua zi dimineaţă, Shinda a plecat.

— Mă voi întoarce cu seminţe. Şi nu te teme de arşiţă, doamnă. Arşiţa verii este un semn că se apropie toamna.

— O nouă toamnă, a oftat doamna Utsu.

— N-avem de ce să oftăm, trebuie să ne bucurăm, a tunat Shinda.

Umorul lui era contagios şi doamna Utsu s-a trezit zâmbind.

— Ai putea rămâne aici, a spus ea spre uimirea lui Matsuhito.

— Cum? Și să-i las pe oamenii din provincia mea să creadă că sunt în siguranță? Crezi că pentru țărani și pentru țesători viața este veselă, plină de surprize? Fără noi, toți oamenii aceștia ar muri de plictiseală. *Ahai yo!* Pe curând! a strigat el, depărtându-se.

— Ei bine, a plecat și el. Să nu ne întoarcem în colibă. Hai să facem o plimbare prin pădure mai înainte ca țânțarii să înceapă să zboare în toate părțile.

Trecuse vreme îndelungată de când nu mai făcuse o astfel de propunere. Chiar și după ce el făcuse o sanie, doamna Utsu evitase pe cât posibil să se depărteze de casă.

— Crezi că există cineva care așteaptă cu nerăbdare venirea verii? a întrebat doamna Utsu.

— Probabil, oamenii din ținutul zăpezilor.

— M-aș mira.

A venit vara și odată cu ea arșița ucigătoare, tunetele, fulgerele și furtunile.

— Cel puțin iarna este răcoare, se bucura doamna Utsu. Shinda va veni curând aducând semințele cu el.

— Totdeauna își ține promisiunile făcute.

— Ne vom transforma în țărani. Mă bucur.

Părea chiar mulțumită de această perspectivă.

Matsuhito i-a oferit o prună.

— Nu, mulțumesc. Mă doare în gât. Nu pot să înghit.

Matsuhito i-a luat mâna într-a sa.

— Ești caldă.

— Mâinile mele sunt totdeauna calde.

— Încearcă să bei niște supă.

— Nu. Chiar și apa îmi provoacă dureri.

— M-aş fi bucurat dacă aveam un doctor prin apropiere.

— O să-mi treacă într-o zi sau două.

Părea să nu dea importanță.

— Vocea ta pare mai aspră.

— Doar când vorbesc, a izbucnit în râs.

Dar părea că și râsul îi provoca dureri.

Matsuhito și-a dat seama că de fapt și pe el îl durea în gât.

— Mâine este zi de vânătoare. Ar trebui să ne culcăm.

Nu simțea nicio amenințare. Nu avea niciun presentiment. Au dormit profund, un somn odihnitor.

În ziua următoare s-a întors de la vânătoare mai târziu decât intenționase. Ziua se îngâna cu noaptea când a sosit. Adusese trei fazani care aveau să le ajungă pentru un timp.

— Utsu! a strigat el vesel și a deschis ușa.

Coliba era cufundată în beznă.

— Utsu! Unde ești?

— Pe saltea.

Vorbea cu greu. Vocea îi era și mai aspră.

— Apropie-te, dar nu prea mult.

S-a așezat la marginea saltelei.

— Asta nu mai este o simplă durere în gât. Trupul îmi arde ca al lui Hiro. Mai sunt câteva lucruri despre care vreau să-ți vorbesc.

— De ce? Ce fel de lucruri? Lasă-le pe mai târziu când vei putea vorbi fără să-ți faci singură rău.

— Cred că nu mai am prea mult timp la dispoziție. Sufletul meu este plin de umbre și vreau să mor cu inimă ușoară.

— N-ai să mori.

Oare de câte ori și în ce alte situații repetase aceste cuvinte?

— Este vorba despre primul nostru copil, cel pe care l-am dat unei familii să-l crească.

— Asta este o poveste încheiată.

— Nu ți-am spus adevărul.

— N-are importanță.

— Este posibil să nu fi fost copilul tău.

— Mi-ai mai spus. Și-atunci al cui era?

— S-ar putea să fi fost al seniorului Norimasa.

Al seniorului Norimasa! Nu-și putea aminti de câte ori îi spusese că între ea și seniorul Norimasa nu se întâmplase nimic de felul acesta. Și seniorul Norimasa repetase acest lucru de nenumărate ori.

— Înțeleg. Prin urmare gelozia doamnei Tsukie avea temei.

— Da. Prima dată când s-a întâmplat, a încercat să dea foc la palat. Grajdurile au ars din temelii. Trei cai au murit. Restul au fost salvați de grăjdari. După aceea s-a mai întâmplat rareori. Era beat, atât de beat încât mai târziu nu-și putea aminti.

— Nu-mi pasă ce-ai făcut. Vreau să trăiești.

— Cât de bun ești spunând aceste vorbe.

Tușea cu greutate.

— Aș trăi, dacă ar fi posibil.

— Poți să trăiești.

— Rămâne de văzut. Nu depinde totdeauna de noi.

— Nu vrei să trăiești?

— Ba da. Crede-mă că este adevărat. Și aș vrea să crezi că fata care trăia în palat era fiica seniorului Norimasa, dar ar fi putut fi și a ta.

— El era convins de credința mea. L-am iubit. Niciodată nu l-aș fi trădat. M-a asigurat că nu era interesat de tine în felul acesta, altfel niciodată nu m-aș fi atins de tine. Și cu toate acestea a făcut în așa fel încât să-l trădez.

— Era beat și a fost ajutat. Eu l-am ajutat.

— Ar fi trebuit să mi se spună. Ar fi trebuit să mi se acorde dreptul să iau o hotărâre într-o privință atât de serioasă.

— Tot ceea ce-ți spun este adevărat. Ți-am mai spus și în alte rânduri că atât eu cât și seniorul Norimasa eram cruzi. Acum n-aș mai face tot ce am făcut. Hiro ne-a fost răpit ca o pedeapsă pentru mine, nu pentru tine. N-a avut nicio legătură cu acel cufăr, ci doar cu mine. Odată am măcinat sticlă, a șoptit ea. De atunci am fost mereu pedepsită.

— Ce spui? Sticlă?

— Am jurat să nu vorbesc despre asta. Nu pot. Se simțea bine, era fericită? Tânăra femeie care semăna cu mine.

— Cred că s-a măritat și soțul ei a fost trimis undeva în nord. Toată lumea o compătimea, dar adevărul este că era bucuroasă. Îi plăcea singurătatea. Soțul și copilul îi erau de ajuns. Unei astfel de femei palatul îi părea un loc mult prea agitat. Îmi amintesc, sau poate este doar o părere, cât de fericită era când s-a urcat în trăsură pentru a-și începe călătoria spre nord.

— Poate că și ea a fost blestemată din pricina cruzimii mele. A fost și ea pedepsită ca o pedeapsă pentru mine.

— Femeia aceea era tânără și fericită. Îți faci singură rău fără niciun rost. De ce să fii blestemată pentru că ai măcinat sticlă? Te rog nu mai povesti. Am să-ți aduc apă și câteva cârpe reci. Ai febră mare, dar mâine dimineață te vei simți mai bine.

— La fel spuneai și despre Hiro, a zâmbit ea.

— Nu mai vorbi așa!

— Poate că în cele din urmă chiar mă voi însănătoși.

— În mod sigur.

Când s-a ridicat pentru a-i aduce ceaiul, ochii îi ardeau din pricina lacrimilor. Se întreba cum avea să se descurce fără ea. Erau totul unul pentru celălalt. Dacă ea murea, poate că ar fi fost mai bine ca el să se alăture tâlharilor. Ar trebui să plece cu Shinda atunci când acesta avea să vină la colibă, așa cum promisese. Era hotărâtă să-l îndemne să facă acest pas. Dacă ea murea, el trebuia să plece cu Shinda.

Îi era tot mai greu să respire. O durere ascuțită îi străpungea pieptul. A coborât de-a lungul brațului cu o asemenea intensitate, încât a cuprins-o un val de greață. Dar durerea s-a domolit și a dispărut mai înainte ca Matsuhito să revină. Când s-a apropiat de ea, i-a pus cârpe reci pe frunte și a îndemnat-o:

— Spune rugăciunea către Buddha! Spune-o!

— *Namu amida hutsu.*

— Mai spune-o o dată!

Ea a repetat rugăciunea, dar durerea a revenit și a simțit cum rămâne fără aer.

Cu greu a murmurat:

— Mă tem că este imposibil.

— Te rog! Te rog! Încă o dată.

Cu glasul aspru ea a recitat:

Iarnă, cerul ca gheața cenușie.
Din cascadă apa tot curge.

La fel vor fi zilele mele?
Îmi spun că sunt doar o frunză.

— Te vei însănătoşi, dacă ai ajuns să reciţi.

— Pe pieptul meu s-a aşezat un bărbat. Este greu, Fă-l să plece!

— L-am luat. L-am trântit la pământ.

Samuraiul plângea cu lacrimi amare.

— Un altul i-a luat locul. Nu-l vezi? Cere-i să plece!

— A plecat.

— Da. Adevărat. A plecat. Mulţumesc.

Respiraţia ei era tot mai firavă.

— Norimasa! a spus ea gâfâind. Odată ţi-am dat asta, dar de fapt nu era a mea. Acum o ofer lui! Lasă-l pe el! Mai înainte aceasta era poezia mea. Acum trebuie să fie poezia ta, s-a adresat ea lui Matsuhito.

Cerul ce alunecă uşor
Este oare veşmântul tău?

— Minunat.

Simţea cum suspinele îi taie respiraţia.

— N-am nimic altceva să-ţi dau. Aş vrea să nu mai respir acum.

— Te rog! a strigat samuraiul.

— Lasă-mă să mă duc înainte ca bărbatul să mi se aşeze din nou pe piept.

— Fie! Cum vrei tu! Bucură-te de pacea pe care o meriţi.

Trupul doamnei Utsu s-a destins. Nu mai respira.

Samuraiul a ridicat-o la pieptul său, plângând. Probabil şi-a petrecut întreaga noapte ţinând-o la piept, căci pierduse orice legătură cu realitatea. Abia când lumina a început să se furişeze în colibă, a observat cele două vulpi aflate pe podea. Amândouă îl priveau cu adâncă tristeţe.

— Trebuie să fac un coşciug şi pentru ea, s-a adresat el vulpilor. Mai întâi trebuie să-i aşez mâinile pe lângă trup, altfel vor înţepeni şi nu va mai încăpea în coşciug. O voi înfăşura în pânza brodată de ea cu cele două vulpi.

În acel moment vulpea doamnei Utsu a scheunat.

— Nu, asta nu este o idee bună. Atunci o voi îmbrăca într-unul din chimonourile de iarnă frumos brodate. Îi plăcea iarna. Deocamdată să o lăsăm să se odihnească aici în toată splendoarea ei.

Împleticindu-se a ieşit din colibă şi s-a îndreptat către staul. A urcat în podul aflat deasupra şi când a coborât ducea cu el scânduri lungi. Era o femeie subţiratică. A făcut sicriul, apoi a intrat în colibă, a ridicat în braţe trupul doamnei Utsu, a aşezat-o în cutia din lemn şi apoi a acoperit-o cu chimonoul ales.

— Acum arată aşa cum o ştiam eu dintotdeauna, a spus el vulpilor.

Animalele s-au apropiat. Vulpea doamnei Utsu a început să urle. Apoi vulpea samuraiului i-a urmat exemplul. Privind-o a spus:

— Tu eşti singura doamnă Utsu rămasă în viaţă. Locul acesta ne-a adus bucurii şi necazuri. E timpul să plec mai înainte ca altceva să se mai întâmple. Voi două veţi rămâne aici. Vă voi lega cu funii şi voi pleca mai înainte să le roadeţi. Veţi fi fericite aici. Acum nu mai există nimeni pe lume căruia să-i dăruiesc fericire. Nici măcar o vulpe.

— Este uşor să gândeşti astfel, apoi să crezi că poţi uita şi să fii din nou fericit.

Era glasul seniorului Norimasa.

— Doar morţii sunt fericiţi. Doamna Utsu mi-a spus adevărul despre copil.

— Nu cred că era al meu. Dar tu poţi să crezi ce vrei. În fond ce mai contează. Doar dacă nu vrei să găseşti fata. Este copia doamnei Utsu.

— Nu-mi trece nimic mai dureros prin minte.

După o vreme a început să sape mormântul. Apoi, stând de vorbă cu vulpile, a spus:

— De data aceasta nu va mai tresări la fiecare lovitură. Aşa tresărea atunci când băteam cuiele în capacul coşciugului în care se afla pruncul.

Lacrimile îi curgeau şiroaie. Într-un târziu, coşciugul a fost acoperit şi coborât în groapă. A fost nevoit să-l ridice dintr-un capăt şi să-l lase să alunece încetişor. Când a venit momentul să acopere groapa, i-a fost imposibil.

Vulpile îl priveau cu tristeţe. Când în sfârşit a încheiat munca anevoioasă, a murmurat:

— Ei bine, am terminat. De mâine îmi voi relua peregrinările. Voi porni către nord, ca de obicei. Voi două veţi rămâne aici şi veţi străjui mormintele. Ştiu că aşa veţi face. Veţi fi străji de nădejde.

S-a întors la colibă pentru ultima oară şi tot pentru ultima oară s-a întins pe saltea şi a adormit.

Cartea a patra

Capitolul 37

Încă o dată pornea să rătăcească prin lume. Abia se ivise o geană de lumină deasupra muntelui când samuraiul a scos afară din cămară saci cu mâncare uscată, a luat armura și haina de ploaie din pai, ca și pălăria. A strigat cele două vulpi care s-au apropiat în fugă de el. Și așa cum promisese cu o zi în urmă, a pornit către pădure cu două funii. A legat vulpile de trunchiul unui pin. Era dureros pentru el să vadă câtă încredere aveau animalele în el.

— Vă va fi mai bine fără mine. Să roadeți funiile! Astfel veți fi libere.

A rămas un timp așezat între cele două vulpi mângâindu-le capetele.

— Sunteți două vulpi de nădejde.

Apoi s-a ridicat și a pornit către cal. Vulpile au început să latre cu putere. Samuraiul ar fi vrut să le ia cu el, dar știa că nu era drept. Habar nu avea de ceea ce-l aștepta pe el. Cel puțin vulpile cunoșteau acele locuri și puii lor se aflau în împrejurimi și, asemenea unor copii, grijulii își vizitau părinții adesea.

— Ei bine, Kúro, este timpul să pornim la drum. Poate eu sunt cel care a adus nenorocirea asupra ei.

A încălecat și a mai privit o dată coliba. Din pădure auzea scheunatul neliniștit al vulpilor. A descălecat și s-a îndreptat către colibă. A deschis ușa larg.

— Ar putea trăi aici la fel de bine ca oriunde în altă parte.

Vorbea tare, de parcă doamna Utsu s-ar mai fi aflat acolo pentru a-i răspunde.

— Vor avea nevoie și de hrană.

Pentru o clipă a ezitat, întrebându-se cât timp le-ar fi luat să deschidă despărțiturile în care erau depozitate proviziile. Nu le-ar fi fost imposibil, dar asta ar fi însemnat să-și rănească labele până la sânge. A deschis două dintre despărțituri și a scos proviziile aflate acolo. Știa că vulpile vor lua totul și vor ascunde hrana în pădure.

— Și-acum a sosit momentul să plec, s-a adresat el calului.

Ar trebui să ard coliba, dar s-ar putea ca vulpile să aibă nevoie de ea. Pot deschide ușa larg și o pot împinge pentru a o închide. De fapt sunt pe jumătate oameni și pe jumătate animale.

Îi făcea plăcere un astfel de gând. Din acel moment oricine altcineva se putea adăposti în colibă pentru a trăi fericit.

A ieșit și a aruncat o privire de jur-împrejur. Luminișul scâteia în culori aurii. Vară. A încălecat și de data aceasta și-a înfipt călcâiele în burta calului. Acesta a pornit în goană depărtându-se de luminiș și de colibă. Încotro se îndrepta? Oriunde. Către nord.

A călărit până când a simțit că trebuia să lase calul să se odihnească și trebuia să-l adape. Așa cum le era obiceiul, calul s-a întins la pământ, samuraiul s-a lipit de spatele lui și amândoi au adormit. Când s-a trezit, lumina zilei se topea treptat. A încercat să-și amintească prin ce locuri trecuse și ce văzuse în drumul său, dar îi era imposibil. În amintire se ivea numai soarele.

— De ce este atât de greu să găsești răsăritul? îi întrebase pe oamenii săi cu un sentiment de neputință. Soarele apare la răsărit. Cum de ați mers către apus? Sunteți trădători?

— Ne cerem iertare, răspunsese căpetenia cercetașilor. Nu suntem trădători, suntem proști.

— Încă o greșeală făcută din prostie și vă răstignesc până la unul. Cine a mai auzit ca un conducător de clan să-și piardă samuraii? Dezonorant! Rușine! Ce să facem cu ei? l-a întrebat el pe Matsuhito.

— Le voi ține încă o lecție și le voi da o hartă.

— Dacă nu merge nici așa și eu nu sunt aici, ai poruncă să-i răstignești, i-a cerut seniorul Norimasa.

El și seniorul s-au depărtat călare. Când au ajuns la o distanță potrivită, seniorul Norimasa l-a privit pe Matsuhito și a izbucnit în hohote de râs:

— Ai mai văzut asemenea prostănaci? Acum știu de ce nu au ajuns generali.

— Odată am văzut unul dintre samuraii noștri cocoțat într-un copac. Era îmbrăcat chiar și cu armura, povestea Matsuhito. Nu reușeau să găsească tabăra. Știau că tabăra se afla în sud, dar nu erau în stare să găsească sudul, așa încât omul s-a urcat în copac și a încercat să vadă unde se afla tabăra. Desigur că nu reușea, căci noi eram bine ascunși.

— Situația asta nu mai poate continua. Un om deștept trebuie să meargă alături de fiecare trupă de ostași. Altfel s-ar putea să le cer imposibilul.

— Ai fi gata să angajezi tâlhari, dacă trimit după ei.

— Aceiași care au luptat la Sanomi? Cât de repede poți da de ei?

— Fără nicio pierdere de vreme.

Stelele străluceau. Matsuhito nu putea să doarmă. Le privea și se întreba dacă erau mai multe stele decât oameni uciși în luptă. Fiecare dintre acei oameni avea familie și probabil fiecare avea mai mulți copii. Niciodată nu se gândise cu adevărat la prețul unei bătălii. Se întreba dacă ar fi putut să se gândească la asta după timpul petrecut alături de Utsu și de copil. Da, ar fi fost în stare. Dorința de a ucide există în fiecare. Nu este de mirare că numeroși samurai rămași fără stăpâni au devenit asasini. Dacă cineva ar fi îndrăznit să facă vreun rău lui Utsu sau copilului, l-ar fi ucis fără cel mai mic regret.

Simțea respirația calului și lucrul acesta îi aducea alinare. Nu era chiar singur. Simțea dorul de vulpea lui. Probabil și calului îi lipsea prezența ei. A început să-și amintească momente din viața sa.

— Ai o voință mult prea puternică, spunea mama. Nu-ți stă gândul decât la bătălii. Ești asemenea unui copil care se joacă de-a războiul. În viață există alte lucruri. Avusese dreptate.

Oare de aceea părăsise doamna Utsu palatul atunci când înțelesese că urma să aibă un copil? Se temuse că el, Matsuhito, s-ar fi îndepărtat de seniorul Norimasa, că ar fi părăsit-o și pe ea, că nu ar mai fi fost atras de ea? Ciudat. Ea și Matsuhito se iubeau cu o dragoste profundă și totuși nu erau conștienți de sentimentele nutrite de celălalt. Dar, în cele din urmă, se regăsiseră. Foarte puțini oameni au acest noroc. Chipurile îi treceau pe dinaintea ochilor, chipuri pe care nu le mai văzuse vreodată. Dispăreau ca bășicile de apă. Oare cine erau? Le mai văzuse sau pur și simplu le chema la el?

Le-a tot văzut plutind în jurul său până când l-a cuprins toropeala și a adormit.

În zori, l-au trezit primele raze de soare.

— Și-acum ce vom face? și-a întrebat calul cu amărăciune. În mod sigur vom merge către nord. Pe drum vom face un popas și îți voi împleti noi potcoave. Astăzi vom merge mai încet.

Deasupra lor, în înaltul cerului, un șoim se rotea în cerc, apoi cobora și iar se înălța. Era semn că moartea avea să lovească în scurt timp.

— Cred că astăzi vom întâlni o barieră, dar actele noastre îi vor duce de nas. Nimeni n-ar avea îndrăzneala să falsifice documente din cancelaria *shogunului.* Pe de altă parte, vom ține drumul drept, astfel încât să evităm neplăcerile.

După câteva ore, samuraiul a auzit urletul cascadei. A descălecat și a pornit prin pădurea de la marginea drumului. La un moment dat, copacii au început să se rărească și samuraiul s-a văzut ajuns pe o stâncă cenușie. A rămas privind defileul îngust, ai cărui pereți erau presărați cu copaci desfrunziți și în adâncul căruia abia se zărea un pârâu. Acesta se asemăna mai mult cu o perdea de fum decât cu un pârâu adevărat. Și-a amintit de imaginea lui Hiro arzând pe micul rug. Chiar și natura jelește. Gândurile i-au zburat înapoi la doamna Utsu, înfășurată în chimonoul din mătase de culoare purpurie, brodat cu flori și căruțe încărcate cu flori.

— Curând va fi cald chiar și în adâncul pământului, dar nu trebuie să-ți fie teamă de arșița acestei veri.

Brusc, i-a apărut chipul ei înaintea ochilor. Zâmbea. Ochii lui s-au umplut de lacrimi.

— Ori de câte ori încerc să readuc imaginea ta înaintea ochilor, nu reuşesc. Te zăresc doar cu coada ochiului şi atunci când mă întorc să te văd mai bine, dispari. De ce te-ai întors acum? Spune-mi ce şiretlic e la mijloc?

Nu i-a răspuns nimeni decât vuietul cascadei.

— Dacă voi mai veni în acest loc, te voi regăsi?

Dar n-a primit niciun răspuns.

— Trebuie să pui capăt acestei situaţii. Pur şi simplu îţi dai sufletul pradă viermilor, îl sfătuia seniorul Norimasa.

Samuraiul îşi continua drumul de-a lungul potecii. Trestiile ce mărgineau poteca erau ascuţite şi ori de câte ori era nevoie, samuraiul descăleca şi le tăia mai înainte ca om şi cal să treacă peste ele, altfel animalul ar fi putut să-şi vatăme picioarele şi atunci muştele şi ţânţarii s-ar fi abătut asupra lui. Copacii erau de un verde întunecat. În unele văi mai izolate, mulţi copaci îşi păstrează frunzişul proaspăt ca primăvara.

Îşi dorea nespus de mult să poată vedea muntele Fuji. Seniorul Norimasa îi spusese odată:

— Am făcut numeroase pelerinaje pentru a-l vedea. Aş prefera să văd muntele Fuji mai degrabă decât o sută de temple. Atunci când vezi muntele Fuji, trăieşti senzaţii cu totul diferite. De fiecare dată îţi transmite o premoniţie, ştii ce se va întâmpla sau pur şi simplu îţi tălmăceşte ceea ce s-a întâmplat. Da, da. Dacă nu mor, voi merge la muntele Fuji să-l mai văd încă o dată.

Ca să vadă muntele Fuji ar fi trebuit să meargă către sud. Încă n-avea nicio grabă. A ridicat privirile către soare şi a schimbat poteca. În drumul său a întâlnit un munte mai mic, un vulcan din mijlocul căruia se înălţa un fum negru ce părea să lase o urmă nesfârşită pe cerul albastru. Putea la fel de bine să fie asemănat cu o stâncă uriașă suspendată deasupra muntelui. A continuat să meargă. Trecea peste munți și adesea când privea în vale, vedea orezării aflate departe, în zare. Când drumul începea să urce, se oprea și privea în jurul său. Peisajul era aspru, sălbatic. Aburul și ceața încă se învolburau deasupra creștetului munților și norii păreau să se odihnească pe coamele lor. Am mai văzut munți și în alte rânduri, își spunea el, inspirând adânc aroma pinilor. După o vreme, s-a simțit istovit. Îi părea că din ce în ce mai des îi era tot mai greu să facă deosebire între amintirea faptelor trăite și rodul imaginației sale. A găsit un arbore uriaș de criptometria și s-a sprijinit de el. A adormit de îndată.

Tropotul unui cal ce se apropia l-a trezit. Mâna i s-a dus instinctiv la sabie.

— *Baka,* a strigat un glas cunoscut. Eu sunt.

Shinda se afla deja în fața lui.

A descălecat și s-a așezat pe pământ și au stat îndelung de vorbă. Apoi, între ei s-a lăsat o tăcere adâncă. Shinda părea să cumpănească în minte tot ceea ce aflase.

— Există o poveste, a spus el într-un târziu. Vrei s-o asculți?

— De ce nu?

— S-ar putea să nu fie pe placul tău.

— Ascult.

Și astfel, Shinda i-a spus povestea:

Un călugăr a pornit într-un pelerinaj. Țelul său era să viziteze fiecare templu mai înainte de a muri. Într-o zi, pe înserat, a ajuns într-un loc depărtat, izolat. Până a ajunge acolo, drumul îl purtase printre bolovani și grohotiş, dar în acel loc iarba era grasă şi mătăsoasă. Prin urmare era un loc bun de dormit. Mă voi culca aici, gândea călugărul. Locul este moale şi plăcut. Din iarbă îmi voi face o pernă şi tot cu iarbă mă voi acoperi. În timp ce îşi pregătea culcuşul, a auzit suspinele unei femei. Ciudat! Să întâlneşti o femeie la asemenea înălţime, pe munte, în pustietate! Dar şi-a spus că dacă femeia plângea, venise în acel loc pentru că dorea să fie singură şi prin urmare el nu trebuia să-i tulbure pacea. Suspinele au tot continuat. Într-un târziu, femeia a început să strige:

— Ochii mei! Ochii mei!

Atunci călugărul şi-a spus că trebuia să o caute şi să o găsească în cel mai scurt timp.

Prin urmare a pornit în direcţia din care venea glasul femeii. Dar când credea că a găsit-o, glasul s-a auzit din altă direcţie şi tot aşa de câteva ori. După mai multe încercări, şi-a spus că era posibil să nu fie vorba de o fiinţă vie ci de o nălucă. Într-un târziu, după căutări îndelungi, şi-a dat seama că ţipetele femeii se auzeau tot mai clar şi a fost convins că se apropiase de ea.

— Ochii mei! Ochii mei! se jeluia femeia.

Dar ceea ce a văzut el când a ajuns la locul de unde se auzeau suspinele a fost doar o ţeastă prin ale cărei orbite goale se strecurau fire de iarbă.

Călugărul a fost cuprins de o spaimă cumplită şi a încercat să se depărteze în grabă, dar mai apoi şi-a spus că era posibil ca spiritul femeii să fie încă legat de o parte anume a trupului şi de aceea dorea să-i vorbească.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

— Am făcut lucruri cumplite şi nu mă pot odihni în pace dacă nu încerc să schimb într-un fel sau altul ceea ce am făcut. Dar și asta îmi este greu să fac pentru că cei cărora le-am făcut rău sunt deja morți.

Acesta era cu adevărat un mare necaz, își spunea călugărul.

— Voi fi chinuită în veci din pricina faptelor mele.

— Dar care sunt faptele săvârșite? a dorit să știe călugărul.

Femeia i-a spus că ucisese doi bărbați pe care îi iubise și a recitat câteva poezii.

Atunci călugărul și-a spus că femeia trebuie să fi fost doamna Utsu care plătește pentru păcatele sale. A încercat să-i aducă alinare, dar l-a cuprins o spaimă cumplită așa încât a luat-o la goană. Când a întâlnit un grup de alți pelerini ce mergeau spre Marele Templu, le-a povestit cele întâmplate. De atunci povestea s-a răspândit din om în om și o femeie de la curtea Împăratului a scris o *Noh,* o piesă care vorbește despre această întâmplare și trebuie să știi că piesa este cunoscută pretutindeni.

Glasul lui Shinda s-a transformat într-o șoaptă.

— Crezi că ar putea să fie vorba despre doamna Utsu?

— Nu este Utsu. Eu însumi am îngropat-o. Sufletul ei se odihnește în sfârșit.

— Dar dacă a fost dezgropată de vreun animal? Poate de vreun lup.

— Nimeni și nimic nu s-au atins de ea. Nu era vorba de țeasta lui Utsu.

Shinda a părut convins de spusele samuraiului.

— Desigur este imposibil să fi fost doamna Utsu.

— În mod sigur.

O ceață groasă, umedă se năpustea asupra lor, astfel încât îi era greu să-l mai zărească pe Shinda.

Probabil că a adormit din nou căci atunci când s-a trezit, Shinda plecase, dispăruse.

Își spunea că i-ar fi plăcut să audă din nou glasul lui Utsu chiar dacă era vorba de un spirit neliniștit. Dar nu era posibil. Apoi, amintindu-și povestea lui Shinda, gândea că aceasta fusese spusă altfel. Vorbise cu totul altfel decât de obicei, parcă mai aspru. Oare chiar îl văzuse pe Shinda? Se aflase acolo, pe munte? Visase întreaga poveste? Sau poate Utsu se înfățișase înaintea lui luând chipul lui Shinda.

Trăiesc din ce în ce mai mult într-o lume aflată între cea a spiritelor și cea a oamenilor în viață. Nu trebuie să-mi pierd limpezimea minții până când nu am împlinit ceea ce mi-am pus în gând. A sosit vremea să pornesc spre muntele Fuji și apoi mai am doar o îndatorire de dus la capăt.

Cincisprezece zile i-au fost necesare pentru a ajunge la muntele Fuji. Era noapte când a sosit. Samuraiul a luat sacii din spatele calului și în momentul următor acesta s-a prăbușit la pământ. Samuraiul s-a lipit din nou de spatele calului.

— Ne vedem în zori și-atunci vom porni către nord.

Îi era dor de vulpe. Îi simțea lipsa.

A doua zi dimineața, ceața acoperea întreaga pajiște în care poposise. Flori înalte de culoare galbenă se ridicau deasupra ceții, dând impresia că pluteau. Când Kuro s-a ridicat și a început să pască, picioarele și jumătate din trup îi erau pierdute în ceață. Capul și gâtul păreau să alunece de-a lungul pajiștii. Soarele urca încet în înaltul cerului. Samuraiul mesteca pe îndelete o fâșie de carne uscată. Privea cum ceața se risipea și locurile se înfăţişau limpede înaintea sa. Iarba era udă şi asta îi făcea mare plăcere calului. Când a ridicat din nou privirile, a observat că se abătuse uşor din drum. Muntele Fuji se înălţa asemenea unei năluci. Valurile de ceaţă pluteau deasupra muntelui şi din această pricină totul în jur părea ireal, ascuns în spatele unui văl. Dar ceea ce era cu adevărat tulburător era sentimentul pe care-l trăia privind muntele suspendat parcă, în înaltul cerului. Între pământ şi munte, o fâşie groasă de ceaţă compactă dădea impresia că muntele se înălţa din neant. Imaginea aceasta trebuie să aibă o anume semnificaţie, îşi spunea samuraiul.

— Vezi cum este separat muntele de pământ? a întrebat seniorul Norimasa. Aceasta este imaginea sufletului tău. Deja nu mai eşti legat de lumea pământeană. Trebuie să te hotărăşti cărei lumi aparţii: celei din aer, asemenea fumului, sau pământului, asemenea muritorilor. Vezi? Muntele Fuji nu dezamăgeşte pe nimeni, niciodată.

A rămas privind îndelung muntele. Kuro, neliniştit, l-a împins cu botul. Ceaţa care separase muntele de pământ se risipea treptat şi după o vreme a rămas doar muntele liber, înaintea ochilor săi.

— Ne vom continua drumul, i-a şoptit lui Kuro.

Era convins că fusese martorul unei minuni.

A pornit din nou la drum şi la fiecare pas avea impresia că întâlnea noi şi noi minuni. Uneori se oprea într-un loc mai retras şi o dată a cercetat cu luare aminte săgeţile pe care le purta în tolbă. Două dintre ele erau de genul celor care sunt menite să facă zgomot, să scoată un şuierat înfricoşător, iar celelalte două erau incendiare, având rolul să dea foc unei construcţii dușmane. Le-a aranjat cum știa mai bine pentru a le face cât mai folositoare.

— Aș putea să merg la luptă cu ele, și-a spus el într-un târziu.

Calul i-a răspuns sforăind.

A descoperit apoi o potecă ce ducea la malul mării și, la vremea când se lăsa noaptea, a zărit oceanul. Acesta căpătase nuanțe întunecate de gri. Cerul cenușiu închis și stâncile negre aflate pe mal se contopeau cu oceanul brăzdat din loc în loc de nuanțe argintii, una mai deosebită ca cealaltă. Nu voi mai vedea vreodată un loc la fel de frumos. Luna își revărsa strălucirea asupra lor și ei continuau să meargă. După o vreme s-au oprit.

S-a sprijinit de cal și gândurile au dat năvală. Văzuse locuri minunate. Trăise momente și mai frumoase. Văzuse lucruri pe care nu avea să le uite vreodată. Niciodată nu-i făcuse plăcere vederea capetelor tăiate înfățișate înaintea oștirii după bătălie. Fiecare cap era înfipt într-un țăruș și era adus înaintea seniorului Norimasa.

— Atât de mulți generali! Bună treabă. Bravo! Veți fi răsplătiți.

Înaintea ochilor lui Matsuhito, oamenii aceia morți se zgâiau cu ură, amenințător.

— Nu-ți place. Asta-i cea mai plăcută clipă. Abia acum știi sigur că ai câștigat. Ești dezgustat de tot ceea ce vezi. Îți displace profund. Sau poate îți este milă de dușmani.

Matsuhito a rămas tăcut.

— Gusturile noastre diferă, a continuat seniorul Norimasa, cu glas mai blând. Mai aveți și alte capete? i-a întrebat el pe oamenii din suită.

— Încă doi, a răspuns unul dintre ei.

— Doar doi? și-a arătat seniorul dezamăgirea. Ei, n-am de ce mă plânge. Bună recoltă. Spălați capetele, să fie absolut curate și pe cei mai importanți generali îi așezați în vase separate, în care apoi turnați *sake.* Alături de generali, încercați să puneți cât de multe alte țeste mai încap. Distracția a luat sfârșit. Până la următoarea bătălie.

Dintotdeauna Matsuhito își dorise să afle numele satului în care trăise mai înainte ca oștenii seniorului Norimasa să-l fi transformat în scrum. Sperase totdeauna să afle numele adevăraților săi părinți. Niciodată mai înainte nu avusese șansa să afle dacă era copilul unui biet țăran sau moștenitorul clanului Kuronosuke. Nu avea nici cea mai vagă idee cine era el de fapt. Cum de altfel nici tatăl lui Yoshida nu știa, bătrânul din colibă.

Utsu nu știuse nici ea cine era cu adevărat. Era unul dintre cei patru copii ale căror identități fuseseră schimbate în bătălie? Fusese ea copila unui țăran sau moștenitoarea? Nu avea să se știe vreodată. Identitățile lor fuseseră schimbate și adevărul fusese pierdut pentru totdeauna. Oare avea importanță pe cine ai iubit dacă ai iubit acea persoană din tot sufletul, cu adevărat? Și seniorul Norimasa. Circulaseră zvonuri în tot timpul vieții sale. Oamenii obișnuiau să spună că nu era fiul tatălui său, ci al unui samurai necunoscut care trăise o poveste de iubire cu mama seniorului. Mulți erau cei care șopteau că seniorul semăna cu o anume persoană din palat, un anume samurai, un sfetnic de război. Oare bătrânul sfetnic fusese tatăl seniorului Norimasa?

Niciunul dintre ei nu știuse cine era cu adevărat. Și undeva, trăiau probabil un bărbat care-i semăna lui şi o femeie aidoma lui Utsu. Poate era fiica doamnei Utsu sau poate nu. Niciunul dintre ei nu ştia cu adevărat cine era. Lumea se aseamănă cu o ghicitoare, cu o cursă şi asemenea tuturor celorlalţi şi el căzuse în laţul ei.

— Am obosit şi cred că viaţa m-a învins. Sunt samurai şi nu voi permite să fiu ţinut captiv după ce am fost învins. Kuro, hai să căutăm un loc potrivit, dar mai întâi trebuie să-mi umplu cutia din metal cu nişte cărbuni aprinşi.

Ceva mai târziu a pornit din nou la drum, urcând în munţi. De când pornise nu căzuse un strop de ploaie. Copacii şi iarba erau uscaţi ca iasca. Exact ceea ce îmi trebuie, gândea samuraiul. La un moment dat a întâlnit o potecă îngustă ce ducea în pădure. Urmând această potecă, după o vreme, a ajuns într-o pajişte întinsă, acoperită din belşug cu iarbă. Ajutat de sabie, a tăiat iarbă croindu-şi o potecuţă până în mijlocul pajiştii. A luat apoi calul şi l-a dus ceva mai departe, după care l-a legat de un copac ce se înălţa dintr-o stâncă solidă.

— Aici vei fi în siguranţă. Într-o zi cineva te va găsi şi te va lua cu el. Şi dacă asta nu se va întâmpla, atunci vei reuşi să te desprinzi de copac şi vei putea pleca încotro doreşti.

Apoi a pornit către mijlocul pajiştii. Era de douăzeci de ori mai întinsă decât luminişul în care se afla coliba doamnei Utsu. A aruncat o privire în jurul său. Auzea calul nechezând. Iarba era galbenă şi uscată. Ori de câte ori adia vântul, aceasta foşnea şi se unduia ca apele unui lac.

A tras apoi o săgeată. Prea aproape, şi-a spus. Săgeata trebuia să ajungă la marginea pajiştii. A deschis cutia metalică și a atins de cărbunii arzând una din săgețile ce se foloseau în mod obișnuit la aprinderea satelor și construcțiilor dușmane. Săgeata s-a aprins de îndată. A luat arcul și a slobozit săgeata arzândă. De data aceasta săgeata a ajuns acolo unde își dorea. A văzut cum se înălța fumul, mai întâi ca un nor diafan, apoi asemenea unuia mai mare, s-a întunecat ceva mai târziu și a început să capete nuanțe portocalii-albăstrii pe măsură ce focul se întețea. A avut timp să se gândească la Utsu, la copil și la seniorul Norimasa. A mai avut timp să se gândească dacă avea să-i mai revadă pe vreunul dintre ei. Era aproape convins că nu avea nicio șansă. A rămas nemișcat privind cum focul se transforma în vâlvătăi uriașe și se îndrepta către el asemenea unui animal înfricoșător. I s-a părut că aude scâncetul ascuțit al unei vulpi. Nu mai rămăsese nimic de făcut sau de spus. Continua să rămână nemișcat. Stătea țeapăn și aștepta. A așteptat până când focul l-a luat cu el.

Epilog

Adesea mă așez pe ciotul unui copac și privesc munții, gândindu-mă la povestea pe care abia v-am spus-o. Astăzi totul este învăluit în negură și culorile s-au stins.

Este liniște.

Mama mea nu s-a bucurat de liniște, cum nu s-au bucurat nici tata sau seniorul Norimasa, dar ei nu erau aceiași oameni ca cei din poveste, din legenda celor patru copii.

Am încercat să scriu cât mai exact povestea lui Matsuhito, a doamnei Utsu și a seniorului Norimasa. Manuscrisele sunt păstrate în casete din aur. Poate vor fi găsite de cineva sau chiar furate.

Acum mă pot odihni și eu.

Nu pot să spun că sunt nefericită.

Dacă nu aș fi deosebit de superstițioasă, aș spune chiar că sunt mulțumită. Până la urmă doamna Utsu a dat viață unei ființe fericite. Sper că poate vedea ce a adus pe lume. Este de la sine înțeles că mă rog pentru ei toți. Adesea îmi vin în minte aceste versuri:

Pălite sunt florile deja.
În van prin lume-am pribegit
A ploilor venire așteptând.

Este imposibil ca sufletul să-ți fie totdeauna senin, împăcat, și eu am învățat să nu-mi doresc o astfel de bucurie.

Mulţumiri

Recunoştinţa mea se îndreaptă către Merrily Baird, care de nenumărate ori mi-a arătat drumul pe care trebuia să-l urmez şi a cărei carte „Simboluri ale Japoniei“ este de nepreţuit; şi către Richard A. Cone, care cu mulţi ani în urmă m-a dus să văd „Cei şapte samurai“, şi totodată şi către realizatorii de filme din Japonia, ale căror creaţii au constituit o obsesie pentru mine pe când aveam şaisprezece ani. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Olwyn Hughes, care mi-a dat să citesc pentru prima oară romane japoneze, şi către Yoshiko Miyakoshi, care m-a învăţat să vorbesc limba japoneză. Lui Mark MacKinnon îi sunt recunoscătoare pentru că m-a ajutat să găsesc imaginea doamnei Utsu atunci când mi-a trimis o păpuşă perfectă. Îi mulţumesc şi lui Tomoaki Minaga, care totdeauna a reuşit să găsească tot ceea ce i-am cerut şi lui Yasu Umetani, care m-a condus prin Japonia. Îi sunt recunoscătoare Melissei şi lui Anthony Berman pentru a lor fereastră magică şi tuturor cursanţilor din clasa Advanced Fiction a Universităţii din Chicago:

Erica Bleeg
Casey Carrington
Sangeetha Chandrasekharan
Catherine Chevaux

Robert Peter Cuthbert
Melissa Dean
Gina Di Ponio
Nefrette Halim
Jessica Riddle
Pete Uribe

Totdeauna voi nutri o recunoştinţă profundă pentru Sapphire, care mi-a sugerat pentru prima oară gândul de a mă întoarce la catedră. Atunci când mi-a făcut această propunere, am auzit sunând un clopoţel.

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor care m-au călăuzit să găsesc păpuşi japoneze îmbrăcate în costume de epocă, să găsesc *obi*-uri şi chimonouri, materiale şi picturi care m-au ajutat treptat să intru în lumea acestui roman.

Sunt profund recunoscătoare celor de la International House pentru ospitalitate şi ajutor în timpul petrecut la Tokyo. Mulţumirile mele se îndreaptă către Robert McNeil, care m-a ajutat să pot sta acolo. Donald Richie a fost minunat şi mi-a arătat cum trebuie să fie oamenii despre care urma să scriu. Yoshia Wada, directorul teatrului japonez, a dat dovadă de o răbdare nemărginită explicându-mi diferenţele de atitudine dintre japonezi şi americani şi mă bucur că l-am cunoscut pentru că este o persoană deosebită, cu multă fantezie.

Şi doresc să mulţumesc în mod deosebit soţului meu, care nu a obiectat (prea tare) faţă de prezenţa nenumăratelor obiecte japoneze de care se împiedica la tot pasul prin casă.

Susan Fromberg
Schaeffer
Chicago, 2003

S.C. EDITORIALA VIVALDI S.R.L.
Str. Polonă nr. 92, Bl. 17 A+B, Sector 1, Bucureşti
Tel.+fax: 210.88.97
Tel: 210.10.13
e-mail: editvivaldi@xnet.ro
www.edituravivaldi.ro

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Susan
Fromberg
Schaeffer

VULPEA ZĂPEZII

"Vulpea zăpezii" aduce în atenția cititorului o cultură îndepărtată și necunoscută acestuia, totuși vie și plină de sensuri purtându-l în urmă cu aproape o mie de ani, într-o poveste de dragoste înconjurată de mituri și totuși credibilă, reală. Rafinamentul și simțul estetic, componente ale istoriei japoneze, coexistă cu elemente de cruzime caracteristice epocii. Romanul reprezintă un comentariu subtil, de o fină ironie referitor la puterea deținută de femei într-o vreme în care acestea erau reprimate.

39,79 lei

Vivaldi

ISBN: 973-9473-85-7
978-973-9473-85-9

6 422570 001043